STEPHEN KING

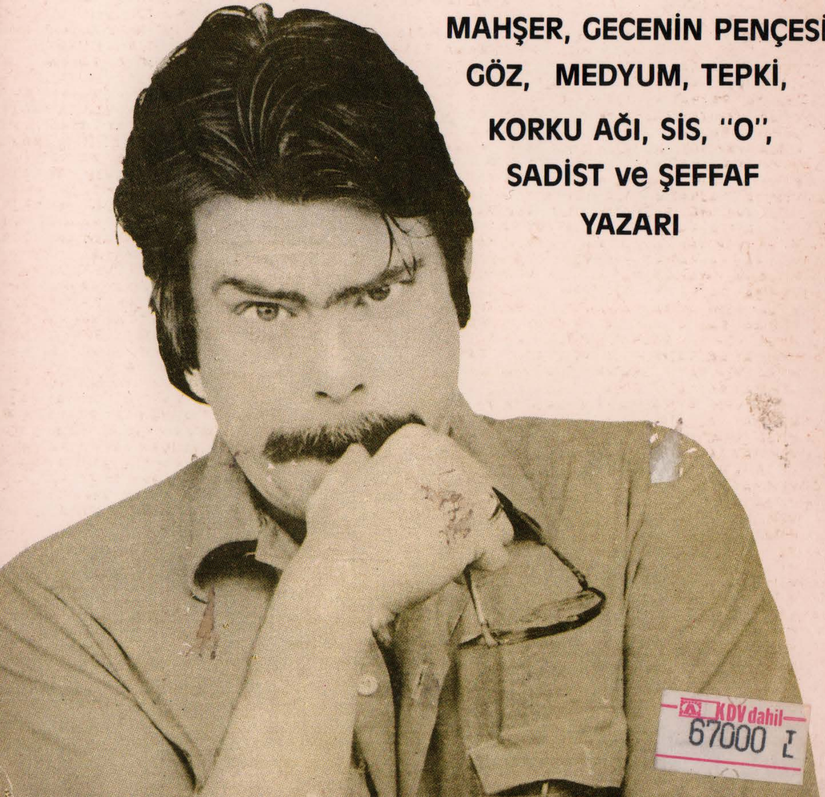
AZRAİL KOŞUYOR

ALTIN KİTAPLAR

STEPHEN KING

ISBN 975-405-097-X

MAHŞER, GECENİN PENÇESİ, GÖZ, MEDYUM, TEPKİ, KORKU AĞI, SİS, "O", SADİST ve ŞEFFAF YAZARI

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

ISBN 975 - 405 - 097 - X

Yayın Hakları ©	STEPHEN KING
	KESİM AJANSI
	ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Kapak Resmi	ŞAHİN KARAKOÇ
Kapak Düzenlemesi	ORAL ORHON
Kapak Filmi	KOMBİ GRAFİK
Dizgi ve Baskı	ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ
	1. BASIM / 1989

Adres
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 522 40 45
526 80 12

STEPHEN KING

AZRAİL KOŞUYOR

TÜRKÇESİ:

GÖNÜL SUVEREN

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

GECENİN PENÇESİ (tükendi)

GÖZ

KUJO (tükendi)

KORKU AĞI

KUŞKU MEVSİMİ (tükendi)

CHRISTIE (tükendi)

ÇAĞRI (tükendi)

MAHŞER

«O»

SİS

TEPKİ

MEDYUM

SADİST

ŞEFFAF

CESET

Azrail Koşuyor

(THE RUNNING MAN)

. Eksi 100
ve Geriye Sayma . .

Kadın pencereden süzülen beyaz ışıkta gözlerini kısmış, termometreye bakıyordu. Geride, Kooperatif Kentinin diğer siteleri ince ince yağan yağmurda hapishanenin kurşuni kulelerine benziyorlardı. Aşağıdaki hava bacasında iplere asılmış eski püskü çamaşırlar dalgalanıyordu. Çöplerin arasında sıçanlar ve tombul sokak kedileri dolaşıyorlardı.

Kadın kocasına baktı. Adam masanın başına geçmiş, boş gözlerle Bedava-V'yi izliyordu. Bütün dikkatini vermişti. Haftalardan beri böyle yapıyordu. Bu Ben'den beklenmeyecek bir şeydi. Bedava-V'den nefret ederdi. Her zaman etmişti. Tabii sitenin her dairesinde bir televizyon vardı. Yasalar emrediyordu bunu. Ama onları kapamak hâlâ yasak değildi. 2021 Zorunlu Yararlanma Yasası altı oy yüzünden gerekli üçte ikilik çoğunluğun desteğini sağlayamamıştı. Aslında karı koca televizyonu hiçbir zaman seyretmezlerdi. Ama kızları Cathy hastalandığından beri Ben bol paralar verilen programları izlemekteydi. Bu yüzden kadının midesi bulanıyor, kalbi korkuyla doluyordu.

Program yarılandığı için sunucu olanca sesiyle bağırarak haber bültenini okumaktaydı. Bunun gerisinde sesi gripten boğuklaşmış olan Cathy'nin feryatları duyuluyordu.

Ben Richards, «Ateşi yüksek mi?» diye sordu.

«Pek kötü sayılmaz.»

«Yalanı bırak.»

«Ateşi kırk derece.»

Adam iki yumruğunu birden masaya vurdu. Plastik bir tabak havaya fırlayarak gürültüyle düştü.

«Bir doktor çağırınız. O kadar endişelenmemeye çalış. Dinle...» Kadın kocasının dikkatini başka tarafa çekmek için telaşla gevezeliğe başladı. Adam dönmüş yine Bedava-V'yi izliyordu. Ara sona ermiş ve yarışma yeniden başlamıştı. Tabii bu o çok

zengin programlardan biri değildi. Gündüzleri gösterilen «Paraya Çıkan Merdiven» adlı ucuz bir yarışmaydı. Yarışmacı olarak sadece kronik kalp, karaciğer ya da akciğer hastalarını kabul ediyorlardı. Bazen izleyicilerin biraz gülmeleri için araya sakat birini de sıkıştırıveriyorlardı. Yarışmacı döner merdivende basamaklardan çıkmayı başardığı her dakika için on dolar alıyordu. O arada sunucuyla durmadan konuşması gerekliydi. Sunucu iki dakikada bir yarışmacıya onun seçtiği kategoride bir «Ek Ödül Sorusu» soruyordu. Elli dolar değerindeydi bu soru. (Hackensack'lı bir kalp hastası olan son yarışmacının seçtiği konu Amerikan Tarihiydi.) Başı dönen, soluğu kesilen, kalbi göğsünün içinde acayip taklalar atan yarışmacı, soruyu yanıtlayamazsa elli dolar kazandığı paralardan düşülüyor ve döner merdiven de hızlandırılıyordu.

«Başımızın çaresine' bakacağız, Ben. Bakacağız. Gerçekten. Ben... Ben...»

«Sen ne?» Ben karısına acımasızca baktı. «Fahişelik mi edeceksin? Artık olmaz, Shelia. Cathy'e gerçek bir doktor gerekli. Bu blokta oturan o nefesi viski kokan, elleri kirli ebeyi istemiyorum artık. Cathy'i bütün modern araç gereçlerle tedavi etmeliler. Ve ben bunu sağlayacağım.» Ben Richards odada ilerlerken gözleri ipnotize edilmiş gibi lavabonun yukarısına, boyaları soyulan duvara takılmış Bedava-V'ye dikiliydi. Blucin kumaşından yapılmış ucuz ceketini çengelden alarak sinirli sinirli giydi.

«Olmaz! Olmaz! Buna... buna izin veremem. Sen...»

«Neden olmasın? En kötüsü babasız bir ailenin reisi olacağın için birkaç 'eski' dolar alırsın. Şu ya da bu biçimde Cathy'nin tedavi edilmesini sağlamalısın.»

Shelia hiçbir zaman güzel bir kadın değildi. Kocasının çalışmadığı yıllar boyunca da iyice sıskalaşmıştı. Ama şu anda güzel gözüküyordu... Güzel ve otoriter. «O parayı almam. Yönetici kapıya geldiği zaman ona iki dolara kendimi satmayı tercih ederim. O da cebinde kanlı pis parasıyla çıkıp gider. Erkeğimin canına karşılık para mı alacağım?»

Ben Richards karısına döndü. Sert ve neşesizdi. Onu herkesten ayıran bir şeye sımsıkı sarılıyordu. Şebekenin amansızca hesapladığı gözle görülmeyen bir şeydi bu. Ben Richards bu çağda bir dinozordan farksızdı. Öyle büyük bir şey değil. Ama ataviz-

min izlerini taşıyan insanı utandıran bir yaratık. Hatta belki de tehlikeli biri. Büyük bulutlar küçük parçacıkların etrafında yoğunlaşırlardı.

Ben yatak odasını işaret etti. «Ya onun taşı bile olmayan yoksullar mezarlığında yatmasına ne dersin? Bu hoşuna gidecek mi?»

Kadında artık bitkinlik ve kederden başka bir şey kalmamıştı. Yüzü kırıştı ve gözlerinden yaşlar akmaya başladı. «Ben, onların da istedikleri bu. Bizim gibi insanların, senin gibilerin...»

Adam kapıyı açtı. «Belki de beni almazlar. Belki de bende aradıkları neyse o yok.»

«Şimdi gidersen seni öldürürler. Ve ben de o sahneyi seyrederim. Kızımız içeride yatarken öldürülüşünü seyretmemi mi istiyorsun?» Sheila'nın gözyaşları arasında söylediği sözler zorlukla anlaşılıyordu.

«Cathy'nin yaşamasını istiyorum.» Richards kapıyı kapatmaya çalıştı ama karısı araya girdi.

«O halde gitmeden önce beni öp.»

Ben Richards karısını öptü. Koridorun aşağısında Bayan Jenner kapıyı açarak dışarı baktı. Sığır eti ve lahananın ağız sulandırıcı, çıldırtıcı kokusu karı kocaya kadar geldi. Bayan Jenner'in işleri yolundaydı. Yerel ilaç merkezinde çalışıyordu. Yasal olmayan kart sahiplerinin de kokusunu alıyordu âdeta.

Richards, Sheila'ya, «Parayı alacaksın değil mi?» diye sordu. «Budalaca bir şey yapmayacaksın?»

Kadın fısıldadı. «Alacağım. Alacağımı biliyorsun.»

Ben Richards beceriksiz bir tavırla karısını kucakladı, sonra da çabucak döndü, iyi aydınlatılmamış olan çarpık merdivenden hızla indi.

Sheila kapıda duruyor, bütün vücudu sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. Sonra beş kat aşağıdaki sokak kapısının boğuk bir gürültüyle çarpılarak kapatıldığını işitti. Önlüğüyle yüzünü kapattı. Elinde hâlâ bebeğin ateşini anlamak için kullandığı derece vardı.

Bayan Jenner usul usul yaklaşarak genç kadının önlüğünü çekiştirdi. «Hayatım,» diye fısıldadı. «Paran geldiği zaman sana karaborsa penisilini nereden alacağını haber veririm... Çok ucuza veriyorlar. Üstelik de iyi kalite...»

Sheila haykırdı. «Defol!»

Bayan Jenner irkildi; üst dudağı yukarı kalkarak kırılmış, kararmış dişleri ortaya çıktı. «Sana yardım etmeye çalışıyordum,» diye homurdandı ve telaşla odasına döndü.

Cathy hâlâ ağlıyor, ince plastik-tahta bölme de çocuğun sesini pek boğuklaştırmıyordu. Bayan Jenner'in Bedava-V'si haykırıp bağırmaktaydı. «Paraya Çıkan Merdiven» programında yarışmacı hem elli dolarlık soruyu bilememiş, hem de kalp krizi geçirmişti. İzleyiciler alkışlarken onu lastik bir sedyeyle dışarı çıkarıyorlardı.

Üst dudağı inip inip kalkan Bayan Jenner not defterine Sheila Richards'ın adını yazdı. «Göreceğiz bakalım. Göreceğiz Bayan Tatlı Koku!» Defteri kinle kapattı ve yeni yarışmayı seyretmek için arkasına yaslandı.

. Eksi 099 ve Geriye Sayma . . .

Richards sokağa çıktığı sırada yağmur şiddetlenmişti. Bir sıçan yer yer kabarıp çatlamış beton yolda tembelce, beceriksizce koşuyordu. Karşıda bir arabanın eski, paslı iskeleti çürümüş akslarının üzerinde duruyordu. Taşıtın her şeyini çıkarıp almışlardı. Ama polisler iskeleti götürmemişlerdi. Polisler artık Kanalın güney mahallesine pek gelmiyorlardı. Kooperatif Kenti fare yuvasına dönmüş araba parkları, terkedilmiş dükkânlar, toplantı merkezleri ve taş döşeli oyun alanlarından oluşan daire biçimi bir yerdi. Burada motosikletli çetelerin sözü geçiyordu. Güney Kentinin cesur polisiyle ilgili haberler de palavraydı. Sokaklar sessizdi. Bir hayalet kentinin yolları gibi. İnsan sokağa çıktığı zaman hava otobüsüne biniyor, yanına da gaz dolu bir silindir alıyordu.

Ben Richards hızla yürümeye başladı. Etrafına bakmıyordu. Düşünmüyordu da, hava kükürtlü ve boğucuydu. Dört motosikletli homurdanarak geçtiler. İçlerinden biri Richards'a kenarla-

rı çentikli bir asfalt parçası fırlattı. Ben bundan kolaylıkla kaçmayı başardı. Yanından geçen iki otobüs hava akımlarıyla onu sarstılar. Ama Richards onları durduramadı. İşsiz olduğu için ona verilen yirmi (eski para) dolar haftalık çoktan bitmişti. Jeton alacak parası yoktu. Galiba etrafta dolaşan çeteler de parasız olduğunu sezmişler, ona ilişmiyorlardı.

Richards dört kilometre kadar yürüdü. Arada sırada bir içki ve sigara satan dükkânın önünden geçiyordu. Bunlara sık parmaklıklar takılmıştı. Sonra dükkânların sayısı artmaya başladı. Köşelerde motosikletli serseriler oturuyordu. Kaldırımların yanlarına esrarlı sigara izmaritleri dolmuştu.

Ben Richards artık gökdelenlerin bulutlara doğru yükseldiklerini görüyordu. Yüksek ve tertemizdi bu binalar. En yükseği de Şebeke Yarışma Binasıydı. Yüz kattı, tepesi bulutlar ve sislere bürünmüştü. Genç adam gözlerini binaya dikerek bir buçuk kilometre daha yürüdü. Artık daha pahalı sinemaların, parmaklıkları olmayan sigaracıların önünden geçiyordu. Her köşede bir kent polisi bekliyordu.

Richards Kanalı aştı.

Yarışma Binasına yaklaşırken yapı da daha devleşti sanki. Polisler gözlerini Richards'a dikmişlerdi. Orada aylak aylak dolaşma suçunu işlediği takdirde onu hızla uzaklaştırmaya ya da içeri tıkmaya hazırdılar. Kentin yukarı mahallesinde torbalaşmış gri pantolonlu, saçları ucuz «kâse» biçimi kesilmiş, gözleri çukura kaçmış bir adamın sadece bir tek işi olabilirdi. Yarışmalara katılmak.

Seçme sınavları öğleyin tam on ikide başlıyordu. Ben Richards sıranın sonundaki adamın arkasına geçtiği zaman hemen hemen Yarışma Binasının gölgesine girmiş oldu. Oysa bina hâlâ dokuz blok ötede, bir buçuk kilometreden daha uzaktaydı. Sıra Richards'ın önünde sonsuz bir yılan gibi uzanıyordu. Çok geçmeden arkasına da dizildiler. Polisler onları izliyordu. Ellerini silahlarının ya da serserileri uzaklaştırmak için kullandıkları aygıtların üzerine koymuşlardı. Sıradakileri aşağılarcasına gülümsüyorlardı.

«Şu adam geri zekâlıya benzemiyor mu, Frank? Bana öyle görünüyor.»

«Sıranın aşağısındaki herif bana tuvaletin nerede olduğunu sordu. Düşünebiliyor musun?»

«Bu köpoğlu köpekler...»

«... uğruna annelerini bile öldürürler...»

«Sanki günlerden beri yıkanmamış gibi kokuyordu...»

«Doğrusu acubelerin gösterileri gibisi olamaz...»

Sıradakiler yağmurda başlarını eğmiş, ayaklarını öylesine yere sürüyorlardı. Bir süre sonra ilerlemeye başladılar.

... Eksi 098
ve Geriye Sayma ..

Ben Richards temel masaya ulaştığı sırada saat dördü geçiyordu. Onu 9 numaralı masaya yolladılar. Burada adları Q ve R'yle başlayanlarla ilgileniyorlardı. Homurdanan plastik zımba makinesinin önünde oturan kadının duygusuz, zalim ve yorgunmuş gibi bir hali vardı.

«Soyadı. Küçük ad. Göbek adı.»

«Richards. Benjamin Stuart.»

Kadının parmakları tuşların üzerinde hızla dolaştı. Makine tıkır tıkır diye bir ses çıkararak çalıştı.

«Yaş. Boy. Kilo.»

«Yirmi sekiz. Bir seksen beş. Yetmiş beş.»

Tıkır-tıkır-tıkır.

«Kanıtlanmış zekâ derecesi. Weschler zekâ testinin ne zaman uygulandığı.»

«Yüz yirmi altı. On dört yaşında.»

Tıkır-tıkır-tıkır.

Dev lobi seslerin yankılandığı bir mezarlık gibiydi. Sorular soruluyor ve cevaplar veriliyordu. Ağlayan kimseleri kollarından tutarak götürüyorlardı. Kimisini ise dışarı atıyorlardı. Birileri boğuk seslerle itiraz ediyorlardı. Bir iki kişi haykırdı. Sorular. Hep sorular.

«Gittiğiniz son okul?»

«El işleri.»

«Mezun oldunuz mu?»

«Hayır.»

«Okula kaç yıl gittiniz? Ve kaç yaşında ayrıldınız?»

«İki yıl. On altı yaşında.»

«Okulu bırakmanızın nedenleri?»

«Evlendim.»

Tıkır-tıkır-tıkır.

«Eşiniz varsa adı ve yaşı.»

«Sheila Catherine Richards. Yirmi altı.»

«Çocuklarınız varsa adları ve yaşları.»

«Catherine Sarah Richards. On sekiz aylık.»

Tıkır-tıkır-tıkır.

«Son soruya geldik, bayım. Yalan söyleme zahmetine katlanmayın. Fiziksel muayene sırasında farkeder ve yarışmadan atarlar. Şimdiye kadar eroin ya da 'San Francisco Tozu' denen kullananların sanrıya kapılmalarına neden olan uyuşturucu sentetik amfetamin hiç kullandınız mı?»

«Hayır.»

Tıkır...

Makineden plastik bir kart fırladı. Kadın alıp Richards'a uzattı. «Bunu kaybedeyim demeyin, bayım. Yoksa gelecek hafta her şeye yeniden başlamak zorunda kalırsınız.» Kadın şimdi dikkatle genç adama bakıyor ve yüzünü, öfkeli gözlerini, uzun ve ince vücudunu ilk kez farkediyordu. Hiç de çirkin sayılmaz, diye düşündü. Hiç olmazsa zeki. İstatistikler de iyi. Birdenbire kartı geri alarak sağ üst köşesini deldi.

«Bunu neden yaptınız?»

«Boşverin. Biri daha sonra size açıklar. Belki.» Kadın omzunun üzerinden bir dizi asansöre doğru giden uzun bir koridoru işaret etti. Polisler masaların önünden yeni ayrılmış olan sürüyle adamı orada durdurup plastik kimlik kartlarına bakıyor, sonra da ilerlemelerine izin veriyorlardı. Richards o tarafa doğru bakarken bir polis tirtir titreyen soluk yüzlü bir «tozcu»yu durdurdu ve ona kapıyı gösterdi. Tozcu keş ağlamaya başladı. Ama yine de çaresiz çıktı.

Masanın gerisindeki kadın acımasızca, «Bu ihtiyar dünya çetin bir yer, ahbap,» dedi. «Haydi, gidin.»

Richards ilerledi. Geride sorular yeniden başladı.

. Eksi 097 ve Geriye Sayma .

Masaların gerisindeki koridorun başında sert ve nasırlı bir el Richards'ın omzuna vurdu. «Kartın, ahbap.»

Richards kartı gösterdi. Polis gevşedi ama yüzündeki ifadeden hayal kırıklığına uğradığı anlaşılıyordu.

Genç adam, «Onları geri çevirmekten hoşlanıyorsun değil mi?» diye sordu. «Bu sana büyük zevk veriyor?»

«Aşağı mahalleye gitmek mi istiyorsun, solucan?»

Richards adamın önünden yürüyüp geçti. Memur onu durdurmadı. Ben biraz ilerledi, sonra dönüp geriye baktı. «Hey! Polis!»

Memur onu aksi aksi süzdü.

«Ailen var mı? Gelecek hafta da sen buraya düşebilirsin.»

Polis öfkeyle bağırdı. «Defol git!»

Richards gülümseyerek yürüdü.

Asansörlerin önünde yirmi kadar aday bekliyordu. Richards oradaki polislerden birine kartını gösterdi. Memur ona dikkatle baktı. «Kabaetlerin sert mi, evlat?»

Richards gülerek, «Yeteri kadar sert,» dedi.

Polis ona kartını geri verdi. «Kabaetlerini tekmeleye tekmeleye tekrar yumuşatacaklar. Kafana delikler açıldığı zaman ukalalık edebilecek misin, ufaklık?»

«Bacağına o tabanca takılı olmadığı ve pantolonun da ayak bileklerine kadar düştüğü zaman sen ne kadar ukalalık edebilirsen ben de o kadar edeceğim.» Richards hâlâ gülümsüyordu. «Denemek ister misin?» Bir an polisin onu yumruklayacağını sandı.

Sonra adam, «Canına okuyacaklar,» diye homurdandı. «Ge-

berip gitmeden önce dizlerinin üzerinde sürüneceksin.» Sonra kabara kabara yeni gelen üç kişinin yanına gitti ve onlardan kartlarını istedi.

Richards'ın önündeki aday döndü. Yüzünde sinirli ve mutsuz bir ifade vardı. Kıvırcık saçları alnının ortasında bir üçgen oluşturuyordu. «Onları kendine düşman etmemelisin, ahbap. Hemen içeriye usulca haber veriyorlar.»

Richards adama sakin sakin baktı. «Öyle mi?»

Adam döndü.

Asansörün kapıları birdenbire açıldı. Kocaman göbekli zenci bir polis düğmelerin önünde duruyordu. İkinci bir memur ise gerideki telefon kulübesi büyüklüğündeki kurşun geçirmez camlı bölmede küçük bir tabureye oturmuş, sapıklar için çıkarılan üç boyutlu bir dergiyi okuyordu. Dizlerinin arasında kesik namlulu bir çifte vardı. Arkaya, kolayca erişebileceği bir yere kurşunları dizmişti.

Şişman polis önemli bir adam tavırlarıyla ama sıkıntıyla, «Geriye geçin,» diye bağırdı. «Geriye! Geriye!»

Adaylar asansöre sıkıştılar. Soluk alacak kadar bile yer yoktu. Richards'ın iki yanında kederli adamların vücutlarından oluşan etten birer duvar uzanıyordu. İkinci kata çıktılar. Kapılar hızla açıldı. Bütün adaylardan bir baş daha uzun olan Richards pek büyük bir bekleme salonuna gelmiş olduklarını gördü. Bir köşede bir sigara makinesi duruyordu.

«Dışarı çıkın! Dışarı çıkın! Sola doğru' kimlik kartlarınızı uzatın.»

Adaylar asansörden inerek kartlarını bir kameranın soğuk merceğine doğru uzattılar. Yakında üç polis bekliyordu. Bir nedenle on bir, on iki kart yüzünden bir zil çaldı. Kartların sahipleri sıradan çekilip çıkarıldı, sürüklenerek götürüldü.

Richards kartını gösterdi. Ona el sallayarak geçmesini işaret ettiler. Genç adam sigara makinesine gidip bir paket Blams aldı. Gidip Bedava-V'den olabildiğince uzak bir yere oturdu. Bir sigara yakarak dumanı içine çekti. Ve öksürmeye başladı. Hemen hemen altı ay bir tek sigara bile içememişti.

Eksi 096

ve Geriye Sayma .

Adları A'yla başlayanları hemen fiziksel muayeneye çağırdılar. Yaklaşık yirmi dört kişi yerlerinden kalkarak dipteki kapıdan çıktılar. Kapının üzerine iri harflerle «BURADAN» yazılı bir tabela takılmıştı. Altındaki bir ok da kapıyı işaret ediyordu. Yarışmalara katılanların okuma ve yazmaları azdı.

Hemen her on beş dakikada bir soyadları başka harfle başlayan kişileri içeri alıyorlardı. Richards koltuğa oturduğu zaman beşe geliyordu. Ancak dokuza çeyrek kala içeri girebileceğini hesapladı. Keşke kitap getirseydim, diye düşündü. Ama belki de böylesi daha iyi... Kitaplar şüpheyle karşılanıyordu. Özellikle Kanalın güneyinden birinin elinde olduğu zaman. Sapık dergileri daha güvenliydi.

Richards altı haberlerini huzursuzca izledi. Ekvator'daki çarpışmalar daha şiddetlenmişti. Hindistan'da yamyamca bir ayaklanma başlamıştı. Saat altı buçukta, akşamın ilk zengin ödüllü yarışma programı başladığı zaman Richards pencereye gidip dışarıya baktı. Artık kararını verdiği için bu programları yeniden sıkıcı bulmaya başlamıştı. Ama diğerlerinin çoğu korkunç bir ilgiyle «Eğlenceli Tabancalar»ı seyrediyorlardı. Gelecek hafta sıra onlara gelebilirdi.

Dışarıda gün ışığı yavaş yavaş alacakaranlığa dönüşüyordu. Trenler ikinci kat pencerelerinin yukarısındaki güç halkalarından hızla geçiyorlardı. Aşağıdaki kaldırımlarda erkekler ve kadınlar akşam eğlencesi aramaya başlamışlardı. Çoğu Şebekenin bürokrat ya da teknisyenleriydi. Lisanslı bir uyuşturucu satıcısı karşı köşede bekliyordu. İki kolunda samur kürklü birer güzel olan bir adam aşağıdan geçti. Üçü bir şeye gülüşüyorlardı.

Richards birdenbire Sheila ve Cathy'i çok özledi. Keşke onları arayabilsem... Ama buna izin verildiğini sanmıyordu. Tabii çıkıp gidebilirdi. Birkaç kişi öyle yapmışlardı. Boş boş bakıp-

gülümseyerek yukarısında «SOKAĞA» yazılı kapıdan çıkmışlardı. Richards, apartmana dönecek ve kızımın öbür odada ateşten kıpkırmızı yattığını mı seyredeceğim, diye düşündü. Hayır. Bunu yapamam. Yapamam... Bir süre daha pencerenin önünde durdu, sonra gidip yine oturdu. «Mezarını Kaz» adlı yeni bir yarışma programı başlıyordu.

Richards'ın yanında oturan adam endişeyle onun kolunu çekiştirdi. «Fiziksel muayenede adayların yüzde otuzunu geri çevirdikleri doğru mu?»

Richards, «Bilmiyorum,» dedi.

Yabancı mırıldandı. «Tanrım... Bronşitim var. Belki 'Paraya Çıkan Merdiven' programı...»

Richards söyleyecek bir söz bulamadı. Adam soluk alırken dik bir yokuşa tırmanan bir kamyon gibi sesler çıkarıyordu.

Yabancı uysalca bir çaresizlikle, «Ailem var benim...» diye ekledi.

Richards sanki program onu çok ilgilendiriyormuş gibi Bedava-V'ye baktı.

Yabancı uzun bir süre konuşmadı. Yedi buçukta başka bir program başlarken Richards onun diğer yanındaki adama yine muayeneyi sorduğunu duydu.

Hava iyice kararmıştı artık. Richards, acaba hâlâ yağmur yağıyor mu diye merak etti. Çok uzun bir akşamdı bu.

. Eksi 095
ve Geriye Sayma

Soyadları R harfiyle başlayan adaylar kırmızı okla işaretli kapıdan muayene odasına girmeye başladıkları sırada saat dokuz buçuğu geçiyordu. O ilk heyecan bir hayli sönmüştü. Adaylar ya uyukluyorlardı ya da merakla Bedava-V'yi seyrediyorlardı. Başlangıçtaki korkuları da geçmişti. Göğsü durmadan hırlayan adamın soyadı L'yle başlıyordu. Onu bir saat kadar önce içeri çağırmışlardı. Richards onu geri çevirip çevirmediklerini düşündü.

Muayene odası uzun ve fayans döşeliydi. İçeriyi floresan tüpler aydınlatıyordu. Fabrikalardaki montaj bölümlerine benziyordu burası. Sıkıntılı doktorlar sırayla yerlerini almışlardı.

Richards acı acı, içinizden biri küçük kızımı muayene eder mi, dedi kendi kendine.

Adaylar kartlarını duvara gömülü başka bir kamera objektifine doğru uzattılar. Çengeller takılı bir duvarın önünde durmaları emredildi. Uzun beyaz laboratuvar önlüğü giymiş olan bir doktor gruba yaklaştı. Bir kolunun altına levhaya takılı not defterini sıkıştırmıştı.

Doktor, «Soyunun,» dedi. «Giysilerinizi çengellere asın. Çengelinizin yukarısındaki numarayı ezberleyin ve tâ dipteki hademeye söyleyin. Değerli eşyalarınız için endişelenmeyin. Burada kimsenin gözü onlarda değil.»

«Değerli eşyalar.» Richards gömleğinin düğmelerini açarken, işte bu harika, diye düşündü. Üzerinde Sheila'yla Cathy'nin birkaç fotoğrafını koyduğu boş bir cüzdan, altı ay önce komşu ayakkabıcıda yaptırdığı tabanın makbuzu, sadece sokak kapısının anahtarı takılı olan bir halka, cebine nasıl girdiğini bilemediği bir bebek çorabı ve makineden aldığı Blams paketi vardı.

Richards'ın külotu yırtık pırtıktı. Çünkü Sheila onun çamaşırsız dolaşmasına izin vermeyecek kadar inatçıydı. Ama adaylardan çogu donsuzdu. Çok geçmeden hepsi çırçıplak kaldılar Kartlarını ellerine almışlardı. Bazıları sanki zemin soğukmuş gibi ayaklarını yere sürüyorlardı. Oysa zemin soğuk değildi. Etrafa hafif bir alkol kokusu yayılıyordu.

Not defterli doktor talimat verdi. «Sıradan çıkmayın. Her zaman kartınızı gösterin. Talimata uyun.»

Sıradakiler ilerlediler. Richards her doktorun yanında bir polisin durduğunu farketti. Gözlerini yere dikerek uysalca bekledi.

«Kart!»

Richards kimlik kartını uzattı. İlk doktor numarasını kaydettikten sonra, «Ağzını aç,» dedi.

Richards isteneni yaptı. Doktor kaşıkla onun diline bastırdı.

İkinci doktor Richards'ın gözlerine küçücük bir ampulun parlak ışığını tuttu. Sonra kulaklarının içine baktı.

Üçüncü doktor soğuk stetoskopu göğsüne dayadı. «Öksür.»

Richards öksürdü. Sıranın başlarında bir adamı çeke çeke götürüyorlardı. Adam, «Paraya ihtiyacım var,» diye bağırıyordu. «Bunu bana yapamazsınız. Avukatım size gösterecek!»

Doktor stetoskopu oynattı. «Öksür.»

Richards öksürdü. Doktor onu döndürerek bu kez de sırtını dinlemeye başladı. «Derin bir nefes al ve tut.» Stetoskop kaydı. «Nefes ver.»

Richards soluk verdi.

«Devam et bakalım.»

Richards ilerledi. Tek gözü bezle kapatılmış bir doktor gülerek tansiyonunu aldı. Kabak kafasında karaciğer lekelerine benzeyen iri çiller olan bir başka doktor soğuk elini Richards'ın iki bacağının arasına soktu. «Öksür.»

Genç adam öksürdü.

«Tamam. Yürü.»

Richards'ın derecesini aldılar. Bir kaba tükürmesini istediler. Richards yolu yarılamış, odanın ortasına kadar gelmişti. İki. üç kişinin muayeneleri sona ermişti. Tavşan gibi iri dişli, soluk suratlı bir hademe tel sepetleri koyduğu giysilerini getiriyordu. Altı kişi daha sıradan çıkarılmış, merdivenlere götürülmüştü.

«Eğil ve kabaetlerini çek.»

Richards isteneni yaptı. Plastik eldivenli bir parmak onu muayene etti.

«Tamam. Yürü.»

Genç adam eski seçim kulübelerine benzeyen üç tarafı perdeli bir bölmeye girdi. Seçimler bilgisayarla yapılmaya başlayalı o kulübeler de ortadan kalkmıştı. Richards geniş ağızlı mavi bir laboratuvar şişesine idrarını yaptı. Doktor şişeyi tel bir rafa koydu.

Genç adam ondan sonra harfler yazılı bir levhanın önünde durdu. Doktor, «Oku,» dedi.

«E-A, L-D, F-S, P, M, Z-K, L, A, C, D, U, S, G, A...»

«Bu kadar yeter. Geç.»

Richards yine seçim kulübesine benzer bir bölmeye girdi. Kulaklıkları taktı. Ona bir ses duyduğu zaman beyaz düğmeye, ses kesildiği zaman da kırmızısına basmasını söylediler. Ses çok tiz ve hafifti. Richards durması söyleninceye kadar düğmelere bastı.

Genç adamı tarttılar. Tabanlarını muayene ettiler. Richards bir floroskopun önünde durarak kurşun bir yelek giydi. Çiklet çiğneyen ve usulca, ahenksizce bir şarkı mırıldanan bir doktor onun birkaç filmini aldı. Kart numarasını da kaydetti.

Richards içeriye otuz kadar adayla birlikte girmişti. İçlerinden on ikisi odanın dibine kadar gelmeyi başarmışlardı. Bazıları giyinmişler, asansör bekliyorlardı. On iki kadar kişi yine zorla sıradan çıkarılmışlardı. Bunlardan biri onu eleyen doktora saldırmaya kalktı. Ama bir polis sonuna kadar çevirdiği uzaklaştırma aygıtıyla ona dokundurdu. Adam yere devrildi.

Richards alçak bir masanın önünde durdu. Ona elli değişik hastalığa tutulup tutulmadığını sordular. Çoğu solunum sistemiyle ilgiliydi. Richards ailede bir grip vakası görüldüğünü söylediği zaman doktor hemen başını kaldırdı.

«Karın mı?»

«Hayır. Kızım.»

«Yaşı?»

«Bir buçuk yaşında.»

«Bağışıklık aşısı yapıldı mı? Yalan söyleme!» Doktor sanki Richards yalan söylemeye kalkışmış gibi bağırıyordu. «Sağlık istatistiklerini kontrol edeceğiz!»

«Aşı 2023 Temmuzunda yapıldı. Ek aşı ile 2023 Eylülünde. Blokumuzdaki sağlık kliniğinde.»

«Geç.»

Richard bir an masanın üzerinden uzanarak doktorun boynunu kırmak istedi. Ama onun yerine ilerledi.

En sonda saçları iyice kısa kesilmiş, sert tavırlı bir kadın doktor bekliyordu. Bir kulağına elektrik akımcısı takmıştı. Genç adama eşcinsel olup olmadığını sordu.

«Hayır.»

«Hiç ağır bir suç yüzünden tutuklandın mı?»

«Hayır.»

«Ciddi fobilerin var mı? Yani...»

«Hayır.»

Kadın biraz da azametle, «Tanımlamayı dinlemen daha iyi olur.» dedi. «Yani...»

«Olağandışı, zorlayıcı korkuların var mı? Klostrofobi, akrofobi gibi. Yok.»

Kadın dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı. Sert sert konuşmaya hazırlanıyormuş gibiydi. «Halüsinasyona neden olan ya da alışkanlık yapan maddeler kullanıyor musun? Ya da kullandın mı?»

«Hayır.»

«Bir yakının hükümete ya da Şebekeye karşı suç işlediği için tutuklandı mı?»

«Hayır.»

«Şu sadakat yeminini ve Yarışma Komisyonuna izin verdiğini açıklayan belgeyi imzala... şey... Bay Richards.»

Genç adam imzasını attı.

«Hademeye kartını göster ve numarayı söyle...»

Richards kadının cümlesini tamamlamasını beklemeden döndü ve baş parmağıyla dişlek hademeye işaret etti. «Yirmi altı numara, tavşan.» Hademe onun eşyalarını getirdi. Richards ağır ağır giyindikten sonra asansörlere doğru gitti.

Kalabalık arttığı sırada asansörün kapısı açıldı. Kurşun geçirmeyen bölme bu sefer boştu. Polis sıska bir adamdı. Burnunun yanında iri bir et beni vardı. Şarkı söyler gibi, «Arkaya geçin,» dedi. «Lütfen arkaya geçin.»

Kapılar kapanırken Richards salonun diğer kapısından içeriye soyadları S harfiyle başlayan adayların girdiklerini gördü. Not defterli doktor onlara yaklaşıyordu. Sonra kapılar kapandı.

Üçüncü kata çıktılar. Yarı aydınlık, çok büyük bir yatakhanenin kapıları açıldı. Demir ve branda bezinden yapılmış ranzalardan oluşan sıra sanki sonsuzluğa dek uzanıyordu.

İki polis, adayların asansörden inmelerini kontrol ederek onlara yatak numaralarını verdiler. Richards'ınki 940'dı. Ranzaya kabarık bir yastık ve kahverengi bir battaniye konmuştu. Richards yatağa uzanarak ayakkabılarını yere attı. Ayakları ranzanın ucundan uzanıyordu. Ama bu bakımdan yapılacak bir şey yoktu.

Genç adam ellerini ensesinin altına sokarak gözlerini tavana dikti.

. . . Eksi 094
ve Geriye Sayma .

Richards ertesi sabah tam altıda tiz bir zil sesiyle uyandı. Bir an nerede olduğunu anlayamadı. Sheila'nın bir çalar saat almış olup olmadığını düşündü. Kafası dumanlıydı. Sonra olanları hatırladı ve doğrulup oturdu.

Adayları ellişer kişilik gruplar halinde endüstri alanında kullanılan o pek büyük banyolardan birine götürdüler. Hepsi bir polisin koruduğu bir kameraya doğru kartlarını uzattılar. Richards mavi fayans döşenmiş bir bölmeye girdi. Burada bir ayna, bir lavabo, bir duş ve bir klozet vardı. Lavabonun üstündeki rafa selefona sarılı diş fırçaları, bir elektrikli traş makinesi, bir kalıp sabun ve yarısı kullanılmış bir tüp diş macunu konmuştu. Aynanın köşesine sıkıştırılmış olan levhada, «Bu mala saygı gösterin,» yazılıydı. Biri bunun altına, «Ben sadece kendi popoma saygı duyarım,» diye karalamıştı.

Richards duş yaptı. Tuvalet rezervuarının üzerine konmuş olan yığınla havlunun biriyle kurulandı. Traş oldu. Dişlerini ovdu.

Grubu kafeteryaya götürdüler. Adaylar yine orada da kimlik kartlarını göstermek zorunda kaldılar. Richards bir tepsi alarak paslanmaz çelikten yapılmış kontuarda itti. Ona bir kutu mısır gevreği, bir tabak dolusu fazla yağlı kızarmış patates, bir kepçe çırpılmış yumurta, mermer mezar taşı kadar sert ve soğuk kızarmık ekmek, bir fincan çamur gibi kahve, dörtte bir litre süt, küçük bir paket toz şeker, tuz, bir parça yapay tereyağ verdiler.

Richards kahvaltıyı çabuk çabuk atıştırdı. Diğerleri de öyle. Richards'ın yediği ilk gerçek yiyeceklerdi bunlar. Tanrı bilir, ne kadar zamandır doğru dürüst bir şey yiyememişti. Sadece yağlı pizza dilimleri ve devletin dağıttığı haplarla karnını doyurmaya çalışmıştı. Ama işin garibi verilen bu yiyecekler de

tatsızdı. Sanki mutfaktaki bir vampir aşçı bütün lezzeti emip almış, geriye kaba besleyici maddeleri bırakmıştı.

Richards, bizimkiler bu sabah ne yiyorlar, diye kendi kendine sordu. Yosun hapları. Bebek için suni süt... Genç adam ani bir çaresizlikle sarsıldı. Tanrım! Elimize para ne zaman geçecek? Bugün mü? Yarın mı? Gelecek hafta mı? Hoş, belki bu da sadece bir oyun. Göz kamaştırıcı bir tuzak. Değil gökkuşağının sonunda bir çömlek altın, gökkuşağı bile yok...

Richards saat yedide zil çalıncaya kadar gözleri boş tabağında öylece oturdu. Sonra grubu asansörlere götürdüler.

. . Eksi 093 ve Geriye Sayma . . .

Richards'ın bulunduğu elli kişilik grubu önce dördüncü katta çok büyük bir odaya soktular. Burada sadece postacıların mektupları attıkları yarıklara benzer şeyler vardı. Adaylar yine kartlarını gösterdiler ve asansör kapıları arkalarından hışırdayarak kapandı.

Alnı açılmaya başlamış zayıf bir adam içeri girdi. Arkasındaki laboratuvar gömleğinin önünde yarışma amblemi vardı. Bir meşale ve üzerinde bir insan kafasının silueti.

Adam, «Lütfen soyunun ve bütün değerli eşyalarınızı ayırın,» dedi. «Sonra giysilerinizi yanmaları için o deliklerden atın. Size yarışma tulumları verilecek.» Büyük bir cömertlikte bulunuyormuş gibi gülümsedi. «Yarışmalarla ilgili kişisel kararlarınız ne olursa olsun, tulumlar sizde kalabilir.»

Bazıları söylendiler ama herkes bu emre uydu.

Zayıf adam, «Lütfen çabuk olun,» diyerek elini iki defa çırptı. Oyun saatinin sona erdiğini açıklayan bir ilkokul öğretmeni gibi. «Yapmamız gereken çok şey var.»

Richards, «Siz de yarışmalara mı katılacaksınız?» diye sordu.

Zayıf adam ona şaşkın şaşkın baktı. Gerilerde biri usulca güldü.

Richards, «Neyse, neyse...» diyerek pantolonunu çıkardı. Değeri olmayan «değerli» eşyalarını alarak gömleğini, pantolonunu ve külotunu duvardaki yarıkların birinden attı. Aşağıda bir yerde bir alev parlayıp söndü.

Dipteki kapı açıldı ve adamlar tekerlekli sepetleri iterek içeri girdiler. Sepetlerin üzerindeki etiketlerde K, O, B ve ÇB yazılıydı. Richards ÇB yazılı sepetten uzun bir tulum aldı. Bunun sarkacağını sanıyordu. Ama giysi vücuduna iyice uydu. Tulum ipeğe benzeyen ama çok daha sağlam olan yumuşak bir kumaştan yapılmıştı. Önünde bir tek naylon fermuar vardı. Bütün tulumlar koyu maviydi ve sağ göğüs cebinin üzerine yarışma amblemi dikilmişti. Bütün grup bu yeni kılığa büründüğü zaman Ben Richards'a sanki yüzünün tüm hatları silinmiş gibi geldi.

Zayıf adam, «Lütfen bu taraftan,» diyerek onları bir başka bekleme odasına soktu. O kaçınılmaz Bedava-V bir köşede anırmaya ve gıdaklamaya benzer sesler çıkarıp duruyordu.

Geride yine bir kapı görülüyordu. Üstündeki tabelada «Buradan» yazılıydı. Ve bir ok da kapıyı işaret ediyordu.

Adaylar oturdular. Richards kısa bir süre sonra ayağa kalktı. Pencereye giderek dışarıya baktı. Şimdi daha yukarı katlardan birindeydiler. Hâlâ yağmur yağıyordu. Sokaklar ıslak, kara ve kaygandı. Genç adam Sheila'nın o sırada ne yaptığını düşündü.

... Eksi 092 ve Geriye Sayma .

Richards onu çeyrek geçe kapıdan girdi. Artık on kişilik bir gruptaydı. Tek sıra olmuşlardı. Kartları incelendi. İçeride üç taraflı on bölme vardı. Ama bunlar daha özenle yapılmıştı. Yan bölmeler ses geçirmeyen mantar panolardan oluşturulmuştu. Tavandaki ışık yumuşaktı. Gizli hoparlörlerden müzik geliyordu. Yerde tüylü bir halı vardı. Richards ayaklarının altında-

ki şeyin çimento olmadığını farkederek şaşırdı.

Zayıf adam ona bir şeyler söylüyordu.

Richards gözlerini kırpıştırdı. «Ha?»

Zayıf adam onu azarlarcasına, «6 numaralı bölme,» diye tekrarladı.

«Ya...»

Genç adam 6 numaralı bölmeye girdi. İçeride bir masa, gerisinde de göz hizasında büyük bir duvar saati vardı. Masaya yontulmuş bir kalemle bir deste kâğıt konmuştu. Richards kâğıtların ucuz cinsten olduklarını farketti.

Masanın yanında göz kamaştırıcı bir bilgisayar çağı rahibesi duruyordu. Uzun boylu, yapılı bir sarışındı. Yanardönerli kısacık bir şort giymişti. Balık ağı gibi ipek bluzunun altından göğüslerinin rujlu uçları gözüküyordu.

Kadın, «Lütfen oturun,» dedi. «Ben Rinda Ward'ım. Test uzmanınız.» Elini uzattı.

Şaşalayan Richards Rinda'nın elini sıktı. «Benjamin Richards.»

«Sizi Ben diye çağırabilir miyim?» Genç kadının gülümsemesi çekiciydi ama kişiliğiyle bir ilgisi yoktu. Richards bu iyi beslenmiş vücudunu teşhir eden etli butlu kadın karşısında duyması gereken isteği hissetti. Ve öfkelendi. O da böyle mi doyum sağlıyor, diye kendi kendine sordu. Kıyma makinesine gitmek üzere olan zavallılara vücudunu göstererek?

Genç adam, «Tabii,» dedi. «Göğüsleriniz çok güzel.»

Rinda'nın kılı bile kımıldamadı. «Teşekkür ederim.» Richards oturdu. Kadın başını eğmiş ona bakıyordu. Genç adam ise ona bakmak için kafasını kaldırmıştı. Bu, durumu daha da utanılacak bir hale sokuyordu. «Dünkü fiziksel muayene vücudunuz bakımından ne anlama geliyorsa, bu test de zihin yetenekleriniz bakımından aynı anlama geliyor. Test oldukça uzun sürecek. Öğle yemeğinizi üçe doğru yiyeceksiniz. Tabii sınavı geçebildiğiniz takdirde.» Kadın sık sık gülümsüyordu. «Birinci bölüm sözlü. Size test kitapçığını verdiğim andan itibaren tam bir saatiniz olacak. Sınav sırasında sorular sorabilirsiniz. Ben de onları cevaplayacağım. Tabii cevaplama iznim olan konularda. Ama test sorularının cevaplarını vermeyeceğim. Anlıyor musunuz?»

«Evet.»

Rinda genç adama kitapçığı verdi. Üzerinde büyük, kırmızı bir el resmi vardı. Avucu gözüküyordu. Altında iri kırmızı harflerle «DUR» yazılıydı. Test uzmanı başlamanızı söylemeden bu kitapçığı açmayın.»

Richards, «Ağır...» diye mırıldandı.

«Efendim?» Kadın biçim verilmiş kaşlarını hafifçe kaldırdı.

«Hiç...

Rinda ezberlemiş gibi, «Kitapçığı açtığımız zaman bir soru kâğıdı bulacaksınız,» dedi. «İşaretler belirgin olmalı. Bir cevabı değiştirmek istediğiniz zaman lütfen sözcükleri iyice silin. Bir sorunun cevabını bilmiyorsanız tahmine kalkışmayın. Anlıyor musunuz?»

«Evet.»

«O halde lütfen birinci sayfayı açın ve başlayın. Ben, 'Tamam.' dediğim zaman lütfen kaleminizi bırakın. Artık başlayabilirsiniz.»

Richards başlamadı. Onun yerine kadının vücudunu küstahça ağır ağır inceledi.

Rinda kızardı. «Saatiniz başladı, Ben. En iyisi...»

Genç adam, «Neden herkes Kanalın güneyinden gelmiş biriyle konuşurken onun şehvet düşkünü, geri zekâlı bir yaratık olduğunu sanıyor?» diye sordu.

Kadın şaşırmıştı. «Ben... Hiçbir zaman...»

«Evet, siz hiçbir zaman...» Richards gülerek kurşun kalemi aldı. «Tanrım. Hepiniz de aptalsınız.»

Rinda hâlâ bir cevap ya da bu saldırının nedenlerini ararken Richards kâğıdın üzerine eğildi. Belki de kadın gerçekten hiçbir şey anlayamamıştı.

Birinci bölümde bir cümledeki eksik sözcüğün bulunması isteniyordu.

1. Tek ile yaz olmaz.
   a. düşünce
   b. bira
   c. kırlangıç
   d. cinayet
   e. yukarıdakilerin hiçbiri değil.

Richards kâğıdı hızla doldurdu. Düşünmek ya da bir cevabı incelemek için pek durmuyordu bile. Eksik sözcüklerin bulunmasını, dilbilgisi ve sonra da zıt kelimeler izledi. Richards son cevabı yazdığı sırada daha saatin dolmasına on beş dakika vardı. Ama kadın kâğıdı almadı. Yasalara göre genç adam sınav kâğıdını ancak bir saat dolduğu zaman verebilirdi. Richards da arkasına yaslanarak, kadının yarı çıplak vücudunu sessizce süzdü. Sessizlik boğucu ve elektrikli bir hal aldı. Richards kadının, keşke mantom olsaydı, diye düşündüğünü sezdi ve sevindi.

Saat dolduğu zaman Rinda genç adama başka bir sınav kitapçığını verdi. Bunun birinci sayfasında bir benzin karbüratörünün resmi vardı.

Altına, «Bunu nereye koyarsınız?» diye yazılmıştı.

a. bir çim kırpma makinesinin içine
b. Bir Bedava-V'ye
c. bir elektrikli hamağa
d. otomobile
e. hiçbirine

Üçüncü sınav matematikle ilgiliydi. Richards sayılardan pek anlamazdı. Zamanın hızla geçtiğini farkederek hafifçe terlemeye başladı. Sonunda iyice telaşlandı. Son soruyu cevaplayamadı. Rinda kitapçıkla kâğıdı onun elinden çekip alırken gülümsemesi fazla yayılmıştı. «Bu sefer o kadar hızlı olmadı, Ben.»

Richards da gülümsedi. «Ama sonuç iyi.» Eğilerek Rinda'nın kabaetine hafifçe vurdu. «Bir duş yap, kızım. Çok başarılısın.»

Kadın kıpkırmızı kesildi. «Sizi diskalifiye ettirebilirim.»

«Haydi oradan. Sen sadece kendini kovdurabilirsin!»

«Defol! Sıraya gir!» Rinda'nın dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Neredeyse ağlayacaktı.

Richards bir an Rinda'ya acıyacak gibi oldu ama bu duyguyu bastırdı. «Bu gece güzelce eğlen. Dışarı çıkıp yemek ye. Altı ayrı türlü yemek. Bu hafta kiminle yatıyorsan onunla çık. Ve küçücük berbat bir apartmanda grip yüzünden ölmekte olan kızımı düşün.»

Genç adam dışarı çıkarken, bembeyaz kesilmiş olan kadın onun arkasından baktı.

Richards'ın on kişilik grubu altıya inmişti. Hep birlikte yandaki odaya geçtiler. Saat bir buçuk olmuştu.

Eksi 091 ve Geriye Sayma .

Küçük bölmedeki masanın diğer tarafında oturan doktor küçücük kalın mercekli bir gözlük takmıştı. Hayatından çok memnunmuş gibi pis pis gülmesi, Richards'a çocukken tanıdığı geri zekâlı birini hatırlattı. Bu çocuk okuldaki tribünlerin altına çömelerek yukarıdaki kızların bacaklarına bakmaktan çok hoşlanırdı. Richards gülümsedi.

Doktor ilk mürekkep lekesini açarak, «Aklına hoş bir şey mi geldi?» diye sordu. Pis gülümsemesi biraz yayıldı.

«Evet. Bana vaktiyle tanıdığım birini hatırlattın.»

«Ya? Kimi?»

«Boşver.»

«Pekâlâ. Şimdi... sence bu neye benziyor?»

Richards mürekkep lekesine baktı. Sağ koluna tansiyon aleti takılmış, kafasına elektrotlar yapıştırılmıştı. Bütün teller doktorun yanındaki bir aygıta uzanıyor, bir bilgisayarın ekranında titrek çizgiler birbirlerini izliyordu.

«İki zenci kadına. Öpüşüyorlar.»

Doktor başka bir kartı açtı. «Ya bu?»

«Spor bir arabaya. Jaquar'a benziyor.»

«Benzinle çalışan arabalardan hoşlanıyor musun?»

Richards omzunu silkti. «Çocukken araba modelleri koleksiyonum vardı.»

Doktor not aldı, sonra başka bir kartı açtı.

«Hasta biri. Yan yatmış. Yüzündeki gölgeler hapishane parmaklıklarını hatırlatıyor.»

«Ya bu sonuncusu?»

Richards gülmeye başladı. «Gübre yığınına benziyor.» Doktorun, arkasında beyaz gömleğiyle tribünlerin altında koşarak

kızlara baktığını düşündü ve yine gülmekten katıldı. Doktor ise hâlâ pis pis gülümsüyordu. O yüzden Richards'ın hayali daha gerçeğe benzer, bu yüzden de daha komik bir hal alıyordu. Sonunda genç adamın kahkahaları kesildi. Richards hıçkırdı ve sustu.

«Herhalde bana bir açıklama yapmayı...»

Richards, «Hayır,» dedi. «Bunu yapamam.»

«O halde devam edelim. Şimdi sıra 'Çağrışım'da.» Doktor açıklama yapma gereğini duymadı. Richards haberin kulaktan kulağa yayıldığına karar verdi. Bu iyiydi işte. Böylece zaman kazanacaktı.

«Hazır mısın?»

«Evet.»

Doktor iç cebinden bir kronometre çıkardı. Tükenmez kaleminin tepesine bastırdı. Ve önündeki listeyi inceledi.

«Doktor.»

«Zenci.»

«Penis.»

«Organ.»

«Kırmızı.»

«Siyah.»

«Gümüş.»

«Hançer.»

«Tüfek.»

«Cinayet.»

«Kazanmak.»

«Para.»

«Seks.»

«Testler.»

«Vuruş.»

«Atma.»

Doktor listeyi okumayı sürdürdü. Elliden fazla kelime söyledi, sonra kronometreyi durdurarak kalemini masaya bıraktı. «İyi.» Ellerini kavuşturarak ciddi ciddi Richards'a baktı. «Son bir sorum var, Ben. Bir sözü duyduğum zaman onun yalan olup olmadığını hemen anladığımı iddia etmeyeceğim. Ama bağlı olduğun makine belirtecek. Yarışmalara intihar etmek istediğin için mi gireceksin?»

«Hayır.»

«O halde sebep nedir?»

«Kızım hasta. Doktora ihtiyacı var. İlaca. Hastanede bakılmaya.»

Doktor kalemi cızırdatarak not aldı.

«Başka?»

Richards, «Hayır,» demek üzereydi. Bu onları ilgilendirmezdi ne de olsa. Ama sonra her şeyi açıklamaya karar verdi. Belki de bunun nedeni doktorun o geri zekâlı pis çocuğa benzemesiydi. «Uzun bir süreden beri işsizim. Tekrar çalışmak istiyorum. Sonu şimdiden belli olan hileli bir yarışmada ahmak rolü oynasam bile. Çalışmalı ve ailemi geçindirmeliyim. Benim gururum var. Sen de gururlu musun, doktor?»

«Çöküşten önce gurur yok olur.» Doktor bu bilinen sözleri tekrarlarken kaleminin tepesine basarak şıkırdattı. «Başka ekleyecek bir şey yoksa, Bay Richards...» Ayağa kalktı. Bu hareketi ve genç adamın soyadını kullanması konuşmanın sona erdiğini gösteriyordu. Richards başka şeyler de söylemek istese bile.

«Yok.»

«Kapı koridorun dibinde, sağda. Şansın açık olsun.»

Richards, «Tamam,» dedi.

. Eksi 090
ve Geriye Sayma . . .

Richards'ın grubu dört kişiye inmişti artık. Yeni bekleme odası çok daha küçüktü. Aday sayısı yüzde altmış azalmıştı. Son Y ve Z'ler de dört buçukta içeri girdiler. Bir hademe dörtte tatsız sandviçlerle dolu bir tepsiyi dolaştırmıştı. Richards da iki sandviç almış, yerken Rettenmund adlı bir adayın anlattığı açık saçık hikâyeleri dinlemişti. Adamın hikâye dağarcığı sonsuz gibiydi.

Bütün grup toplandıktan sonra onları asansörle beşinci ka-

ta çıkardılar. Götürüldükleri daire büyük bir salon, tuvalet ve yatakhaneden oluşuyordu. Onlara koridorun dibinde kafeteryanın saat yedide sıcak yemek vereceğini bildirdiler.

Richards birkaç dakika hareketsiz oturdu. Sonra ayağa kalkarak giriş kapısının önünde duran polisin yanına gitti. «Burada telefon var mı, ahbap?» Dışarıda bir yere telefon etmelerine izin verileceğini sanmıyordu. Ama polis başparmağıyla koridoru işaret etti.

Richards kapıyı açarak dışarıya baktı. Evet, orada bir telefon vardı. Kumbaralı bir telefon.

Genç adam tekrar polise döndü. «Dinle, telefon etmem için bana elli sent ödünç verirsen...»

«Boşversene sen!»

Richards öfkesine hakim oldu. «Karımı aramak istiyorum. Çocuğumuz hasta. Tanrı aşkına, kendini benim yerime koy.»

Polis güldü. Kısaca. Pis pis. «Hepiniz aynısınız. Yılın her günü için bir hikâye. Noel'de ve Anneler Gününde üç boyutlu ve renkli.»

«Seni köpek!» Richards'ın bakışlarındaki bir şey ve omuzlarının duruşu polisin birdenbire gözlerini duvara dikmesine neden oldu. «Sen evli değil misin? Hiç sıkışıp borç istemek zorunda kalmadın mı? Kendini aşağı görmene rağmen?»

Memur birdenbire elini tulumunun cebine sokarak bir avuç plastik para çıkardı. İki yeni yirmi beşliği Richards'a vererek geri kalan paraları tekrar cebine attı. Richards'ı tulumundan sıkıca yakaladı. «Charlie Grady yufka yürekli olduğu için buraya birisini yollarsan beynini dağıtırım, solucan.»

Richards usulca, «Teşekkür ederim,» dedi. «Borç için teşekkürler.»

Grady güldü ve genç adamı bıraktı. Richards hole çıkarak telefona gitti. Parayı kumbaraya atarak apartmanın beşinci kat koridorundaki telefonun numaralarını bastı. Koridorun dibindeki Jenner denilen dişi köpeğin cevap vermeyeceğini umarım, diye düşünüyordu. Sesimi tanır tanımaz, «Yanlış numara,» diye bağırır ve paralar da yanar.

Telefon altı kez çaldı, sonra tanımadığım bir ses, «Alo?» dedi.

«5C'den Sheila Richards'la konuşmak istiyorum.»

«Sokağa çıktı sanırım.» Kadın bir an durdu, sonra da anlamlı anlamlı ekledi. «Sokakta bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Çocukları hasta. Adam da haytanın teki.»

Richards sanki ağzına pamuk doldurulmuş gibi boğuk boğuk, «Lütfen kapıya vuruverin,» dedi.

«Bir dakika...»

Kadının elinden bıraktığı alıcı duvara çarptı. Richards rüyada gibi uzaklardan gelen sesler duydu. Tanımadığı o kadın kapıya vuruyor ve sesleniyordu. «Telefon! Sizi telefondan istiyorlar, Bayan Richards!»

Kadın yarım dakika sonra tekrar telefona geldi. «Evde yok. Çocuğun bağırdığını duyuyorum ama kendisi içeride değil. Dediğim gibi filo geldiği zaman o da fırsat kolluyor.» Kıkır kıkır güldü.

Richards telefon hattından kayarak diğer taraftaki alıcıdan dışarı fırlamak istedi. O yabancı kadının gırtlağını, gözleri yuvalarından uğrayıncaya kadar sıkabilirdi. «Lütfen mesajımı ona iletin. Kâğıt yoksa söyleyeceklerimi duvara yazın.».

«Kalemim yok. Artık kapatıyorum. Hoşçakalın.»

Richards paniğe kapılarak, «Bir dakika!» diye haykırdı.

«Ben... Bir dakika...» Kadın istemeye istemeye konuşuyordu. «Merdivenden çıkıyor.»

Ter içinde kalan Richards duvara yaslandı. Bir dakika sonra Sheila'nın meraklı, ihtiyatlı sesini duydu. Sesinde hafif bir korku da vardı. «Alo?»

«Sheila?» Genç adam gözlerini yumdu. Bütün ağırlığını dayandığı duvara vermişti.

«Ben! Ben, sen misin? İyi misin?»

«Evet. Çok iyiyim. Cathy... o...»

«Yine aynı. Ateşi o kadar yüksek değil ama göğsü çok hırlıyor. Ben bana ciğerleri su toplamış gibi geliyor. Ya zatürreeye tutulduysa?»

«Her şey düzelecek. Her şey düzelecek.»

«Ben...» Sheila uzun bir an sustu. «Cathy'i yalnız bırakmak hiç hoşuma gitmiyor. Ama bunu yapmak zorundaydım. Bu sabah iki müşteri buldum. Çok üzgünüm. Ama Cathy için ilaç aldım. İyi bir ilaç.»

Richards, «O ilaçlar hiçbir işe yaramaz,» dedi. «Dinle. Ar-

tık öyle yapma, Sheila. Lütfen. Beni seçeceklerini sanıyorum. Gerçekten. Gruptan daha fazla hevesliyi atamazlar. Çünkü pek çok yarışma programı var. Hepsine yem bulmak gerekiyor. Galiba avans da veriyorlar. Bayan Upshaw...»

Sheila ifadesiz bir sesle, «Siyah elbiseyle pek berbattı,» diye kocasının sözünü kesti.

«Bırak şimdi bunu. Cathy'nin yanından ayrılma, Sheila. Artık müşteri yok.»

«Pekâlâ. Artık sokağa çıkmam.» Ama karısının sesindeki ifadeyi farkeden genç adam ona inanamadı. Sheila ekledi. «Seni seviyorum, Ben.»

«Ben de seni se...»

Santraldaki kız, «Üç dakika doldu,» diye haber verdi. «Devam etmek istiyorsanız lütfen bir yeni yirmi beşlik atın. Ya da üç eski yirmi beşlik.»

Richards, «Bir saniye bekle!» diye haykırdı. «Aradan çık, dişi köpek! Sen...»

Telefon kapanmıştı. Şimdi sadece hafif bir uğultu duyuluyordu.

Richards alıcıyı fırlattı. Gümüş kordonun uzunluğu kadar uçtu. Sonra geri dönerek duvara çarptı. Bir sarkaç gibi ağır ağır öne arkaya sallanmaya başladı. Bir insanı bir defa soktuktan sonra ölen acayip bir yılana benziyordu.

Genç adam geri dönerken uyuşukça, birileri bunu ödemeli, diye düşündü. Ödemek zorunda.

. . . Eksi 089
ve Geriye Sayma .

Adaylar ertesi sabah ona kadar beşinci kattaki dairede kaldılar. Richards öfke, endişe ve hayal kırıklığı yüzünden neredeyse çıldıracaktı. Sonra genç ve biraz da homoya benzeyen bir «arkadaş» içeri girdi. Yarışma üniforması pek dardı. Delikanlı, «Lütfen asansöre biner misiniz,» dedi. Adaylar artık üç yüz ki-

şiydiler. Gece altmış kadar kişi sessizce ve acı vermeden götürülmüşlerdi. Onlardan biri de durmadan açık saçık hikâyeler anlatan çocuktu.

Adayları ellişer kişilik kafileler halinde altıncı kattaki küçük bir salona götürdüler. Pek lüks bir yerdi burası. Döşenirken bol bol kırmızı pelüş kullanılmıştı. Her koltuğun gerçek tahtadan yapılmış olan kolunda bir tabla vardı. Richards buruşmuş olan Blams paketini çıkardı. Külleri yere silkmeye başladı.

Önde küçük bir sahne vardı, ortasında da bir kürsü. Kürsünün üzerine su dolu bir sürahi konmuştu.

Onu çeyrek geçe homoya benzeyen genç kürsüye doğru yürüdü. «Yarışma Programlarının Yönetici Yardımcısıyla tanışmanızı istiyorum. Sayın Arthur M. Burns.»

Richards'ın arkasından biri ekşi ekşi, «Yaşasın!» dedi.

Başının tepesi kabak, kır saçlı, şişmanca bir adam sahneye çıktı. Kürsünün yanında durarak başını yana eğdi. Sanki sadece kendisinin duyabildiği alkış seslerini dinliyordu. Sonra adaylara gülümsedi. Işıl ışıl dişlerini göstererek neşeyle. Ve bu gülümsemeyle sanki takım elbiseli, orta yaşlı, şişman bir aşk meleğine dönüştü.

Burns, «Hepinizi kutlarım,» dedi. «Başardınız.»

Bütün adaylar içlerini çektiler. Sonra bazıları güldü, bazıları da yanlarındaki adayların sırtlarına vurdular. Çoğu yeniden sigara yaktı.

O ekşi sesli adam, «Yaşasın,» diye tekrarladı.

«Biraz sonra çıkacağınız programlar ve yedinci kattaki odalarınızın numaraları size bildirilecek. Katılacağınız belirli programların yapımcıları sizden ne istendiğini açıklayacaklar. Ama ondan önce sizi yeniden kutlamak, cesur ve becerikli insanlar olduğunuzu söylemek istiyorum. Elinizde tam bir erkek gibi davranma fırsatı olduğu için devletin ianesiyle geçinmeyi reddettiniz. Ve ben şahsen sizin çağımızın gerçek kahramanları olduğunuzu düşünüyorum.»

Ekşi sesli adam. «Saçma...» dedi.

Yandaki kapı açıldı ve arkalarında kırmızı gömlekler olan on iki yarışma teşrifatçısı içeri girdi. Adamlar adları okumaya başladılar. Adaylara beyaz zarfları verdiler. Çok geçmeden zarflar yerlere konfetiler gibi saçıldı. Plastik rol kartları okundu.

Yeni dostlarla değiş tokuş edildi. Boğuk iniltiler, «Yaşasın,» sesleri ve alaylı bağırışlar duyuldu. Arthur M. Burns podyumdan onları seyrediyor ve dostça gülümsüyordu.

«Şu lanet olasıca 'Ne Kadar Sıcağa Dayanacaksın' programı! Tanrım! Sıcağa hiç gelemem...»

«Kahretsin! Program ucuz bir yapım. Tele-hikâyelerden sonra yayınlanıyor. Tanrım!»

«'Paraya Çıkan Merdiven!' Tanrım! Kalbimin hasta olduğundan haberim...»

«Bunu umuyordum ama hiç de...»

«Hey, Jake, 'Timsahlarla Yüzmek' programını hiç izledin mi? Ben de sanıyordum ki...»

«Hiç de umduğum gibi değil...»

«... bence sen bu işi...»

«Lanet olsun...»

«... şu 'Tabancalar İçin Koş'...»

«Benjamin Richards! Ben Richards?»

Ona da beyaz bir zarf verdiler. Richards ucunu yırtarak açtı. Parmakları hafifçe titriyordu. Küçük plastik kartı ancak biraz çabaladıktan sonra çıkarabildi. Hiçbir şey anlayamadığı için kaşlarını çatarak karta baktı. Üzerinde hiçbir program adı yoktu. Sadece «ALTI NUMARALI ASANSÖR» yazılıydı.

Richards kartı göğüs cebine, kimliğinin yanına sokarak salondan çıktı. Koridorun dibindeki beş asansör gelecek haftanın yarışmacılarını yedinci kata çıkarıyordu. Altı numaralı asansörün kapalı kapılarının önünde dört kişi beklemekteydi. Richards aralarında ekşi sesli adamın da olduğunu farketti.

Genç adam, «Ne oluyor?» diye sordu. «Yoksa bize kapıyı mı gösteriyorlar?»

Ekşi sesli adam yirmi beş yaşlarında kadardı. Çirkin de sayılmazdı. Bir kolu kuruyup incelmişti. Herhalde çocuk felci neden olmuştu buna. Hastalık 2005'te yeniden ortaya çıkmış ve kooperatif apartmanlarında çok kimseye bulaşmıştı.

Ekşi sesli genç adam anlamsızca güldü. «Nerede o şans? Galiba bizi ödüllerin pek büyük olduğu o programlara çıkaracaklar. Şu kriz geçirerek hastaneye yatmanızdan ya da gözünüzün kör olmasından veya iki kolunuzun birden kopmasından daha önemli şeylere yol açan programlara. Yani yarışmacıyı öldürdük-

leri dizilere. En iyi saatler o programlara ayrılıyor, bebek.»

Onlara altıncı bir aday daha katıldı. Etrafına bakarak şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştıran yakışıklı bir delikanlıydı.

Ekşi sesli genç adam, «Merhaba, ahmak,» dedi.

Saat on birde, diğer yarışmacılar yukarıya çıkarıldıktan sonra altı numaralı asansörün kapısı açıldı. O camlı bölmede bir polis vardı yine.

Ekşi sesli adam, «Gördünüz mü?» diye söylendi. «Biz tehlikeli tipleriz. Toplum düşmanları. Bizi gebertecekler.» Sert bir gangster taklidi yaparak hayali bir Sten'le camlı bölmeyi taradı. Polis ifadesiz bir suratla ona bakıyordu.

. . . Eksi 088 ve Geriye Sayma . . .

Sekizinci kattaki bekleme odası çok küçük, çok lüks ve çok özel bir yerdi. Richards yapayalnızdı odada.

Asansörle yukarı çıktıkları zaman polisler adaylardan üçünü lüks halılar döşeli bir koridordan hızla uzaklaştırmışlardı. Richards, ekşi sesli genç adam ve gözlerini kırpıştıran delikanlıyı ise buraya sokmuşlardı. Richards'a küçükken seyrettiği eski TV yıldızlarını hatırlatan bir resepsiyon memuru üçü içeri girerlerken onlara gülümsemişti. (Kime benziyordu? Elizabeth Kelly'e mi? Yoksa Grace Taylor'a mı?) Kadın bir bölmedeki masanın başında oturuyordu. Etrafında o kadar çok saksılı bitki vardı ki, sanki Ekvator'daki ormanda bir siperdeydi. Kadın göz kamaştırıcı bir gülümseyişle, «Bay Jansky,» dedi. «Hemen içeri girin.»

Gözlerini durmadan kırpan delikanlı dipteki odaya geçti. Adı Jimmy Laughlin olan ekşi sesli genç adamla Richards ihtiyatla konuşmaya başladılar. Richards, Laughlin'in kendisinden sadece üç blok ötede Rıhtım Sokağında oturduğunu öğrendi. Bir yıl öncesine kadar General Atamik'te motor silici olarak çalışmıştı. Yarım gün. Sonra radyasyon sızdıran levhaları protesto etmek

için yapılan gösteriye katılmış ve işten kovulmuştu.

Laughlin. «Eh,» dedi. «Hiç olmazsa yaşıyorum. O köpeklere göre tek önemli şey de bu. Tabii ben kısırım. Ama bu hiç de önemli değil. Günde yedi yeni dolar gibi krallara yakışacak bir ücret karşılığı bu kadarcık bir tehlikeyi göze almaya değer.»

Laughlin, G.A.'dan kovulduğu zaman sakat kolu yüzünden iş bulmakta daha da zorluk çekmişti. İki yıl önce karısı astım olmuştu. Şimdiyse yataktan çıkamıyordu. Laughlin acı acı gülümsedi. «Sonunda büyük ödülü kazanmaya karar verdim. Belki McCone'un adamları beni yakalayamadan birkaç köpeği yüksek bir pencereden atmayı başarırım.»

«Yani sence biz...»

«'Koşucu' programına çıkıp çıkmayacağımızı mı soruyorsun? Tabii ona çıkacağız. Bana şu berbat sigaralarından bir tane daha versene, arkadaş.»

Richards paketi uzattı.

Kapı açıldı ve gözlerini sık sık kırpan delikanlı kolunda bikinili güzel bir kadınla içeri girdi. Çocuk önlerinden geçerken onlara usulca, endişeyle gülümsedi.

«Bay Laughlin? İçeri girer misiniz?»

Böylece Richards yalnız kaldı. Resepsiyon memuru yine bitkilerin arasında kaybolmuştu.

Genç adam ayağa kalkarak köşedeki bedava sigara veren makineye gitti. Laughlin haklı olmalı, diye düşünüyordu. Bizi önemli programlardan birine çıkaracaklar... Bir paket Blams alarak tekrar yerine geçti. Bir sigara yaktı.

Yirmi dakika kadar sonra Laughlin kolunda küllü sarı saçlı bir kadınla gözüktü. Richards'a, «Şirketteki arkadaşlarımdan biri,» diyerek sarışını işaret etti. Kadın ister istemez gülümserken yanakları çukurlaştı. Laughlin ekledi. «Hiç olmazsa içerdeki hayvanoğlu hayvan açık açık konuşuyor. Görüşürüz.»

Dışarı çıktı. Resepsiyon memuru bitkilerin arasından başını uzattı. «Bay Richards? Lütfen girer misiniz?»

Genç adam diğer odaya gitti.

Eksi 087
ve Geriye Sayma . . .

İç büro «Ölüm-topu» oynayacak kadar büyüktü. Dev bir duvar sadece büyük bir pencereden oluşuyordu. Batıya bakan bu pencereden orta halli ailelerin evleri, rıhtımdaki depo ve benzin tankları, Harding gölü gözüküyordu. Hem su, hem de gökyüzü uçuk griydi ve hâlâ yağmur yağıyordu.

Masanın arkasında oturan adam orta boyluydu ve kapkaraydı. Öylesine kömür gibiydi ki, Richards bir an hayal gördüğünü bile sandı. Sanki adam o eski zenci korolarının birinden fırlamıştı.

«Bay Richards.» Zenci ayağa kalkarak elini uzattı. Richards elini sıkmadığı zaman adam hiç şaşırmadı. Sadece elini geri çekerek tekrar yerine oturdu.

Richards masanın yanındaki bir iskemleye yerleşti ve sigarasını üzerinde yarışmalar amblemi olan bir tablaya bastırarak söndürdü.

«Adım Dan Killian, Bay Richards. Herhalde artık buraya neden getirildiğinizi tahmin ediyorsunuz. Hem kayıtlarımız, hem de size uygulanan testler çok zeki olduğunuzu açıklıyor.»

Richards ellerini kavuşturarak bekledi.

«'Koşucu' programında yarışacaksınız, Bay Richards. En önemli programımız o. Yarışmacıya en fazla para sağlayanı... ve onun bakımından en tehlikeli olanı da bu programa çıkmaya razı olduğunu açıklayan belge önümde. Onu imzalayacağınızdan da eminim. Ama önce neden sizi seçtiğimizi açıklamayı ve nasıl bir yarışmaya katılacağınızı iyice kavramanızı istiyorum.»

Richards sesini çıkarmadı.

Killian masasındaki tertemiz sümenin üzerine bir dosyayı çekti. Richards üzerinde adının yazılı olduğunu gördü. Killian dosyayı açtı.

«Benjamin Stuart Richards. Yirmi sekiz yaşında. 8 Ağustos 1997'de Harding kentinde dünyaya geldi. Eylül 2011'den Aralık 2013 yılına kadar Güney Kenti El İşleri Okuluna devam etti. Otoriteye saygı göstermediği için iki defa geçici olarak okuldan uzaklaştırıldı. Yanılmıyorsam müdür yardımcının arkası dönükken bacağının yukarısına tekme atmışsınız.»

Richards, «Saçma,» dedi. «Tekmeyi poposuna indirdim.»

Killian başını salladı. «Oyle olsun, Bay Richards. On altı yaşında kızlık soyadı Gordon olan Sheila Richards'la evlendiniz. Eski tip, ölünceye kadar sürecek bir anlaşmaydı bu. Her bakımdan bir asisiniz, öyle değil mi? Hiçbir sendikadan değilsiniz. Bunun nedeni Sendika Sadakat Yeminini ve Ücret Kontrolu Yönetmeliğini imzalamaya yanaşmamanız. Yanılmıyorsam, Bölge Valisi Johnsbury'den de 'Aşağılık sapık herif,' diye söz etmişsiniz.»

Richards, «Evet,» dedi.

«Çalışma siciliniz biraz karışık. Durun bakayım... altı kez işten kovulmuşsunuz. Bunun nedeni dikbaşlılık, amirlerinize haka ret ve ilgililere kötü kötü küfretmek.»

Richards omzunu silkti.

«'Kısacası otorite ve topluma karşı olduğunuz düşünülüyor. Hapse atılmayacak ve yasalarla başı ciddi biçimde derde girmeyecek kadar zeki ama yoldan sapmış bir insansınız. Uyuşturucu alışkanlığınız yok. Psikologlarımızdan biri çeşitli mürekkep lekelerini lezbiyenlere, gübreye ve havayı kirleten benzinli bir araca benzettiğinizi bildirdi. Ayrıca anlaşılmayan bir nedenle kahkahalar atıp durmuşsunuz...»

«Doktor bana vaktiyle tanıdığım bir çocuğu hatırlattı. Okulda tribünlerin altına girip kızları seyretmekten hoşlanırdı. O çocuk yani. Sizin doktorun neden hoşlandığını bilmiyorum.»

«Anlıyorum.» Killian hafifçe gülerken kara yüzünde bembeyaz dişleri ışıldadı. «2004 yılında çıkarılan Irk Yasalarının yasakladığı düşünceleriniz de varmış. Irkla ilgili düşünceler. Çağrışım testi sırasında da oldukça şiddetli yanıtlar vermişsiniz.»

Richards, «Burada yapacağım iş de şiddetle ilgili,» dedi.

«Orası öyle. Ama biz... bu tür yanıtları endişeyle karşılarız. Şimdi Yarışmalar Örgütünden daha geniş bir anlamda konuşuyorum. Ülkemiz açısından.»

Richards, «Birinin bir gece taşıtınızın kontak sistemine bir Irlanda çubuğu bağlamasından mı korkuyorsunuz?» diye sordu.

Killian başparmağını ıslatarak düşünceli düşünceli bir sayfayı çevirdi. «Ama yine de şansımız varmış, Bay Richards. Kadere bir rehine vermişsiniz. Yani... Catherine adlı on sekiz aylık bir kızınız var. Bu bir kaza mıydı?» Soğuk bir tavırla güldü.

Richards kızmadı. «Planlı bir şeydi. O sırada GA'da çalışıyordum. Nasıl olduysa radyasyona rağmen spermlerimden biri ölmedi. Belki de Tanrının bir şakasıydı. Bazen dünyanın haline bakıyor ve 'Herhalde çıldırmıştık,' diyorum.»

Killian hâlâ buz gibi bir tavırla gülümsüyordu. «Her neyse. Şimdi buradasınız. Ve gelecek salı 'Koşucu' programına katılacaksınız. O programı hiç izlediniz mi?»

«Evet.»

«O halde Bedava-V'nin en önemli programı olduğunu biliyorsunuz. İzleyiciler de buna katılma fırsatını buluyorlar. Hem kendilerini yarışmacıların yerine koyarak uzaktan, hem de programa gerçekten katılarak. Ben o programın yapımcısıyım.»

Richards, «Harika,» dedi.

«Şebekenin sizin gibi embriyon halindeki başbelalarını ortadan kaldırmak için yararlandığı en emin yöntemlerden biri de bu yarışma, Bay Richards. Dizi altı yıldan beri devam ediyor. Bugüne kadar hiçbir yarışmacı sağ çıkmadı. Acı gerçeği söylemek gerekirse, kimsenin sağ çıkacağını da sanmıyoruz.»

Richards kesin bir tavırla, «Öyleyse işe hile karıştırıyorsunuz,» diye fikrini açıkladı.

Killian dehşete kapılmadı. Daha çok, pek eğleniyormuş gibi bir hali vardı. «Öyle bir şey yapmıyoruz. Siz bu çağa hiç uymayan bir insan olduğunuzu unutuyorsunuz, Bay Richards. Kimse barlarda ,otellerde ya da soğukta mağaza camekânlarının önünde toplanarak yarışma boyunca sizi desteklemeyecek. Ah, Tanrım! Hayır. Sizin ortadan kaldırılmanızı isteyecekler. Ellerinden gelirse bunu sağlamak için yardım da edecekler. Ne kadar karmaşa çıkarsa o kadar iyi. Ve McCone'la başa çıkmanız gerekecek. Evan McCone ve Avcılarla.»

Richards mırıldandı. «Bu yeni bir gruba benziyor.»

Killian, «McCone hiçbir zaman kaybetmez,» dedi.

Genç adam bir şeyler homurdandı.

«Salı gecesi canlı yayına katılacaksınız. Ondan sonraki programlar bantların, filmlerin birleştirilmesinden elde edilecek. Mümkün olursa canlı tri-yayın da yapacağız. Özellikle becerikli bir yarışmacı kişisel Waterloo'suna ulaşacağı zaman diğer yayınları yarıda kestiğimiz oldu. Kurallar çok basit. Size ya da geride kalan ailenizin üyelerine serbest kaldığımız her saat için yüz yeni dolar ödenecek. Size de dört bin sekiz yüz dolar 'kaçma parası' verilecek. Bu para, Avcılardan kırk sekiz saat kaçmayı başaracağınız varsayılarak hesaplanıyor. Tabii kırk sekiz saat dolmadan yakalandığınız takdirde paranın geri kalanını alacağız. Size on iki saatlik bir avantaj tanıyacağız. Otuz gün dayanabilirseniz Büyük Ödülü alacaksınız. Bir milyar yeni doları.»

Richards başını arkaya atarak güldü.

Killian da gülümsedi. «Ben de aynen sizin gibi düşünüyorum. Sormak istediğiniz bir şey var mı?»

«Bir tek şey var.» Richards öne doğru eğildi. Yüzündeki neşeli ifade kaybolmuştu. «Orada, dışarıda yarışmacılardan birinin yerinde olmak ve kaçmaya çalışmak hoşunuza gider miydi?»

Killian bir kahkaha attı. Ellerini karnına dayadı ve gürültülü kahkahaları odada yankılandı. «Ah... Bay Richards... Kusuruma bakmayın...» Tekrar gülmeye başladı. Sonunda büyük beyaz bir mendille gözlerini kurulayarak kendini toplamaya çalıştı. «Gerçekten sizde mizah yeteneği var, Bay Richards. Ayrıca... Siz... Ben...» Gülmemek için kendini zor tutuyordu. «Lütfen kusuruma bakmayın. Sözleriniz garibime gitti.»

«Öyle olduğu anlaşılıyor.»

«Başka bir sorunuz var mı?»

«Hayır, yok.»

«Pekâlâ. Programdan önce görevli arkadaşlarla bir toplantı yapacağız. O pek ilginç kafanızda yeni sorular belirdiği takdirde lütfen o toplantıya kadar bekleyin.» Killian masasındaki bir düğmeye bastı.

Richards, «Ucuz eğlenceye ihtiyacım yok,» diye homurdandı. «Ben evliyim.»

Killian kaşlarını kaldırdı. «Emin misiniz? Sadakat hayranlık duyulacak bir şey, Bay Richards. Ama cumadan salıya kadar

uzun bir süre var. Belki de karınızı bir daha göremeyeceksiniz. Bu nedenle...»

«Ben evliyim.»

«Pekâlâ.» Killian kapıda beliren kıza başını salladı. O da dönerek gözden kayboldu. «Sizin için yapabileceğimiz herhangi bir şey var mı, Bay Richards? Dokuzuncu katta, özel bir dairede kalacaksınız. Yemeklerle ilgili makul istekleriniz hemen yerine getirilecek.»

«Bir şişe iyi cins bourbon. Ve bir telefon. Karımla konuşmak...»

«Ah, hayır. Çok üzgünüm, Bay Richards. Bourbon kolay. Ama bu belgeyi imzaladığınız an...» Killian kâğıdı Richards'a doğru iterek mürekkepli kalemi uzattı. «...Salı gününe kadar kimseyle görüşemeyeceksiniz. Kızı ister misiniz?»

«Hayır.» Richards belgeyi imzaladı. «Ama iki şişe bourbon yollayın.»

«Tabii.» Killian ayağa kalkarak tekrar elini uzattı.

Richards onun bu hareketine yine aldırmayarak odadan çıktı.

Killian arkasından boş boş baktı, Artık gülümsemiyordu.

Eksi 086 ve Geriye Sayma . . .

Richards salondan geçerken resepsiyon memuru hemen bitki siperinden fırlayarak ona bir zarf uzattı. Buna bir pusula iliştirilmişti.

Bay Richards,

Konuşmamız sırasında bir tek konuyu açmayacağınızdan kuşkulanıyorum. Yani şu ara paraya çok ihtiyacınız olduğundan söz etmeyeceksiniz... Yanılıyor muyum?

Bütün iddiaların tersine Yarışma Örgütü avans vermez. Kendinizi bir yarışmacı saymamalısınız. Bu yaldızlı

sözcük size uygun değil. Siz bir Bedava-V yıldızı değilsiniz. Tehlikeli bir işi üzerine aldığı için cömertçe bir ücreti hak eden, çalışan bir insansınız.

Ancak Yarışma Örgütünün size borç vermemi engelleyen bir kuralı da yok. Zarfta alacağınız avansın onda birini bulacaksınız. Ama bu, yeni dolar olarak değil. Karşılığında dolar alabileceğiniz Yarışma Sertifikaları olarak. Bu sertifikaları karınıza göndereceğinizi sanıyorum. Karınız, Yarışma Sertifikalarının yeni dolara göre bir avantajı olduğunu anlayacak. Dürüst bir doktor onları kabul eder. Ama bir şarlatan etmez.

En içten dileklerimle,
Dan Killian.

Richards zarfı açarak içindeki kuponlardan oluşan kalın kitapçığı çıkardı. Parşömen kapağının üzerinde yarışmaların amblemi vardı. Kitapçık kırk sekiz kupondan oluşuyordu. Her biri on yeni dolara eşitti. Richards, Killian'a gülünç bir biçimde derin bir minnet duydu. Sonra bu duygusunu bastırdı. Killian'ın bana verilecek kaçma parasından bu dört yüz seksen doları keseceğinden eminim. Ayrıca bu o büyük program için ödenen pek ucuz bir sigorta parası. Müşteri memnun olacak. Killian'ı da işinden atmayacaklar.

Yüksek sesle, «Kahrolsun!» dedi.

Resepsiyon memuru hemen siperden başını uzattı. «Bir şey mi söylediniz, Bay Richards?»

«Hayır. Asansörler ne tarafta?»

. . . Eksi 085 ve Geriye Sayma . . .

Daire şahaneydi.

Salona, banyoya ve yatak odasına duvardan duvara uzun

tüylü halılar döşenmişti. Bedava-V kapatılmıştı. İçerisi pek sessizdi. Vazolara çiçekler konmuştu. Kapının yanındaki duvarda üzerinde «Servis» yazılı bir düğme vardı. Richards alayla, herhalde servis çok hızlı, diye düşündü. Dokuzuncu kattaki dairenin kapısında iki polis bekliyordu. Genç adamın çıkıp bir yerlere gitmesini engellemek için.

Richards zile bastı ve kapı hemen açıldı. Polislerden biri, «Evet, Bay Richards?» dedi. Genç adama memur bu bay sözcüğünü pek isteksiz söylemiş gibi geldi. «İstediğiniz bourbon...»

Richards başını salladı. «Mesele o değil.» Polise Killian'ın verdiği kuponları gösterdi. «Bunları bir yere götürmeni istiyorum.»

«Sadece adı ve adresi yazın, Bay Richards. Paketin teslim edilmesini sağlarım.»

Richards ayakkabı tamircisinin verdiği makbuzu buldu. Arkasına adresini ve Sheila'nın adını yazdı. Yırtık kâğıtla kupon kitapçığını polise verdi. Adam tam dönerken aklına başka bir şey geldi. «Hey! Bir dakika!»

Polis ona baktı. Richards kupon kitapçığını onun elinden kaptı. İlk kuponu açarak onda birini zımbalı çizginin üzerinden kopardı. Bu kâğıt bir yeni dolar değerindeydi.

«Charlie Grady adında bir polis tanıyor musun?»

«Charlie'yi mi?» Polis genç adama ihtiyatla baktı. «Evet, tanıyorum. Beşinci katta görevli.»

«Bunu ona ver.» Richards memura kuponun parçasını uzattı. «Grady'e elli sentin tefeci faizi olduğunu söyle.»

Polis yine döndü. Ve Richards ona tekrar seslendi. «Karımdan ve Grady'den makbuz getireceksin değil mi?»

Memur ona tiksintiyle baktı. «Kalbin güven dolu değil mi?»

Richards öfkeyle gülümsedi. «Tabii. Bunu bana sizler öğrettiniz. Kanalın güneyinde her şeyi sizden öğrendim.»

Polis, «Seni kovalamalarını seyretmek çok eğlenceli olacak,» diye homurdandı. «İki elimde birer birayla Bedava-V'nin ekranına yapışacağım.»

Richards, «Sen sadece bana makbuzları getir,» diyerek kapıyı usulca memurun suratına kapattı.

Bourbon yirmi dakika sonra geldi. Richards şaşkın garsona kalın bir iki roman istediğini söyledi.

«Roman mı?»

«Kitap. Yani şu okunan şeyler. Sözcükler.» Richards eliyle bir kitabın sayfalarını açıyormuş gibi yaptı.

Garson kararsızca, «Peki, efendim,» dedi. «Yemek söyleyecek misiniz?»

«Biftek. Bezelye. Patates püresi.» Richards bunları söylerken bir an kendi kendine, Tanrım, Sheila şimdi ne yiyor, diye sordu. Suni kahve içip bir hap mı yutacak? Sonra ekledi. «Süt. Kremalı elma tatlısı. Tamam mı?»

«Evet, efendim. Ayrıca...»

Richards birdenbire üzüldü. «Hayır. Hayır. Haydi git.» Aslında hiç iştahı yoktu. Hiç.

Eksi 084 ve Geriye Sayma

Richards alayla gülerek, yarışmalar garsonu roman konusundaki sözlerimi olduğu gibi almış, diye düşündü. Kitapları cetvelle ölçmüş galiba. Beş santimden kalın olanlarını seçmiş. Delikanlı genç adama adlarını o zamana kadar duymadığı üç kitap getirmişti. «Tanrı Bir İngilizdir» ve «Yabancı Gibi Değil» adlı çok eski iki roman. Ve üç yıl önce yayınlanan «Hizmet Etmenin Verdiği Zevk» adlı çok kalın bir kitap. Richards önce buna göz gezdirdi, sonra da yüzünü buruşturdu. Roman, General Atomik'te başarıya ulaşan yoksul bir gençle ilgiliydi. Kitabı karşı duvara fırlattı. «Tanrı Bir İngiliz»dir bundan daha iyiydi. Richards bir bardağa içki doldurarak romanı okumaya başladı.

Kapıya usulca vurulduğu sırada üç yüzüncü sayfaya gelmiş, içki şişelerinden biri boşalmıştı. Diğer şişeyi eline alarak kalktı, gidip kapıyı açtı. Polis orada duruyordu. «Makbuzlarınız, Bay Richards,» dedi ve kapıyı çekip kapattı.

Sheila ona mektup yazmamış, sadece Cathy'nin bebeklik fotoğraflarından birini yollamıştı. Richards resme baktı ve sarhoş olduğu için de hemen gözleri yaşardı. Fotoğrafı cebine sokarak

diğer makbuza baktı. Charlie Grady bir trafik fişinin arkasına bir iki satır karalamıştı.

«Teşekkürler, solucan. Canın cehenneme.

Charlie Grady.»

Richards gülerek kâğıdı yere attı. Boş odaya, «Teşekkürler, Charlie,» dedi. «İşte buna ihtiyacım vardı.»

Tekrar kızının fotoğrafına baktı. Ağlayacağını anlayınca Charlie Grady'nin teşekkür pusulasını düşündü. Acaba sızmadan ikinci şişeyi de bitirebilir miyim? Bir bakayım.

Neredeyse bunu başaracaktı...

. Eksi 083
ve Geriye Sayma . .

Richards cumartesi gününü içkinin neden olduğu baş ağrısıyla geçirdi. Akşama doğru biraz kendine gelir gibi olunca da yemekle birlikte iki şişe bourbon daha istedi. İki şişeyi de bitirdi. Pazar sabahı günün ilk ışıklarıyla uyandığı zaman ona yatak odasının dip duvarında yassı, katil gözlü iri tırtıllar ağır ağır aşağıya iniyorlarmış gibi geldi. O zaman salıya kadar bütün tepki yeteneğini öldürmesinin aleyhine olacağına karar verdi. Ve içkiden vazgeçti.

Bu seferki sarhoşluğun etkileri daha yavaş yavaş kayboldu. Bir hayli kustu. Midesinde çıkacak bir şey kalmadığı zaman da kuru kuru öğürdü. Pazar akşamı altıya doğru bu da geçti. Akşam yemeği için çorba söyledi. Bourbon da istemedi.

Erken yattı ve rahatsız bir uyku uyudu.

Pazartesi gününün önemli bir bölümünü yatak odasından çıkılan camla kapatılmış küçücük balkonda geçirdi. Şimdi rıhtımın çok yukarılarındaydı. Kâh yağmur yağıyor, kâh güneş açıyordu. Güzel bir gündü. O akşam ikinci romanı okudu ve erken yattı. Biraz daha rahat uyudu. Yalnız kötü bir rüya gördü. Sheila ölmüştü ve kendisi de onun cenaze törenindeydi. Biri kadını

tabutunda kaldırıp oturtmuş, ağzına yeni dolarlardan oluşan bir demeti sokmuştu. Richards karısına doğru koşarak o iğrenç şeyi çıkarmak istedi. Ama on iki kadar polis onu sımsıkı tutuyorlardı. Aralarında Charlie Grady de vardı. Adam gülerek, «İşte kaybedenlerin başına bunlar gelir, solucan,» diyordu. Polisler başına tabancalarını dayadıkları sırada uyandı.

«Salı günü,» diyerek yataktan kalktı. Dipteki duvarda asılı olan güneş biçimi saat yediyi dokuz geçtiğini gösteriyordu. Bu tip saatler pek modaydı. On bir saatten daha az bir süre sonra «Koşucu» programı bütün Kuzey Amerika'ya canlı olarak yayınlanacaktı. Korku midesini bir an kavurdu sanki. Yirmi üç saat sonra ona bir av gözüyle bakmaya başlayacaklardı.

Uzun uzun sıcak duş yaptı. Tulumunu giyerek kahvaltı için jambonlu yumurta istedi. Ayrıca garsona bir karton Blams sigarasını yollamasını söyledi.

Ondan sonraki saatleri sessizce kitap okuyarak geçirdi. Saat tam ikide kapıya bir defa vuruldu. Üç polis ve yarışmalar atletiyle daha da şişman ve gülünç gözüken Arthur B. Burns içeri girdiler. Bütün polislerin elinde aylak aylak dolaşanları uzaklaştırmak için kullandıkları o silahlardan vardı.

Burns, «Son brifing zamanı geldi, Bay Richards,» dedi. «Şimdi...»

«Tabii.» Richards okuduğu kitabın sayfasını işaretleyerek sigara masasına bıraktı. Birdenbire dehşet duymaya başlamıştı. Neredeyse paniğe kapılacaktı. Parmaklarının titrememesine bayağı sevindi.

... Eksi 082
ve Geriye Sayma . . .

Yarışmalar Binasının onuncu katı daha aşağıdakilerden çok farklıydı. Richards onu daha yukarılara çıkarmayacaklarını biliyordu. Sokağa açılan o pis lobide başlayan «gitgide yükselme» hikâyesi burada, onuncu katta sona ermekteydi. Yayın buradan yapılıyordu.

Koridorlar beyaz, geniş ve boştu. GA güneş pilleriyle çalışan küçük arabalar teknisyenleri stüdyo ve kontrol odalarına taşıyordu.

Bir araba da onları bekliyordu. Beşi buna bindiler. Richards, Burns ve polisler. Koridorda ilerlerken başlar uzandı, birkaç kişi Richards'ı işaret ettiler. Sarı yarışma şortu ve açık bir bluz giymiş olan bir kadın genç adama göz kırparak bir öpücük yolladı. Richards da ona müstehcen bir işaret yaptı.

Birbirlerine bağlı koridorlarda sanki kilometrelerce ilerlediler. Richards en aşağı on iki stüdyoyu farketti. Bunlardan birinde «Paraya Çıkan Merdiven»de görülen o iğrenç araç vardı. Yukarı mahalleden gelmiş olan turistler elektrikli merdiveni deniyor ve kıkır kıkır gülüyorlardı.

Sonunda bir kapının önünde durdular. Üzerinde «KOŞUCU - İçeri Girilmesi Kesinlikle Yasaktır» yazılıydı. Burns kapının yanındaki kurşun geçirmez kulübecikte bekleyen polise işaret etti. Sonra da Richards'a döndü.

«Kimliğinizi kapıyla, kulübeciğin arasına sokun.»

Richards söyleneni yaptı. Kart yarıktan girerek gözden kayboldu. Polisin kulübeciğinde bir ışık yandı. Adam bir düğmeye bastı ve kapı yana kayarak açıldı, Richards tekrar arabaya bindi ve kapıdan girdiler.

Genç adam, «Kartım nerede?» diye sordu.

«Artık ona ihtiyacınız yok.»

Girdikleri kontrol odasıydı. İçerisi boştu. Sadece saçları dökülmüş bir teknisyen bomboş bir monitör ekranının önünde oturmuş, bir mikrofona sayıları okuyordu.

Soldaki masanın etrafında Dan Killian'la Richards'ın o zamana kadar görmediği iki adam, ellerinde buğulu bardaklarla oturuyorlardı. Richards onlardan birini tanır gibi oldu. Adam bir teknisyen olamayacak kadar yakışıklıydı.

«Merhaba, Bay Richards. Merhaba Arthur. Soğuk bir şey içer misiniz, Bay Richards?»

Genç adam birdenbire susamış olduğunu farketti. Gördüğü bütün havalandırma sistemlerine rağmen onuncu kat bayağı sıcaktı. «Bir gazoz içerim,» dedi.

Killian ayağa kalkarak soğutma dolabına gitti. Oradan aldığı plastik bir şişeyi açtı. Richards oturdu ve Killian'ın uzattığı

şişeyi alırken başını hafifçe eğdi.

«Bay Richards, sağımda oturan bu bey Fred Victor. 'Koşucu' programının yönetmeni.. Diğer beyi tanıdığınızdan eminim. Bobby Thompson.»

Richards, ah, tabii ya, dedi kendi kendine. Bobby Thompson. «Koşucu»nun sunucusu... Sunucu yanardönerli yeşil bir tünik giymişti. Yeleye benzeyen saçları doğal olmayacak kadar pırıl pırıl ve gümüş rengiydi.

Richards. «Boyuyor musun?» diye sordu.

Thompson'un biçimli kaşları kalktı. «Efendim?»

Richards mırıldandı. «Boşver.»

Killian, «Bay Richards'ı hoşgörüyle karşılamalısınız,» dedi gülümseyerek. «Onda had halde kabalık hastalığı var.»

Thompson, «Ona hak vermiyor değilim,» diyerek bir sigara yaktı. «Bu durumda normal.» Richards bir an kendini rüyadaymış gibi hissetti.

Victor, «Lütfen buraya gelir misiniz, Bay Richards,» dedi. Genç adamı odanın öbür tarafındaki bir dizi ekrana doğru götürdü. Teknisyen işini bitirip odadan çıkmıştı. Victor iki düğmeye bastı ve «Koşucu» setinin sağ ve sol görüntüleri belirdi. Victor, «Hiçbir zaman prova yapmıyoruz,» diye açıkladı. «Provaların, programın o doğal havasını kaybettirdiğine inanıyoruz. Bobby uygun biçimde konuşuyor. Bu bakımdan çok da başarılı oluyor. Yayın tam altıda başlayacak. Harding saatine göre tabii. Bobby sahnenin ortasında, şu podyumda olacak. Açılışı yapacak ve sizin hakkınızda bilgi verecek. Monitörde birkaç fotoğraf görülecek. Siz sahnenin sağında, yanınızda iki yarışmalar muhafızıyla kuliste bekleyeceksiniz. Polisler ellerinde silahlarıyla sizinle birlikte sahneye çıkacaklar. Güzel bir etki yapacak bu.»

Richards, «Tabii,» dedi.

«İzleyiciler sizi yuhalayacaklar. Bu işi böyle yapıyoruz. Çünkü daha etkili oluyor. Tıpkı 'Ölüm-topu' maçlarında olduğu gibi.»

Richards, «Polisler beni boş kurşunlarla mı vuracaklar?» diye sordu. «Üzerime içi kan dolu birkaç torbacık asabilirsiniz. Zamanı gelince kanlar etrafa fışkırır. Bu da etkili olur.»

Victor, «Lütfen dikkat edin,» dedi. «Adınız söylendiği zaman

iki polisle sahneye çıkacaksınız. Bobby... şey... sizinle bir söylesi vaoacak. Duygularınızı, düşüncelerinizi istediğiniz gibi açıklavabilirsiniz. Bu da etkili olur. Altıyı on geçe. İlk Şebeke reklamı başlamadan önce size kaçma parası verilecek ve sahneden çıkacaksınız. Yanınızda polisler olmadan. Soldan çıkmayı unutmayın. Anlıyor musunuz?»

«Evet. Ya Laughlin?»

Victor kaşlarını çatarak bir sigara yaktı. «O sizden sonra çıkacak. Altıyı çeyrek geçe. Aynı anda iki yarışma birden yapıyoruz. Çünkü çoğu zaman yarışmacılardan biri... şey... Avcılardan kaçmayı başaramıyor.»

«Delikanlı da destekçi mi olacak?»

«Bay Jansky mi? Evet. Ama bunların hiçbiri sizi ilgilendirmiyor, Bay Richards. Sahnenin solundan çıktığınız zaman size küçük bir kayıt makinesi verilecek. Altmış tane de on santim boyunda bant. Kamera cebinize sığacak. Hatta kabarıklık bile yapmayacak. Modern teknolojinin bir zaferi bu.»

«Güzel.»

Victor dudaklarını birbirine bastırdı. «Dan'ın da size söylediği gibi, Richards, siz sadece kitleler için bir yarışmacısınız. Aslında iş gören bir insandınız ve rolünüze de bu gözle bakmalısınız. Bantlar herhangi bir posta kutusuna atılabilir. Hemen bize getirilir. Böylece bantları o gece yayınlamak için gözden geçirecek zaman buluruz. Günde iki bant postalamadığınız takdirde kanunen ödül alma hakkınızı kaybedersiniz.»

«Ama Avcılar beni yine de yakalamaya çalışırlar değil mi?»

«Tabii. Onun için bantları postaya verin. O teypler yerinizi açıklamazlar. Zaten Avcılar yayın bölümüyle birlikte değil kendi başlarına çalışırlar.»

Richards buna pek ihtimal vermiyordu ama sesini çıkarmadı.

«Kayıt makinesini verdikten sonra sizi sokağa inen asansöre götüreceğiz. Doğrudan doğruya Rampart Sokağına açılıyor. Oraya vardığınız an başınızın çaresine bakmaya başlayacaksınız.» Victor bir an durdu. «Bir sorunuz var mı?»

«Hayır.»

«Öyleyse şimdi Bay Killian'la konuşun. Parayla ilgili bir ayrıntıyı daha halletmek istiyor.»

Birlikte masaya gittiler. Dan Killian orada Arthur M. Burns'le konuşuyordu. Richards bir gazoz daha istedi. Getirdiler.

Killian dişlerini ışıldatarak, «Bay Richards,» dedi. «Bildiğiniz gibi stüdyodan çıktığınız zaman silahsız olacaksınız. Ama bu iyi ya da kötü yollardan silahlanamayacağınız anlamına gelmiyor. Ne münasebet! Size... ya da ailenize... öldüreceğiniz her Avcı ve kanun temsilcisi için yüzer dolar daha verilecek...»

Richards homurdandı. «Biliyorum. Bunu söylemenize gerek yok.»

Killian sevinçle güldü. «Çok zekisiniz. Evet. Ancak bu işle ilgisi olmayan masum insanları vurmamaya çalışın. Bu hiç de sportmence bir şey olmaz.»

Richards sesini çıkarmadı.

«Programın diğer ayrıntıları...»

«Biliyorum. Muhbirler ve bağımsız kemaramanlar.»

«Onlar muhbir değil, dürüst Kuzey Amerikan vatandaşları.» Killian alınmış gibi konuşmuştu. Ama bu doğru muydu, yoksa alay mı ediyordu, belli değildi. «Her neyse... Sizi gören herhangi biri 800 numaraya bunu bildirebilir. Sizi gerçekten gördüğü kanıtlanan bir kimse de yüz yeni dolar alır. Ölüme neden olacak bir bilgiye karşılık bin dolar verilir. Bağımsız kameramanlara ise otuz santim başına on dolar. Ve daha da fazlası...»

Richards kollarını açarak bağırdı. «Kazandığınız kanlı parayla şahane manzaralı Jamaica'da yaşayabilirsiniz. Üç boyutlu haftalık yüz dergide resimleriniz çıkar. Milyonların taptığı bir insan olabilirsiniz. Ayrıntıları isteyin!»

Killian usulca, «Yeter,» dedi. Bobby Thompson tırnaklarını parlatıyordu. Victor uzaklaşmıştı. Birine kamera açısından söz ederek bağırıyordu.

Killian bir düğmeye bastı. «Miss Jones? Hazırız, tatlım.» Ayağa kalkarak tekrar elini uzattı. «Şimdi sıra makyajda, Bay Richards. Sonra ışıklar denenecek. Kuliste bekleyeceksiniz. Siz sahneye çıkmadan önce tekrar karşılaşacağız. Onun için...»

Richards, «Sizinle tanışmak harika oldu,» dedi ama yine de Killian'ın elini sıkmadı. Miss Jones onu dışarı çıkardı. Saat iki buçuktu.

. . Eksi 081
ve Geriye Sayma .

Richards iki yanında birer polisle kuliste duruyor ve heyecanla Bobby Thompson'u alkışlayan stüdyodaki seyircileri dinliyordu. Sinirleri iyice gerilmişti. Bu yüzden kendiyle alay ediyordu. Ancak bu da onu yatıştırmaya yetmiyordu.

Thompson, «Bu geceki ilk yarışmacı,» diyordu. «Kentimizin Kanalın güneyindeki mahallesinden kurnaz ve becerikli bir adam. Monitörde Richards'ın günler önce gizli bir kamerayla alınmış olan resmi belirdi. Arkasında torbaya dönmüş kurşuni iş gömleği vardı. Arkadaki eşyalar beşinci kattaki bekleme odasında gördüklerine benziyordu. Richards, fotoğrafa rötuş yapılmış, diye düşündü. Alnımı biraz daraltmış, gözlerimi daha da çukura kaçırmışlar. Yanaklarım da daha çökmüş gibi duruyor. Bir teknisyen fırçasıyla ağzıma alaylı bir ifade vermiş... Genel olarak monitörde görülen Richards dehşet verici bir adamdı. Kentin ölüm meleği. Zalim, fazla zeki olmayan ama hayvanca ilkel bir kurnazlıkla davranan bir yaratık. Yukarı mahallede oturanların umacısı.

«Bu adam Benjamin Richards. Yirmi sekiz yaşında Suratı iyice ezberleyin! Yarım saat sonra bu adam etrafta dolaşmaya başlayacak. Onu gördüğünüz ve bu kanıtlandığı takdirde yüz yeni dolar alacaksınız. Hele öldürülmesini sağlarsanız bin dolar kazanacaksınız.»

Richards dalgın dalgın düşünürken birdenbire kendine geldi.

«... işte bu da Richards öldürüldüğü zaman ödülün verileceği kadın!»

Ekranda Sheila'nın bir fotoğrafı belirdi... Ama teknisyen yine o fırçayı kullanmıştı. Hem de daha belirgin bir biçimde. Sonuç korkunç olmuştu. Sheila'nın pek de güzel olmayan tatlı yüzü, kafasız ve pasaklı bir kadınınkine dönüştürülmüştü. Kalın

ve sarkık dudaklar. Aç aç parlayan gözler. Çıplak göğüslere doğru inen çifte gerdan.

Richards, «Aşağılık köpekler,» diye homurdadı. İleriye doğru atıldı ama güçlü kollar onu tuttular.

«Sakin ol, ahbap. Bu sadece bir resim.»

Richards'ı bir dakika sonra sahneye yarı sürüklediler. Seyirciler hemen tepki gösterdiler. Stüdyo haykırışlarla yankılanıyordu şimdi. «Yuh! Aşağılık serseri! Defol git, sapık! Onu öldürün! Öldürün köpeği! Defol! Defol!»

Bobby Thompson ellerini kaldırarak seyircileri susturmak için neşeyle bağırdı. «Onu dinleyelim! Bakalım ne söyleyecek!» Seyirciler sustular ama istemeye istemeye.

Richards sıcak ışıkların altında başını eğerek bir boğa gibi durdu. Onların istedikleri gibi herkese meydan okuyan, nefret dolu bir tavır takınmış olduğunun farkındaydı. Ama başka türlü yapmak da elinde değildi. Etrafı kızarmış gözleriyle Thompson'a sert sert baktı. «Karımın o resmi yüzünden birine cinsel organlarını yedireceğim.»

Thompson, «Daha yüksek seslc konuşun, Bay Richards!» diye bağırdı. «Daha yüksek sesle!» Sesinde uygun derecede bir aşağılama vardı. «Kimse size bir zarar vermeyecek... Hiç olmazsa şimdilik.»

Seyirciler yine haykırarak küfrettiler.

Richards birdenbire onlara doğru döndü. Salondakiler sanki tokat yemişler gibi sustular. Kadınlar yüzlerinde korku ve yarı cinsel ifadelerle ona baktılar. Erkekler güldüler. Gözlerinde nefret ve kan dökme isteği vardı.

Genç adam, «Gidi köpekler!» diye bağırdı. «Madem birinin öldüğünü görmeyi bu kadar çok istiyorsunuz, o halde neden birbirinizi gebertmiyorsunuz?»

Son sözler feryatlar arasında boğuldu. Seyircilerden bazıları sahneye çıkmaya çalışıyorlardı. Belki de onlara böyle yapmaları için para verilmişti. Polis hepsini engellemeye çalışıyordu. Richards onlara baktı. Ne halde olduğunun farkındaydı.

«Bu akıllıca sözleriniz için teşekkür ederiz, Bay Richards.» Thompson'un sesindeki aşağılama iyice belirginleşmişti. Sessizleşmeye başlamış olan seyirciler bu sözleri zevkle dinliyorlar-

dı. «Burada ve evlerinde sizi izleyen dostlarımıza ne kadar süre dayanabileceğinizi açıklar mısınız?»

«Buradaki ve evlerindeki izleyicilere o resimdeki kadının karım olmadığını söylemek istiyorum. Bayağı bir sahtekârlık...»

Seyirciler haykırarak onu susturdular. Nefret dolu sesleri tizleşmişti. Thompson onlar biraz susuncaya kadar hemen hemen bir dakika bekledi. Sonra da tekrarladı. «Ne kadar dayanabileceğinizi sanıyorsunuz, Bay Richards?»

Richards sakin sakin, «Otuz gün,» dedi. «Beni yakalayabilecek adamınız olduğunu sanmıyorum.»

Seyirciler yine bağırıştılar. Yumruklarını salladılar. Birileri domates attılar.

Thompson tekrar izleyicilere dönerek yine bağırdı. «Bay Richards bu son, ucuz ve kabadayıca sözlerden sonra sahneden ayrılıyor. Yarın öğle zamanı av başlayacak. **Onun suratını hatırlayın!** Belki hava otobüsünde sizin yanınıza oturacak... Ya da bir jet uçağında... Yerel 'Ölüm-topu' arenasında. O bu gece Harding'de. Yarın nerede olacak? New York'ta mı? Boise'da mı? Albuquerque'de mi? Colambus'ta mı? Yoksa sinsice sizin evin etrafında mı dolaşacak? **Onu gördüğünüz zaman haber verecek** misiniz?»

Seyirciler haykırdı. «EVETTTT!»

Richards birdenbire onlara müstehcen bir işaret yaptı. Bu kez seyirciler gerçekten sahneye doğru saldırdılar. Güruh genç adamı kameraların önünde parçalayamadan onu sahneden çıkardılar. Richards orada öldürülürse Şebeke yakında olacakları yayınlamaktan yoksun kalırdı.

. Eksi 080
ve Geriye Sayma .

Killian kulisteydi ve gülmekten ikibüklüm olmuştu. «Rolünüzü harika oynadınız, Bay Richards. Şahane! Keşke size bir ödül verebilseydim. O müstehcen işaret... Nefis!»

Richards, «Sizi memnun etmeye çalışıyorum,» dedi. Monitörlerde reklamlar görülüyordu. «Bana şu lanet olasıca kamerayı verin. Ondan sonra da gidip...»

Killian hâlâ gülüyordu. «Bu söylediğinizi bir akrobat bile başaramaz. Kamera burada.» Makineyi bir teknisyenden aldı. «Dolduruldu ve çalışmaya hazır. İşte klipsler de burada.» Richards'a muşambaya sarılı, şaşılacak kadar ağır, dikdörtgen bir kutuyu uzattı.

Richards kamerayı bir cebine, klipsleri de diğerine attı. «Pekâlâ. Asansör nerede?»

Killian, «O kadar acele etmeyin,» dedi. «Bir dakikanız var. Hatta on iki dakikanız. On iki saatlik avans süreniz resmen altı buçukta başlayacak.»

Salondakiler yine öfkeyle haykırmaya başlamışlardı. Richards omzunun üzerinden baktı. Laughlin sahneye çıkmıştı. Genç adam ona çok acıdı.

Killian, «Sizden hoşlanıyorum, Richards,» diyordu. «Başarılı olacağınızı da sanıyorum. Kendinize göre kaba bir tarzınız var. Bu da pek hoşuma gidiyor. Ben aslında koleksiyoncuyum. Mağara resimleri ve Mısır eserleri toplarım. Aslında Mısır küplerimden çok, mağara resimlerine benziyorsunuz. Her neyse... Keşke sizi de koruyup koleksiyonuma alabilseydim. Mağara resimlerini koruyup aldığım gibi.»

«Beyin dalgalarımı al, köpek! Onlar dosyada.»

Killian bu sözlere aldırmayarak, «Size bir öneride bulunacağım,» dedi. «Aslında yaşama şansınız hiç yok. Bütün millet ava çıktığı için hiç kimse yaşayamaz zaten. Ayrıca Avcılar da çok iyi eğitilmiş kişiler ve çok geliştirilmiş silahlar kullanıyorlar. Ama saklanırsanız biraz daha yaşayabilirsiniz. Bulabileceğiniz herhangi bir silah yerine bacaklarınızdan yararlanın. Ve sizin gibilerin yakınından ayrılmayın.» Elini Richards'a doğru salladı. «Salondaki o orta tabakadan iyi insanlara sokulmayın. Onlar sizden nefret ediyorlar. Bu karmaşık ve karanlık çağın getirdiği bütün korkuların simgesisiniz. İzleyicilerinin davranışlarının hepsi de rol değildi. Richards, **Onlar sizden nefret ediyorlar!** Bunu hissetmediniz mi?»

Genç adam, «Evet, hissettim,» diye cevap verdi. «Ben de onlardan nefret ediyorum.»

Killian güldü. «İşte sizi o yüzden öldürecekler.» Richards'ın kolunu tuttu. Parmakları şaşılacak kadar güçlüydü. «Bu taraftan...»

Sahnede Bobby Thompson seyircilerin pek hoşuna giden bir tavırla Laughlin'le alay ediyordu.

Beyaz bir koridordan geçtiler. Boştu burası. Dipte bir tek asansör vardı.

Killian, «Burada birbirimizden ayrılıyoruz,» dedi. «Asansör hemen sokağa inecek. Dokuz saniyede.» Dördüncü kez elini uzattı.

Richards yine sıkmadı. Ama hemen asansöre de binmedi. «Ya yukarı çıkarsam?» diye sordu. «Orada kimi öldürebilirim? En tepeye çıktığım takdirde kimleri gebertebilirim?»

Killian usulca gülerek duvardaki düğmeye bastı. Asansörün kapıları açıldı. «İşte bu yanınız çok hoşuma gidiyor. Richards. Büyük işler düşünüyorsunuz.»

Richards asansöre girdi. Kapılar birbirine doğru kaydı. Killian tekrarladı. «Saklanın.» Sonra Richards yalnız kaldı. Asansör sokağa doğru inerken midesi ağzına geldi.

. Eksi 079 ve Geriye Sayma

Asansörün kapıları doğrudan doğruya sokağa açıldı. Dışarıda bir polis bekliyordu. Ama Richards dışarı çıkarken ona bakmadı. Sadece düşünceli bir tavırla silahına vurarak yağmurda ileriye doğru baktı.

Hava yağmur yüzünden erken kararmıştı. Lambalar karanlıkların arasında mistik bir havayla parlıyordu. Rampart Sokağında, Yarışmalar Binasının gölgesinde yürüyen insanlar da hayaletlere benziyorlardı. Richards kendisinin de bir gölgeden farksız olduğunu biliyordu. Kükürt kokulu ıslak havayı derin derin içine çekti. Ağzında bıraktığı kötü tada rağmen yine de

güzeldi bu hava. Richards'a hapisten yeni çıkmış gibi geliyordu. Hava güzeldi. Hava iyiydi.

Killian, «Sizin gibilerin yakınından ayrılmayın,» demişti. Haklıydı tabii. Ama Richards'ın onun bu önerisine ihtiyacı da yoktu. Ertesi gün öğleyin süre sona erdiği zaman ilgililerin Kanalın güneyindeki Kooperatif Kentine doluşacaklarını ona açıklamalarına da. Ama Richards o sırada çoktan uzaklaşmış olacaktı.

Üç blok boyunca yürüdü, sonra da bir taksiyi durdurdu. Arabadaki Bedava-V'nin bozuk olduğunu umuyordu. Çoğu öyleydi. Ama bu taksininki sapasağlamdı ve çalışıyordu. Ekranda «Koşucu» programının yapımına katılan görevlilerin adı görülüyordu. «Kahretsin!»

«Nereye, ahbap?»

«Robard Sokağına» Orası Richards'ın gitmek istediği yerden beş blok ötedeydi. Taksiden indiği zaman arka avlulardan geçerek Molie'nin yerine gidecekti.

Benzinle çalışan eski tip araba hızlandı. Richards suni deri kaplı kanepede arkasına yaslanarak daha koyu gölgelerin arasına sinmeye çalıştı.

Şoför birdenbire, «Ah!» diye bağırdı. «Seni demin Bedava-V'de gördüm! Sen Pritchard denilen adamsın!»

Richards bıkkınlıkla, «Evet,» dedi. «Pritchard'ım.» Geride Yarışmalar Binası küçülerek gözden kayboluyordu. Taksi şoförünün onu tanımış olmasına rağmen Richards'ın kafasındaki psikolojik karanlık da sanki kaybolmaya başlıyordu.

«Tanrım! Cesur adamsın, ahbap! Bunu itiraf etmeliyim. Gerçekten cesursun. Tanrım! Seni öldürecekler. Bunu biliyor musun? Seni gebertecekler. Gerçekten çok cesur olmalısın.»

«Doğru. Ben cesurum. Senin kadar.»

«Benim kadar.» Şoför zevkten kendinden geçecekti neredeyse. «Tanrım! Harika! Karıma arabama bindiğini söylememin bir sakıncası var mı? Yarışmalara bayılır. Seni gördüğümü ilgililere bildirmem gerekiyor. Ama, Tanrım, yüz dolar filan alacağım yok! Taksi şoförlerinin mutlaka bir tanık göstermeleri gerekiyor. Ben ne şanssız olduğumu biliyorum. Herhalde seni arabama binerken kimse görmedi.»

Richards, «Yazık,» dedi. «Beni öldürmelerine yardım edeme-

yeceğin için üzülüyorum. Sana, arabana bindiğimi açıklayan bir pusula vereyim mi?»

«Tanrım! Bunu yapabilir misin? O zaman...»

Kanalın üzerinden aşmışlardı. Richards ansızın, «Dur da ineyim,» dedi. Thompson'un biraz önce verdiği zarftan bir yeni dolar çıkararak bunu ön kanepeye attı.

«Ah, sözlerime alınmadın ya? Ben...»

Richards, «Hayır,» dedi.

«O pusulayı yazacak mısın?»

Genç adam, «Canın cehenneme, sürüngen,» diye homurdanarak arabadan atladı. Hızla Drummond Sokağına doğru yürümeye başladı. Kooperatif Kenti karanlıkta bir iskelet gibi yükseliyordu. Richards şoförün arkasından seslendiğini duydu. «Seni çabucak öldürmelerini dilerim, aşağılık herif!»

... Eksi 078
ve Geriye Sayma ...

Richards karanlık avlulardan usulca geçerek Molie Jernigan'ın arka kapısına gitti. Yani asıl sokak kapısına.

Molie'nin Rıhtım Sokağında bir rehinci dükkânı vardı. Yeteri kadar parası olan her insan ondan çeşitli silahlar, uyuşturucular, kadın kılıkları, insan boyunda dizi bir bebek ya da gerçek bir fahişe, gizli kumarhanelerin veya eğlenceli sapıklar kulüplerinin adreslerini ya da yüzlerce yasaklanmış şey alabilirdi. İstediğiniz dükkânında yoksa Molie bunu ısmarlardı da.

Ayrıca sahte kimlik de sağlardı.

Molie kapının deliğinden baktığı ve gelenin kim olduğunu anladığı zaman dostça gülümsedi. «Neden gitmiyorsun, ahbap? Ben seni hiç görmedim.»

Richards kendi kendine konuşurmuş gibi, «Yeni dolarlar,» diye mırıldandı. Bir sessizlik oldu.

Sonra kapıdaki sürgüler hızla çekildi, anahtarlar kilitlerde döndü. Sanki Molie, Richards'ın fikrini değiştirmesinden korku-

yordu. Genç adam içeri girdi. Şimdi Molie'nin dükkânının arkasındaki odadaydılar. Buraya çalınmış müzik aletleri, kameralar ve karaborsa yiyecekler yığılmıştı. Molie bir Robin Hood gibi davranmak zorundaydı. Kanalın güneyinde bir rehinci fazla açgözlülük ettiği takdirde işini fazla yürütemezdi. Yukarı mahalleden gelenlerden bol para alır, ama malları komşularına ucuza satardı. Hatta bazen bir dostunun başı dertte olduğu için malı maliyetinden de ucuza verirdi. Bu nedenle Kooperatif Kentinde iyi bir ün yapmıştı. Onu dikkatle koruyorlardı. Bir polis, Kooperatif Kentindeki yüzlerce muhbirden herhangi birine Molie Jernigan'ı sorduğu zaman muhbir adamın biraz bunak olduğunu, biraz rüşvet aldığını söylerdi. Arada sırada da biraz karaborsacılık ettiğini. Garip cinsel alışkanlıkları olan yukarı mahalleliler polise durumun hiç de böyle olmadığını açıklayabilirlerdi. Ama polis artık kumar, fuhuş ve seksle pek ilgilenmiyor, baskınlar da yapmıyordu. Molie'nin yerel müşterilerine sahte belgeler sattığından da hiç haberi yoktu. Ama tabii Richards onun gibi herkesin peşinde olduğu bir insana sahte belge hazırlamanın yaratacağı tehlikeleri biliyordu.

Molie, «Ne belgesi?» diye sorarak içini çekti ve masasındaki eski tip lambayı yaktı. Yaşı yetmiş beşe yakın, ihtiyar bir adamdı. Işıkta saçları gümüş gibi duruyordu.

«Şoför ehliyeti. Askerlik Hizmeti Belgesi. Sokak Kimliği. Toplumsal Emeklilik Vesikası. Eksen kredi kartı.»

«Kolay. Bu iş için senden başka herkesten altmış dolar alırım, Bennie.»

«Bu işi yapacak mısın?»

«Karın için yapacağım. Senin için... hayır. Bennie Richards gibi deli bir köpek için kafamı ilmeğe sokamam.»

«Bu iş ne kadar sürer, Molie?»

Yaşlı adamın gözlerinde alaylı bir pırıltı belirdi. «Durumunu bildiğim için elimi çabuk tutacağım. Her belge için bir saat.»

«Tanrım, beş saat... Acaba Sheila'ya git...»

«Hayır, ona gidemezsin. Sen çıldırdın mı, Bennie? Geçen hafta sizin apartmana bir polis gelmiş. Karına bir zarf getirmişti. O kara arabalardan birine binmiş. Yanında da altı arkadaşı daha varmış. Flapper Donnigan o sırada köşede yazı tura atı-

yormuş, her şeyi görmüş. Flapper bana hepsini anlattı. Çocuk geri zekâlı.»

Richards sabırsızca, «Flapper'ın geri zekâlı olduğunu biliyorum,» dedi. «Sheila'ya para gönderdim. O...»

«Kimbilir? Onu gören var mı ki?» Molie omzunu silkerek masanın ortasına boş fişleri ve mürekkep kalemlerini koydu. «Polisler sizin binayı çembere aldılar, Bennie. Başsağlığı dilemeye gidecek herkes kendini bir mahzende, lastik coplarla sohbet ederken bulacak. İyi dostlar bile böyle bir şeye gelemez. Karının parası artık bol olsa bile. Bu belgelere yazmamı istediğin özel bir ad var mı?»

«Anglo-Sakson adı olsun da ne olursa olsun. Tanrım, Molie! Herhalde Sheila yiyecek almak için dışarı çıkıyor. Ve doktor...»

«Sheila, Budgie O'Sanchez'in oğlunu yolluyor. Adı neydi onun?»

«Walt.»

«Evet, Walt. Artık lanet olasıca İspanyollarla İrlandalıların adlarını hatırlayamıyorum. Bunamaya başladım, Bennie. Biraz üşüttüm.» Molie birdenbire Richards'a öfkeyle baktı. «Mick Jagger'ın çok ünlü olduğu o günleri hatırlıyorum. Sen onun kim olduğunu bile bilmiyorsun, değil mi?»

Richards dalgın dalgın, «Onun kim olduğunu biliyorum...» diye mırıldandı. Korkuyla Molie'nin kaldırımın hizasındaki penceresine doğru döndü. Durum sandığından da kötüydü. Sheila'yla Cathy'i de kafese kapatmışlardı. Hiç olmazsa orada...

Molie usulca, «Onlar iyiler, Bennie,» dedi. «Sadece ikisine de yaklaşma. Onlar için çok tehlikelisin artık. Anlıyor musun?»

«Evet.» Richards ansızın korkunç, kara bir çaresizlikle sarsıldı. Şaşkın şaşkın, evimi özledim, diye düşündü. Ama dahası da vardı. Daha da kötüsü. Her şey normal olmaktan çıkmış gibiydi. Suratlar etrafında dönüyorlardı. Laughlin, Burns, Killian, Jansky, Molie, Cathy, Sheila... Titreyerek karanlıklara doğru baktı. Molie çalışmaya başlamıştı. O bomboş geçmişinden kalma bir şarkıyı mırıldanıyordu. Birinin «Bette Davis gibi gözleri» olduğunu söylüyordu. Bette Davis de kimdi?

Genç adam birden, «Davulcuydu,» dedi. «Şu İngiliz grubunda çalıyordu. Beetles'da. Mick McCartney.»

Molie işinin üzerine eğilmişti. «Ah, siz çocuklar. Bütün bildiğiniz bu kadar.»

Eksi 077
ve Geriye Sayma . . .

Richards on ikiyi on geçe Molie'nin dükkânından ayrıldı. Yaşlı adama bir iki yüz yeni dolar vermişti. Rehinci Richards'a kılığını oldukça iyi bir biçimde değiştirmesini sağlayacak şeyler de satmıştı: kır saçlar, gözlük, ağzın içine sokulan kabartıcılar, dudaklarının biçimini değiştiren çıkık dişler. Molie, «Hafifçe de topalla.» diye önermişti. «Ama fazla dikkati çekecek kadar değil. Hafifçe. Unutma, insanları şaşırtma gücün var. Bunu kullanabilirsin. Bu sözleri hatırlamıyorsun değil mi?»

Richards hatırlamıyordu.

Genç adam cüzdanına yerleştirdiği yeni kartlara göre Harding'li, John Griffen Springer adında okul bandı satıcısıydı. Kırk üç yaşında, dul bir adamdı. Teknisyen değildi. Ama böylesi daha iyiydi. Çünkü teknisyenlerin kendilerine özgü bir dilleri vardı.

Richards yarımda tekrar Robard Sokağına çıktı. Soyulmak, saldırıya uğramak ya da öldürülmek için uygun bir saatti bu. Ama kimseye gözükmeden kaçmak için kötü bir zamandı. Ne var ki, Richards büyük hayatı boyunca Kanalın güneyinde yaşamıştı.

Üç kilometre batıda, hemen hemen gölün kıyısında Kanalı aştı. Birkaç şarapçı usulca yaklaştıkları bir ateşin etrafına toplanmışlardı. Fareler de koşuşuyordu. Ama görünürde hiç polis yoktu. Richards biri çeyrek geçe Kanalın kuzeyindeki depolar, ucuz lokantalar ve nakliyat bürolarından oluşan mahalledeydi. Saat bir buçukta ise ucuz bir bardan bir diğerine giden yukarı mahallelerin arasına karışmıştı. Bir taksiyi durdurdu.

Şoför bu kez ona dönüp bakmadı bile.

Richards, «Jet limanı.» dedi.

«Tamam, ahbap.»

Saat bir buçukta havalimanına eriştiler. Richards birkaç güvenlik görevlisiyle polisin önünden topallayarak geçti. Adamlar onunla ilgilenmediler. Richards aklına ilk New York geldiği için oraya bir bilet aldı. Sıradan bir kimlik kontrolü yapıldı ve bir sorun çıkmadı. İkiyi yirmi geçe hareket edecek olan eksprese bindi. İçeride kırk kadar yolcu vardı. Uyuklayan adamla yolcuların çoğu işadamı ve öğrenciydiler. Camlı bölmede oturan polis yol boyunca uyudu. Richards da bir süre sonra kestirdi biraz.

Jet üçü altı geçe New York'a indi. Richards da yine bir sorun çıkmadan havaalanından ayrıldı.

Saat üçü çeyrek geçe bindiği taksi Lindsay yukarı yolundan helezonlar çizerek iniyordu. Central Parkı eğrilemesine aştılar. Ve Ben Richards saat üçü yirmi geçe yeryüzündeki en büyük kentte ortadan kayboldu.

. . . Eksi 076 ve Geriye Sayma .

Richards, Doğu Yakasındaki pek de lüks bir yer olmayan Brant Oteline saklandı. Kentin bu bölümü yavaş yavaş yenilenmeye ve güzelleştirilmeye başlıyordu. Oysa Brant Oteli Manhattan'ın yıkıntı halinde olan o iç kentinden ancak bir kilometre ötedeydi. Richards oda isterken yine Dan Killian'ın sözlerini hatırladı. «Sizin gibilerin yakınından ayrılmayın.»

Richards taksiden indikten sonra yürüyerek Times Alanına gitmişti. Sabaha karşı hiçbir otele girmek istemiyordu. Saat üç buçuktan dokuza kadarki beş saatlik süreyi sabaha kadar devam eden bir sapıklık gösterisinde geçirmişti. Uyumayı öyle istiyordu ki. Ama iki defa dalmış, her seferinde de usulca bacağına doğru uzanan bir el yüzünden uyanmıştı.

Resepsiyondaki memur Richards'ın deftere attığı John G. Springer imzasına bakarak, «Ne kadar kalacaksınız, efendim?» diye sordu.

Richards nazik ve uysal bir adam tavırları takınmaya çalıştı. «Bilmiyorum. Anlayacağınız her şey müşterilere bağlı.» Odayı iki gün için tutarak altmış yedi dolar ödedi. Asansöre binerek yirmi üçüncü kata çıktı. Odanın penceresinden East River gözüküyordu.

Oda temiz ama biçimsizdi. Yanda banyo vardı ve rezervuar acayip, tehlikeli sesler çıkarıp duruyordu. Richards kahvaltı getirtti. Garson çocuğa da kendisini hatırlamaması için az bir bahşiş verdi.

Kahvaltıdan sonra video kayıt aygıtını çıkararak inceledi. Altına takılmış olan talimatı okudu. Her bant kartuşu on dakikalıktı.

İyi, diye düşündü. Beni uyurken seyredebilirler.

Kamerayı komodinin üzerine, İncil'in yanına koyarak objektifi yatağa doğru çevirdi. Karyolanın gerisindeki duvarda hiçbir şey yoktu. Yerini bulmaları için duvar ya da yataktan yararlanamayacaklarını düşündü. Sokağın gürültüsü bu kata fazla gelmiyordu. Ama Richards ne olur ne olmaz diye duşu da açtı.

Çok ihtiyatlı davranmasına rağmen az kalsın normal halini almadan düğmeye basacaktı. Gözlük ve diğer şeyleri çıkardı ama saçlarının olduğu gibi kalması gerekiyordu. Başına yastık kılıfını geçirdi. Sonra düğmeye bastı ve yatağın kenarına oturdu.

O gece daha sonra bandı dehşetle karışık bir ilgiyle izleyecek olan seyircilere, «Ce-ee!» dedi. «Farkında değilsiniz ama ben siz böceklere çok gülüyorum.»

Yatağa uzanarak gözlerini yumdu. Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordu. On dakika sonra klip makineden çıktığı zaman o uyuyordu.

. . . Eksi 075
ve Geriye Sayma . . .

Richards uyandığı zaman saat dördü geçiyordu. Demek ki, av başlamıştı. Saat farkına göre epey önce başlamış olmalıydı Üç saat kadar önce. Bu düşünce midesinin buz gibi olmasına yol açtı.

Makineye yeni bir bant takarak İncil'i eline aldı. Başında yastık kılıfıyla On Emri tekrar tekrar okudu.

Köşedeki yazı masasının çekmesine zarflar konmuştu. Ama köşelerinde otelin adı ve adresi vardı. Bir an durakladı. Sonra da bunun hiç önemli olmadığını düşündü. Killian Yarışmalar Örgütünün zarfların üzerindeki adresleri hiçbir zaman McCone ve tazılarına açıklanmayacağını söylemişti. Richards da ona inanmak zorundaydı, başka yapabileceği bir şey yoktu. Postadan yararlanması gerekiyordu. Ona posta güvercinleri vermemişlerdi.

Asansörlerin yanında posta kutuları vardı. Richards da klipleri üzerinde «Kent dışı» yazılı kutuya müthiş bir endişeyle attı. Postacılar yarışmacının yerini bildikleri zaman ödül alamıyorlardı. Yine de pek tehlikeli bir şey yapmış gibi geliyordu. Ama bantları göndermezse ödülü kaybedecekti. Bu da işine gelmiyordu.

Richards odasına çıkarak duşu kapattı. İçerisi bir tropik ormanı gibi buhar içinde kalmıştı. Yatağa uzanarak düşünmeye başladı. Nasıl kaçacağım? En iyi yol hangisi?

Kendini vasat bir yarışmacının yerine koymaya çalıştı. Tabii önce hayvanca içgüdüleri ağır basacaktı. «Saklan! Kendine bir in bul ve oraya gizlen.»

O da öyle yapmış ve Brant Oteline gelmişti.

Avcılar bunu bekliyorlar mıydı? Evet. Onlar kaçan birini aramayacaklar. Saklanan birini bulmaya çalışacaklardı.

Beni burada kıstırabilirler mi?

Bu soruya, «Hayır,» diye cevap vermeyi çok istedi ama yapamadı. Kılığını iyi değiştirmişti. Yalnız alelacele yapmıştı bunu. Her insan fazla dikkatli değildi. Ama böyle olanlar da vardı. Belki de onu farketmişlerdi bile. Resepsiyondaki memur. Kahvaltısını getiren garson çocuk. Belki de Kırk İkinci Sokaktaki sapıklar gösterisini izleyen biri.

Buna pek ihtimal vermiyordu. Ama yine de böyle olabilirdi.

Ya gerçek koruyucum? Yani Molie'nin hazırladığı sahte kimlik? Ne kadar süre işime yarayabilir? Beni Yarışmalar Binasından alan taksi şoförü Güney Kentine gittiğimi bildirebilir. Avcılar ise korkulacak kadar ustalar. Tanıdığımız herkesi fena halde sıkıştıracaklar. Jack Crager'den koridorun aşağısındaki köpek Eileen Jenner'e kadar herkesi. Eninde sonunda biri, belki de Flapper Donnigan gibi bir geri zekâlı Molie'nin arada sırada sahte belge hazırladığını ağzından kaçıracak. Ve Avcılar Molie'yi buldukları an benim hangi kimlikle dolaştığım da ortaya çıkacak. Tabii Molie bir süre konuşmayacak ve onu dövmelerine katlanacak. İhtiyar mahallede yara bere içinde dolaşmak isteyecek kadar kurnazdır. Böylece bir gece dükkânının havaya uçuvermesini önlemiş olacak. Sonra? John G. Springer'in Harding'in üç jetlimanından birinden Deliler Kentine gittiğini öğrenecekler...

Tabii Molie'yi bulabildikleri takdirde...

Onu bulacaklarını düşünüyorsun. Düşünmek zorundasın.

O halde kaçmalıyım. Ama nereye?

İşte bunu bilmiyordu. Bütün yaşamını Harding'de geçirmişti. Orta Batı bölgesinde. Doğu Kıyısını hiç bilmiyordu. Burada kaçabileceği, tanıdık bir yerde olduğunu düşünmesini sağlayacak hiçbir köşe yoktu. O halde nereye kaçacaktı? Nereye?

Richards'ın yorgun ve mutsuz kafası kötü bir hayale daldı. Mollie'yi kolaylıkla bulmuş ve beş dakika içinde Springer adını öğrenmişlerdi. Tabii o arada ihtiyarın iki tırnağını sökmüş, göbeğine benzin dökerek onu kibrit çakmakla tehdit etmişlerdi. Jet alanlarına telefon ederek Richards'ın hangi uçağa bindiğini öğrenmişlerdi. Aynı biçim gabardin ceketler giymiş olan, dikkati çekmeyen yakışıklı adamlar New York'a gelmişlerdi bile. Öncüler, New York'taki otellerin listesini teleksle tarayarak Richards'ın Brant'ta kaldığını da öğrenmişlerdi. Şimdi dışarda o-

telin etrafını sarıyorlardı. Garsonların, komilerin, barmenlerin ve kâtiplerin yerlerini Avcılar almıştı. Altı kadar Avcı yangın merdiveninden çıkıyorlardı. Elli kişilik bir grup da üç asansöre doluşmuştu. Diğerleri hava arabalarıyla Brant'ın etrafında dolaşıyorlardı... Şimdi koridordalardı. Bir an sonra kapıyı kırarak açacak ve kaslı omuzlarındaki kameraları çalıştıracaklardı. Onu kıymaya çevirirken bu sahneyi kaydedeceklerdi.

Richards doğrulup oturdu. Ter içinde kalmıştı. Daha bir silahı bile yoktu.

Kaç! Çabuk!... Şimdilik Boston uygun.

. . . Eksi 074 ve Geriye Sayma . .

Richards saat beşte odasından çıkarak aşağıya indi. Resepsiyon memuru neşeyle güldü. Akşam nöbetini devralacak arkadaşını bekliyordu herhalde.

«Şey... Bay...»

«Springer.» Richards da adama gülümsedi. «Altın madeni buldum sanırım. Üç müşteri mallardan almaya razı olacak gibiler... İki gün daha otelinizde kalacağım. Ücreti şimdiden ödeyebilir miyim?»

«Tabii, efendim.»

Richards dolarları verdi. Yine gülümseyerek tekrar odasına çıktı. Koridorda kimse yoktu. Kapının tokmağına «Lütfen Rahatsız Etmeyin!» yazılı levhayı astı. Sonra da çabucak yangın merdivenine gitti. Şansı yardım ettiği için kimseyle karşılaşmadı. Tâ alt kata kadar indi. Sonra da usulca yan kapıdan sokağa süzüldü.

Yağmur dinmişti. Ama bulutlar hâlâ alçaktı. Hava bozuk pil gibi kokuyordu. Hızla yürümeye başladı. Artık topal taklidi yapmıyordu. Elektrikli otobüs terminaline gitti. İnsan adını vermeden hâlâ otobüs bileti alabiliyordu.

Richards gişedeki sakallı memura, «Boston,» dedi.

«Yirmi üç dolar, arkadaş. Otobüs tam altıyı çeyrek geçe hareket edecek.»

Richards parayı verdi. Artık üç bin yeni doları kalmıştı. Daha bir saati vardı ve terminal de çok kalabalıktı. Çoğu mavi bereli, çocuksu ve zalim suratlı Gönüllü Ordu üyeleriydi. Richards bir sapık dergisi alıp bunu yüzüne doğru tuttu. Arada sırada derginin bir sayfasını çeviriyordu.

Otobüs geldiği zaman dikkati çekmeyen diğer yolcularla birlikte ayaklarını sürüyerek o tarafa doğru gitti.

«Hey! Hey sen!»

Richards dönüp baktı. Bir güvenlik polisi koşarak yaklaşıyordu. Genç adam dondu kaldı, kaçacak halde değildi. Kafasının bir yanı, seni burada öldürecek, diye haykırıyordu. Bu pis zeminine çikletler yapışmış, kirli duvarlarına müstehcen sözler yazılmış iğrenç terminalde can vereceksin. Bir rastlantı yüzünden geri zekâlı bir polise yem olacaksın!

«Durdurun onu! Şu adamı durdurun!»

Polis yana doğru gidiyordu. İstediği Richards değildi. Genç adam onun kimin peşinde olduğunu anladı. Merdivene doğru koşan sıska bir çocuktu. Bir elinde bir kadın çantası vardı. Rastladıklarını sağa sola deviriyordu. Çocukla peşindeki polis merdivenlerden üçer üçer çıkarak gözden kayboldular. Gelenler, gidenler, karşılayıcılar bir an ilgiyle onların peşinden baktılar. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi döndüler.

Richards sıraya girdi. Buz gibi olmuş, titriyordu. Otobüsün arkalarında bir kanepeye çöktü. Taşıt birkaç dakika sonra homurdanarak rampadan çıktı. Bir an durduktan sonra trafiğe karıştı. Polisle avı kalabalığın arasında kaybolmuştu.

Richards, tabancam olsaydı polisi olduğu yerde kavururdum, diye düşündü. Ah, Tanrım, ah, Tanrım!

Bunu başka bir düşünce izledi. Bir daha sefere polisin avı bir hırsız değil, sen olacaksın.

Ne olursa olsun Boston'da bir silah bulacağım. Bunu başaracağım.

Laughlin'in ölmeden önce birkaç Avcıyı yüksek pencereden atacağıyla ilgili sözlerini anımsadı.

Hava gitgide kararırken otobüs kuzeye doğru ilerledi.

. . . Eksi 073
ve Geriye Sayma .

Boston Hıristiyan Gençlik Kulübü Huntington Caddesinin yukarılarındaydı. Pek büyük, eski tarz, taşları yılların etkisiyle kararmış, kutu biçimi bir yapıydı.

Richards lobiye girdiği sırada resepsiyon memuru ufacık tefecik, sıska bir zenci çocukla tartışıyordu. Çocuğun arkasındaki «Ölüm - topu» gömleği o kadar büyüktü ki, blucinin sardığı bileklerine kadar iniyordu hemen hemen. Çocukla adamın lobinin kapısının içinde duran çiklet makinesi yüzünden kavga ettikleri anlaşılıyordu.

«Beş sentimi kaybettim, beyaz adam. Kahrolasıca beş sentimi.»

«Hemen çıkıp gitmezsen kulübün dedektifini çağırırım. Hepsi o kadar. Artık seninle konuşacak değilim.»

«Ama o kahrolasıca makine beş sentimi yuttu.»

«Karşımda küfredip durma, sümüklüböcek!» Otuzunda olmasına rağmen sanki ihtiyarlamış gibi davranan, soğuk görünüşlü resepsiyon memuru uzanarak çocuğun gömleğini çekiştirdi. «Haydi, defol! Artık seninle konuşmayacağım.»

Afro saçlı çocuğun gülünç gözüken nefret dolu tavırları değişti. Küçük zenci inanamıyormuş gibi kırgın kırgın yüzünü buruşturdu. «Dinle, o beş sentten başka param yok. Çiklet makinesi paramı yuttu. O...»

«Hemen dedektifi çağıracağım.» Resepsiyon memuru santrala doğru döndü. Pek ucuza aldığı anlaşılan ceketi sıska kalçalarının üzerinde havalandı.

Çocuk çiklet makinesine bir tekme attı, sonra da koşarak kaçtı. «Aşağılık beyaz köpek!»

Memur onun arkasından baktı. Hayali ya da gerçek güvenlik düğmesine basmamıştı. Richards'a gülümsedi. Dişlerinin bazıları dökülmüştü. «İnsan artık zencilerle konuşamıyor. Şebe-

keyi ben yönetseydim onları kafeslere kapatırdım.»

Richards deftere, «Michigan'dan Jehn Deegan,» diye yazarken adama sordu. «Çocuğun beş senti gerçekten makinede mi kaldı?»

Adam «Belki beş senti vardı,» dedi. «Ama herhalde onu da birinden çalmıştı. Neyse... Sanırım parası makinede kaldı. Ona beş sent verebilirdim. Ama ondan sonra daha akşam olmadan buraya iki yüz kara çocuk doluşur ve aynı şeyi iddia ederlerdi. Bu pis lafları nereden öğreniyorlar? İşte bunu öğrenmek istiyorum. Kaç gün kalacaksınız, Bay Deegan?»

«Bilmiyorum. Buraya iş için geldim.» Richards yaltaklanırcasına gülmeye çalıştı. Resepsiyon memuru bu ifadeyi hemen tanıdı ve karşılık verdi. Belki de milyonlarca dirseğin cilaladığı sahte mermer kontuarda yüzünün aksini göre göre alışmıştı buna.

«315.50 dolar, Bay Deegan.» Eskimiş tahta bir numaraya bağlı anahtarı kontuarda Richards'a doğru kaydırdı. «512 numaralı oda.»

«Teşekkür ederim.» Richards parayı ödedi. Burada da kimlik sorulmuyordu. Yaşasın Gençlik Kulüpleri!

Asansör zangırdayarak yukarıdan indi. Kapıları zorlukla gıcırdayarak açıldı. Richards asansöre binerken resepsiyondaki memurun, «Bu utanılacak bir şey ve günah,» dediğini duydu. «Ben olsaydım hepsini de kafeslere tıkardım.»

Richards adamın bu sözleri kendisine söylediğini sanarak başını kaldırdı. Ama resepsiyon memuru hiçbir yere bakmıyordu.

Lobi bomboş ve çok sessizdi.

. . . Eksi 072 ve Geriye Sayma . . .

Beşinci katın koridoru idrar kokuyordu. Üstelik Richards'ın kendini klostrofobik gibi hissetmesine neden olacak kadar da

dardı. Belki de eskiden kırmızı olan halının ortası iyice eskimiş, iplikleri çıkmıştı. Kapılar koyu kurşuniydi. Üzerlerinde yeni atılan tekmelerin izleri ve zorlamaların neden olduğu çatlaklar vardı. Bazılarınınsa kırılarak açıldığı anlaşılıyordu. Yirmi adımda bir levhayla karşılaşıyordu insan. Hepsinin de üzerinde «İtfaiye müdürü bu koridorda sigara içilmesini yasaklamıştır» yazılıydı. Richards ortadaki herkesin kullandığı banyoya yaklaşırken idrar kokusu iyice keskinleşti. Genç adamın hemen çaresizliğe bağladığı bir kokuydu bu. Kurşuni kapıların gerisinde insanlar kafeslere kapatılmış hayvanlar gibi dolaşıyorlardı. Görülemeyecek kadar çirkin ve korkutucu hayvanlar gibi. Biri sarhoş sarhoş bir ilahiyi okumaya çalışıyordu. Bir başka kapının arkasından gürültülü yutkunmalara benzeyen acayip sesler geliyordu. Bir başka odada ise biri folk parçası çalıyordu. Hışırtılar. Hıçkırıklar. Kahkahalar. Sarhoşça tartışmalar. Onların gerisinde de sessizlik. Ve sessizlik. Ve sessizlik. Göğsü korkunç bir biçimde çökmüş olan bir adam Richards'a bakmadan yanından geçti. Bir elinde sabunla havlu vardı. Ayağındaki pijama pantolonunu belinden sicimle bağlamıştı. Ayaklarına kâğıt terlikler geçirmişti.

Richards odasının kapısını açarak içeri girdi. İçeride bir polis sürgüsü vardı. Sürgüyü sürdü. Yatağa serilmiş olan çarşaflar hemen hemen beyaz sayılırdı. Bir de ordu artığı battaniye konmuştu. Yandaki komodinin bir çekmesi eksikti. Bir duvara İsa'nın bir resmi asılmıştı. Bir köşeye duvara bir çubuk takılmıştı, üzerinde iki askı sallanıyordu. Pencere karanlıklara açılmaktaydı. Saat onu çeyrek geçiyordu.

Richards ceketini asarak ayakkabılarını çıkardı. Yatağa uzandı. Ne kadar mutsuz, savunmasız ve yalnız olduğunun farkındaydı. Dudakları titremeye başladı ve bir süre ağladı.

Tabii bunu banda almadı. Gözlerini tavandaki binlerce çatlağa dikerek öylece yattı. Avcılar peşine takılalı sekiz saati geçmişti artık. Kaçma parasının sekiz yüz dolarını kazanmış sayılırdı. Tanrım! Daha delikten kurtulamadım bile.

Kendimi Bedava-V'de de seyredemedim. Evet, başımda yastık kılıfıyla çektiğim o harika kaydı.

Avcılar neredeler? Hâlâ Harding'de mi? Yoksa New York'ta mı? Yoksa Boston'a doğru yola mı çıktılar? Hayır, buraya

geliyor olamazlar. Öyle değil mi? Otobüs yolda hiçbir barikattan geçmedi. Dünyanın en büyük kentinden usulca ayrıldım. Burada da başka bir ad kullanıyorum. İzimi bulmuş olamazlar. Bu imkânsız.

Bu Gençlik Kulübünde daha iki gün kalabilirim. Ondan sonra kuzeye, Vermont ve New Hampshire'a doğru çıkarım. Ya da güneye, Hartford ve Philadelphia, hatta Atlanta'ya doğru inebilirim. Daha doğuda okyanus var. Onun ötesinde de İngiltere ve Avrupa. Bu ilginç bir fikir ama böyle bir planı uygulayabileceğimi sanmıyorum. Fransa'da sıkıyönetim var. Uçağa binerken kimlik soruyorlar. Tabii uçağa gizlice girip saklanabilirim. Ama beni yakaladıkları takdirde hemen öldürürler. Batıya gitmemse imkânsız. Orada işler daha kızışır.

«Sıcağa gelemiyorsan mutfaktan çık!» Kim söylemiş bunu? Mollie herhalde bilirdi... Richards hafifçe güldü ve kendini daha iyi hissediyordu şimdi.

Tabancayı şimdi, bu gece bulmam iyi olur. Ama çok yorgunum. Otobüs yolculuğu beni yordu. Bir kaçak olmam da! Mantıktan daha derinlere uzanan hayvanca bir sezgiyle çok geçmeden ekim soğuğuna bürünmüş bir su yolu ya da otlara ve kuruma boğulmuş bir dere yatağında yatacağını anlıyordu.

Tabancayı yarın gece bulurum.

Richards lambayı söndürerek yattı.

... Eksi 071 ve Geriye Sayma ...

Yine gösteri zamanı gelmişti.

Richards kabaetlerini video kayıt aygıtına doğru çevirdi. «Koşucu» programının müziğini mırıldanıyordu. Başına Gençlik Kulübünün bir yastık kılıfını geçirmişti. Ama üzerindeki Hıristiyan Gençlik Kulübü yazısının görünmemesi için kılıfı tersine çevirmişti.

Kamera Richards'da o zamana kadar varlığından kuşkulan-

madığı alaycı bir yaratıcılığı ortaya çıkarmıştı. Mizah yeteneği pek olmadığını düşünmüştü hep. Neşesiz bir insandı. Ama ölüme yaklaşması içindeki o yalnız komedyenin ortaya çıkmasına yol açmıştı.

Klip makineden çıktı. Richards ikinci bölümü öğleden sonra çekmeye karar verdi. Oda sıkıcıydı. Belki daha sonra aklına bir şeyler gelecekti.

Ağır ağır giyindi ve pencereye giderek dışarı baktı.

Salı gününe özgü trafik Huntington Caddesinden inip çıkıyordu. İki kaldırımda da yayalar ağır ağır ilerliyorlardı. Bazıları parlak sarı renkli «İşçi Aranıyor» faksını gözden geçiriyordu. Ama çoğu sadece yavaş yavaş yürüyorlardı. Her köşede bir polis vardı. Richards onların sözlerini duyar gibi oldu. **«Haydi, yürü. Gidecek bir yerin yok mu? Haydi, yaylan, solucan!»**

Böylece insan ondan sonraki köşeye gidiyordu. Ama orası da ilkinin aynıydı. Polis sana tekrar yürümeni söylüyordu.

Richards holün ortasındaki banyoya giderek duş yapma tehlikesini göze alıp alamayacağını düşündü. Sonunda başına bir şey gelmeyeceğine karar verdi. Omzunda havluyla koridora çıktı. Etrafta kimse yoktu. Banyoya girdi. İçersi pis pis kokuyordu. İdrar, pislik, kusmuk ve dezenfektan kokusu karışımıydı bu. Bütün tuvaletlerin kapıları kırılmıştı. Biri pişuvarların üzerine otuz santim büyüklüğünde harflerle «ŞEBEKENİN CANI CEHENNEME!» yazmıştı. Galiba bunu yazan hayli öfkeliydi. Richards duş yaptı. Yerde bulduğu bir parça sabunu kullandı. Kulüp ya banyoya sabun koymayı unutmuştu ya da oda hizmetçisi çalmıştı.

Richards odasına dönerken tavşan dudaklı bir adam ona bir broşür verdi.

Genç adam gömleğini pantolonunun içine sokarak yatağına ilişti. Bir sigara yaktı. Acıkmıştı ama karanlık basıncaya kadar bekleyecek, ondan sonra çıkıp yemek yiyecekti.

İç sıkıntısından tekrar pencereye gitti. Değişik model arabaları saymaya başladı. Ford'lar, Chevrolet'ler, Wint'ler, VW'ler, Plymouth'lar, Studebaker'lar, Rambler-Supreme'ler. Sayısı yüzü ilk bulan araba kazanacaktı. Tatsız bir oyundu. Ama boş boş oturmaktan daha iyiydi.

Northeastern Üniversitesi caddenin yukarısındaydı. Gençlik

Kulübünün hemen karşısında otomatikleştirilmiş büyük bir kitapçı vardı. Richards arabaları sayarken öğrencilerin kitapçıya girip çıkmalarını seyretti. Bu gençler, «İşçi Aranıyor» fakslarını okuyan adamlardan çok farklıydı. Saçları kısaydı. Bu yıl üniversitelerde çok moda olan kareli tulumlardan giymişlerdi. Dükkânının önündeki arabaların beş dakika bırakılabildikleri park yeri yabancı marka, gösterişli, spor arabalarla dolup boşalıyordu. Çoğunun arka camlarına üniversite amblemleri yapıştırılmıştı. Northesatern, M.I.T., Boston Koleji, Harvard. Faks okuyan işsiz güçsüz takımının çoğu spor arabalara pek aldırmıyorlardı. Ama bazıları taşıtlara üzgün ve aptalca bir özlemle bakıyorlardı.

Dükkânın hemen önünde duran bir Wint hareket etti, onun yerini bir Ford aldı. Otuz santim boyunda bir sigarı içmekte olan direksiyondaki kısa saçlı genç motoru durdurmadı. Yanındaki adam inerken araba hafifçe eğildi. Adam beyazlı kahverengili bir avcı ceketi giymişti.

Richards içini çekti. Arabaları saymak tatsız bir oyundu. Ford'lar en baştaydı artık. Sayıları 78'i bulmuştu. İkinci marka ise henüz 40'daydı. Sonuç belliydi. Gelecek seçimin sonuçları kadar hem de.

Biri kapıyı yumrukladı ve Richards kaskatı kesildi.

«Frankie? İçerde misin, Frankie?»

Richards hiç sesini çıkarmadı. Bir heykel gibi hareketsiz duruyordu.

«Kahrol e mi, Frankie, bebeğim!» Dışarıdan bir sarhoş kahkahası geldi. Sonra ayak sesleri uzaklaştı. Adam bu kez de yandaki kapıya vurdu. «İçerde misin, Frankie?»

Richards'ın ağzına gelmiş olan yüreği yavaş yavaş aşağıya kaydı.

Karşıda, Ford kaldırımdan uzaklaşırken yerini yine aynı model bir araba aldı. «79. Kahretsin!»

Öğle oldu. Sonra da saat bir. Richards bunu uzaklarda çalan kilise çanlarından anladı. İşin garibi dakikalara göre yaşayan bu genç adamın saati yoktu.

Richards şimdi araba oyununun türünü değiştirmişti. Her Ford iki puan alıyordu. Studebaker üç, Wint de dört. Beş yüze ilk erişen model kazanacaktı.

On dakika kadar sonra o beyazlı kahverengili avcı ceketi giymiş genci farketti. Kitapçının ötesindeki lamba direğine dayanmış, bir konser ilanını okuyordu. Polisin ona yürümesini söylediği yoktu. Hatta memurlar onu görmezlikten bile geliyorlardı.

Gölgelerden korkmaya başladın. Neredeyse her köşede avcıların beklediğini düşüneceksin. Richards çamurluğu çökmüş bir Wint'i saydı. Sonra sarı bir Ford'u. Hava silindiri cızırdayan eski bir Studebaker'ı. Bir VW'yi. Ama bunun yararı yoktu. Sayıları pek azdı bu modellerin. Bir Wint daha. Bir Studebaker.

Otuz santim boyunda sigar içen genç kayıtsız bir tavırla köşedeki otobüs durağında bekliyordu. Oradaki tek kişi oydu. Bunun da önemli bir nedeni vardı. Richards gelip giden otobüsleri seyretmişti. Artık otobüsün ancak kırk beş dakika sonra geleceğini biliyordu.

Birden sırtı buz gibi oldu.

Eski püskü siyah bir ceket giymiş olan yaşlı bir adam ağır ağır yoldan indi ve durup bir binanın duvarına yaslandı.

Kareli tulum giymiş iki genç heyecanlı heyecanlı konuşarak bir taksiden indiler. Stockholm Lokantasının vitrinindeki yemek listesini incelemeye başladılar.

Bir polis duraktaki genç adamın yanına giderek onunla konuştu. Sonra da dönerek uzaklaştı.

Richards fakslı serserilerin daha da ağır ağır yürümeye başlamış olduklarını dehşetle farketti. Kılıkları ve yürüyüş tarzları ona garip bir biçimde tanıdık geldi. Sanki uzun bir süreden beri etraftaydılar ve Richards onları ancak şimdi şimdi farkediyordu. İnsanın rüyalarında ölülerin seslerini tanıdıkları gibi, kararsızca, endişeyle.

Sokaktaki polis sayısı da artmıştı.

Richards, beni makasa alıyorlar, dedi kendi kendine. Bu düşünce bir tavşan gibi çaresiz bir korku duymasına neden oldu. Sonra kafası, hayır, diye düzeltti. **Seni çoktan makasa aldılar.**

. Eksi 070
ve Geriye Sayma

Richards hızla banyoya gitti. Çok sakindi. Korkusuna aldırmamaya çalışıyordu. Dik yamaçtaki bir adamın uçuruma aldırmaması gibi. Paniğe kapılırsa pek çabuk ölecekti.

Biri duştaydı. Çatlak ve tekdüze bir sesle sevilen bir şarkıyı söylüyordu. Pisuarların ya da lavaboların başında kimse yoktu.

Bu oyun, pencerenin önünde durmuş avcıların tehlikeli bir biçimde toplanmalarını seyrederken birdenbire aklına gelmişti. Bunu düşünmeseydim şimdi hâlâ pencerenin önünde olacaktım. Lambadan çıkan dumanın birleşerek güçlü bir cin halini almasını seyreden Alaeddin gibi. Çocukken binaların bodrumlarından gazete çalmak için bu oyunu yapardık. Gazeteleri Molie satın alırdı. Kilosu dört sentten.

Richards bileğini hızla kıvırarak duvardaki tel fırçalıklardan birini kopardı. Tel biraz paslanmıştı ama önemli değildi. Asansöre giderken teli açarak dümdüz yaptı. Asansörü çağırmak için düğmeye bastı. Sanki yüzyıllar sonra sekizinci kattan inebildi. Neyseki boştu. Asansöre girerken iki yanına çabucak bir göz attı. Sonra da kontrol panosuna döndü. «Bodrum» yazılı düğmenin yanında bir yarık vardı. Herhalde kapıcı oraya özel bir kartı sokuyordu. Bir elektrikli göz kartı inceliyor, ondan sonra kapıcı düğmeye basarak bodruma iniyordu.

Ya başaramazsam?

BOŞVER! BUNA boşver şimdi!

Richards elektrik çarpacağını düşünerek yüzünü buruşturdu ve teli yarığa soktu. Aynı anda «Bodrum» yazılı düğmeye bastı.

Kontrol panelinden bir gürültü yükseldi. Richards'ın kolu bir an sarsılıp karıncalandı. Ama sadece bir an için. Sonra ka-

pılar açıldı ve Richards dışarı çıktı. Bodrum çok geniş ve loştu. Bir yerde su damlıyordu. Ürken bir fare koştu. Ama bunların dışında bodrum onundu. Şimdilik.

. . . Eksi 069 ve Geriye Sayma .

Tavanı, üzerlerinden örümcek ağları sarkan paslanmış, dev kalorifer boruları kaplamıştı. Kazan birdenbire çalışmaya başladığı zaman Richards az kalsın dehşetle haykıracaktı. Kol ve bacaklarıyla kalbine dolan adrenalin ona acı veriyordu. Bir an neredeyse kımıldayamayacaktı.

Bu bodrumda da gazeteler olduğunu gördü. Binlerce gazete desteler halinde bağlanmıştı. Aralarına binlerce fare yuva yapmıştı. Fare aileleri kuşku dolu yakut gözleriyle bu yabancıya bakıyorlardı.

Richards asansörden uzaklaşarak çatlak çimento zeminin ortasında durdu. Bir desteğe büyük bir sigorta kutusu vidalanmıştı. Desteğin öbür tarafında araç gereçler duruyordu. Domuz tırnağını alarak yürümesini sürdürdü. Gözlerini yere dikmişti.

Dipteki duvara yaklaşırken sol tarafında ana yağmur olduğunu farketti. O sırada, buraya indiğimi öğrendiler mi acaba, diye düşünüyordu. Kapak delikli çelikten yapılmıştı. Çapı doksan santim vardı. Domuz tırnağıyla kapağı açarak içeriye atladı. Alttaki boru kırk beş derecelik bir açı yapıyordu. Borunun ancak yetmiş beş santim genişliğinde olduğunu tahmin etti. İçerisi çok karanlıktı. Klostrofobi ağzının birdenbire kurumasına neden oldu. Boru içinde manevra yapılamayacak kadar dardı. Âdeta nefes alınamayacak kadar dar. Ama başka çare yoktu.

Richards dışarı çıkarak sigorta kutusuna gitti. Kutuya takılı asma kilidi domuz tırnağıyla kırdı. Sonra da kapağı açtı. Tam sigortaları çıkarmaya başlayacağı sırada aklına başka bir şey geldi.

Bodrumun doğu duvarına dizilmiş olan gazetelere yaklaştı. Cebinden, sigarasını yaktığı kibrit kutusunu çıkardı. Kutuda sadece üç kibrit kalmıştı. Gazeteden bir parça kıvırarak iyice sarıp büktü. Ucundan tutup bir kibrit çaktı. Ama hava akımı yüzünden söndü. İkinci kibrit titreyen elinden yere düştü ve ıslak zeminde hışırdayarak söndü.

Neyseki üçüncü kibrit sönmedi, büktüğü kâğıda doğru tuttu. Kâğıt alev aldı. Belki de ne olacağını sezen bir fare ayaklarının üzerinden geçerek karanlıklara karıştı.

Çok telaşlanmıştı, ama kâğıdı saran sarı alevlerin iyice uzamalarını bekliyordu. Başka kibriti yoktu. Kâğıdı gazetelerden oluşan ve göğsüne kadar yükselen duvarın arasına soktu. Alevler etrafa yayılıncaya kadar oradan ayrılmadı. Dev yakıt tankı bitişik duvara takılıydı. Belki o da patlayacaktı. Öyle olacağını sanıyordu.

Koşarak sigorta kutusuna gitti. Uzun tüp biçimi sigortaları çıkarmaya başladı. Çoğunu çıkardığı sırada bodrumdaki ışıklar da söndü. Yanan gazetelerin titrek ışığında el yordamıyla yağmur borusuna erişmeyi başardı.

Oluğa atlayarak kollarını uzattı. Ağır ağır hareket ediyordu. Çünkü rahatça hareket edecek kadar yer yoktu. Sarı alevler iyice yükseliyor, yanan gazetelerin hışırtısı duyuluyordu. Parmaklarıyla etrafı araştırarak kapağı buldu, deliğin üzerine çekti. Kapak şangırdayarak yerine oturdu. Richards dizlerini büktü ve aşağıya doğru kaydı. Kızaktan kayan bir çocuk gibi. Borunun içi vıcık vıcık bir maddeyle kaplıydı. Borunun bir açı yaptığı yere kadar kolaylıkla kaymayı başardı. Ayağı yana çarptı. Orada lamba direğine dayanan bir sarhoş gibi durdu.

Ama yatay boruya girmesi imkânsızdı. Buradaki dirsek çok dik bir açı yapıyordu.

Richards klostrofobi yüzünden öğürdü. Kafası deli gibi, kapana kısıldım, diye yineliyordu. Buraya sıkışıp kaldım. Buraya sıkışıp...

Avaz avaz bağıracakken kendini tuttu.

Sakin ol. Evet, bu sözler çok klişeleşmiş şeyler ama şimdi sakin olmam gerekiyor. Çok sakin olmam. Çünkü borunun dibin-

deyim. Yukarıya çıkamıyorum. Aşağıya da inemiyorum. O lanet olasıca tank patlarsa burada kavrulacağım...

Ağır ağır kımıldanarak döndü. Şimdi sırtı değil, göğsü boruya dayalıydı. O vıcık vıcık madde hareket etmesini kolaylaştırıyordu. Artık borunun içi çok aydınlıktı. Isınmaya da başlıyordu. Delikli kapak endişeli yüzüne hapishane parmaklıklarını andıran gölgeler düşürüyordu.

Geriye doğru eğilmeye çalışarak ayaklarıyla baldırlarını boruya soktu. Ama bunun bir yararı olmadı. Kabaetleri borunun ağzındaki fayanslara dayanıp kaldı.

Alevlerin homurtusu arasında birilerinin haykırarak emirler verdiğini duyduğunu sandı. Ama buna hayal gücü neden olabilirdi; hayali artık inanılmayacak bir biçimde hızla ve telaşla çalışıyordu.

Kalça ve baldırlarının kaslarını büzüp gevşetmeye başladı. Sonra birdenbire borudan içeriye kaydı. Neyseki yarı aç gezmekten iyice zayıfladım, diye düşünerek karanlık boruda sürünmeye koyuldu.

... Eksi 068 ve Geriye Sayma .

Richards boruda bir köstebek gibi ağır ağır elli metre kadar ilerledi. Sonra bodrumdaki benzin deposu müthiş bir gürültüyle patladı. Boru titreşti. Neredeyse kulak zarları delinecekti. Boru yukarıdaki patlama ve yangın yüzünden iyice ısınıyordu. Richards burada fırında patates gibi kızarmak niyetinde değildi.

Yüzünden akan terler suratına bulaşmış olan o pis maddeye karışıyordu. Alevlerin ışığında savaş için boyanmış olan kızılderiliye benziyordu. Borunun iki yanı artık iyice kızmıştı.

Dizleriyle kollarının üzerinde ağır ağır geri gidiyor, her hareketiyle kabaetleri borunun yukarısına vuruyordu. Köpek gibi kesik kesik solumaktaydı. Hava sıcaktı. Yakıt kokuyordu. Solu-

nacak gibi değildi. Richards'ın kafasının içinde bir yer zonklamaya başladı. Sanki gözlerine arkalarından hançerler saplanıyordu.

Burada kavrulacağım. Burada kavrulacağım.

Sonra birdenbire ayakları boşlukta sallandı. Ne olduğunu anlamak için bacaklarının arasından bakmaya çalıştı. Ama ışık yüzünden gözleri kamaşmıştı. Artık tehlikeyi göze almak zorundaydı. Dizleri borunun kenarına gelinceye kadar ilerledi. Sonra dizlerini ihtiyatla kaydırdı.

Ayakları birdenbire suya girdi. Borudaki boğucu sıcaktan sonra soğuk su onu çok sarstı.

Yeni boru ilkiyle dik bir açı yapıyordu ve çok daha genişti. İnsan kamburunu çıkarırsa ayakta durabiliyordu ancak. Ağır ağır akan yoğun su bileklerine kadar geliyordu. Bir an durup bir ucuna alevlerin aksi vuran dar boruya baktı. O kadar uzaktan bile parıltıyı görebildiğine göre müthiş bir yangın çıkarmış olmalıydı.

İstemeye istemeye, kulübün bodrumundaki cehennemde öldüğümü değil hâlâ sağ olduğumu düşünmek zorundalar, dedi kendi kendine. Ama belki de yangın kontrol altına alınıncaya kadar nereden kaçtığımı anlayamayacaklar. Bu doğru bir tahmin olabilir. Ama onların beni Boston'a kadar izleyemeyeceklerini de tahmin etmiştim.

Belki de izleyemediler. Sonuçta ne gördün ki?

Hayır. Gördüklerim onlardı. Bunu biliyorum. Avcılar. Onlar da kötülük kokusu bile var. Bu gizli koku beşinci kattaki odama kadar bile geldi...

Bir fare yanından koşarak geçerken parlak gözleriyle bir an ona baktı.

Richards suları şakırdatarak onun peşinden beceriksizce ilerledi. Suyun aktığı yana doğru gidiyordu.

. . . Eksi 067
ve Geriye Sayma

Richards merdivenin yanında durmuş yukarıya bakıyordu. Işık onu fena halde şaşırtmıştı. Trafik pek yoktu ve bu da iyiydi ama ışık...

Işık Richards'ı şaşırtmıştı, çünkü saatlerden beri kanalizasyonda yürüyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı. Karanlıkta hiçbir şey görememiş, koşan bir farenin şıkırtısı ve borulardaki gümbürtüler dışında hiçbir ses duymamıştı. Bu yüzden zaman kavramı iyice altüst olmuştu.

Şimdi dört buçuk metre yukarıdaki kapağa bakarken havanın henüz kararmamış olduğunu anlıyordu. Yukarıdan süzülen kalem büyüklüğündeki güneş ışınları göğsünü ve omuzlarını benekliyorlardı. Oraya ulaştığından beri yukarıdan hiç hava arabası geçmemişti. Arada sırada ağır yer taşıtlarının ve motosikletlerin geçtiğini duyuyordu. Yön duyusundan çok şans ve ihtimaller kanunu yüzünden kentin merkezine, kendisi gibi kişilere erişmiş olduğu için kuşku duyuyordu.

Ama yine de hava kararmadıkça yukarı çıkmaya cesaret edemeyecekti. Vakit geçirmek için kamerayı çıkararak göğsünü banda almaya başladı. Bantların en hafif bir ışıktan bile yararlanabildiğini biliyordu. Çevresinin fazla görülmesini istemiyordu. Bu kez ne konuştu, ne de hoplayıp zıpladı. Çok bitkindi.

Bant dolunca, bunu da kullandığı diğer klipin yanına koydu. Kafasındaki kuşkuyu atabilmeyi çok istiyordu. Bantların yerini belirttiklerini sanmaktaydı. Hatta bundan hemen hemen emindi. Ama buna engel olmanın bir yolu vardı herhalde. Olmalıydı.

Karanlığın basmasını beklemek için merdivenin üçüncü basamağına oturdu. Otuz saate yakın bir süreden beri kaçıyordu.

. . Eksi 066
ve Geriye Sayma . . .

Yedi yaşındaki zenci çocuk geçidin ağzına yakın bir yerde duvara dayanmış sokağa bakıyor, bir yandan da sigara içiyordu. Hiçbir şeyin kıpırdamadığı sokakta birdenbire bir hareket olmuştu. Gölgeler titremiş, hareketsiz kalmış, sonra yine kımıldamıştı. Yerdeki kapak kalkıyordu. Bir an durdu ve bir şeyler pırıldadı. Göz müydü bunlar? Kapak birdenbire şangırdayarak yana kaydı.

Orada biri hareket ediyordu. Çocuk hafif bir korkuyla, ya da bir şey, diye düşündü. Belki de şeytan cehennemden çıkıyor. Cassie'yi alacak. Annemle Cassie, Dicky ve diğer meleklerle birlikte olmak için cennete gidecekler sözümona. Saçma tabii! Herkes ölünce cehenneme gider. Şeytan yabasıyla onları dürter... Bradyle'nin Boston Genel Kütüphanesinden aşırdığı kitaplarda şeytanın bir resmini görmüştü. Cennet tozculara göre bir yer. Önemli olan iblis...

Richards, kanalizasyon deliğinden çıkarak soluk almak için bir an durduğu zaman çocuk da için için ekledi. Şeytan olabilir. O kitaptaki gibi kıpkırmızı değil. Boynuzlarıyla kuyruğu da yok. Ama çok kötüye benziyor. Kaçırmış gibi de...

İblis şimdi kapağı yerine koyuyordu...

Ve şimdi de... Tanrım... geçide doğru koşuyordu!

Çocuk inledi. Kaçmaya çalıştı. Ama ayağı takılarak devrildi. Ayağa kalkmaya çabalarken şeytan onu yakaladı.

Boğazı sıkışmış olan çocuk, «Bana batırma,» diye inledi. «Yabanı bana batırayım deme, köpoğlu köpek...»

«Hişş! Kes sesini! Sus!» İblis çocuğu sarsarken küçüğün dişleri birbirine çarptı. Zenci çocuk sustu. İblis müthiş bir endişeyle etrafına bakındı. Yüzündeki korku dolu ifade gülünç sayılabilirdi. Çocuk, «Timsahlarla Yüzün» adlı programdaki komik adamları hatırladı. Kendisi o kadar korkmasaydı gülecekti.

Küçük, «Sen şeytan değilsin,» dedi.

«Bağırırsan beni şeytan sanabilirsin.»

Çocuk Richards'ı aşağı görüyormuşçasına, «Bağıracak değilim,» dedi. «Ne sanıyorsun? Bilmemnelerimin kesilmesini istediğimi mi?»

«Gidebileceğimiz sakin bir yer biliyor musun?»

«Beni öldürmeye kalkma, be adam. Benim hiçbir şeyim yok.» Çocuğun göz akları karanlıkta parlıyordu.

«Seni öldürmeyeceğim.»

Richards'ın elini tutan zenci çocuk onu çöp içindeki dönemeçli geçitten indirerek bir başkasına soktu. Dipte geçit, çok yüksek iki apartmanın arasındaki bir hava boşluğunda sona eriyordu. Çocuk, onu binaların yakınındaki çalıntı keresteler ve tuğlalardan yapılmış bir kulübeciğe götürdü. Yüz yirmi santim yüksekliğindeydi bu. Richards içeri girerken kafasını çarptı.

Çocuk kapı açıklığının önüne kara bir bezi çekerek bir şeye uzandı. Bir dakika sonra hafif bir ışık yüzlerini aydınlattı. Çocuk eski bir araba aküsüne bir ampul takmıştı.

«Bu aküyü ben yürüttüm,» diye açıkladı. «Bradley ampulün nasıl takılacağını bana öğretti. Onun kitapları var. Bende de bir kese dolusu beşlik. Beni öldürmezsen onu sana veririm. Zaten beni öldürmemen iyi olur. Bradley, Şişleyiciler'den. Beni öldürürsen senin derini yüzer.»

Richards sabırsızca. «Kimseyi öldürecek değilim,» dedi. «Hiç olmazsa küçük çocukları.»

«Ben küçük bir çocuk değilim! O lanet olasıca aküyü de çaldım.»

Çocuğun kırılmış gibi tavırları Richards'ı güldürdü. «Pekâlâ. Adın nedir, çocuk?»

«Ben çocuk değilim.» Çocuk somurtarak ekledi. «Adım Stacey.»

«Pekâlâ, Stacey. İyi. Ben kaçağım. Bana inanıyor musun?»

«Tabii kaçaksın. Herhalde kanalizasyondan açık saçık kartlar satın almak için çıkmadın.» Stacey düşünceli bir tavırla genç adama baktı. «Sen beyaz mısın? Suratın pek kirli olduğu için anlaşılmıyor.»

«Stacey, ben...» Richards duraklayarak parmaklarını saçlarının arasına soktu. Sonra kendi kendine konuşuyormuş gibi

ekledi. «Birine güvenmem gerekiyor ve karşıma çıka çıka bir çocuk çıktı. Bir çocuk. Tanrım, sen altı yaşında bile değilsin, oğlum.»

Stacey öfkeyle, «Martta sekiz yaşında olacağım,» diye açıkladı. «Kardeşim Cassie'nin kanseri var. Çok bağırıyor. Onun için buradan hoşlanıyorum. O pis aküyü de ben yürüttüm. Sigara ister misin, ahbap?»

«Hayır. Sen de içme. İki dolar kazanmak ister misin, Stacey?»

«İstemez olur muyum?» Çocuğun gözlerinde kuşku belirdi. «Ama herhalde o delikten cebinde iki dolarla çıkmadın.»

Richards bir yeni dolar çıkararak çocuğa verdi. Stacey âdeta dehşete yakın bir huşuyla paraya baktı.

Richards, «Ağabeyini getirirsen sana bir dolar daha veririm,» dedi. Sonra çocuğun suratındaki ifadeyi farkederek çabucak ekledi. «Parayı sana usulca, ağabeyine göstermeden veririm. Onu yalnız getir.»

«Bradley'i öldürmeye kalkışman bir işine yaramaz ki, ahbap. O senin...»

«Derimi yüzer. Haydi koş, ağabeyini getir. O yalnız kalıncaya kadar bekle.»

«Üç dolar.»

«Olmaz.»

«Dinle, be adam. Üç dolara Cassie için ilaç alırım. O zaman o kadar bağırmaz.»

Genç adam sanki çocuğun görmediği biri kendisini yumruklamış gibi yüzünü buruşturdu. «Pekâlâ. Üç.»

Stacey ısrar etti. «Yeni dolar.»

«Evet! Tanrı aşkına, evet! Ağabeyini çağır. Ama polis getirirsen para alamazsın.»

Çocuk kapıda durdu. «Böyle yapacağımı sanıyorsan gerçekten ahmaksın demektir. Ben o lanet olasıca aynasızlardan herkesten çok nefret ederim. Şeytandan bile daha çok.»

Richards'ın hayatını yaraları kabuk bağlamış, kirli elinde tutan yedi yaşındaki çocuk uzaklaştı. Genç adam artık korkmayacak kadar yorgundu. Işığı söndürdü. Arkasına yaslanarak kestirmeye başladı.

. . . Eksi 065
ve Geriye Sayma . . .

Richards tam derin bir uykuya dalacağı sırada gergin sinirleri gözlerini açmasına neden oldu. Bu karanlık yerde aklı iyice karıştığından, bir an görmeye başladığı kâbusun etkisinden kurtulamadı. Dev bir polis köpeğinin kendisine saldırmak üzere olduğunu sandı. İki metre boyunda dehşet verici organik bir silahtı bu. Stacey fısıldayarak onu gerçek dünyaya döndürmeseydi, Richards haykıracaktı.

«Ampulü kırdıysa ona...»

Ağabeysi çocuğu susturdu. Kapıdaki bez dalgalandı. Richards ampulü yaktı. Karşısında Stacey ve zenci bir delikanlı vardı. Richards onun ancak on sekizinde olduğunu tahmin etti. Bir motosiklet ceketi giymişti. Ona hem nefret, hem de ilgiyle bakıyordu.

Bradley'in elinde bir sustalı şıkırdayarak ışıldadı. «Silahın varsa at.»

«Silahım yok.»

Zenci delikanlı, «Bu palavraya inana...» diye başladı. Sonra gözleri iriieşerek durakladı. «Ah! Sen Bedava-V'deki adamsın. Huntington Caddesindeki kulübü yakan herif.» Dayanamayarak güldü. «Senin beş polisi kavurduğunu söylüyorlar. Herhalde on beş aynasız öldü.»

Stacey kurumla, «Kanalizasyon deliğinden çıktı,» dedi. «Onu görür görmez şeytan olmadığını anladım. Beyaz bir köpek olduğunu hemen farkettim. Onu doğrayacak mısın, Bradley?»

«Sesini kes de adam konuşsun.» Bradley başını eğerek ilerledi ve Richards'ın karşısındaki bir portakal sandığına ilişti. Elindeki bıçağa baktı. Sanki buna şaşmıştı. Sonra sustalıyı kapattı. Uzun bir sessizlikten sonra. «Âlem senin peşinde, ahbap.» diye mırıldandı.

«Doğru.»

«Nereye gideceksin?»

«Hiç bilmiyorum. Boston'dan kaçmam gerekiyor.»

Bradley bir süre düşündü. «Bizimle eve gelmelisin. Konuşmamız gerekiyor. Burada yapamayız. Bu kulübe çok göz önü.»

Richards yorgun yorgun, «Pekâlâ,» dedi. «Hiçbir şeyin önemi yok.»

«Arka yoldan gideceğiz. Polis arabaları bu gece etrafta vızır vızır dolaşıyor. Artık bunun nedenini bilmiyorum.»

Bradley kulübeden çıkarken, Stacey Richards'ın ayak bileğine tekmeyi indirdi. Genç adam bir an durumu anlayamayarak hayretle çocuğa baktı. Sonra anlaşmalarını hatırlayarak Stacey'e usulca üç yeni dolar verdi. Çocuk bunları el çabukluğuyla göğsüne soktu.

Eksi 064 ve Geriye Sayma

Kadın çok yaşlıydı, Richards onun kadar ihtiyar birini hiç görmediğini düşündü. Kadının arkasındaki basma sabahlığın koltukaltı yırtılmıştı. Richards'ın yeni dolarlarıyla alınan yemekleri hazırlarken buruşuk göğsü zaman zaman yırtıktan gözüküyordu. Nikotinden sararmış parmaklarıyla yiyecekleri soyuyor, diliyordu. Ayakta dura dura düztaban olmuştu. Artık acayip birer tekneye benzeyen ayaklarına pembe havlu terlikler giymişti. Sanki saçlarını titreyen elleriyle maşayla kendisi kıvırmıştı. Çarpılmış file yüzünden piramit biçimini almıştı bu saçlar. Yüzü artık ne kahverengi, ne de siyahtı. Grimsiydi cildi. Suratı kırışıklar ve buruşukluklarla doluydu. Dişleri yoktu. Dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırmıştı. Oflaya puflaya mutfak tezgâhı, ocak ve masa arasında üçgenler çiziyordu. Pamuklu çoraplarını dizlerinin üstünde kıvırmıştı. Etekleri dalgalanırken saat zembereklerine benzeyen varisli damarları gözüküyordu.

Apartmana çoktan yenmiş olan lahananın kokusu sinmişti.

Dipteki yatak odasında Cassie haykırıyor, öksürüyor, sonra susuyordu. Bradley, Richards'a öfkeyle karışık bir utançla ona aldırmamasını söylemişti. Cassie'nin iki akciğerinde de kanser vardı. Şimdi yukarıya yayılarak boğazına çıkmış, aşağıya doğru inerek de karnına yayılmıştı. Ve Cassie beş yaşındaydı.

Richards, Bradley'le konuşurken odaya pişmekte olan sığır kıyması, sebze ve domates salçasının çıldırtıcı kokusu dolmaya başladı. Richards'a ne kadar acıkmış olduğunu hatırlatıyordu.

«Seni polise teslim edebilirim ahbap. Seni öldürüp, bütün o parayı çalabilirim. O zaman polise cesedini götürürüm. Onlardan da bir bin kâğıt daha alır ve rahatıma bakarım.»

Richards, «Bunu yapabileceğini sanmıyorum,» dedi. «Ben yapamazdım.»

Bradley öfkeyle, «Bu işe neden giriştin?» diye sordu. «Neden onlara budalaca yem oluyorsun? O kadar mı açgözlüsün?»

Genç adam, «Küçük kızımın adı Cathy,» dedi. «Cassie'den daha küçük. Zatürree oldu. O da durmadan ağlıyor.»

Bradley sesini çıkarmadı.

«Kızım iyileşebilir. Yani... durumu kardeşininki gibi değil. Ama ilaç ve doktor gerekiyordu. Onun için de para bulmak zorundaydım. Ve parayı ancak bu yoldan bulabilirim.»

Bradley kelimelere basa basa, «Yine de aptalsın,» diye fikrini açıkladı. «Dünyanın yarısı her akşam altı buçukta senin ahmaklığını seyrediyor. Kızının da Cassie gibi bu dünyada yaşamaması daha iyi olurdu?»

«Buna inanmıyorum.»

«O zaman sen benden de cesursun demektir, ahbap. Bir keresinde bir adamı yaraladım. Onun hastaneye düşmesine neden oldum. Üstelik zengin biriydi. Polisler tam üç gün beni kovaladılar. Ama sen benden de yüreklisin.» Bradley bir sigara yaktı. «Belki bütün ay boyunca yaşamayı başarırsın. Bir milyar dolar! O zaman o lanet olasıca parayı taşımak için bir yük treni kiralamak zorunda kalırsın.»

Havuç dilmekte olan yaşlı kadın, «Küfretme,» dedi.

Bradley ona aldırmadı. «Sen, karın ve küçük kızın rahata erersiniz o zaman. Zaten iki gün sağ kalmayı başardın.»

Richards mırıldandı. «İmkânsız. Oyun hileli. Annenle Stacey yiyecek almaya çıktıkları zaman kardeşine verdiğim iki pa-

keti hatırlıyorsun değil mi? Her gün, gece yarısına kadar öyle iki klip göndermem gerekiyor.» Delikanlıya diskalifiye edilmesi ihtimalinden söz etti. Boston'da izini posta damgası yüzünden bulduklarından kuşkulandığını da açıkladı.

«Onları atlatmak kolay.»

«Nasıl?»

«Şimdi boşver. Daha sonra söylerim. Boston'dan nasıl kaçacaksın? Sana müthiş düşmanlar. Kulüpte aynasızlarını kavurduğun için çok öfkeliler. Bu gece Bedava-V'de bununla ilgili bir yayın vardı. Ayrıca başında torbayla çektiğin bantları da gösterdiler. Çok zekice davranmışsın.» Bradley durakladı, sonra da öfkeyle bağırdı. «Anne! Yemek ne zaman hazır olacak? Gözlerinin önünde açlıktan eriyip bitiyoruz.»

Yaşlı kadın, «Yemek neredeyse hazır olur,» diyerek ağır ağır kaynayan tencerenin kapağını kapattı. Cassie'nin yanında oturmak için yatak odasına gitti.

Richards, «Bilmiyorum...» diyerek içini çekti. «Herhalde bir araba bulmaya çalışacağım. Sahte belgelerim var ama onları kullanmaya cesaret edemiyorum. Bir şeyler yapacak, kara gözlük takacak ve kentten ayrılmaya çalışacağım. Vermont'a gitmeyi, sonra da Kanada sınırını aşmayı düşünüyorum.»

Bradley bir şeyler mırıldanarak ayağa kalktı. Tabakları sofraya götürdü. «Şimdiye kadar kentten çıkan bütün yolları kapatmışlardır. Kara gözlüklü bir adam da hemen dikkati çeker. Daha dokuz kilometre gidemeden seni kıymaya çevirirler.»

Richards, «O halde ne yapacağımı bilmiyorum,» dedi. «Burada kalırsam seni suçortağım diye tutuklarlar.»

Bradley tabakları dizmeye başladı. «Belki bir araba buluruz. Sende para var. Benim adımsa kötüye çıktı nasıl olsa. Milk Sokağında bir İspanyol var. Bana üç yüz dolara bir Wint satmaya razı. Arkadaşlarımdan birinin onu Manchester'a kadar götürmesini sağlayabilirim. Seni Boston'da kıstırdıkları için Manchester'da kontrol gevşektir. Anne, yemek yiyecek misin?»

«Evet! Tanrıya şükürler olsun!» Yaşlı kadın ördek gibi yalpalayarak yatak odasından çıktı.

«İyi.» Bradley üç tabağa kepçeyle Güney yahnisi doldurdu. Sonra da durakladı. «Stacey nerede?»

Annesi yemeği inanılmayacak bir hızla ağzına atarak sakin

sakin, «İlaç bulacağını söyledi,» dedi.

Bradley bir iskemleye çöktü. «Yakalanırsa kafasını kırarım.»

Richards, «Yakalanmayacak,» diye atıldı. «Parası var.»

«Ya? Ama belki de bizim ianeye ihtiyacımız yok, gri adam.»

Richards gülerek yemeğine tuz ekti. «Stacey olmasaydı belki de şu anda morgda yatacaktım. Kardeşin o parayı kazandı sayılır.»

Bradley öne doğru eğilerek dikkatini yemeğe verdi. Yahni bitinceye kadar hiçbiri konuşmadılar. Richards'la Bradley yemekten iki defa aldılar. Yaşlı kadın da üç kere. Sigaralarını yakarlarken sokak kapısının kilidine bir anahtar sokuldu. Hepsi kaskatı kesildiler. Ama gelen Stacey'di. Çocuğun suçlu, heyecanlı ve korkmuş gibi bir hali vardı. Elinde kesekâğıdı tutuyordu. Annesine bir ilaç şişesi verdi.

«En iyi ilaç bu. İhtiyar Curry bana en etkili ilacı almak için iki buçuk doları nereden bulduğumu sordu. Ben de o aşağılık köpeğe...»

Yaşlı kadın, «Küfretme,» dedi. «Yoksa şeytan seni yabasıyla dürter. Yemek hazır.»

Stacey'nin gözleri irileşti. «Tanrım! İçinde et de var!»

Bradley, «Hayır,» diye alay etti. «Koyu olması için tencereye becerdik.» Çocuk çabucak başını kaldırdı. Sonra ağabeysinin şaka ettiğini anlayarak kıkır kıkır güldü ve hızla yahniyi yemeye başladı.

Richards usulca sordu. «O eczacı polise gider mi?»

«Curry mi? Hayır. Ailede biraz daha para olduğunu sandığı sürece bir şey yapmaz. Cassie'nin ilaca çok ihtiyacı olduğunu biliyor.»

«Şu Manchester meselesi...»

«Ah, evet. Vermont'a hiç gitme. Orada bizim gibiler pek yok. Polisler de çok sert. Ben Rich Goleon'un Wint'i Manchester'a götürerek otomatik bir garaja bırakmasını sağlarım. Sonra seni başka bir arabayla oraya götürürüm.» Bradley sigarasını söndürdü. «Bagajda. Arka yolda fazla kontrol yok. 495 numaralı karayolundan çıkarız.»

Richards, «Ama senin için çok tehlikeli olur,» dedi.

«Ah, bu işi bedava yapacak değilim. Cassie öldüğü zaman cenazesi doğru dürüst kaldırılmalı.»

Yaşlı kadın, «Tanrıya şükürler olsun,» diye mırıldandı. «Yine de senin için çok tehlikeli olur.»

Stacey ağzını sildi. «Bradley ona homurdanmaya kalkışan her aynasızın derisini yüzer.» Ağabeysine büyük bir hayranlıkla bakıyordu.

Bradley, «Salyan gömleğine akıyor, sıska,» diyerek kardeşinin başına hafifçe vurdu.

Richards hatırlattı. «Bizi yakalarlarsa seni mahvederler. O zaman kardeşine kim bakar?»

Bradley, «Öyle bir şey olursa,» diye cevap verdi. «Stacey başının çaresine bakar. Hem kendisinin hem de annemin geçimini sağlar. Uyuşturucu kullandığı da yok. Öyle değil mi, Stacey?»

Çocuk kesin bir tavırla, «Hayır,» der gibi başını salladı.

«Ayrıca kollarında iğne izleri bulursam onu pestilini çıkarıncaya kadar döveceğimi biliyor. Öyle değil mi, Stacey?»

Çocuk yine kafasını salladı.

«Ayrıca paraya da ihtiyacımız var. Bizimki dertli bir aile. Onun için artık bu konuyu kapat. Ben ne yaptığımı biliyorum.»

Richards sigarasını sessizce bitirirken, Bradley Cassie'ye ilaç vermeye gitti.

. Eksi 063
ve Geriye Sayma . . .

Richards uyandığı zaman etraf hâlâ karanlıktı. Vücudu ona saatin dört buçuk gibi olduğunu haber veriyordu. Cassie tiz bir sesle haykırıyordu. Bradley kalktı. Üçü arkadaki küçük ve soğuk yatak odasında yatıyorlardı, Stacey'le Richards'a yere yatak yapılmıştı. Yaşlı kadın Cassie'nin yanındaydı.

Richards, Stacey'nin derin solukları arasında Bradley'nin odadan çıktığını duydu. Bir kaşık musluğa çarparak şıkırdadı. Küçük kızın çığlıkları dinerek iniltiye dönüştü. Sonra sustu. Bradley odaya döndü. Yatarken karyolanın yayları gıcırdadı.

«Bradley?»

«Ne var?»

«Stacey onun beş yaşında olduğunu söyledi. Doğru mu?»

«Evet.» Bradley sokak serserisi gibi konuşmaktan vazgeçmişti.

«Beş yaşında bir çocukta akciğer kanseri nasıl oluyor? Küçüklerin bu illete yakalandıklarını bilmiyordum. Lösemi belki. Ama akciğer kanseri olamaz.»

Yataktan hafif, acı bir kahkaha yükseldi. «Sen Harding'lisin değil mi? Orada hava kirliliği oranı ne kadar?»

Richards, «Bilmiyorum,» dedi. «Artık hava raporunu verirken açıklamıyorlar. Çok uzun bir süreden beri böyle...»

Bradley, «Boston'da bu oranı 2020 yılından beri açıklamıyorlar,» diye fısıldadı. «Bundan korkuyorlar. Burun filtren yok değil mi?»

Richards sinirlendi. «Saçmalama! O lanet olasıca şeyler en ucuzcu dükkânlarda bile iki yüz dolar. Geçen yıl iki yüz doları birarada bile görmedim. Sen gördün mü?»

Bradley usulca, «Görmedim,» dedi. «Stacey'nin burun filtresi var. Onu ben yaptım. Annem, Rich Goleon ve başka birkaç kişi için de.»

«Benimle alay ediyorsun.»

«Ne münasebet!» Delikanlı durakladı. Richards onun şimdiye kadar söylediklerini ve açıklayabileceği diğer şeyleri hesapladığını sezdi. Bradley sonra ağır ağır açıkladı. «Biz kitapları okuyoruz. O Bedava-V pisliği boş kafalılar için.»

Richards, «Öyle,» dedi.

«Bizim çete. Çocukların bazıları etrafta dolaşmaktan hoşlanıyorlar. Onları sadece cumartesi geceleri beyazlara sataşmak ilgilendiriyor. Ama bazılarımız on iki yaşından beri kitaplığa gidiyor.»

«Boston'da kartı olmayanları kitaplığa alıyorlar mı?»

«Hiç alırlar mı? Ailesinde yılda beş bin dolar kazanan biri bulunmayan kimselere kart vermiyorlar. Biz de şişko bir çocuğun kartını arakladık. Kitaplığa sırayla gidiyoruz. Bu iş için giydiğimiz bir elbise bile var.» Bradley bir an durdu. «Bana gülersen seni doğrarım.»

«Güldüğüm yok.»

«Önceleri sadece seksle ilgili kitapları okurduk. Cassie ilk

hastalandığı zaman hava kirliliği konusuna merak sardım. Özel bir bölümde hava kirliliği, sis düzeyi ve burun filtreleriyle ilgili kitaplar var. Balmumuyla kalıp alarak bir anahtar yaptık. Tokyo'da herkesin 2012 yılından beri burun filtresi taktığını biliyor muydun?»

«Hayır.»

«Rich'le Dink Moran bir hava kirliliği sayacı yapmayı başardılar. Dink kitaptaki şemayı kopya etti. Sayacı kahve tenekeleri ve arabalardan aşırdıkları şeylerle yaptılar. Şimdi bir geçitte saklı. 1978'de ilgililer bir hava kirliliği cetveli hazırladılar. Birden yirmiye kadardı bu. Anlıyor musun?»

«Evet.»

«Hava kirliliği on iki dereceye çıktığı zaman fabrikalar ve havayı kirleten diğer bütün yerler bu durum değişinceye kadar çalışmayı durdurmak zorundalardı. 1987 yılına kadar federal bir yasaydı bu. Sonra 'Değiştirilmiş Kongre' yasayı kaldırdı.» Bradley dirseğinin üzerinde doğruldu. «Bir sürü astımlı insan tanıdığından eminim.»

Richards ihtiyatla, «Evet,» diye cevap verdi. «Bende de hafif astım var. Havadan alıyorsun. Tanrım! Hava kapalı ve sıcakken, rüzgâr yokken evde kalınması gerektiğini herkes biliyor...»

Bradley sertçe, «Isı değişimi,» diye homurdandı.

«Tabii çok kimsenin astımı var. Ağustos ve eylülde hava öksürük şurubuna dönüşüyor sanki. Ama akciğer kanseri...»

Bradley, «Sen astımdan değil, anfizemden söz ediyorsun,» dedi.

«Anfizemden mi?» Richards bu sözcüğü inceledi. Biraz tanıdık gibiydi ama bir anlam veremiyordu.

«Akciğerdeki bütün dokular şişiyor. Solumaya çalışıyorsun ama yine de sanki hava sana yetmiyor. Böyle bir sürü insan tanıyorsun değil mi?»

Richards düşündü. Tanıyordu. Pek çok kişinin böyle öldüğünü de görmüştü.

Bradley sanki onun kafasından geçenleri okumuştu. «Bu dertten hiç söz etmiyorlar. Boston'da hava kirliliği bir günde yirmi derece. Yani sadece nefes alarak günde dört paket sigara içmiş kadar oluyorsun. Kötü bir günde derece kırk ikiye kadar çıkıyor. Yaşlılar orada burada düşüp ölüyorlar. Defin

ruhsatına 'astım' yazılıyor. Ama aslında bu ölümlere hava neden oluyor! Hava! Hava! O koca bacalardan yirmi dört saat boyunca etrafa zehir yayılıyor. O iki yüz dolarlık burun filtreleri de hiçbir işe yaramıyor. İki pencere telinin arasına bir parça mentollü pamuk koyuyorlar. Oldu bitti. Etkili olanlar sadece General Atomik'in yaptığı filtreler. Ve onları ancak kodamanlar satın alabiliyor. Bize de sokaklarda dolaşmamaınız, evde oturarak mesele çıkarmadan soluya soluya ölmemiz için Bedava-V'yi sağlıyorlar. E, ne dersin buna? Piyasadaki en ucuz GA filtresi altı bin yeni dolar. Kitaba bakarak Stacey için filtre yaptık ve bize sadece on dolara maloldu. Tırnağının ucu kadar bir atomik parça kullandık. Onu rehinciden yedi dolara aldığımız işitme aletinden çıkardık. E, ya buna ne dersin?»

Richards sesini çıkarmadı. Sanki dili tutulmuştu.

«Cassie öldüğü zaman defin ruhsatına 'kanser' yazacaklarını mı sanıyorsun? Kahretsin! Ölüm nedenini astım olarak gösterecekler. Başkalarının korkmamaları için. Ne de olsa biri bir kütüphane kartı çalabilir ve akciğer kanserinin 2015 yılından beri yüzde yedi yüz arttığını öğrenir.»

«Bu doğru mu? Yoksa uyduruyor musun?»

«Bir kitapta okudum. Onlar bizi öldürüyorlar, ahbap. Bedava-V bizi gebertiyor. Bu tıpkı bir hokkabazın seni yardımcısısının göğsünden çıkardığı pastaları seyretmeye zorlarken, diğer eliyle pantolonunun içinden kaptığı tavşanları şapkasına yerleştirmesine benziyor.» Bradley bir an durdu, sonra da dalgın dalgın ekledi. «Bazen Bedava-V'de on dakika konuşursam her şeyi açıklayabileceğimi düşünüyorum. Halka konuşurum. Onlara gösteririm. Şebeke istese herkesin bir burun filtresi olur.»

Richards, «Ve ben Şebekeye yardım ediyorum,» dedi.

«Bu senin suçun değil ki. Sen kaçmak zorundasın.»

Richards'ın gözlerinin önünde Killian'la Arthur M. Burns'ün suratları belirdi, onları yumruklamak, yüzlerini tekmeleyip ezmek istedi. Daha da iyisi onların burun filtrelerini çıkararak ikisini de sokağa atmak olurdu.

Bradley, «İnsanlar öfkeli,» dedi. «Otuz yıldan beri beyazlara kızıyorlar Onlara gereken bir neden. Bir neden... Bir tek neden...»

Richards bu söz kulaklarında yankılanırken uykuya daldı.

Eksi 062
ve Geriye Sayma . . .

Richards bütün gün evde oturdu. Bradley arabayı almak ve taşıtı çetenin bir üyesiyle Manchester'a göndermek işini halletmeye gitmişti.

Delikanlıyla Stacey altıda döndüler. Bradley Bedava-V'yi açtı. «Her şey hazır, ahbap. Bu gece gideceğiz.»

«Şimdi mi?»

Zenci genç neşesizce güldü. «Bütün ülkede yayınlanan programını görmek istiyor musun?»

Richards birdenbire görmek istediğini farketti. «Koşucu»nun jeneriği ekranda belirdiği zaman büyülenmiş gibi seyretmeye başladı.

Bobby Thompson karanlıkların ortasından yükselen ışıklı podyumda durmuş, ifadesiz bir yüzle kameraya bakıyordu. «İzleyin! İşte aranızda dolaşan kurtlardan biri bu!»

Ekranda Richards'ın koskocaman suratı belirdi. Sonra yerini John Griffen Springer kılığında çekilmiş bir resmi aldı.

Kamera tekrar Thompson'a döndü. Sunucu çok ciddileşmişti. «Bu gece daha çok Boston'lulara konuşuyorum. Dün öğleden sonra beş polis Boston Hıristiyan Gençlik Kulübünde alevlerin arasında acı çekerek öldü. Bu ölümlere zekice, amansızca bir tuzak kurmuş olan bu kurt yol açtı. Bu gece kimin kılığında? Bu gece nerede? Bakın! Ona bakın!»

Richards'ın çektiği iki klipten biri başladı. Stacey onları kentin öbür tarafındaki Commonwealth Caddesindeki bir posta kutusuna atmıştı. Richards arka yatak odasında pencereleri ve eşyaları örttükten sonra kamerayı yaşlı kadına vermişti.

Richards'ın ekrandaki görüntüsü, «Bu programı seyreden sizler,» dedi. «Teknisyenleri kastetmiyorum. Lüks apartmanların tepesindeki dubleks dairelerde yaşayanları da. Siz aşağılık köpeklerle ilgilenmiyorum. Bu sözlerim ucuz siteler, gettolar ve

kooperatif apartmanlarında yaşayan insanlara. Siz işsizlere. Üzerinizde bulunmayan uyuşturucu ve işlemediğiniz suçlar yüzünden tutuklanan siz gençlere. Bunun nedeni Şebekenin toplanıp konuşmanızı istememesi. Şimdi size nefes almanızı bile engelleyen korkunç bir komplodan söz etmek istiyorum...» Ses birdenbire kesildi ve onun yerine gıcırtılar ve patlamalar duyuldu. Sanki biri gargara yapıyormuş gibi sesler de. Bir dakika sonra ise hiçbir şey duyulmaz oldu. Richards'ın dudakları oynuyordu ama söyledikleri işitilmiyordu.

Bobby Thompson sakin sakin, «Ses kesildi sanırım,» dedi. «Ama zaten karşımızda nasıl bir yaratığın bulunduğunu anlamamız için bu katilin radikal sayıklamalarını dinlemeye ihtiyacımız yok. Öyle değil mi?»

İzleyiciler, «Evet!» diye haykırdılar.

«Onu kendi sokağınızda görürseniz ne yapacaksınız?»

«POLİSE TESLİM EDECEĞİZ!»

«Biz onu bulduğumuz zaman ne yapacağız?»

«ÖLDÜRECEKSİNİZ!»

Apartmanın oturma odası mutfak karışımı köşesindeki tek koltukta oturan Richards dirsek dayanacak yerlerini yumrukladı. «Bu köpekler...»

Bradley alayla, «Halkın o sözlerini dinlemesine izin vereceklerini mi sanıyordun?» diye sordu. «Ah, hayır, ahbap. Sözlerinin o kadarını bile dinletmelerine şaştım.»

Richards'ın midesi bulanıyordu. «Düşünemedim...»

Bradley, «Evet, öyle,» dedi.

İlk klipsin yerini ikincisi aldı. Richards bunda izleyicilere kitaplıklara saldırmalarını, kart istemelerini ve gerçekleri öğrenmelerini söylemişti. Bradley'in ona verdiği listeden hava ve su kirliliğiyle ilgili kitapların adlarını okumuştu.

Richards'ın ekrandaki görüntüsü ağzını açtı. «Hepinizin de canı cehenneme!» Dudaklarını oynatışından başka sözler söylediği anlaşılıyordu. Ama iki milyon insandan kaçı bunu farkedecekti. «Bütün polisler kahrolsun! Yarışmalar Komisyonu da. Karşılaştığım her aynasızı öldüreceğim. Ve...» Görüntü konuşurken Richards kulaklarını tıkayarak odadan kaçmak istedi. Biri sesini taklit mi ediyordu? Yoksa bu konuşmayı kendi ses

bantlarını birleştirerek mi hazırlamışlardı?

Klip sona erdi. Ekranın yarısında Thompson vardı. Diğer yarısında ise Richards'ın bir fotoğrafı. Sunucu, «Şu adama bakın,» dedi. «Öldürmekten kaçınmayan bir katil o. Yine öldürecek. Kendisi gibi hayatından memnun olmayan kişilerden bir ordu kurarak sokaklarınızda olay çıkaracak. Yakacak, yıkacak, ırza geçecekler. Bu adam yalan söylemekten, kandırmaktan ve öldürmekten korkmuyor. Ve bütün bunları da yaptı.» Thompson, Ahti Atik'e yakışacak soğuk ve otoriter bir öfkeyle bağırdı. «Benjamin Richards! Bizi izliyor musun? Eğer öyleyse... kanlı paran sana verildi. Her saat için yüz dolar. Koşu başlayalı tam elli iki saat oldu. Ayrıca beş yüz dolarlık bir ödül daha kazanacaksın. Öldürdüğün beş insan için yüzer dolar alacaksın.»

Ekranda genç polislerin düzgün hatlı yüzleri belirlemeye başladı. Bu resimlerin Polis Akademisinden mezun oldukları gün çekildiği anlaşılıyordu. Çok taze, canlı, umutlu bir halleri vardı. İçe dokunacak kadar da savunmasızdılar. Tek bir boru usulca çalmaya başladı.

«Ve bunlar...» Thompson'un sesi duyguları yüzünden boğuklaşıp alçalmıştı. «... aileleri.»

Umutla gülümseyen eşler. Kameraya doğru gülmeleri sağlanmış çocuklar. Sürüyle çocuk. Hastalanmış, buz gibi kesilmiş olan Richards'ın midesi bulanıyordu. Başını eğerek elini ağzına bastırdı.

Bradley sıcak, kaslı elini onun ensesine koydu. «Yok, yok. İnanma bunlara, ahbap. Hepsi de uydurma. Düzmece. Ölenler herhalde bir grup...

Richards, «Sus,» dedi. «Sus. Lütfen. Sus.»

Thompson, «Beş yüz dolar,» diyordu. Sesinde müthiş bir nefret ve aşağılama vardı. Ekranda yine Richards'ın yüzü belirdi. Soğuk, sert duygusuz bir surat. Gözlerinde de sanki kan dökmeye çok meraklıymış gibi bir ifade vardı. «Beş polis, beş eş, on dokuz çocuk. Ölenlerin, yoksun kalanların, acı çekenlerin başına on yedi dolar yirmi beş sent. Ah, evet, sen ucuza çalışıyorsun, Ben Richards. Hain Yahuda bile İsa'ya ihanet ettiği zaman otuz gümüş almıştı. Ama sen bunu bile istemiyorsun. Şu anda bile bir anne küçük oğluna babasının bir daha eve gelmeyeceğini, tabancalı, açgözlü bir adamın...»

«Katil!» Bir kadın hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. «Pis, iğrenç cani! Tanrı seni öldürecek!»

«Seni öldürecek!» Seyirciler şarkı söyler gibi tekrarlamaya başladılar. «Şu adama bakın! Ona kanlı parasını verdiler. Ama şiddete başvuran insan yine şiddetle ölür. Herkes Benjamin Richards'a saldırsın!»

Yükselerek bir kükreme halini alan seslerde nefret ve korku vardı. Hayır, Richards'ı yakaladıkları takdirde polise teslim etmeyeceklerdi. Onu parçalayacaklardı.

Bradley Bedava-V'yi kapayarak genç adama döndü. «İşte düşmanların bunlar, ahbap. Buna ne diyorsun?»

«Belki onları öldürürüm.» Richards'ın sesi düşünceliydi. «Belki de öldürülmeden önce o binanın on dokuzuncu katına çıkarım. O sözleri yazan solucanları bulurum. Belki de hepsini birden öldürürüm.»

Stacey deli gibi bağırdı. «Artık bundan söz etme! Artık bundan söz etme!»

Diğer odada ölümün eşiğinde olan Cassie verilen ilacın etkisiyle uykuya dalmıştı.

. . . Eksi 061 ve Geriye Sayma .

Bradley bagaj yerinin dibine hava delikleri açmaya cesaret edememişti. Richards iyice kıvrılıp top gibi olmuş, burnuyla ağzını da bagajın hafifçe ışık sızan anahtar deliğine dayamıştı. Bradley kapaktaki yalıtma maddesini de biraz kaldırmıştı. Bu sayede içeriye biraz hava doluyordu.

Araba sarsılarak hareket etti. Richards kafasını yukarıya çarptı. Bradley ona yolculuğun en aşağı bir buçuk saat süreceğini söylemişti. İki barikatta onları durduracaklardı. Hatta belki artık yollarda daha fazla barikat vardı. Bradley bagajı kapatmadan önce Richards'a bir tabanca da vermişti.

«Her onuncu ya da on ikinci arabayı dikkatle ararlar. Ba-

gajı açıp bakarlar. On bire bir. Fena bir oran sayılmaz. Eğer şansın yardım etmezse birkaç aynasızı çivile.»

Araba şimdi iç kentin çatlak, delik deşik sokaklarında sarsılarak, sıçrayarak ilerliyordu. Bir seferinde bir çocuk alay ederek bir kaldırım taşı parçası attı. Sonra trafik gürültüsü arttı. Şimdi ışıklarda sık sık duruyorlardı.

Richards kımıldamadan yatıyor, tabancayı sağ eliyle tutuyordu. Bradley'in çetenin kılığıyla ne kadar değişik gözüktüğünü düşünüyordu. Delikanlı şimdi kurşuni kumaştan yapılmış, kruvaze ceketli, ciddi havalı bir takım elbise giymişti.

Koyu kırmızı bir kravat takmış, üzerine de altın bir üniversite kulübü iğnesi iliştirmişti. Pis bir çete üyesi olmaktan çıkmış, kime nasıl davranacağını bilen ciddi bir işadamı halini almıştı.

Richards delikanlıya hayran hayran, «Çok şıksın,» demişti. «Doğrusu inanılacak gibi değil.»

Yaşlı kadın, «Tanrıya şükürler olsun,» diye mırıldanmıştı.

Bradley sakin ve vakarlı bir tavır takınmıştı. «Bu değişikliğin hoşunuza gideceğini düşündüm, dostum. Bildiğiniz gibi ben Raygon Kimyasal Maddeler Şirketinin bölge müdürüyüm. Bu bölgede çok satış yapıyoruz. Boston güzel bir kent. İnsanları çok dost canlısı.»

Stacey kıkır kıkır gülmeye başlamıştı.

Bradley kardeşine dönmüştü. «Sesini kes, pis zenci. Yoksa derini yüzerim.»

Bu sözler Stacey'i hiç korkutmamıştı. «Beyazlaşmış zenci taklidini çok iyi yapıyorsun, ağabey. Çok komiksin.»

Araba şimdi sağa saparak daha düzgün bir yola çıktı. Helezon çizerek inmeye başladı. Bir giriş rampasındaydılar. 495 numaralı karayoluna girmek üzerelerdi. Richards'ın bacak kasları büzülüverdi.

«On bire bir. Fena bir oran sayılmaz.»

Araba birdenbire hızlanarak bir yokuşu çıktı. Sonra da yavaşladı. Richards'ı korkutacak kadar yakında tekdüze bir ses hep aynı şeyi tekrarlıyordu. «Arabayı yana alın... Ehliyetinizi ve kayıt belgesini hazırlayın... Arabayı yana alın... Ehliyetinizi...»

Başlıyordu. Her şey şimdi başlıyordu.

«Dünya senin peşinde, ahbap.»

Richards, bu yüzden her sekiz arabadan birini arayacaklar mı, diye düşündü. Ya da her altı arabadan birini? Belki de her birini?

Araba durdu. Richards kapana kıstırılmış gibi sağa sola bakıyordu. Tabancayı sıkıca kavradı.

. . . Eksi 060 ve Geriye Sayma . . .

Sıkıntılı, otoriter bir ses, «Arabanızdan çıkın, efendim,» diyordu. «Ehliyetiniz ve kayıt belgesi lütfen.»

Bir kapı açılıp kapandı. Motor hafifçe homurdanıyor, taşıtı yerden iki santim yukarıda tutuyordu.

«Raygon Kimyasal Maddeler Şirketinin bölge müdürü...»

Bradley hazırladığı hikâyeyi anlatıyordu. Ah, Tanrım, ya bu iddiasını destekleyecek belgeleri yoksa? Ya Raygon Şirketi sadece bir hayal ürünüyse?

Arka kapı açıldı ve biri kanepeyi incelemeye başladı. Polis ya da hükümet muhafızı sanki bagaja, onun yanına süzülmek üzereydi.

Kapı vurularak kapatıldı. Biri arabanın arkasına doğru geldi. Richards dudaklarını yalayarak tabancayı daha da sıkıca kavradı. Karşısında ölen polislerin hayali belirmişti, anlaşılmaz bir şeyler söylüyorlardı. Yüzleri melek, çarpık gövdeleri ise domuz gibiydi. Richards, polis bagajı açtığı ve beni burada kıvrılmış yatarken gördüğü zaman makineliyle tarayacak mı, diye düşündü. Bradley kaçmaya mı çalışacak? Galiba altına edeceğim. Polis bagajı açar açmaz iki kaşının arasına kurşunu sıkacağım. Beyin parçaları ve kırık kemikler mavi gökyüzüne doğru uçacak. Evet. İyi. Tanrı beni seviyor. Bunu anlıyorum. Ah, Tanrım, bu adam ne yapıyor? Sheila, seni çok seviyorum. Altı bin dolar sana ne kadar yeter? Bir yıl belki. Tabii o para için seni de öldürmezlerse. Öldürmezlerse, paran bittiği zaman yine sokakta bir aşağı bir yukarı dolaşır, köşede beklersin. Kalçalarını

kıvırır, boş çantanı sallarsın. «Hey, bayım ben temiz bir kadınım.» «Delikanlı, sana öğreteyim mi?»

Biri arabanın arkasından geçerken şöyle bir bagaja vurdu. Richards bağırmamak için kendini zor tuttu. Toz burnuna kaçmıştı, boğazını bir şey gıcıklıyordu. Birdenbire okul günlerine döndü sanki. Biyoloji dersinde arkaya oturuyor ve eski sıraya Sheila'yla kendi adının başharflerini kazıyordu. «Aksırmak irademize bağlı olmayan kasların bir işlevidir.»

Ah, Tanrım, şimdi aksıracağım. Ama kurşunu adamın alnına yine de sıkabilirim...

«Bagajda ne var, bayım?»

Bradley'in sesi duyuldu. Hem biraz sıkıntılı, hem de neşeliydi. «Doğru dürüst çalışmayan yedek silindir. Anahtar halkaya takılı. Bir dakika desteyi alayım.»

«Anahtarı istersem söylerim.»

Diğer arka kapı açıldı ve kapandı.

«Gidebilirsiniz.»

«Dayanın, dostum. Onu yakalayacağınızı umarım.»

«Yolunuza devam edin, efendim. Çabuk olun.»

Silindirler çalıştı. Araba hafifçe yükselerek hızlandı. Bir ara yeniden yavaşladı. Ama galiba Bradley'e geçmesini işaret etmişlerdi. Taşıt yeniden hızlanırken Richards sarsıldı. Yorgunluktan inlermiş gibi nefes alıyordu. Aksırma ihtiyacını duymuyordu artık.

... Eksi 059
ve Geriye Sayma ...

Richards'a yolculuk bir buçuk saatten daha uzun sürmüş gibi geldi. Arabayı iki kez daha durdurdular. Bunlardan biri sıradan ehliyet kontrolüydü. Diğer barikatta ise ağır ağır konuşan salak bir memur Bradley'e lanet olasıca motosikletli komünistlerin Richards'a, hatta belki de diğer yarışmacıya da yardım ettiklerini anlattı. Laughlin kimseyi öldürmemişti ama onun da

Topeka'da bir kadına saldırdığı söyleniyordu.

Ondan sonra sadece rüzgârın tekdüze uğultusu duyuldu. Richards'ın sıkışıp donmuş kasları haykırıyordu sanki. Hiç uyumadı. Ama eza gören kafası sonunda onu sersem ve yarı baygın bir hale soktu. Neyseki hava taşıtlarında karbonmonoksit yoktu.

Son barikattan yüzyıllar sonra araba vites değiştirdi ve helezon biçimi bir çıkış rampasına tırmanmaya başladı. Richards bitkin bitkin gözlerini kırpıştırarak kusup kusmayacağını düşündü. Beş dakika sonra kentlere özgü o gürültüler başladı. Durmadan yatış biçimini değiştirmeye çalışıyordu ama bu imkânsızdı. Sonunda uyuşmuş bir halde işkencenin sona ermesini beklemeye başladı. Altında kalmış olan sağ kolu bir saat kadar önce uyuşmuştu. Şimdi odun parçasıymış gibi geliyordu. Koluna burnunun ucunu dokunabiliyordu. Ama kolu bunu hissetmiyordu.

Sağa saptılar. Bir süre dümdüz gittiler. Sonra yine bir dönüş yaptılar. Araba dik bir yokuştan inerken Richards'ın midesi ağzına geldi. Silindirlerin çıkardığı gürültünün yankılanmasından bir yere girmiş olduklarını anladı. Garaja gelmişlerdi!

Richards rahatlayarak hafif bir ses çıkardı.

Biri, «Makbuzun var mı, ahbap?» diye sordu.

«İşte burada.»

«5 numaralı rampa.»

«Sağol.»

Araba sağa saptı, sonra rampaya tırmandı. Tekrar sağa, sonra da sola döndü. Hafifçe sarsılarak yere inerken motor durdu. Yolun sonuna gelmişlerdi.

Bir sessizlik oldu. Sonra Bradley'nin yanındaki kapı açılıp kapandı. Ayak sesleri bagaja doğru yaklaştı. Zenci genç kilidi anahtara sokarken Richards'ın gözlerinin önündeki o küçük ışık da kayboldu.

«Orada mısın, Benni?»

Richards boğuk bir sesle, «Hayır,» dedi. «Beni geride, eyalet sınırında bıraktın. Şu lanet olasıca şeyi açsana!»

«Bir dakika. Şimdiki halde burada kimse yok. Araban hemen bunun yanında duruyor. Sağda. Çabucak inebilir misin?»

«Bilmiyorum.»

«Çabala. Haydi bakalım.»

Bagajın kapağı hızla yukarı kalktı. İçeriye garajın sönük ışığı doldu. Richards bir kolunun üzerinde doğrularak bir ayağını aşağıya sarkıttı. Ama o kadar. Vücudu acıyla haykırıyordu sanki. Bradley onu kolundan tutarak dışarıya çekti. Richards'ın dizleri bükülüyordu. Zenci .genç kolunu onun gövdesine doladı ve sağda duran eski yeşil Wint'e doğru yarı sürükledi, yarı itti. Şoför yerinin yanındaki kapıyı açarak Richards'ı içeri soktu. Ve kapıyı çabucak kapattı. Bir dakika sonra da yanına süzüldü.

«Tanrım! Buraya gelmeyi başardık, ahbap. Buraya erişebildik.»

Richards, «Evet,» dedi. «Ve koşu yeniden başlıyor. İki yüz-dolar.»

Gölgelerin arasında sigara içtiler. Sigaraların ateşi gözlere benziyordu. Kısa bir süre ikisi de konuşmadılar.

. . . Eksi 058
ve Geriye Sayma . . .

Richards kollarını ovuştururken Bradley, «İlk barikatta az kalsın yakayı ele veriyorduk,» dedi. Kollarına hayali çiviler çakılmış gibi geliyordu Richards'a. «Polis az kalsın bagajı açıyordu. Az kalsın.» Bradley sigara dumanlarını üfledi. Richards sesini çıkarmadı.

Zenci genç uzun bir sessizlikten sonra, «Kendini nasıl hissediyorsun?» diye sordu.

«Biraz düzelmeye başladım. Lütfen cüzdanımı çıkarır mısın? Kolumu henüz doğru dürüst oynatamıyorum.»

Bradley elini salladı. «Daha sonra. Sana Rich'le bu işi nasıl ayarladığımızı anlatmak istiyorum.»

Richards elindeki sigaradan bir ikincisini yaktı. Sıkışmış olan kasları yavaş yavaş gevşiyordu.

Winthrop Sokağındaki otelde sana bir oda ayırtıldı. Otelin adı

da Winthrop House. Adını duyan, otelin pek lüks bir yer olduğunu sanır. Ama değil. Adı Ogden Grassner. Hatırlayabilir misin?»

«Evet. Ama beni görür görmez tanırlar.»

Bradley arkaya uzanarak bir kutu aldı, Richards'ın kucağına bıraktı. Uzun ve kahverengi bir kutuydu. Sicimle bağlanmıştı. Richards bunu kiralanan mezuniyet cüppelerinin konduğu kutulara benzetti. Soru sorarmış gibi Bradley'e baktı.

«Açsana.»

Genç adam kutuyu açtı. Siyah bir kumaşın üzerinde kalın mavi camlı bir gözlük duruyordu. Richards gözlüğü panelin üzerine koyarak siyah kumaşı aldı. Bu bir rahip cüppesiydi. Dipte de bir tespih, bir İncil ve mor bir etol duruyordu.

Richards, «Rahip kılığına mı gireceğim?» dedi.

«Evet. Kılığını burada değiştir. Ben sana yardım ederim. Arka kanepede bir de baston var. Kör değilsin ama gözlerin hemen hiç görmüyor. Otelde yürürken eşyalara çarpmayı unutma. Manchester'a uyuşturucu sorunu için toplanan Kiliseler Konseyine katılmaya geldin. Anladın mı?»

Richards, «Evet,» dedi ve ellerini gömleğinin düğmelerine atmışken durakladı. «Bu cüppenin altına kendi pantolonumu mu giyeceğim?»

Bradley kahkahalarla gülmeye başladı.

. . . Eksi 057
ve Geriye Sayma . . .

Bradley, Richards'ı arabayla kentin diğer tarafına götürürken çabuk çabuk konuşuyordu.

«Bavulunda bir kutu, altı zamklı posta etiketi var. Üzerlerinde, 'Beş gün sonra Brinchill Üretim Şirketi, Manchester, N.H.'a gönderilmesi,' yazılı. Onları Rich'le başka bir arkadaş hazırladı. Boylston Sokağındaki Şişleyiciler'in merkezinde baskı makinesi var. O iki bandını bir kutuya koyarak her gün bana

gönder. Kutunun üzerine de o etiketlerden birini yapıştır. Ben de onları Boston'dan Yarışmalar Binasına postalarım. Kutuları ekspres yolla. Böylece izini bulamazlar.»

Araba Winthrop House'ın önünde kaldırıma yanaştı. «Bu arabayı yine garaja bırakacağım. Kılığını değiştirmeden Manchester'dan gitmeye kalkışma. Bukalemun gibi davranmak zorundasın, ahbap.»

Richards, «Burada ne kadar süre güvende olabilirim?» diye sordu. Kendi kendine, hayatımı onun ellerine bıraktım, diyordu. Çünkü artık mantıklıca düşünemiyorum. Kafa yorgunluğumun kokusu burnuma geliyor. Tıpkı ter kokusu gibi.

«Oteldeki oda bir hafta için tutuldu. Belki orada bu kadar süre kalabilirsin. Duruma göre davran. Bu bavulun içinde bir ad ve adres var. Maine eyaletinde, Portland kentinde birinin bu. O seni bir iki gün için saklar. Biraz pahalıya malolur. Ama güvenilir bir insandır. Artık benim gitmem gerekiyor, ahbap. Arabalar burada ancak beş dakika durabiliyorlar. Parayı vermenin zamanı geldi.»

Richards, «Ne kadar?» dedi.

«Altı yüz.»

«Saçmalama. Bu yaptığın masrafları bile karşılamaz.»

«Karşılar, karşılar. Aile için birkaç dolar bile kalır.»

«Bin dolar al.»

«Olmaz. Sana para gerek, ahbap.»

Richards çaresiz bir tavırla zenci gence baktı. «Tanrım, Bradley...»

«Daha para kazanırsan bize de bir şeyler gönderirsin. Bir milyon yolla. Rahata kavuşmamızı sağla.»

«Bu yarışı kazanabileceğimi sanıyor musun?»

Bradley sesini çıkarmadı. Sadece usulca, kederle gülümsedi.

Richards açık açık, «O halde neden?» diye sordu. «Neden bana bu kadar yardım ediyorsun? Beni saklamanı anlıyorum. Senin yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. Ama senin çeteyi iyice zorladığın anlaşılıyor.»

«Onlar itiraz etmediler. Gerçekleri biliyorlar.»

«Hangi gerçekleri.»

«Sıfıra sıfır. Bu gerçeği işte. Bizden olanları korumak için tehlikeyi göze almazsak bizi mahvederler. O zaman bu işi ha-

vanın yapmasını beklemeye gerek kalmaz. Fırından oturma odasına bir boru uzatır, Bedava-V'yi açar ve beklersin.»

Richards, «Birileri seni öldürecek,» dedi. «Adamın biri seni ihbar edecek. Seni döve döve barsaklarını deşecekler. Ya da Stacey'nin. Ya da annenin.»

Bradley'in gözlerinde garip bir pırıltı belirdi. «Ama kötü bir gün geliyor. Barsakları biftek dolu solucanlar için kötü bir gün. Ayın kana bulandığını görüyorum. Tabancalar ve meşaleler. Yürüyen ve konuşan bir makine.»

«İnsanlar iki bin yıldır bunları görüyorlar.»

Zilin sesi beş dakikanın dolduğunu haber verdi. Richards kapının tokmağına uzandı. «Teşekkür ederim. Sana nasıl...»

Bradley, «Haydi,» dedi. «Polis bana ceza yazmadan in.» Güçlü kahverengi eliyle cüppeyi tuttu. «Seni öldürecekleri zaman beraberinde birkaç kişiyi de götür.»

Richards arka kapıyı açarak siyah çantayı aldı. Bradley de ona sessizce kahverengi bastonu uzattı.

Sonra araba trafiğe karıştı. Richards bir dakika kadar kaldırımda durup zenci delikanlının arkasından baktı. Uzağı iyi göremiyormuş gibi davrandığını umuyordu. Arabanın stop lambaları köşede bir defa yanıp söndü. Sonra araç gözden kayboldu. Bradley onu garaja bırakacak, Boston'a dönmek için diğer otomobili alacaktı.

Richards kendini bir an Bradley'nin yerine koydu. Sonunda benden kurtulduğu için rahatlamış olmalı.

Richards otelin önündeki ilk basamağa takıldı. Kapıcı ona yardım etmeye koştu.

. . . Eksi 056 ve Geriye Sayma . . .

İki gün geçti.

Richards rolünü iyi oynuyordu. Yani hayatı buna bağlıymış gibi. İki gece de akşam yemeğini oteldeki odasında yedi. Sa-

bahları yedide kalkarak lobide İncil'ini okudu. Sonra da «toplantıya» gitti. Otel personeli ona dostça davranıyorlardı ama biraz da aşağı görüyorlardı. Ama bu yarı kör, beceriksiz din adamı hesapları ödüyordu.

Richards «toplantı» saatlerini kitaplıkta kiraladığı küçük bir bölmede geçiriyordu. Kapıyı kilitleyerek hava kirlenmesiyle ilgili kitapları okuyordu. 2002'den sonra bu konuda fazla bilgi yoktu. Açıklananlarsa daha önce yazılmış olan şeylere hiç uymuyordu. Hükümet her zamanki gibi geç kalmıştı ama yine de işi ustalıkla örtbas etmeyi başarıyordu.

Richards öğleyin otelin yakınındaki bir lokantaya gidiyordu. Müşterilere çarpıyor ve özür diliyordu. Bazıları ona, «Zararı yok, peder,» diyorlardı. Ama çoğu ilgisizce küfrederek onu kenara itiyordu.

Richards öğleden sonraki saatleri odasında geçiriyor ve «Koşucu»yu seyrederek akşam yemeğini yiyordu. Sabahları kitaplığa giderken dört kilipsi postaya vermişti.

Program yapımcıları Richards'ın hava kirliliğiyle ilgili mesajlarının duyulmaması için yeni bir taktik uygulamaya başlamışlardı. (Genç adam deli gibi gülerek bu konunun üzerinde durmakta ısrar ediyordu.) Artık seyirciler alaylar, çığlıklar, küfürler ve müstehcen laflarla Richards'ın sesini boğuyorlardı. Sesleri çılgınca yükseliyordu. Bu delice çığlıkları çok çirkindi.

Richards öğleden sonraki o uzun saatlerde, kaçtığı bu beş gün içinde istememesine rağmen yine de değişmiş olduğunu düşünüyordu. Buna Bradley neden olmuştu. Bradley ve o küçük kız. Artık o ailesi için savaşan yalnız bir insan değildi. Öldürülmesi kaçınılmaz olan bir tek kişi. Şimdi soludukları hava yüzünden boğulan milyonlarca insan vardı. Onlara kendi ailesi de dahildi.

Richards o zamana kadar toplumun dertleriyle hiç ilgilenmemişti. İdeal peşinde koşanları aşağı görmüş, onlardan kaçmıştı. Onlar ya geri zekâlıydılar ya da zaman ve paraları boldu. Şirin rozetler takan, neo-rock gruplarına meraklı ahmak kolejliler gibi.

Richards beş yaşındayken bir gece babası usulca kaçmıştı. Babasını pek iyi hatırlayamıyordu. Kaçtığı için ondan hiçbir zaman nefret etmemişti. Bir erkeğin gururla sorumluluk arasında

kaldığı zaman neyi seçeceğini çok iyi anlıyordu. Bu insan çoğu zaman gururu seçerdi. Yani sorumluluk onun erkekliğini elinden alıyorsa. Bir erkek bir köşede oturup, karısının şununla bununla yatarak para kazanmasına dayanamazdı. Evlendiği kadına pezevenklik etmekten başka bir işe yaramayan bir erkek kendini pencereden atmalıydı.

Richards beş yaşından on altısına kadar kardeşiyle türlü iş yaparak para kazanmaya çalışmıştı. Annesi o on, kardeşi Todd yedi yaşındayken frengiden ölmüştü.

Todd beş yıl sonra bir kazada can vermişti. Gazete yüklediği bir hava kamyonunun freni patladığı zaman. İlgililer hem anneyi, hem de çocuğu Belediye Krematoryumunda yakmışlardı. Sokak çocukları oradan ya «Kül Fabrikası» ya da «Kremacı» diye söz ediyorlardı. Kalpleri acı duygularla doluydu ama yapabilecekleri bir şey de yoktu. Eninde sonunda vücutlarının duman halinde bacalardan çıkarak kentin havasına karışacağını biliyorlardı. On altısında olan Richards yapayalnızdı artık. Okuldan sonra makine silicisi olarak tam sekiz saat çalışıyordu. Kimsenin kendisini tanımadığı, yapayalnız olduğunu ve sürüklendiğini düşünerek korkuyordu. Bazen çürük lahana kokan odasında gecenin üçünde dehşet içinde uyanıyordu. Yalnızdı.

Ve Richards sonunda bu yüzden evlendi. O ve Sheila, arkadaşları bebek beklerlerken ilk yılı gururlu bir sessizlik içinde geçirdiler. (Richards'ın pek çok düşmanı vardı. Bunun nedeni yerel bir çeteye girmeye ve grup halinde bir yerleri yakıp yıkmaya yanaşmamasıydı.) Genç çiftin çocukları olmayınca onlara karşı duyulan ilgi de söndü. Richards ve Sheila artık birkaç dost ve ahbaplarıyla kapının önündeki verandada konuşuyorlardı sadece. Delikanlının buna aldırdığı yoktu. Tersine bu durum işine geliyordu. Bütün gücünü gülümseyerek işine veriyordu. Mümkün olduğu zaman daha fazla çalışıyordu. Ücret azdı ve ilerlemesi de imkânsızdı. Enflasyon başını almış gidiyordu. Ama Sheila'yla birbirlerine âşıktılar. Tabii! Âşık olmamaları için bir neden var mıydı? Richards seçtiği kadına büyük bir aşk ve sevgi duyacak, ruhsal bakımdan onu idaresi altına alacak yalnız adamlardandı. O güne kadar duyguları hemen hiç etkilenmemişti. Sheila'yla Richards on bir yıllık evlilikleri sırasında bir defa bile ciddi biçimde kavga etmemişlerdi.

Richards 2018'de işinden çıktı. Çünkü radyasyon sızdıran eski tip GA kalkanlarının gerisinde geçirdiği her saat çocuğu olması ihtimalini azaltıyordu. Ustabaşının öfkeyle sorduğu, «Neden çıkıyorsun?» sorusuna bir yalanla cevap verseydi belki durumu kötüye gitmeyecekti. Ama Richards adama açık açık General Atomik konusundaki düşüncelerini anlattı ve ustabaşına o gamma kalkanlarını ne yapabileceğini de söyledi. Bu konuşma kısa ve vahşice bir dövüşle sona erdi. Ustabaşı iriyarıydı ve güçlüye benziyordu. Ama Richards onun bir kadın gibi bağırmasına neden oldu.

O zaman adı da kara listeye geçti. «Bu genç tehlikeli. Ona sokulmayın. Bir içkiye çok ihtiyacınız varsa onu bir hafta çalıştırın, sonra da defedin.» GA deyimlerine göre Richards'da «Kızıllık Görülmüş»tü.

Richards ondan sonraki beş yıl çoğu zaman kamyonlara gazete yükledi. Ama iş yavaş yavaş azaldı. Sonra da arkası kesildi. Bedava-V gazeteleri ustalıkla öldürdü. Richards sokak sokak dolaşmaya başladı. Polis onu aylak aylak dolaşmaması için uyardı. Richards zaman zaman günlük işlerde amele olarak çalıştı.

O on yıllık süredeki önemli olayları fark bile etmedi. Hortlaklarla karşılaşan, hayaletler olduğuna inanmayan biri gibi. 2024'deki Ev Kadınlarının Katliamı olayını ancak Sheila üç hafta sonra bundan söz ettiği zaman öğrendi. Makineli tüfekli iki yüz polis, Güneybatı Yiyecek Deposuna doğru yürüyen kadınlara saldırmıştı. Kadınlardan altmışı ölmüştü. Richards, Amerika'nın Ortadoğu bölgesinde sinir gazı kullanıldığını şöyle böyle biliyordu. Ama bu olayların hiçbiri onu ilgilendirmiyordu. İtirazın hiç yararı yoktu. Şiddetin de. Dünya böyle bir yerdi işte. Ben Richards da ilerliyor, iş arıyor ve kimseden bir şey istemiyordu. Yüzlerce tam ya da yarım günlük pis iş buluyordu. Rıhtımların altındaki ve hendeklerdeki kaygan pelte gibi şeyleri temizliyordu. Buna karşılık gerçekten iş aradıklarını sanan kimseler hiçbir şey yapmıyorlardı.

«Yürü, solucan. Sallanma. İş yok. Defol. Yürü. Şimdi kafanı uçururum. Yürü.»

Sonunda hiç iş kalmadı. Bir tek iş bulmak bile imkânsızdı. Tam o sırada Sheila hamile kaldı. Tam dokuz yıl bunun için

çabalamışlardı. Apartmandakiler, «O makine silicisiydi,» dediler. «İnanılacak gibi mi? Makine silicisiydi ve yine de kadını hamile bıraktı. Ah, çocuk bir acube olacak. İki kafalı, gözleri olmayan bir yaratık.» Radyasyon, radyasyon, çocuklarınız birer acube olacak...

Ama öyle olmadı. Avaz avaz bağıran yusyuvarlak Cathy kusursuzdu. Onu dünyaya bloktaki bir ebe getirdi. Kadın bu iş için elli sent ve dört kutu bira aldı...

Ve Richards şimdi, kardeşi öldüğünden beri ilk kez yine sürüklenmeye başlamıştı. Her baskı kalkmıştı üzerinden. Kovalanmanın neden olduğu baskı bile geçici olarak hafiflemişti.

Richards öfkeyle bütün dünyayla etkili bir iletişimi olan Yarışmalar Federasyonunu düşünmeye başladı. Burun filtreleri takmış şişman adamlar gecelerini ipek külotlu bebeklerle geçiriyorlardı. «Bırakın da giyotin insin. Tekrar insin.» Ama onları kıstırmak imkânsızdı. Hepsine tepeden bakıyorlardı. Yarışmalar Binası gibi.

Richards yalnız olduğu ve değişmeye başladığı için bu konuyu düşündü. Yüzünde sokakları çarpıtacak ve binaları eritecek kadar güçlü bir gülümseme olduğunun farkında değildi. Bir kurt gibi dudakları gerilmiş, beyaz dişleri ortaya çıkmıştı.

. . . Eksi 055 ve Geriye Sayma . . .

Pazartesi de pazarın aynıydı. Artık çalışanlar haftada belirli bir gün tatil yapmıyorlardı. Durum Richards için altı buçuğa kadar aynı kaldı.

Rahip Odgen Grassner akşam yemeği için odasına Kıyma Rostosu getirtti. Otelin aşçısı berbattı. Yemek acele pişirilen hamburgerler ve haplarla beslenmemiş olan bir insana pek kötü gelirdi. Ama Richards rostoyu beğendi. Bir şişe ucuz şarap da istemişti. Koltuğa yerleşerek «Koşucu»yu seyretmeye hazırlandı. Kendisiyle ilgili olan ilk bölümün önceki iki geceden pek

farkı yoktu. Stüdyodaki seyirciler yine onun sesini boğdular. Bobby Thompson pek nazikti ama dili zehir saçıyordu. Boston'u ev ev arıyorlardı. Kaçağı saklayan herkesi idam edeceklerdi. Reklamlar başlarken Richards da neşesizce güldü. Hiç de kötü değil. Hatta bir bakıma gülünç bile sayılır. Ölen polisleri tekrar göstermedikleri takdirde her şeye katlanabilirim...

Programın ikinci yarısı ilkinden çok farklıydı. Thompson neşeyle gülüp duruyordu. «Ben Richards adındaki o canavarın son bantlarını da seyrettikten sonra size sevinçle bir müjde vereceğim...»

Laughlin'i yakalamışlardı.

Onu cuma günü Topeka'da görmüşlerdi. Cumartesi ve pazar günü kentte yapılan yoğun aramalara rağmen genç adamı bulamamışlardı. Richards da Laughlin'in kendisi gibi kordonu yarıp geçtiğini düşünmüştü. Ama bugün öğleden sonra iki çocuk Laughlin'i görmüşlerdi. Genç adam Karayolları Bölümünün bir barakasına saklanmıştı. Daha önce sağ elinin bileğini kırdığı anlaşılıyordu.

Ekranda Bobby ve Mary Cowles adında çocuklar belirdi. Kameraya bakarak sırıtıyorlardı. Bobby Cowles'ın bir dişi eksikti.

Thompson gururla, «Topeka'nın bir numaralı vatandaşları Bobby ve Mary yarın gece 'Koşucu' programına katılacaklar,» diye açıkladı. «İkisine de 'Yararlılık Belgesi', ömürlerinin sonuna kadar yetişecek kahvaltılık ve bin yeni dolarlık çekler verilecek. Bunları çocuklara Kansas Valisi sunacak.» Seyirciler bu sözleri çılgınca alkışladılar.

Bu haberi Laughlin'in cesediyle ilgili görüntüler izledi. Delik deşik olan genç adamı yoğun ateş yüzünden kalbura dönen barakadan çıkarıyorlardı. Stüdyodaki seyirciler ıslık çaldılar, yuhaladılar ve alkışladılar.

Midesi bulanmaya başlayan Richards başını çevirdi. Sanki gözle görülmeyen ince parmaklar şakaklarına bastırıyorlardı.

Sesler uzaklardan geliyordu. Ceset, Kansas Eyalet Binasında teşhir ediliyordu. Ölünün yanından uzun sıralar oluşturan vatandaşlar geçmeye başlamışlardı bile. Laughlin öldürüldüğü sırada olay yerinde olan bir polis kendisiyle konuşan haberciye, «Pek karşı koyamadı,» dedi.

Laughlin'in ekşi sesini ve alaycı bakışlarını hatırlayan Richards, ah, senin için ne iyi olmuş, diye düşündü.

Şirketten bir arkadaşım...

Şimdi artık bir tek büyük şov kalmıştı. Ben Richards'dı bu büyük gösteri. Genç adam artık kıyma rostosunu yiyemeyeceğini anladı.

... Eksi 054
ve Geriye Sayma ...

Richards o gece pek kötü bir rüya gördü. Olağanüstü bir şeydi bu. Çünkü eski Ben Richards hiç rüya görmezdi. Işin diğer garip yanı da kendisinin rüyasında bir rolü olmamasıydı. O görünmez olmuştu ve bir kenarda kâbusu seyrediyordu.

Oda belli belirsizdi. Duvarların yerinde karanlıklar vardı. Bir yerde su damlıyordu. Richards'a toprağın derinliklerindeymişler gibi geliyordu.

Odanın ortasındaki tahta iskemlede Bradley oturuyordu. El ve ayaklarını kayışlarla bağlamıştı. Saçlarını «nedamet getirenler»den biri gibi traş etmişlerdi. Delikanlının etrafını kara kukuletalı adamlar sarıyordu. Richards dehşete kapılmaya başlayarak, Avcılar, diye düşünüyordu. Ah, Tanrım, bunlar Avcılar!

Bradley, «Aradığınız ben değilim,» diyordu.

Kukuletalılardan biri, «Evet, sensin, küçük kardeş,» diye cevap vererek bir iğneyi Bradley'in yanağına batırıyordu. Zenci genç bir çığlık atıyordu.

«Aradığımız sen misin?»

«Boşver.»

Bir toplu iğne kolaylıkla Bradley'in gözüne giriyordu. Çıkarıldığı zaman ucundan renksiz bir sıvı damlıyordu. Bradley'in gözü sanki yumrukla ezilmiş gibiydi.

«Aradığımız sen misin?»

«Canın cehenneme!»

Elektrikli uzaklaştırma aygıtını zenci delikanlının boynuna

dokunduruyorlardı. Bradley yine haykırıyor ve saçları dimdik oluyordu. Komik bir zenci karikatürüne benziyordu.

«Aradığımız sen misin, küçük kardeş?»

Bradley, «Burun filtreleri kanser yapıyor,» diyordu. «Hepiniz de için için çürüdünüz, pis beyazlar.»

Diğer gözüne de iğne batırıyorlardı. «Aradığımız adam sen misin?»

Artık kör olan Bradley onlara gülüyordu.

Kukuletalılardan biri işaret ediyor ve Bobby'le Mary Cowen gölgelerin arasından çıkıyorlardı. İki kardeş sekerek Bradley'nin etrafında dönerlerken, «Kim korkar kocaman kurttan? Kim korkar kocaman kurttan?» diye şarkı söylüyorlardı.

Bradley iskemlede kıvranarak haykırmaya başlıyordu. Adamları uzaklaştırmak için ellerini kaldırmaya çalışıyormuş gibiydi. Çocukların sesleri yükseliyor, etrafta yankılanıyordu. Bobby'le Mary değişiyorlardı. Başları uzuyor ve kan yüzünden koyu bir renk alıyordu. Ağızlarında iri sivri dişleri parlıyordu. Jilet kadar keskindi bu dişler.

Bradley, «Söyleyeceğim!» diye haykırıyordu. «Söyleyeceğim! Söyleyeceğim! Aradığınız ben değilim. Ben Richards! Söyleyeceğim. Tanrım... Ah... T-T-Tanrım....»

«O adam nerede, kardeşim?»

«Söyleyeceğim! Söyleyeceğim! O...»

Ama sesini çocukların şarkısı bastırıyordu. Mary'le Bobby çırpınmaktan boynundaki kirişler kabarmış olan Bradley'e doğru atılırlarken Richards ter içinde uyandı.

. . Eksi 053
ve Geriye Sayma . . .

Manchester, Richards'a artık güvenli bir yer gibi gelmiyordu. Bunun nedeni Laughlin'in zalimce öldürülmesi miydi ya da o kâbus mu? Yoksa sezgileri ona tehlikeyi haber vermeye mi çalışıyordu?

Salı sabahı otelden çıkmadı, kitaplığa da gitmedi. Burada kaldığı her an felaketi davet ediyormuş gibi geliyordu ona. Pencereden baktığı zaman lokantaya giren her yaşlı adamın ve omuzları düşük her taksi şoförünün yerinde siyah kukuletalı bir Avcıyı görüyordu. Koridordan usulca kapısına doğru gelen silahlı adamların hayali gözünün önünden gitmiyordu. Sanki kafasının içinde dev bir saat tıkırdamaktaydı.

Richards bastonunu aldı. Etrafa vura vura beceriksizce asansöre binip lobiye indi.

Gündüzleri çalışan otel kâtibi yine aşağılarcasına gülümsedi ona. «Sokağa mı çıkıyorsun, Peder Grassner?»

Richards adamın omzuna doğru, «Bugün toplantı yok,» dedi. «Bu kentte sinema var mı?» Aslında en aşağı on salon olduğunu biliyordu. Bunların sekizinde üç boyutlu sapık filmler gösteriliyordu.

Kâtip ihtiyatla, «Şey...» diye mırıldandı. «Merkez var. Orada Disney'leri gösterdiklerini sanıyorum...»

«Çok güzel.» Richards dönerek kapıya giderken saksıdaki bir bitkiye çarptı.

Otelden iki blok ötede bir eczaneye girip büyük bir rulo sargı bezi ve alüminyumdan yapılmış bir çift ucuz kol değneği aldı. Eczacı bunları mukavvadan yapılmış uzun bir kutuya koydu. Richards ondan sonraki köşeden bir taksiye bindi.

Araba yine eski yerinde duruyordu. Belki polisler garajı sarmışlardı ama Richards kimseyi farkedemedi. Arabaya binerek motoru çalıştırdı. Bir an ehliyetinde Avcıların öğrendikleri adın yazılı olduğunu düşünerek sarsıldı. Başka şoför ehliyeti yoktu. Sonra üzerinde durmamaya karar verdi. Zaten kılığını değiştirdiği zaman bile ona dikkatle bakan her polisin tanıyacağından emindi. Yollarda barikatlar varsa engelleri devirip geçmeye çalışacaktı. Tabii bu yüzden ölecekti. Ama zaten onu sağ bırakmayacaklardı.

Richards, Ogden Grassner'in gözlüğünü torpido gözüne atarak garajdan çıktı. Kapıda bekleyen çocuğa elini salladı. Çocuk elindeki açık saçık resimlerle dolu dergiden başını pek kaldırmadı.

Genç adam kentin kuzey sınırındaki istasyonda durup basınçlı hava aldı. Bu işi yapan çocuğun yüzü ergenlik içindeydi.

Richards'a bakmak bile istemiyormuş gibi bir hali vardı. O ana kadar her şey yolunda gitmiş sayılırdı.

91 numaralı karayolundan 17'inciye geçti. Oradan adı da, numarası da olmayan asfalt bir yola. Beş kilometre ötede toprak bir yola saparak arabayı durdurdu.

Dikiz aynasını sağa doğru eğerek başına sargı bezini elinden geldiği kadar çabuk sardı. Cansız gibi gözüken bir karaağaçta bir kuş huzursuzca ötüyordu.

«Hiç de fena olmadı. Portland'da soluk alacak kadar zaman bulursam boynuma da bir destek halkası takarım.»

Koltuk değneklerini yanına koyarak motoru çalıştırdı. Kırk dakika sonra Portsmouth'da trafiğe karışıyordu. 95 numaralı karayolundan çıktı. Elini cebine sokarak Bradley'in ona bıraktığı çizgili kâğıt parçasını aldı. Üzerine, okuma yazmayı kendi kendine öğrenmiş olduğu anlaşılan biri yumuşak kurşun kalemle, «State Sokağı No. 94, Portland,» diye yazmıştı. «Mavi Kapı Pansiyonu. Elton Parrakis (ve Virginia Parrakis).»

Richards bir an kaşlarını çattı. Sonra da başını kaldırdı. Siyahlı sarılı bir polis arabası yolun yukarısında dolaşıyordu. Aşağıda geçiş parası alınan gişelerin yanında da yine polisler bekliyorlardı. Yukarıdaki araba bir an Richards'ı inceledi. Sonra da dönerek zarif bir biçimde altı şeritli yolun yukarısında zikzaklar çizmeye başladı. Sıradan bir trafik devriyesiydi bu.

Genç adam kilometreleri aşarken âdeta istemeye istemeye rahatlamaya başladı. Ve hem gülmek, hem de kusmak istedi.

. . . Eksi 052 ve Geriye Sayma .

Richards, Portland'a gidinceye kadar hiçbir olay çıkmadı.

Ancak kentin sınırına erişerek etrafları elektrikli tellerle sarılı zengin evler, zengin sokaklar ve zengin özel okulların bulunduğu Scarborough'dan geçerken o rahatlık kaybolmaya başladı. Avcılar her yerde olabilirlerdi. Belki de şu anda etrafını

sarmışlardı. Ya da burada değillerdi.

State Sokağı ot bürüyerek ormana dönüşmüş olan parkın yakınındaydı. Burada eski ve harap evler vardı. Richards, herhalde bu küçük kentin hırsızları ve âşıkları bu parka doluşuyorlar, diye düşündü. State Sokağında hiç kimse karanlık bastıktan sonra yanında bir polis köpeği olmadan dışarı çıkamaz. Ya da çetesinin diğer üyeleri olmadan.

94 numara, taşları isten kirlenmiş, yıkılmaya yüz tutmuş, pencerelerinde eski yeşil storlar olan bir binaydı. Richards evi gözleri kataraktlı yaşlı bir ölüye benzetti. Arabayı kaldırımın kenarına yaklaştırarak indi. Sokak terkedilmiş hava arabalarıyla doluydu. Içlerinden bazıları iyice paslanmış ve biçimsiz birer yığına dönüşmüştü. Parkın kenarında bir Studebaker ölü bir köpek gibi yan yatmıştı. Polisin bu mahalleye uğramadığı anlaşılıyordu. Arabanızı bıraktığınız takdirde on beş dakika içinde etrafına mahalle çocukları üşüşecekti. Otuz dakika sonrada çocuklar domuz tırnağı, ingiliz anahtarı ve tornavidalarını çıkaracaklardı. Bir saat sonraysa arabanın sadece iskeleti kalacaktı.

Richards koltuk değneklerini kollarının altına sokarken küçük bir çocuk koşarak yaklaştı. Yüzünün bir yanındaki buruşuk, parlak yanık izleri suratını Frankestein'ın canavarı kadar dehşet verici bir hale sokmuştu.

«Toz ister misin, bayım! İyi cins. Aya kadar uçarsın.» Çocuk kıkır kıkır gülerken yanmış yüzündeki yumru yumru etler titreşip kıvrıldılar.

Richards kısaca, «Defol,» dedi.

Çocuk genç adamın dayandığı kol değneklerinden birini bir tekmede devirmeye çalıştı. Richards da diğer değnekle küçüğün poposuna vurdu. Çocuk küfrederek kaçtı.

Richards kapının önündeki delik deşik olmuş basamaklardan ağır ağır çıktı. Kapı eskiden maviyken rengi uçmuş, boyalar yer yer soyulmuştu. Yanda eskiden bir zil olduğu anlaşılıyordu. Ama tornavidalı bir vahşi onun da işini görmüştü.

Richards kapıya vurarak bekledi. Ama içeride hiç ses çıkmıyordu. Richards tekrar kapıyı yumrukladı. Akşam yaklaşıyor, hava soğuyordu. Blokun sonundaki parktan yaprakları dökülmeye başlamış olan dalların acı takırtıları geliyordu.

Evde hiç kimse yoktu. Gitmesi iyi olacaktı.

Ama yine de kapıya vurdu. Ona içeride biri varmış gibi geliyordu.

Bu kez bir ses duydu. Biri terliklerini sürüyerek yaklaştı ve kapının arkasında durdu. «Kim var orada? Ben hiçbir şey satın alacak değilim. Git haydi.»

Richards, «Bana size gelmemi söylediler,» dedi.

Gözetleme deliğinin kapağı gıcırtıyla açıldı. Ve kahverengi bir göz dışarıya baktı. Sonra delik hızla kapandı. «Seni tanımıyorum.»

«Benden Elton Parrakis'i görmemi istediler.»

İçerideki istemeye istemeye, «Ya...» diye mırıldandı. «Sen de onlardan birisin anlaşılan...»

Kadın anahtarları kilitlerde çevirdi, sürgüleri çekti. Zincirleri çıkardı. Kapı açıldı. Şimdi Richards'ın karşısında iri ellerinin eklemleri çıkık, göğsü tahta gibi dümdüz, sıska bir kadın vardı. Yüzü kırışık değildi. Hemen hemen bir meleğinkini andırıyordu. Ama zaman sanki bu surata görünmez kroşeler ve joblar indirmişti. Belki de maçı zaman kazanıyordu. Ama kadın da kolay kolay yenilecek biri değildi. Hemen hemen bir seksen boyundaydı. Hem de ayağında topuksuz, biçimsiz terlikler olmasına rağmen. Artrit yüzünden dizleri şişmiş, bacakları ağaç gövdelerine benzemişti. Çıkık alnının gölgelediği kahverengi gözleri zekâ doluydu. Ama korku ya da öfke yüzünden çıldırmış gibi bakıyordu. Richards, daha sonra kadının kafasının iyice karıştığını, korktuğunu ve delirmek üzere olduğunu anlayacaktı.

Kadın ifadesiz bir sesle, «Ben Virginia Parrakis'im,» dedi. «Elton'un annesi. İçeri gir.»

Eksi 051
ve Geriye Sayma . . .

Kadın Richards'ı çay yapmak için mutfağa sokuncaya kadar onun kim olduğunu anlayamadı.

Ev karanlık, harap ve eskiydi. Richards'ınki gibi eski püskü eşyalarla döşenmişti.

Bayan Parrakis gazocağındaki eğri büğrü alüminyum çaydanlığa sıkıntıyla bakarak, «Elton şimdi evde değil,» diye ekledi. Mutfak daha aydınlıktı. Duvar kâğıtlarındaki kahverengi su lekeleri, pencere kenarlarındaki geçen yazdan kalma sinek ölüleri, yerdeki kara çizgiler içinde kalmış eski muşamba ve sızan musluğun altındaki ıslak gazeteler kolaylıkla görülüyordu. Etrafa yayılmış olan dezenfekte ilacının kokusu Richards'a ölmek üzere olan hastaların odalarını hatırlattı.

Kadın mutfakta ilerleyerek şiş elleriyle tezgâhtaki yığını karıştırdı ve sonunda iki küçük çay paketi buldu. Bunlardan biri daha önce kullanılmıştı. Bayan Parrakis kullanılmış olanı ona ayırdı. Richards buna hiç şaşmadı.

Kadın, «O çalışıyor,» dedi. İlk kelimeyi hafifçe vurgulamış ve sözlerini suçlamaya dönüştürmüştü. «Seni Boston'daki o genç yolladı değil mi? Eltie'nin hava kirliliğiyle ilgili mektuplar yazdığı o zenci?»

«Evet, Bayan Parrakis.»

«Onlar Boston'da tanıştılar. Elton'un otomatik sigara, çikolata makinelerinin bakımını yapar.» Kadın bir an gururla başını kaldırdı. Sonra da ağır ağır ocağa döndü. «Eltie'ye Bradley' nin yaptıklarının yasalara aykırı olduğunu söyledim. Ona hapse atılacağını, hatta başına daha da kötü şeyler geleceğini anlattım. Ama Eltie beni dinlemiyor. Annesine aldırmıyor... Elton her zaman bir şeyler yapardı... Çocukken arka bahçedeki ağacın tepesine dört odalı bir ev yaptıydı. O karaağacı kesmelerinden önce. Ama Elton'dan Portland'da bir hava kirliliği merkezi kurmasını o pis zenci istedi.» Çay paketciklerini fincanlardaki sıcak suyun içine atarak ellerini havagazında ısıttı. «Birbirlerine yazıyorlar. Ona mektupların okunduğunu söyledim. 'Hapse atılırsın,' dedim. 'Hatta belki daha da kötüsü olur.' Ama Eltie, 'Anne biz şifre kullanıyoruz,' diye cevap verdi. 'O benden bir düzine elma istiyor. Ben de ona amcamın durumunun daha kötüleştiğini yazıyorum.' O zaman, 'Onlar bu gizli ajan oyununu farketmezler mi sanıyorsun?' dedim. Ama beni dinlemedi. Eskiden dinlerdi. Her şey değişti artık. Eskiden onun en yakın arkadaşı bendim. Ama her şey değişti. Ergenlik çağından beri.

Karyolasının altında pis dergiler ve buna benzer şeyler. Şimdi de o kara çocuk. Herhalde seni sisi ya da havadaki kanser yapan maddeleri ölçerken yakaladılar. Sen de kaçmak zorunda kaldın.»

«Ben...»

Arkası Richards'a dönük olan kadın pencereye doğru öfkeyle, «Bu önemli değil!» diye söylendi. «Önemli değil. Bütün bunlar o zencilerin başlarının altından çıkıyor.» Richards'a döndü. Yarı kapalı gözlerinde kızgın ve şaşkın bir ifade vardı. «Şimdi altmış üç yaşındayım. Ama her şey başladığı sırada on dokuzunda tatlı bir genç kızdım. Bin dokuz yüz yetmiş dokuzda. Kara adamlar her tarafa yayılmışlardı. Her tarafa! Evet, her tarafa!» Sanki Richards itiraz etmiş gibi sesi tizleşmişti. «Her tarafa! O kara çocukları beyazlarla birlikte okula gönderiyorlardı. Hükümette yüksek mevkilere getiriyorlardı. Radikaller. Kışkırtma ve ayaklanma. Ben o kadar...» Birdenbire sustu. Richard'a ilk kez dikkatle bakıyordu. «Ah, Tanrım...» diye fısıldadı.

«Bayan Parrakis...»

Kadın korkudan boğuklaşmış bir sesle, «Olamaz!» dedi. «Olamaz! Olamaz! Ah, olamaz!» Genç adama doğru gelirken tezgâhtan uzun bir kasap bıçağını aldı. «Defol! Defol! Defol!» Richards ayağa kalkarak yavaş yavaş gerilemeye başladı. Önce mutfakla loş oturma odasının arasındaki holden geçti. Sonra da oturma odasından. O arada duvara çok eski model kumbaralı bir telefon takılmış olduğunu gördü.

Richards oturma odasıyla sokak kapısı arasındaki antrede geri geri giderken bir anahtar kilitte döndü. Genç adam da, kadın da sanki ilahi bir el ne yapacağını düşünmek için filmi durdurmuş gibi kalakaldılar.

Sokak kapısı açılarak Elton Parrakis içeri girdi. Pek şişman bir adamdı. Donuk sarı saçlarını dalga dalga geriye doğru taramıştı. Bir bebeğinkini andıran yuvarlak yüzünde her zaman şaşkın bir ifade vardı. Arkasına Spendo Otomatik Makineleri Şirketinin mavili sarılı üniformasını giymişti. Düşünceli bir tavırla annesine baktı.

«O bıçağı bırak, anne.»

Kadın, «Hayır,» diye bağırdı ama yüzünde yenilgi dolu bir ifade belirmeye başlamıştı bile.

Parrakis kapıyı kapatarak annesine doğru yürüdü. Elleri titriyordu. Kadın geriledi.

«Onu kov, oğlum. O kötü adam o. Şu Richards denilen yaratık. Yoksa seni hapse atarlar. Ya da başına daha kötü bir şey gelir. Hapse atılmanı istemiyorum!» Bayan Parrakis inleyerek bıçağı düşürdü. Oğlunun kolları arasına yığıldı.

Elton Parrakis ona sarıldı ve kadın ağlarken annesini usulca sallamaya başladı, «Hapse atılmayacağım. Haydi, anneciğim, artık ağlama. Lütfen ağlama.» Annesinin sarsılan omzunun üzerinden Richards'a bakarak gülümsedi. Utançla, «Çok özür dilerim,» dercesine. Richards bekledi.

Kadının hıçkırıkları yerini burun çekmeye bıraktığı zaman, «Şimdi,» dedi. «Bay Richards, Bradley Throckmorton'un çok yakın dostu. Birkaç gün de bizde kalacak, anne.»

Kadın bir çığlık atarken oğlu eliyle onun ağzını kapadı. Yüzünü buruşturmuştu.

«Evet, anne. Öyle. Arabasını parka götürüp telleri bağlayacağım. Sen de yarın çıkacak ve Cleveland'a bir paket postalayacaksın.»

Richards hemen, «Boston'a,» diye düzeltti. «Bantlar Boston'a yollanıyor.»

Elton Parrakis sabırla gülümsedi. «Artık Cleveland'a gönderilecek. Bradley kaçmak zorunda kaldı.»

«Ah, Tanrım!»

Bayan Parrakis oğluna ulur gibi, «Sen de kaçmak zorunda kalacaksın,» diye haykırdı. «Seni yakalayacaklar. Çünkü çok şişmansın.»

«Bay Richards'ı yukarı çıkarıp odasını göstereceğim, anne.»

«Bay Richards mı? Bay Richards mı? Neden onun asıl adını kullanmıyorsun? Zehir o!»

Parrakis büyük bir şefkatle annesinin elinden kurtuldu. Richards onun peşinden karanlık merdivenden çıktı. Şişman adam kesik kesik soluyarak, «Evde oda çok,» dedi. «Vaktiyle burası bir pansiyondu. Ben bebekken. Odandan sokağı görebileceksin.»

Richards, «Belki gitmem daha iyi olur,» diye cevap verdi. «Bradley'i bulduklarına göre annen haklı olabilir.»

Parrakis yılların yükü altında ezilmiş tozlu ve rutubetli bir odanın kapısını açtı. «İşte burası.» Richards'ın sözlerini duymamış gibiydi. «Oda pek güzel sayılmaz...» Dönerek yüzünde o sabırlı, «Seni memnun etmeye çalışıyorum,» diyen gülümsemesiyle Richards'a baktı. «Burada istediğin kadar kalabilirsin. Bradley Throckmorton arkadaşlarımın en iyisidir.» Gülümsemesi söner gibi oldu. «Edindiğim tek arkadaş. Ben annemle ilgilenirim. Sen endişelenme.»

Richards sadece tekrarladı. «Belki de gitmem daha iyi olur.»

«Ama gidemezsin ki. Başındaki sargı annemi bile uzun süre kandıramadı. Arabanı güvenli bir yere götüreceğim, Bay Richards. Daha sonra konuşuruz.»

Hantalca yürüyerek hızla uzaklaştı. Richards üniformasının pantolonunun arkasının parlamış olduğunu gördü. Parrakis sanki geride bir «özür dileyiş» kokusu bıraktı.

Richards penceredeki eski yeşil storu hafifçe yana çekti. Parrakis'in evden çıkarak arabaya girdiğini, sonra tekrar indiğini gördü. Telaşla eve doğru gelirken Richards hafif bir korku duydu.

Parrakis gürültüyle merdivenden çıkarak kapıyı açtı. Richards'a gülümsedi. «Annem haklı. Ben iyi bir gizli ajan olamam. Anahtarları almayı unuttum.»

Richards anahtarları verirken şaka etmeye çalıştı. «Yarım bir gizli ajan hiç yoktan iyidir.»

Ama bu Elton Parrakis'i güldürmedi ya da etkilemedi. Şişman adam acılarını her zaman yanında taşıyordu. Richards sonsuza kadar onu kovalayacak olan alaylı çocuk seslerini duyar gibi oldu.

Usulca, «Teşekkür ederim...» diye mırıldandı.

Parrakis, Richards'ın New Hampshire'dan geldiği küçük arabayı parka doğru sürdü.

Richards, karyolanın üzerindeki örtüyü alarak ağır ağır uzandı. Kesik kesik soluyor, tavandan başka bir yere bakmıyordu. Yatak sanki ona ıslak kollarla sarılıyordu. Elbisesine ve çarşaflara rağmen bu nemi hissediyor, burnuna hafif bir küf kokusu geliyordu.

Aşağıda Elton'un annesi ağlıyordu.

. Eksi 050
ve Geriye Sayma

Richards biraz kestirdi. Ama doğru dürüst uyuyamadı. Karanlık iyice bastığı sırada Elton'un yine hantalca merdivenden çıktığını duydu. Rahat bir nefes alarak doğruldu. Ayaklarını yere bastı.

Parrakis kapıya vurarak içeri girdi. Çadıra benzeyen spor bir gömlek ve blucin giymişti. «İşi başardım. Araba parkta.»

«Onu parçalayamazlar mı?»

Elton, hayır, dedi. «Bir aletim var. Bir pille iki dişli pensten oluşuyor. Biri arabana elini sürdüğü ya da bir domuz tırnağını dokundurduğu takdirde onu hafifçe elektrik çarpacak. Ve kısa bir düdük sesi duyulacak. Çok etkili bir şey bu. O aleti ben kendim yaptım.» Derin derin içini çekerek oturdu.

Richards sert sert, «Şu Cleveland meselesi nedir?» diye sordu. Elton'a böyle davranmak kolaydı.

Parrakis omzunu silkti. «Orada da benim gibi biri var. Onunla Boston'daki kitaplıkta karşılaştım. Bradley de vardı. Şu bizim küçük hava kirliliği kulübü. Herhalde annem sana bundan söz etmiştir.» Ellerini ovuşturarak mutsuzca gülümsedi.

Richards başını salladı. «Evet, annen bir şeyler söyledi.»

Parrakis, «Annemin kafası... fazla çalışmıyor,» dedi. «Son yirmi yıl olanların çoğunu kavrayamıyor. Daima korkuyor. Benden başka hiç kimsesi yok.»

«Bradley'i yakalayacaklar mı dersin?»

«Bilmiyorum. Bradley'in... şey... oldukça etkili bir haber alma örgütü var.» Elton bakışlarını Richards'dan kaçırdı.

Kapı açıldı ve eşikte Bayan Parrakis belirdi. Kollarını kavuşturmuş, gülümsüyordu. Ama gözlerinde dehşet vardı. «Polis çağırdım. Artık gitmek zorundasın.»

Elton'un bütün kanı yüzünden çekildi. Suratı parlak, sarım-

sı bir beyazdı şimdi. «Yalan söylüyorsun!»

Richards ayağa fırladı. Sonra da durarak başını yana eğdi. Etrafı dinliyordu.

Çok uzaklardan hafif siren sesleri geliyordu.

«Annen yalan söylemiyor,» dedi. Müthiş bir çaresizlik duyuyordu. Dönmüş dolaşmış ve yine başladığı noktada bulmuştu kendini.

Elton, «Yalan söylüyor,» diye ısrar etti. Ayağa kalkarak Richards'a dokunmak için elini uzattı. Sonra sanki onun dokunulamayacak kadar sıcak olmasından korkuyormuş gibi durakladı. «Onlar itfaiye arabaları.»

«Beni arabama götür. Çabuk.»

Siren sesleri yükselip alçalıyor, iniltiye benzer bir hal alıyor ve yaklaşıyordu. Bu ses rüyada gibi olan Richards'ın dehşet duymasına neden oldu. Bu iki deliyle bu odadaydı ve...

«Anne...» Elton'un yüz hatları çarpılmıştı. Bayan Parrakis'e yalvarır gibi bakıyordu.

Kadın melercesine, «Onları çağırdım,» diye açıkladı. Oğlunu sarsmak istiyormuş gibi onun şişman kollarından birini yakaladı. «Bunu yapmak zorundaydım! Senin için! O kara genç senin aklını karıştırdı! Onun zorla içeri girdiğini söyler, ödül parasını da alırız...»

Elton, Richards'a, «Haydi gel,» diyerek annesinin elinden kurtulmaya çalıştı.

Ama kadın Elton'un koluna inatla sarıldı. «Bunu yapmam gerekiyordu. Bu radikal işlerden vazgeçmelisin, Eltie. Sen...»

Elton Parrakis çığlık atar gibi, «Eltie!» diye bağırdı. «Eltie!» Ve annesini hızla itti. Kadın odada kayarak yatağın üzerine devrildi. Şişman adam, «Çabuk,» diye fısıldadı. Yüzünde dehşet ve mutsuzluk vardı. «Ah, çabuk ol.»

Merdivenlerden paldır küldür inerek ön kapıdan fırladılar. Elton koşarken her tarafı titriyordu. Yine kesik kesik solumaya başlamıştı.

Yukarıdaki odada Bayan Parrakis haykırıyor, sesi yaklaşan sirenlere karışıyordu. «BUNU SENİN İÇİN YAPTIIIIM...»

. . . Eksi 049
ve Geriye Sayma . . .

Gölgeleri onları yokuştan parka doğru kovaladı. Elton Parrakis bir lokomotifi andıran sesler çıkarıyor, soluk almaya çalışıyordu.

Sokağı aştılar. Birdenbire farlar karşı kaldırımda onları aydınlattı. Polis arabası hızla yaklaşarak fren gıcırtıları arasında yüz metre ötede durdu. Mavi ışıkları yanıp sönüyordu.

«RICHARDS! BEN RICHARDS!»

Megafondan sanki bir devin sesi yükseliyordu.

Elton soluk soluğa, «Araban...» dedi. «İleride... Görüyor musun?»

Richards otomobili görebiliyordu. Elton arabayı bırakmak için iyi bir yer seçmiş, gölcüğün yakınındaki yaşlı huş ağaçlarının altına saklamıştı.

Polis arabası ansızın tekrar hareket etti. Taşıt yerden yükselirken lastikleri inlitiye benzer bir ses çıkardı. Devriye arabası onlara doğru geldi.

Richards taşıta doğru döndü. Birdenbire çok sakinleşmişti. Hatta uyuşmuş gibiydi. Geri geri giderek Bradley'nin verdiği tabancayı cebinden çıkardı. Geri kalan polisler henüz gözükmemişlerdi. Devriye arabası ekim yüzünden iyice çıplaklaşmış parkta çığlığa benzeyen bir sesle ilerliyordu.

Richards ön cama doğru iki el ateş etti. Camda yıldız yıldız çatlaklar belirdi ama kırılmadı. Richards son anda yana sıçrayarak yuvarlandı. Yüzü kuru otlara gömüldü. Dizlerinin üzerinde doğrularak tetiği iki defa daha çekti. Bu kez arabanın arkasına nişan almıştı. Devriye arabası hızlı bir dönüş yaptı. Mavi lambaları geceyi gölgelerin titreştiği çılgınca bir kâbusa çevirdi. Polis şimdi Richards'la arabasının arasındaydı. Ama Elton diğer tarafa doğru atılmıştı. Şimdi otomobilin kapısındaki elektrikli aleti çıkarmaya çalışıyordu.

Yeniden ilerlemeye başlayan devriye arabasının sağ kapısından biri uzanmıştı. Karanlık gecede bir dizi boğuk ses etrafta yankılandı. Memur Sten'le etrafı tarıyordu. Kurşunlar yerde, Richards'ın etrafında anlamsız bir şekil çizdi. Toprak parçaları yanaklarına ve alnına çarptı.

Richards dua ediyormuş gibi eğildi ve tekrar ön cama ateş etti. Bu sefer kurşun camda bir delik açtı.

Araba neredeyse onu çiğneyecekti...

Richards sola doğru sıçradı. Sağlamlaştırılmış çelikten yapılmış tampon sol ayağına çarparak bileğini kırdı.. Richards yüzükoyun düştü.

Devriye arabası dönerken motorundan artık çığlığı andıran sesler yükseliyordu. Farlar tekrar Richards'ı buldu. Genç adam ayağa kalkmaya çalıştı ama kırık bileği onu taşıyamadı.

Hıçkırıyormuş gibi nefes alıyor ve devriye arabasının yaklaşmasını seyrediyordu. Sten yine homurdandı ve bir kurşun kolundan geçerek yana devrilmesine neden oldu. Ağır taşıt yeniden dönerek onu çiğnemeye çabaladı. Richards bir an direksiyondaki polisi gördü. Bir defa ateş etti ve cam kırılarak parçaları içeriye doğru uçtu. Araba taklalar atmaya başladı. Sonra yan dönerek durdu. Motor tekledi. O ani, sarsıcı sessizlikte polis radyosunun cızırtısı duyuldu.

Richards hâlâ ayağa kalkacak halde değildi, sürüne sürüne arabasına doğru gitmeye başladı. Parrakis otomobile binmişti bile. Motoru çalıştırmaya uğraşıyordu, ama o dehşeti arasında emniyet deliklerini açan kolu çekmeyi unutmuştu. Kontak anahtarını her çevirişinde bölmelerdeki hava sadece öksürüğü andıran bir ses çıkarıyordu.

Şimdi karanlık gecede yaklaşan diğer arabaların sirenleri yankılanıyordu.

Richards'ın arabayla arasında elli metre kaldığı sırada Elton hatasını anlayarak kolu çekti. Anahtarı çevirdiği zaman motor çalışmaya başladı. Hava otomobili Richards'a doğru geldi.

Genç adam yarı doğruldu. Diğer kapıyı açarak içeriye yuvarlandı. Parrakis ilerleyerek 77 numaralı karayoluna çıktı.

Şişman adam yutkunur gibi soluk alıyordu.

Geride iki polis arabası iniltiye benzeyen sesler arasında köşeyi döndü. Mavi ışıkları yandı ve peşlerine takıldılar.

Elton, «Yeterince hızlı gidemiyoruz!» diye bağırdı.

Richards da bağırdı. «Onlar tekerleklerin üzerinde ilerliyorlar. Şu arsadan geç!»

Hava arabası yana doğru eğildi. Kaldırımın üzerinden geçerlerken başlarını şiddetle tavana vurdular.

Polis arabaları iyice yaklaşmıştı. Ateş ediyorlardı. Richards kurşunların şaside delikler açtığını farketti. Arka cam müthiş bir gürültüyle patladı. Cam parçaları Richards'la Parrakis'in üzerine saçıldı.

Parrakis haykırarak hava otomobilini bir sağa doğru çevirdi bir sola.

Müthiş bir hızla gelen bir polis arabası kaldırımı aşarken kaydı. Sonra yan yatarak boş arsada derin bir oluk kazdı. Etrafa kıvılcımlar saçıldı ve bunlardan biri depoya sıçradı. Depo bembeyaz bir ışık çıkararak patladı.

İkinci araba yoldan geliyordu. Ama Elton polisi geride bırakmayı başardı. Tabii devriye arabası çok geçmeden onlara yine yaklaşacaktı. Yerde ilerleyen ve benzinle çalışan arabalar hava taşıtlarından çok daha hızlıydılar. Ayrıca bir hava otomobili fazla sürat yapmaya başladığı zaman iticilerin altındaki bozuk toprak taşıtın devrilmesine neden oluyordu.

Richards, «Sağa dön!» diye bağırdı.

Parrakis hızla saparken ikisinin de mideleri ağızlarına geldi. Bir numaralı karayolundaydılar şimdi. Richards çok geçmeden kıyı yolunun girişine sapmak zorunda kalacaklarını görüyordu. Orada polisten kurtulamaz, ölürlerdi ancak.

«Sap! Kahretsin! Buradan sap. Şu geçide!» Polis arabası gerideki dönemeci dönüyordu. Sonra gözden kayboldu.

Parrakis deli gibi, «Olmaz! Olmaz!» diyordu. «Orada kapana kısılmış farelere döneriz.»

Richards uzanarak direksiyonu kıvırdı. Hava arabası kayarak hemen hemen doksan derecelik bir dönüş yaptı. Geçidin başında soldaki binanın beton duvarına çarparak sektiler. Araba yan döndü, küt burnu bir çöp yığınına daldı. Yığının gerisinden tuğla bir duvar yükseliyordu.

Çarpışma sırasında Richards yüzünü panele çarpmış ve burnu kırılmıştı. Şimdi burnundan oluk gibi kan akıyordu.

Hava arabası geçitte yanlamasına duruyor, bir silindirinden hâlâ öksürüğe benzer sesler çıkıyordu. Parrakis direksiyonun üzerine yığılı kalmıştı. Ama Richards'ın şu anda onunla ilgilenecek zamanı yoktu.

Omzuyla kapıya vurup açtı. Tek ayağının üzerinde sekerek geçidin ağzına gitti. Bradley'in verdiği ezilmiş kutudan aldığı kurşunlarla tabancasını doldurdu. O arada kurşunlardan bazıları ayaklarının dibine düştü. Kolu çürük bir diş gibi zonklamaya başlamıştı. Can acısından midesi bulanıyordu.

Farlar kentin bomboş karanlık otoyolunu güneş gibi aydınlatarak etrafı gündüze çevirdiler. Devriye arabası köşeyi kayarak döndü. Asfaltın üzerinde tekerlek izleri kaldı. Sonra tekrar ileriye doğru atıldı. Richards solundaki duvara yaslanarak tabancayı iki eliyle birden kavradı. Polisler bir saniye sonra ileride stop lambaları olmadığını farkedeceklerdi. Çifteli polis geçidi görecek ve durumu anlayacaktı...

Richards kırık burnundan nefes almaya çalışarak ateşe başladı. Araba çok yakındı. Güçlü, hızlı kurşunlar takviyeli camı kâğıttan yapılmış gibi deldiler. Richards silahın her geri tepişinde yaralı kolu sarsıldığı için haykırıp duruyordu.

Devriye arabası homurdanarak kaldırımı aştı ve yolun karşısındaki tuğla duvara müthiş bir hızla çarparak patladı.

Ama diğerleri de geliyorlardı. Her zaman geleceklerdi.

Richards soluk soluğa arabaya döndü. Sağlam bacağı çok yorulmuştu.

Parrakis boğuk boğuk, «Yaralandım...» diye inliyordu. «Yaram ağır. Annem nerede? Anneciğim nerede benim?»

Richards dizüstü düşerek arkasıüstü yattı. Sürüne sürüne hava arabasının altına girdi. Hava bölmelerine dolan çöpleri deli gibi temizlemeye başladı. Kırık burnundan kanlar akıyor ve kulaklarının yanında toplanıyordu.

. . . Eksi 048 ve Geriye Sayma . . .

Arabanın altı silindirinden sadece beşi çalışıyor ve sarhoş gibi yana yatmış olan taşıt en fazla altmış kilometre hızla gidebiliyordu.

Parrakis, Richards'ın onu zorla ittiği yerden ne yapması gerektiğini söylüyordu. Direksiyon şişman adamın karnına girmişti. Richards onun ölmek üzere olduğunu düşünüyordu. Çarpılmış olan direksiyondaki kanlar ellerine yapışmıştı.

Parrakis, «Çok üzgünüm...» dedi. «Buradan sap... Aslında suç bende... Annemin ne yapacağını bilmeliydim... Artık... kafası iyi çalışmıyor...» Öksürdü ve ağzına dolan kara kanları cansızca kucağına tükürdü. Sirenler gecede yankılanıyordu ama sesler çok geride ve batı tarafındaydı. Richards'la Parrakis kuzeye uzanan 9 numaralı karayolunda ilerliyorlardı. Portland'ın kenar mahalleleri geride kalmaya başlıyordu.

Richards, «Gitmemi söylediğin yeri biliyor musun?» diye sordu. Bütün vücudu sancıyordu. Ayak bileğinin kırıldığından emindi. Burnunun kırıldığı ise kuşku götürmeyecek bir gerçekti. Burnundan inlercesine nefes alıyordu.

«Bildiğim bir yere gidiyoruz...» Elton Parrakis yine kan tükürdü. «Bana bir çocuğun en iyi arkadaşının annesi olduğunu söylerdi. İnanılacak şey mi? Ben ona inanırdım. Ona bir zarar verirler mi? Hapse atarlar mı?»

Richards kısaca, «Hayır,» dedi. Onların ne yapacaklarını bilmiyordu. Şimdi saat sekizi yedi geçiyordu. Evden yediyi on geçe ayrılmışlardı. Ama ona aradan yıllar geçmiş gibi geliyordu.

Uzaklarda yeni sirenler eskilerine katılıyordu. Richards şaşkın şaşkın, iğrenç yaratıklar yenilemeyecek bir şeyin peşindeler, diye düşündü. Sıcağa dayanamıyorsan mutfaktan çık. İki polis arabasını tek başıma ortadan kaldırdım. Sheila için bir ödül da-

ha. Kanlı para. Ve Cathy için. Kızım kanlı parayla alınan sütü içip ölecek mi?

Elton boğuk boğuk, «Sola dön...» diyordu.

Richards sık ağaçların arasından uzanan düzgün, asfalt yola saptı. Burnuna endüstri artıklarının döküldüğü bir nehrin pis, kükürtlü kokusu geldi. Alçak dallar arabanın üzerine sürünerek hışırtılı sesler çıkarıyorlardı. Üzerinde, «Süper Çam Ağacı Alışveriş Merkezi. İnşaat sürüyor.. Yaklaşmayın. Alana girenler dava edilecektir!» yazılı bir levhanın önünden geçtiler.

Son yamacı da tırmandılar. Şimdi karşılarında alışveriş merkezi vardı. Buradaki çalışmalar en aşağı iki yıl önce durmuş olmalıydı. Zaten fazla bir şey de yapılmamıştı. Yarı yapılmış dükkânlar oraya buraya atılmış borular, teneke barakalarla doluydu. Bu yığınların etrafını çalılar ve bodur ağaçlar sarmıştı.

Yukarıda bir yerde ava çıkmış olan bir baykuş sessizce uçtu.

«Direksiyona geçmeme... yardım et...»

Richards, «Sen araba kullanacak halde değilsin,» diyerek kapıyı açmak için itti.

Elton Parrakis güçlükle, «Hiç olmazsa bu kadarını yapayım...» diye mırıldandı. «Tavşan rolü oynar... Arabayı mümkün olduğu kadar uzağa götürmeye çalışırım...»

Richards, «Olmaz,» dedi.

Parrakis bağırdı. «Bırak da gideyim!» Bebeksi tombul yüzü acayip ve korkunçtu. «Ben ölüyorum... Bırak da gi-gi-gi...» Korkunç, sessiz öksürüklerle sarsılırken ağzından yine kanlar aktı. Arabanın içi mezbaha gibi kokuyordu. Elton, «Bana yardım et...» diye fısıldadı. «Bu işi kendi başıma yapamayacak kadar şişmanım. Ah, Tanrım... Lütfen yardım et.»

Richards onun istediğini yaptı. Elton'u çekiştirip itti. Şişman adamın kanları yüzünden elleri kayıyor, garip şıpırtılar duyuluyordu. Ön kanepe tam bir mezbaha gibiydi. Elton'un yarasından hâlâ kanlar akıyordu.

Richards sonunda Parrakis'i direksiyonun önüne sıkıştırmayı başardı. Hava arabası sarsılarak yükseldi ve döndü. Elton yolu bulmaya çalışırken taşıt ağaçlara çarptı.

Richards onun arkasından bakarak, şimdi bir şeye çarptığını duyacağım, diye düşündü. Ama öyle bir şey olmadı. Araba

yoldan uzaklaşırken hava silindirlerinin gürültüsü hafifledi. Bozuk silindir takırdıyordu ve çok geçmeden diğerlerini de yakacaktı. Sesler kesildi. Şimdi sadece uzaklardaki bir uçağın homurtusu duyuluyordu. Richards birdenbire sakat rolü yapmak için aldığı koltuk değneklerini arabada unutmuş olduğunu hatırladı. Ama artık çok geçti.

Yukarıda takım yıldızlar kayıtsızca dönüyorlardı.

Richards'ın solukları buharlaşıyordu. Bu gece hava daha soğuktu. Richards dönerek inşaat yerine daldı.

Eksi 047 ve Geriye Sayma . .

Richards bodrumda atılmış yalıtım maddesi olduğunu farketti. Putrellerin betondan çıkan uçlarına tutuna tutuna aşağıya indi. Bir sopa bularak fareleri kaçırmak için yalıtım malzemesine vurdu, vurdu. Sadece lifli yoğun bir toz kalkarak aksırmasına neden oldu ve ezilmiş burnu yüzünden can acısıyla bağırdı. «Fare yok. Bütün fareler ve sıçanlar kentlerde.» Richards karanlıkların arasında anırır gibi güldü. Sonra enli yalıtım şeritlerine sarılarak oturdu. Neyse üşümüyordu artık. Duvara dayanarak biraz kestirdi.

Kendine geldiği zaman doğu ufkunda soğuk bir ışık şeridine benzeyen ay ışıldıyordu. Sirenler duyulmuyordu. Saat üçe geliyordu belki de.

Richards'ın kolu zonkluyordu. Ama kan kendi kendine durmuştu. Bunu, kolunu yalıtım şeritlerinin içinden çıkararak pıhtının üzerindeki lifleri süpürdüğü zaman anladı. Sten'in kurşunu dirseğinin yukarısından üçgen biçimi, oldukça büyük bir et parçası koparmıştı. Kurşun kemiğimi parçalamadığı için yine de şanslı sayılırım, diye düşündü. Ayak bileği durmadan zonk zonk zonkluyordu. Ona ayağı sanki acayip bir şeymiş ve bacağına bağlı değilmiş gibi geliyordu. Herhalde ince bir tahtayla sarılması gerekiyor...

Belki de... Richards tekrar daldı.

Yeniden uyandığı zaman kafası daha berraktı. Ay yarı yükselmişti. Ama henüz şafak sökmüyordu. Bir şeyi unutmuş gibi bir duyguya kapıldı.

Sonra unuttuğu şeyi hatırlayarak pek kötü bir biçimde sarsıldı.

İki klipsin «Koşucu»nun yayınlanma saatine, yani altı buçuğa kadar Yarışmalar Binasına erişmesi için öğleden önce postaya verilmesi gerekiyordu. Onun için şimdi ya buradan gitmek zorundaydı ya da ödülden vazgeçmek.

Ama Bradley kaçmış ya da yakalanmıştı.

Elton Parrakis ona Cleveland'daki adamın adını vermemişti.

Ve ayak bileği kırıktı.

İri bir şey sağ taraftaki çalıların arasından gürültüyle ilerledi. Richards irkildi. Geyik miydi bu? Doğuda bu hayvanların soyu tükenmemiş miydi? Yalıtım şeritleri yılanlar gibi üzerinden kaydı. Richards yine onlara sarılarak kırık burnundan nefes almaya çalıştı.

Bir kentliydi o. Ve şimdi ıssız bir yerdeki yeniden vahşileşmiş bir inşaat alanında oturuyordu. Birdenbire karanlık gece canlı ve kin doluymuş gibi geldi. Çılgınca gürültüler ve gıcırtılarla doluydu.

Richards ağzından soluk alarak seçenekleri ve sonuçlarını düşündü.

Bir: **Hiçbir şey yapmam.** Burada oturur ve ortalığın yatışmasını beklerim. Sonuç: Saatte yüz dolardan kazandığım paranın arkası bu akşam altıda kesilir. Ondan sonra da bedava kaçmaya başlarım. Avcılar peşimi yine de bırakmazlar. Otuz gün onların elinden kurtulmayı başarsam bile. Cesedimi sedyeyle çıkarıncaya kadar av devam eder.

İki: Klipsleri Boston'a postalayabilirim. Bunun Bradley'e de, ailesine de bir zararı olmaz. Çünkü onların bu işe karıştıklarını öğrendiler bile. Sonuçlar: Bradley'in posta kutusunu gözetleyen Avcılar klipleri Harding'e yollarlar. Ama bantları nereden postaya verdiğimi de öğrenirler.

Üç: Klipsleri doğrudan doğruya Harding'e Yarışmalar Binasına gönderebilirim. Sonuç: Av devam eder ama posta kutusu olacak kadar büyük bir kentte beni tanırlar.

Bu seçeneklerin hepsi de birbirinden berbat.

Teşekkürler Bayan Parrakis! Teşekkürler!

Richards ayağa kalkarak yalıtım şeritlerini attı. Başındaki hiçbir şeye yaramayan sargıyı da onların üzerine fırlattı. Bir an düşündü. Sonra da sargıyı yalıtım malzemesinin altına gömdü.

Etrafta sopa gibi kullanabileceği bir şey ararken yine kol değneklerini arabada unutmasının ne gülünç bir şey olduğunu düşündü. Boyu koltuk altına kadar gelen, bir tahta bulduğu zaman yukarıya attı. Sonra putrel uçlarına tutunarak ağır ağır yukarı tırmandı.

Yukarıya eriştiği zaman hem ter içinde kalmıştı, hem de titriyordu. Birdenbire artık ellerini görebildiğini farketti. Şafağın ilk kurşuni ışıkları karanlığı delinceye başlıyordu. Richards özlemle inşaata baktı. Orası saklanmak için çok iyi bir yerdi...

Ama olmaz. Benim saklanmam değil, kaçmam gerekiyor. Programın ilgi uyandırmasının nedeni de bu değil mi?

Çıplak ağaçların arasına katarakta benzeyen bulanık bir sis yayılıyordu. Richards yönü anlamak için bir an durdu, sonra da alışveriş merkezinin kuzeyindeki koruya doğru yürümeye başladı.

Sadece bir kez, ceketini uydurma kol değneğinin tepesine sarmak için durdu, sonra yoluna devam etti.

Eksi 046
ve Geriye Sayma .

Güneş dogalı iki saat olmuştu. Richards tam geniş bir dairenin üzerinde dönüp durduğuna inanmaya başladığı sırada ilerideki çalışanların ve ağaççıkların gerisinden gelen araba homurtularını duydu.

İhtiyatla ilerledi, sonra çift şeritli şoseye baktı. Arabalar sık sık hızla gidip geliyorlardı. Yedi yüz metre kadar ileride, önünde petrol tulumbaları bulunan bir bakkal ya da hava arabası istasyonu vardı.

Richards şoseye paralel olarak yürümeye başladı. Arada sırada yere yuvarlanıyordu. Yüzüyle elleri çalılar ve dikenler yüzünden kan içinde kalmış, elbiselerine dikenler takılmıştı. Ama artık onları süpürmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Tepeden tırnağa kadar ıslaktı. İlk iki dereyi aşmayı başarmıştı. Ama üçüncüsünde koltuk değneği kaymış, tepeüstü sulara dalmıştı. Tabii kameraya bir şey olmamıştı. Makine şoka ve suya karşı korunmalıydı. Tabii ya!

Çalılar ve ağaçlar seyrelmeye başlıyordu. Richards eğilerek elleriyle dizlerinin üzerinde emeklemeye başladı. Yeteri kadar ilerlediğine karar verdiği zaman durumu inceledi.

Fazla yüksek olmayan bir tepecikteydi. Aşağıda şose, birkaç çiftlik evi ve önünde hava pompaları olan bir dükkân vardı. Şimdi dükkânın önünde bir araba duruyordu. Süet bir anorak giymiş olan şoför hava basan çocukla konuşuyordu. Dükkânın hemen yanına kırmızılı mavili bir posta kutusu takılmıştı. Sadece iki yüz metre ötedeydi kutu. Richards kutuya bakarken acı acı, hava ağarmadan oraya gitseydim, diye düşündü. Bu işi kimseye gözükmeden halledebilirdim.

Neyse... Süt döküldükten sonra ağlamaya değmez... Fareler ve insanların planları...

Görülemeyeceği bir yere çekilerek kamerayı çıkardı. «Merhaba siz Bedava-V ülkesindeki harika insanlar. Ben neşeli Benjamin Richards. Sizi her yıl yaptığım doğa gezisine çağırıyorum. Dikkatle baktığınız takdirde korkusuz ispinozu ve benekli guguk kuşunu görebilirsiniz. Hatta bir iki sarı karınlı polis kuşunu bile.» Bir an durdu. «Bu kısmı kesmeyebilirler. Ama size gerisini dinleteceklerini hiç sanmıyorum. Sağırsanız ve dudakları okumasını biliyorsanız söylediklerimi unutmayın. Onları bir komşu ya da dostunuza tekrarlayın. Bu haberi etrafa yayın. Şebeke soluduğunuz havayı zehirliyor ve sizin ucuza korunmanıza da izin vermiyor. Çünkü...»

Richards iki bandı da kaydettikten sonra pantolonun cebine soktu. Tamam... Şimdi ne olacak? Tek çare elimde tabancayla aşağıya inmek. Bantları kutuya attıktan sonra kaçmak. Bir araba çalabilirim. Zaten nerede olduğumu nasılsa anlayacaklar... Bir an durdu, sonra da dalgın dalgın ekledi. Parrakis polisler onu biçmeden nereye kadar gidebildi acaba? Tabancası-

nı çıkardığı sırada birinin sol kulağının pek yakınında, «Gel, Rolf!» dediğini duydu.

Birdenbire bir köpek havlamaya başladı ve Richards fena halde irkildi. Bir an, polis köpekleri, diye düşündü. Tanrım! Polis köpekleri getirmişler! Sonra iri, kara bir hayvan otların arasından çıkarak ona doğru atıldı.

Genç adamın elindeki tabanca çalıların arasına düştü. Richards arkaüstü devrildi. Köpek onun tepesine dikildi. İri bir Alman çoban köpeğiydi. Ama onda bol miktarda sokak köpeği kanı olduğu da anlaşılıyordu. Richards'ın yüzünü yalarken salyaları gömleğine damlıyordu. Kuyruğunu sevinçle sağa sola sallıyordu.

«Rolf! Hey Rolf! Ah, Tanrım!» Richards telaşla koşan blucinli bir çocuğun bacaklarını gördü. Sonra küçük oğlan çocuğu köpeği sürükleyerek uzaklaştırdı. «Ah... Çok üzgünüm, efendim. Tanrım, Rolf kimseyi ısırmaz. Isıramayacak kadar aptal. Sadece dost canlısı. Oh, Tanrım! Üstünüz başınız berbat. Yolunuzu mu kaybettiniz?»

Çocuk, Rolf'u tasmasından tutmuş, büyük bir ilgiyle Richards'a bakıyordu. On bir yaşlarında, sağlam yapılı, güzel bir çocuktu. İç kenttekiler gibi benzi sararmamıştı. Yüzünde hem yabancı, hem de şüphe uyandıran bir şey vardı. Richards bir dakika sonra bunun ne olduğunu anladı. Saflıktı bu.

Genç adam alayla, «Evet, yolumu kaybettim,» dedi.

«Tanrım... Yere yuvarlandığınız anlaşılıyor.»

«Evet, öyle oldu, ahbap. Yüzüme yakından bakar, fazla çizilip çizilmediğini anlamaya çalışır mısın? Ben suratımı göremiyorum.»

Çocuk itaatla eğilerek Richards'ın yüzünü inceledi. Genç adamı tanımamış olduğu belliydi. Richards rahatladı.

«Her tarafınızı dikenler çizmiş. Ama ölmeyeceksiniz.» Çocuk kaşlarını kaldırdı. «Thomaston'dan mı kaçtınız? Sizin Pineland'den olmadığınızdan eminim. Çünkü bir geri zekâlıya benzemiyorsunuz.»

Richards, «Ben hiçbir yerden kaçmadım,» dedi. Sonra da, bu sözüm doğru mu, diye düşündü. Yoksa yalan mı? Sonra ekledi. «Ben otostop yapıyordum. Bu kötü bir alışkanlık. Sen otostop yapmıyorsun ya?»

Çocuk içtenlikle, «Hiçbir zaman,» dedi. «Son zamanlarda yollarda deliler dolaşıyor. Babam öyle söylüyor.»

«Baban haklı. Ben sadece... şeye gitmek istiyordum...» Richards aradığı kelimeyi unutmuş gibi parmaklarını şıklattı. «Şu jetalanına.»

«Herhalde Voight Alanını kastediyorsunuz.»

«Tamam. Orası.»

«Tanrım. Orası buradan yüz elli kilometre ötede, bayım. Derry'de.»

Richards üzüntüyle, «Biliyorum,» diyerek Rolf'u okşadı. Köpek yuvarlanarak ölü taklidi yaptı. Genç adam acı acı gülmemek için kendini tuttu. «New Hampshire sınırında üç solucanın bulunduğu bir arabaya bindim. Serseriler çok sertti. Beni dövdüler, cüzdanımı çaldılar, sonra bomboş bir alışveriş merkezine attılar.»

«Ah, evet, orayı biliyorum. Bize gelip kahvaltı etmek ister misiniz?»

«İsterim, evlat ama zaman geçiyor. Bu akşama kadar o jetalanına erişmem gerekiyor.»

«Yine otostop mu yapacaksınız?» Çocuğun gözleri yuvarlak yuvarlak açılmıştı.

«Başka çarem yok.» Richards ayağa kalkmak için bir hareket yaptı. Sonra da aklına bir şey gelmiş gibi durakladı. «Dinle. Bana bir iyilik yapar mısın?»

Çocuk ihtiyatla, «Herhalde...» dedi.

Genç adam cebinden iki bandı çıkardı. «Bunlar para kuponları. Onları benim için bir posta kutusuna atarsan şirketim Derry'ye para gönderir. Ondan sonra ben de çıkar giderim.»

«Onların üzerinde adres yok ki.»

Richards, «Öyle de olsa yine şirkete giderler,» dedi.

«İyi ya. Peki. Jarrold'un dükkânının yanında bir posta kutusu var.» Çocuğun saf yüzünde Richards'ın yalan söylediğini düşündüğünü açıklayan bir ifade vardı. «Haydi, Rolf.»

Richards çocuk on beş adım kadar uzaklaşıncaya kadar bekledi. Sonra, «Olmadı,» diye seslendi. «Buraya gel.»

Çocuk döndü ve ayaklarını sürüye sürüye yaklaştı. Yüzünde korku belirmişti. Tabii Richards'ın hikâyesinin uydurma olduğu öyle belliydi ki.

Genç adam, «Galiba sana her şeyi anlatmam gerekiyor,» dedi. «Anlattıklarımın çoğu doğruydu, ahbap. Ama gevezelik etmen ihtimali vardı. Bu tehlikeyi göze alamazdım.»

Ekim güneşi sırtını ve ensesini güzel güzel ısıtıyordu. Richards bütün gün bu tepecikte kalmak ve sonbahara özgü geçici sıcakta tatlı tatlı uyumak istedi. Tabancasını düştüğü yerden alarak otların üzerine bıraktı. Çocuğun gözleri irileşti.

Richards usulca, «Resmi görev,» dedi.

Çocuk, «Tanrım...» diye fısıldadı. Rolf onun yanına oturmuş, pembe dilini sarkıtmıştı.

«Pek kötü insanların peşindeyim, ahbap. Beni nasıl hırpaladıklarını görüyorsun. Elindekilerin yerlerine ulaşmaları şart.»

Çocuk soluk soluğa, «Onları posta kutusuna atarım,» dedi. «Tanrım... Bunu anlattığım zaman...»

Richards, «Bundan kimseye söz etmeyeceksin,» diye cevap verdi. «Hiç kimseye. Yirmi dört saat bekle.» Tehlikeli bir tavırla ekledi. «Yoksa misilleme yapabilirler. Yarın bu saate kadar beni hiç görmemiş gibi davranacaksın. Tamam mı?»

«Evet. Tamam.»

«Haydi öyleyse. Ve sağol, ahbap.» Richards elini uzattı. Çocuk da bu eli heyecanla sıktı.

Richards onların yamaçtan inmelerini seyretti. Kırmızı kareli gömlek giymiş çocuk, yanında köpeğiyle neşeyle sarı çiçeklerin arasından koşuyordu. Neden Cathy'nin de böyle bir yaşamı olmasın?

Farkına varmadan yüz hatları çarpıldı, suratında dehşet verici, öfke ve nefret dolu bir ifade belirdi. Kafasındaki kara ekranda beliren Yarışmalar Federasyonuna lanet okudu. Federasyonun gerisindeyse Şebeke daha karanlık bir tanrının gölgesi gibi yükseliyordu.

Richards artık küçücük gözüken çocuk bantları posta kutusuna atıncaya kadar bekledi.

Sonra kol tahtasına dayanarak zorlukla ayağa kalktı. Ağaççıkların arasından yola doğru gitmeye başladı.

Jetalanı... Belki her şey sona ermeden bazıları hesabın birazını öderler.

. Eksi 045
ve Geriye Sayma . . .

Richards bir buçuk kilometre kadar geride bir kavşak yeri olduğunu görmüştü. Oraya vardığında ağaçların arasından çıktı. Yolla koru arasındaki çakıllı yamaçtan beceriksizce indi.

Şosenin kenarına araba durdurmaktan umudunu keserek sıcak sonbahar güneşinin zevkini çıkarmaya karar vermiş bir adam tavrıyla oturdu. İlk iki otomobilin geçmesine izin verdi. Taşıtlarda ikişer erkek vardı. Richards onlarla başa çıkamayacağını biliyordu.

Ama üçüncü bir araba Dur işaretine yaklaşırken ayağa kalktı. Yine onu küçücük bir yere hapsetmişler gibi bir duyguya kapılmıştı. Parrakis ne kadar uzaklaşmış olursa olsun bu bölgenin sıkı bir kontrol altında olduğu kesindi. Bundan sonraki taşıt bir devriye arabası olabilirdi. O zaman eğlence başlardı.

Yaklaşan arabada tek kişi vardı. Bir kadın. Genç adama bakmadı. Otostopçular hoş yaratıklar değillerdi. Bu nedenle onları görmezlikten gelmek gerekirdi. Araba yeniden hızlanırken Richards kapıyı açarak içeri kaymıştı bile. Hız yüzünden yan düştü. Çaresizce kapının çerçevesini tutuyor, sağlam bacağı sürükleniyordu.

Frenler hışırdarken hava arabası delice kaydı. «Ne... kim... olamaz...»

Richards tabancayı kadına doğru çevirdi. Yakından pek korkunç olduğunun farkındaydı. Herhalde kıyma makinesinden geçirilmişe benziyordu. Ama bu korkunç görünüşünün yararı olacaktı. Bacağını çekerek kapıyı kapattı. Elindeki tabanca hiç kımıldamıyordu. Kadın kente gitmek için giyinmiş, mavi çerçeveli güneş gözlüğü takmıştı. Richards'ın görebildiği kadarıyla güzeldi.

«Haydi, sürün,» dedi.

Ve kadın bekleneni yaptı. İki ayağıyla birden frene basarak haykırdı. Richards öne doğru fırladı. Sakat ayağı yere sürünürken canı fena halde yandı. Hava arabası kavşaktan on beş metre kadar ötede yolun kenarında sarsılarak durdu.

«Sen... o... Sen... R-R-R...»

«Ben Richards'ım. Ellerinizi direksiyondan çekin ve kucağınıza bırakın!»

Kadın titreyerek bu emri yerine getirdi. Genç adama bakamıyordu. Richards, herhalde bana bakarsa taş olacağını sanıyor, diye düşündü.

«Adınız nedir, efendim?»

«A-Amelia Williams. Beni vurma. Beni öldürme. Ben... Ben... Paramı al... Ama, Tanrı aşkına, beni öldürmeeee...»

Richards onu yatıştırmaya çalıştı. «Hişşş... Hişşş. Hişşş.» Kadın biraz sakinleşince de ekledi. «Hakkımdaki fikrinizi değiştirmeye çalışmayacağım, Bayan Williams. Ama size zarar vermek niyetinde değilim? Bunu anlıyor musunuz?»

Kadın birdenbire heyecanlandı. «Evet. Arabayı istiyorsun. Arkadaşını yakaladılar. Şimdi bir arabaya ihtiyacın var. Bunu al. Araba nasıl olsa sigortalı. Ben kimseye bir şey söylemem. Yemin ederim, söylemem. Otomobili birinin park yerinden çaldığını söylerim...»

Richards, «Bunu sonra konuşuruz,» dedi. «Arabayı sürün. Bir numaralı karayolundan çıkın da konuşalım. Barikat var mı?»

«Ha... evet. Yüzlerce. Seni yakalayacaklar.»

«Yalan söylemeyin, Bayan Williams. Tamam mı?»

Kadın arabayı sürdü. Önce beceriksizce, sonra ustaca. Bu onu yatıştırıyor gibiydi. Richards barikatlerle ilgili sorununu tekrarladı.

Amelia Williams korku ve üzüntüyle, «Lewiston'un etrafında,» diye cevap verdi. «Diğer heri... diğer adamı da orada yakaladılar.»

«Orası ne kadar uzakta?»

«Kırk beş, elli kilometre.»

Parrakis inanılmayacak kadar uzağa gitmeyi başarmıştı.

«Bana saldıracak mısın?» Amelia Williams bu soruyu birdenbire sormuştu. Richards az kalsın gülmekten katılacaktı.

«Hayır,» dedi. Sonra da kayıtsızca ekledi. «Ben evliyim.»

«Onu gördüm.» Kadın yılışık bir ifadeyle konuşmuştu. Genç adam onun suratını parçalamak istedi. Doğu çöplüğünden dişi köpek, diye düşündü. Ekmek kutusuna saklanan bir fareyi öldür de görelim! Bir süpürgeyle öldür, ondan sonra karımdan söz et!

Amelia Williams yalvarırcasına, «Burada inebilir miyim?» diye sordu. Richards o zaman kadına yine biraz acıdı.

«Hayır,» dedi. «Siz benim sigortamsınız. Bayan Williams. Derry adlı bir yerdeki Voight jetalanına gitmem gerekiyor. Oraya erişmemi sağlayacaksınız.»

Kadın, «Alan iki yüz yirmi beş kilometre ötede,» diye inledi.

«Biri yüz elli kilometre uzakta olduğunu söylemişti.»

«Yanılmış. Oraya hiçbir zaman erişemezsin.»

«Belki de erişirim.» Richards kadına baktı. «Oyunu uygun bir biçimde oynarsanız belki siz de alana sağsalim erişebilirsiniz.»

Amelia Williams tekrar titremeye başladı ama bir şey söylemedi. Bir kâbustan uyanmayı bekliyormuş gibiydi.

. Eksi 044
ve Geriye Sayma . . .

Sıcak sonbahar gününde kuzeye doğru çıktılar.

Bu bölgede ağaçlar ölmemişti. Portland, Manchester ve Boston'dan yükselen zehirli dumanlar onları öldürmemişti. Yapraklar sarı, kırmızı ve mor renklere bürünmüşlerdi. Ağaçlar Richards'a acılı bir özlem uyandırıyordu. İki hafta önce böyle duyguları olduğundan hiç kuşkulanmamıştı. Bir ay sonra karlar ağaçları örtecekti.

Sonbaharda her şey sona eriyordu.

Kadın onun ruh halini sezmiş gibiydi. Hiç konuşmuyor, aralarındaki sessizlik onları uyuşturuyordu. Yarmouth'da suyun üzerinden geçtiler. Bir süre sonra da Freeport'a girdiler.

Kentin sınırında sürüyle polis arabası duruyordu. Polisler yol kenarında toplantı yapıyorlardı sanki. Kadın kaskatı kesildi. Çaresizlik okunan yüzü bembeyazdı. Ama Richards çok sakindi.

Yanlarından geçtikleri polisler onları farketmediler. Amelia'nın omuzları düştü.

Richards kayıtsızca, «Trafiği kontrol etselerdi bizi hemen yakalarlardı,» dedi. «Keşke alnınıza da fosforla 'Ben Richards bu arabada' diye yazsaydınız.»

Amelia bağırdı. «Neden beni bırakmıyorsun?» Arkasından hemen ekledi. «Sende o sigaralardan var mı?»

Richards alayla gülerek başını salladı.

Kadın çok sinirlendi. «Bana mı gülüyorsun? Seni korkak katil! Üstelik küstahsın da. Ödümü patlattın. Herhalde beni öldürmeyi planlıyorsun. Boston'daki o zavallı çocukları öldürdüğün gibi...»

Richards onun sözünü kesti. «O zavallı çocuklardan pek çok var. Beni öldürmeye de hazırlar. İşleri bu.»

«Para için adam öldürüyorsun. Para uğruna her şey yapmaya hazırsın. Ülkeyi altüst etmek istiyorsun. Neden iyi, güzel bir iş bulmuyorsun? Çok tembelsin de ondan! Senin gibiler iyilerin suratına tükürürler!»

Richards, «Siz de iyi bir insan mısınız?» diye sordu.

Amelia Williams öfkeyle, «Evet!» diye haykırdı. «Beni o yüzden seçmedin mi? Savunmasız ve... ve... iyi olduğum için? Benden yararlanmak, beni kendi düzeyine indirmek, sonra da gülmek için! Öyle değil mi?»

«Madem o kadar iyisiniz bu harika arabaya verecek altı bin yeni doları nasıl buldunuz? Küçük kızım gripten ölürken bu arabayla nasıl dolaşıyorsunuz?»

«Ne...» Kadın şaşırmışa benziyordu. Tam ağzını açarken tekrar çabucak kapattı. «Sen Şebekenin düşmanısın. Bedava-V' de öyle söylüyorlar. Yaptığın o iğrenç şeylerin bazılarını da gördüm.»

Richards panelin üzerindeki paketten bir sigara alıp yaktı. «İğrenç olan nedir biliyor musunuz? Bunu size anlatacağım. Seni, kısırlaştıracağı için General Atomik'te çalışmaktan vazgeçmem yüzünden kara listeye almaları. Evde oturarak karının yi-

yecek parası bulmak için birtakım erkeklerle ilişki kurmasını seyretmen. Şebekenin havaya pislik yayarak her yıl milyonlarca insanı öldürmesi. Altı dolara filtre yapılabileceğini bilmesine rağmen buna aldırış etmemesi. İşte iğrenç olanlar bunlar.»

Amelia, «Yalan söylüyorsun,» dedi. Direksiyonu sıkıca kavradığı için ellerinin eklemleri bembeyaz kesilmişti.

«Her şey sona erdiği zaman o iki katlı güzel evinize dönersiniz. O sigaralardan bir tane yakarak kafayı bulursunuz. Yeni gümüş takımlarınızın konsolun üzerinde ışıldamalarını hayran hayran seyredersiniz. Sizin mahallede kimse süpürge sapıyla farelerle savaşmaz. Ya da tuvalet bozulduğu için işini arka avluda görmez. Akciğer kanseri olan beş yaşında bir kızla karşılaştım. Ne dersiniz? Bu yeteri kadar iğrenç değil mi? Ne...»

Kadın, «Sus!» diye haykırdı. «Pis pis konuşuyorsun.»

Richards kırlara doğru baktı. «Doğru.» Buz gibi bir umutsuzluk duyuyordu. Bu kaderce seçilmiş, güzel insanlarla iletişim kurmak imkânsızdı. Bunun için ortak bir temel yoktu. Bu insanlar yükseklerdeki temiz havalı yerlerde yaşıyorlardı. Richards ani bir öfke duydu. Amelia'ya arabayı durdurmasını söylemek, gözlüğünü bir vuruşta çakılların üzerine atmak, onu topraklarda sürüklemek, taşları yedirmek, saldırmak, pataklamak ve dişlerini dökmek istedi.

Sonra, «Doğru,» diye mırıldandı. «Ben pis ağızlının biriyim.»

. Eksi 043 ve Geriye Sayma . . .

Richards umulmayacak kadar ilerlemiş olduklarını düşünüyordu. Amelia Williams'ın arabasına bindiği noktadan yüz elli kilometre kadar ötede, deniz kıyısındaki Camden adlı güzel bir kente gelmişlerdi.

Daha sonra eyalet merkezi Augusta'ya girerlerken, «Dinleyin,» dedi. «Bizi burada yakalamaları ihtimali var. Sizi öldür-

meyi düşünmüyorum. Anlıyor musunuz?»

«Evet.» Sonra kadın nefretle ve zekice ekledi. «Ama size bir rehine gerekiyor.»

«Doğru. Onun için bir polis peşimize takılırsa arabayı yana çekin. Hemen. Kapıyı açarak dışarıya sarkın. Sadece sarkın. Poponuz kanepeden kalkmasın. Anlıyor musunuz?»

«Evet.»

«Ve, 'Benjamin Richards beni elinde rehine olarak tutuyor. diye bağırın. 'Gitmesine izin vermezseniz beni öldürecek!'»

«Sizce bu yararlı olacak mı?»

Richards sinirli sinirli, «Olması gerekiyor,» dedi. «Can sizin.»

Amelia dudağını ısırdı ve bir şey söylemedi.

«İşe yarayacak. Çok geçmeden etrafımızı sürüyle bağımsız kameraman saracak. Yarışma programından para alabileceklerini, hatta Zapruder Ödülünü kazanacaklarını sanan insanlar. Bu durumda polisler de dikkatli davranmak zorunda kalacaklar Bizi kurşunlarıyla taradıklarını göremeyeceğiniz için üzgünüm Yoksa böyle yapmak ve sizden ciddi ciddi, 'Ben Richards'ın son kurbanı,' diye söz etmeyi çok isterlerdi.»

Amelia haykırdı. «Neden böyle söylüyorsunuz?»

Richards cevap vermeyerek kanepede kaydı. Şimdi sadece başının tepesi gözüküyordu. Gözlerini dikiz aynasına dikmiş mavi ışıkların gözükmesini bekliyordu.

Ama Augusta'da mavi ışıklar onları izlemedi. Bir buçuk saat daha yolculuklarına devam ettiler. Güneş batıya doğru kayarken Okyanusun kıyısından ilerlediler.

Bir dönemeci aştıkları ve karşıdaki barikatı gördükleri sırada saat iki olmuştu. Yolun iki yanında birer devriye arabası duruyordu. İki polis eski bir kamyonetteki bir çiftçiyle konuşuyorlardı. Sonra ona geçmesini işaret ettiler.

Richards, «Otuz metre kadar ilerleyin, sonra durun,» dedi. «Her şeyi söylediğim gibi yapın.»

Amelia'nın rengi uçmuştu ama kontrolunu kaybetmemiş gibiydi. Frenlere bastı. Hava taşıtı barikattan on beş metre geride yolun ortasında durdu.

Elinde bir levhaya geçirilmiş bir not defteri tutan memur azametle Amelia'ya ilerlemesi için işaret etti. Araba kımıldamayınca da arkadaşına soru sorarmış gibi baktı. Devriye araba-

rından birinde rahatça oturan üçüncü bir polis birdenbire panelin altındaki el mikrofonunu kaparak konuşmaya başladı.

Richards, başlıyor, diye düşündü. Ah, Tanrım, başlıyor.

Eksi 042
ve Geriye Sayma . . .

Hava açık ve güneş çok parlaktı. Harding'de durmadan yağan yağmur ışık yılları gerisinde kalmış gibiydi. Her şeyin çizgileri keskin ve belirgindi. Polisler tabancalarının kabzalarının üzerindeki deri şeritleri açıyorlardı.

Amelia Williams kapıyı açarak uzandı. «Lütfen ateş etmeyin!» Richards ilk kez o zaman kadının sesinin ne kadar kültürlü ve güzel olduğunu farketti. Üzerleri bembeyaz kesilmiş olan eklemleri ve boynunda bir damarın hızla atması dışında bir salonda oturuyormuş gibi davranıyordu. Açık kapıdan Richards'ın burnuna cam ve otların canlandırıcı kokusu geliyordu.

Not defterli polis, «Ellerinizi başınıza dayayarak arabadan çıkın,» dedi. İyi programlanmış bir makine gibiydi. «Siz ve yolcunuz, efendim. Onu görebiliyorum.»

Genç kadın açık açık, «Adım Amelia Williams,» dedi. «İstediğiniz gibi arabadan inmem imkânsız. Benjamin Richards beni rehine olarak tutuyor. Gitmesine izin vermezseniz beni öldüreceğini söylüyor.»

İki polis birbirlerine baktılar. Sanki aralarında anlaştılar. Sinirleri iyice gerilmiş olan Richards şimdi yedinci bir duyuyla davranıyormuş gibiydi. Bu yüzden durumu sezdi ve, «Arabayı sürün!» diye haykırdı.

Kadın şaşkın şaşkın ona baktı. «Ama onlar ateş etmezler ki...»

Levhaya takılı not defteri yola düşerek takırdadı. İki polis hemen hemen aynı anda diz çöktüler. Tabancalarını sağ ellerine almışlardı. Sol elleriyle sağ bileklerini tutuyorlardı.

Levhaya takılı not defterinin ince sayfaları rüzgârda havalanıyordu.

Richards sakat ayağını Amelia Williams'ın sağ ayakkabısının üzerine hızla bastı. Bileğindeki kırık kemikler birbirine sürterken yüzü trajediyi simgeleyen o ıstırap maskesine benzedi. Hava arabası öne doğru atıldı.

Hemen sonra iki kurşun arabaya çarparak taşıtı titrettiler. Bunu ön camın patlaması izledi. Cam kırıkları üzerlerine saçıldı. Amelia yüzünü korumak için ellerini kaldırdı. Richards deli gibi ona doğru eğilerek direksiyonu kırdı.

Hava taşıdı iki devriye arabasının arasından hızla geçti. Richards polislerin tekrar ateş etmek için döndüklerini gördü. Sonra bütün dikkatini yola verdi.

Bir yokuşu tırmandılar. Yine boğuk bir «tınnn» sesi duyuldu ve bir kurşun bagaj yerinde bir delik açtı. Taşıt yana doğru dönmeye başladı. Richards direksiyona sıkıca sarılarak hafif hafif bir sağa bir sola çevirmeye başladı. Amelia'nın haykırdığının hayal meyal farkındaydı.

Kadına, «Direksiyonu tut!» diye bağırdı. «Arabayı kontrola al. Kahretsin! Direksiyonu tut.»

Kadın ellerini uzattı ve parmakları direksiyonu buldu. Richards direksiyonu bıraktı ve bir vuruşta Amelia'nın gözündeki gözlüğü düşürdü. Gözlük bir an kadının bir kulağından sallandı, sonra da yere düştü.

«Kenara çek!»

«Bize ateş ettiler.» Amelia'nın sesi gitgide yükseliyordu. «Bize ateş ettiler. Bize ateş...»

«Yana çek!»

Arkalarında sirenlerin tiz sesleri yankılandı.

Kadın arabayı beceriksizce yana çekti. Taşıt sarsılarak bir yarım dönüş yaptı. Çakıllar havaya fırladı.

Amelia şaşkın şaşkın, «Onlara her şeyi söyledim,» dedi. «Yine de bizi öldürmeye çalıştılar. Bizi öldürmeye çalıştılar.»

Ama Richards arabadan inmişti bile. Elinde tabanca, beceriksizce zıplayarak geldikleri yoldan gidiyordu. Dengesini kaybederek kötü bir biçimde düştü, iki dizi sıyrıldı.

İlk devriye arabası tepede belirdiği sırada Richards da yolun yanında oturuyordu. Tabancayı omzunun hizasına kaldır-

mıştı. Araba en aşağı yüz yirmi kilometreyle geliyor ve giderek hızlanıyordu. Direksiyonda herhalde büyük bir zafer kazanacağını hayal eden bir arka yol kovboyu vardı. Belki memurlar Richards'ı gördüler. Belki de durmaya çalıştılar. Ama bu önemli değildi. Arabalarında kurşun geçirmez lastikler yoktu. Richards'a en yakın olan tekerlek içinde dinamit varmış gibi patladı. Devriye arabası iri popolu bir kuş gibi havalandı. Âdeta uluyarak çakıllı yamacı aştı ve dev bir karaağaca çarptı. Şoförün yanındaki kapı açıldı. Sürücü ön camdan bir torpil gibi fırladı. Çalıların arasına düşmeden önce otuz metre kadar uçtu.

İkinci araba da hemen hemen aynı hızla yaklaştı. Richards ancak dört el ateşten sonra kurşunu lastiğe isabet ettirebildi. İki kurşun bulunduğu yerin yakınından havaya kumlar uçurdu. Devriye arabası yarım bir daire çizerken tekerleklerinden dumanlar çıktı. Taşıt üç takla attı. Etrafa cam ve maden parçaları yağdı.

Richards kendini zorlayarak ayağa kalktı. Başını eğdiği zaman kemerinin hemen yukarısında, gömleğinde bir kan lekesinin ağır ağır yayıldığını gördü. Tek ayağının üzerinde zıplayarak hava arabasına doğru gitti. İkinci devriye arabası patlarken kendini yere attı.

Ayağa kalktığında kesik kesik soluyor, gövdesinin yanı düzenli aralıklarla zonkluyordu.

Belki Amelia Williams olay sırasında kaçmayı başarabilirdi. Ama denememişti bile. Gözlerini yolda yanmakta olan polis arabasına dikmiş, donmuş gibi oturuyordu. Richards yanına bindiği zaman Amelia ondan uzaklaştı.

«Onları öldürdün. O adamları öldürdün.»

«Onlar beni öldürmeye çalıştılar. Seni de. Haydi sür. Hızlı!»

«ONLAR BENİ ÖLDÜRMEYE ÇALIŞMADILAR.»

«Sür, dedim.»

Amelia gaza bastı.

Alışverişten evine dönen hali vakti yerinde ev kadını maskesi paramparça olmuştu artık. Bunun altından mağaraya yakışacak, gözlerini sağa sola deviren, dudakları seğiren bir yaratık çıkmıştı. Belki tâ başından beri böyleydi.

Yedi kilometre kadar ilerlediler. Sonra yolun yanında bir dükkân ve hava verme istasyonu belirdi.

Richards, «Burada dur,» dedi.

. . . Eksi 041 ve Geriye Sayma . . .

«İn.»

«Hayır.»

Richards tabancanın namlusunu kadının sağ göğsüne dayadı. Amelia, «Yapma,» diye inledi. «Lütfen.»

«Çok üzgünüm. Ama artık 'primadonna'lık edecek zamanın kalmadı. İn.»

Kadın arabadan atladı. Richards da onu izledi.

«Sana dayanmama izin ver.» Richards kolunu Amelia'nın omzuna doladı. Tabancayla buzluğun yanındaki telefon kulübesini işaret etti. Ayaklarını sürüyerek o tarafa doğru gittiler. Sonra Richards yine tek ayağının üzerinde sekmeye başladı. Kendini çok yorgun hissediyordu. Arabaların çarptığını, polisin torpil gibi fırladığını, patlamaları görür gibiydi. Bu sahneler durmadan tekrarlanıyordu.

Dükkânın sahibi olan kır saçlı yaşlı adam dışarı çıktı. Kirli kasap önlüğü sıska bacaklarını örtüyordu. Adam Richards'la Amelia'ya endişeyle bakarak, «Hey,» dedi. «Sizi burada istemiyorum. Ailem var. Yoldan inin. Lütfen. Mesele çıkmasını istemiyorum.»

Richards, «İçeri gir, baba,» diye mırıldandı. Yaşlı adam da öyle yaptı.

Richards telefon kulübesine kaydı. Ağzından soluyordu. Kumbaraya elli sent attı. Tabancayla alıcıyı bir elinde tutarak S'ye bastı.

«Bu hangi santral?»

«Rockland, efendim.»

«Lütfen beni yerel gazeteye bağlayın.»

«Oranın numarasını kendiniz de çevirebilirsiniz. Numara...

«Numarayı siz çevirin.»

«İsterseniz...»

«Lütfen şu numarayı çevirin!»

Karşıdaki kız sakin sakin, «Peki, efendim,» dedi. Richards şıkırtıları ve vızıltıları duydu. Gömleği kan yüzünden kirli bir mora dönüşmüştü. Başını çevirdi. Gömlek midesini bulandırıyordu.

Bir ses Richards'ın kulağına, «Rockland Habercisi,» dedi. «Bedava-V Gazetesi No. 6943.»

«Ben Richards'ım. Benjamin Richards.»

Uzun bir sessizlik oldu. «Buraya bak. Ben de herkes gibi şakadan hoşlanırım. Ama bu benim için zor ve uzun bir gün ol...»

«Kes sesini! En fazla on dakika sonra bu açıklama doğrulanacak. Polis radyosunu dinliyorsan bunu şimdi de öğrenebilirsin.»

«Ben... Bir saniye.» Karşıda alıcı gürültüyle masaya atıldı ve iniltiye benzeyen bir ses duyuldu. Karşıdaki adam alıcıyı yeniden kaptığı zaman sesi ciddi ve sertti. Ama bunun altında müthiş bir heyecan gizliydi.

«Neredesin, oğlum? Doğu Maine'deki polislerin yarısı biraz önce Rockland'dan geçip gittiler... Hem de hızla.»

Richards dükkânın üzerindeki levhayı görebilmek için başını uzattı. «Bir numaralı karayolunda. Gilly'nin dükkânının önündeyim. Burayı biliyor musun?»

«Evet. Ama...»

«Beni dinle. Sana yaşam öykümü anlatmak için telefon etmedim. Buraya foto muhabirleri yolla. Hemen. Ve şu haberi de yayınlat. Yanımda bir rehine var. Adı Amelia Williams. O...» Richards kadına baktı.

Amelia kederle, «Falmouth'luyum,» dedi.

«Kadın Falmouth'lu. Sağsalim çıkıp gitmeme izin vermezlerse onu öldürürüm.»

«Tanrım! Burnuma Pulitzer Ödülünün kokusu geliyor.»

Richards, «Hayır,» dedi. «Sadece altına kaçırdın.» Kendini sarhoş gibi hissediyordu. «Bu haberi duyur. Eyalet Polisi olacak domuzların gerçeği anlamalarını istiyorum. Yani herkesin

yalnız olmadığımı bildiğini. Bir barikattaki üç polis ikimizi de öldürmeye çalıştı.»

«Polislere ne oldu?»

«Onları öldürdüm.»

«Üçünü de mi? Tanrım!» Adam başını alıcıdan çevirerek birilerine bağırdı. «Dicky, televizyonu aç!»

Richards hem içtenlikle konuşmaya, hem de çocukken TV'de gördüğü gangster filmlerini hatırlamaya çalışıyordu. «Kadını kurtarmak istiyorlarsa, gitmeme izin verirler.»

«Ne zaman...»

Richards telefonu kapattı. Beceriksizce zıplayarak kulübeden çıktı. «Bana yardım et.»

Amelia kolunu onun beline dolarken kanlar yüzünden suratını buruşturdu. «Başına neler açtığının farkında mısın?»

«Evet.»

«Çılgınlık bu. Seni öldürecekler.»

Richards, «Kuzeye doğru gidelim,» diye mırıldandı. «Sadece kuzeye gidelim.» Soluk soluğa arabanın içine kaydı. Kulaklarında sanki atonal müzik yankılanıyordu.

Amelia motoru çalıştırarak arabayı şoseye doğru sürdü. Yeşil siyah çizgili şık bluzuna Richards'ın kanları bulaşmıştı. Gilly adlı ihtiyar dükkânın tel geçirilmiş dış kapısını aralayarak dışarıya eski bir Poloroid fotoğraf makinesini uzattı. Denklanşöre bastı. Şeridi çekti ve bekledi. Yüzünde heyecan, dehşet ve sevinç vardı.

Uzaklarda tiz siren sesleri yükseliyor, biraraya geliyordu.

. Eksi 040
ve Geriye Sayma . . .

Yedi kilometre kadar sonra insanlar bahçelerine fırlayarak onların geçişini seyretmeye koştular. Çocuğun ellerinde kameralar vardı. Richards rahatlamaya başladı.

Amelia usulca, «Barikattaki polisler hava başlıklarına ateş

ediyorlardı,» dedi. «Bir hata yaptılar. Sadece o kadar. Bir hata.»

«O herif ön camı götürdüğü zaman hava başlığına mı nişan alıyordu? Öyleyse tabancasında doksan santimlik bir nişangâh vardı.»

«Bu bir hataydı!»

Richards'ın Rockland olduğunu tahmin ettiği kentin yazlık evlerin bulunduğu mahallesine giriyorlardı. Sağlıksız gözler ve meraklı yüzler ağaçların arkasından görülüp kayboluyorlardı. Pilli Bedava-V'lerin cırlak sesleri kırık ön camdan içeriye doluyordu.

Her yerde delice ve acayip bir sirk havası vardı.

Richards, «Bu insanlar,» diye mırıldandı. «Sadece birinin kanlarının akmasını seyretmek istiyorlar. Ne kadar kan akarsa o kadar iyi. İkimizin birden öldürülmesini tercih edecekler. Buna inanabiliyor musun?»

«Hayır.»

«O halde seni selamlarım.»

Gümüşümsü saçlarını berberde ustalıkla kestirmiş, ayağına dizlerine kadar gelen bez bir şort giymiş olan yaşlıca bir adam yolun kenarına kadar koştu. Bir kobraya benzeyen telefoto merceklerі olan koskocaman bir kamerayı yüklenmişti. Eğilerek, uzanarak deli gibi film çekmeye başladı. Bacakları bir balığın karnı kadar beyazdı. Richards birdenbire anırır gibi gülmeye başladı. Amelia irkildi.

«Ne...»

Richards, «Objektiflerin üstleri hâlâ kapalı,» dedi. «O hâlâ...» Kahkahalarla sarsılıyordu.

Tepeye çıkan uzun yokuşta ilerlerken yolun iki yanında arabalar belirdi. Sonra asıl Rockland kentine doğru inmeye başladılar. Belki burası bir zamanlar renkli bir balıkçı köyüydü. Ama herhalde çok çok eskiden. Yolun iki yanından dev bir alışveriş merkezi uzanıyordu. Sonra barlar, otomatik garajlar.

Kente doğru inerlerken birdenbire yola iki polis arabasının yanlamasına park edilmiş olduğunu gördüler. Mavi ışıklar çakıp sönüyor, yanma sürelerini birbirlerine uyduramıyorlardı. Solda, yolun kenarında zırhlı bir araba duruyordu. Küt burunlu, kısa topu hava arabasına doğru çevrilmişti.

Amelia usulca, «İşte şimdi mahvoldun,» dedi. «Benim de ölmem gerekiyor mu?»

Richards, «Barikattan on beş metre ötede dur ve üzerine düşeni yap,» diye cevap verdi. Kanepede aşağıya doğru kaydı. Yüzünde bir kas seğiriyordu.

Amelia durarak kapıyı açtı ama dışarıya sarkmadı. Etrafta ölüm sessizliği vardı.

Kadın, «Korkuyorum...» diye fısıldadı. «Lütfen... Çok korkuyorum...»

Richards, «Seni vurmazlar,» dedi. «Etrafta fazla insan var. Sürüyle tanık. Rehineyi ancak kimsenin bakmadığı bir sırada öldürebilirsin. Oyunun kuralları böyle.»

Amelia bir an ona baktı. Genç adam birdenbire kadınla bir fincan kahve içmeyi istedi. Amelia'nın konuşmasını dikkatle dinleyecek, sıcak kahvesine gerçek krema katacaktı. Amelia'nın ikramı olacaktı bu tabii.

Richards yumuşak ve sinirli bir alayla, «Haydi Bayan Williams,» dedi. «Bütün dünyanın gözleri üzerinde.»

Amelia dışarıya doğru sarktı.

Arkalarında, on sekiz metre kadar geride altı devriye arabası ve bir zırhlı araç yolu kapatmışlardı.

Richards, artık tek yol doğrudan doğruya yukarıya, cennete doğru gidiyor, diye düşündü.

. Eksi 039
ve Geriye Sayma . . .

«Adım Amelia Williams. Benjamin Richards beni rehine aldı. Çıkıp gitmemize izin vermezseniz beni öldüreceğini söylüyor.»

Çok derin bir sessizlik oldu. Richards uzaklardaki bir yatın düdüğünü bile duydu.

Sonra megafondan cinsiyeti belli olmayan cırlak bir ses yükseldi. «BEN RİCHARDS'LA KONUŞMAK İSTİYORUZ.»

Richards hemen, «Olmaz,» dedi...

«Sizinle konuşmayacağını söylüyor.»

«LÜTFEN ARABADAN İNİN, BAYAN.»

Amelia deli gibi, «Beni öldürecek!» diye bağırdı. «İnsanı dinlemiyor musunuz? Daha geride birkaç polis az kalsın bizi öldürüyordu! Richards kimi öldürdüğünüze hiç aldırmadığınızı söylüyor. Tanrım! Yoksa haklı mı?»

Kalabalıktan biri, «Kadını bırakın da gitsin,» diye bağırdı.

«ARABADAN İNİN YOKSA ATEŞ EDEÇEĞİZ!»

Kalabalık biraz önceki adamın sözlerini şarkı söyler gibi tekrarlamaya başladı. «Kadını bırakın da gitsin.» Ölüm-topu maçı meraklılarına benziyorlardı.

«ARABADAN İNİN...»

Kalabalığın gürültüsü polisin sesini boğdu. Bir yerden bir taş atıldı. Devriye arabalarının birinin ön camında bir yıldız oluştu.

Birdenbire motorlar çalıştı ve iki devriye arabası birbirlerinden biraz uzaklaştılar. Kalabalık mutlu mutlu, «Yaşa,» diye bağırdı. Sonra susarak beklediler.

Megafondan yine o ses yükseldi. «BÜTÜN SİVİLLER BU BÖLGEDEN UZAKLAŞSINLAR. ATEŞ EDİLEBİLİR. BÜTÜN SİVİLLER BURADAN GİTMELİLER. YOKSA ONLARI YASALARA AYKIRI BİR BİÇİMDE TOPLANTI YAPMAK VE POLİSİN ÇALIŞMASINI ENGELLEMEK SUÇLARINDAN TUTUKLARIZ. BUNUN CEZASI ON YIL HAPİS YA DA ON BİN DOLAR VEYA İKİSİ BİRDENDİR. BÖLGEYİ BOŞALTIN. BÖLGEYİ BOŞALTIN.»

Biri deli gibi bağırdı. «Tabii ya! Böylece kimse kadını vurduğunuzu görmeyecek! Bütün aynasızların canı cehenneme!»

Kalabalık kımıldamadı. Siyahlı sarılı bir haber arabası gösterişli bir fren gıcırtıcısıyla durmuştu. Arabadan fırlayan iki adam kamerayı ayarlamaya başladılar.

İki polis onlara doğru koştular. Kamera için kısa ama vahşice bir dövüş oldu. Sonra polislerden biri kamerayı kaptığı gibi yere vura vura parçaladı. Kameramanlardan biri ona yaklaşmaya çalışırken başına copu yedi.

Kalabalığın arasından fırlayan bir çocuk polisin kafasına bir taş attı. Adam yere yuvarlanırken etrafa kanları fışkırdı. Altı kadar adam çocuğu yakaladıkları gibi götürdüler. İşin garibi, birdenbire kaldırımdaki iyi giyimli kentlilerle üstleri yırtık pır-

tık sefiller vahşice yumruklaşmaya başladılar. Arkasında rengi solmuş, yırtık bir sabahlık olan bir kadın tombul bir hanıma saldırarak saçını çekmeye başladı. İkisi birden yola devrildiler. Bağırıp birbirlerini tekmeleyerek şosede yuvarlanmaya başladılar.

Amelia hastalanmış gibi, «Tanrım...» diye fısıldadı.

Richards sordu. «Ne oluyor?» Başını paneldeki saatin hizasından daha yukarıya kaldırmaya cesaret edemiyordu.

«Kavgalar başladı. Polis halkı copluyor. Bir memur da bir habercinin kamerasını kırdı.»

«VAZGEÇ RICHARDS, ARABADAN İN.»

Richards usulca, «Arabayı sür,» dedi.

Hava taşıtı sarsılarak ilerledi. Amelia, «Hava başlıklarına ateş edecekler,» diye uyardı. «Ondan sonra da senin inmeni bekleyecekler.»

Genç adam, «Hayır,» dedi. «Öyle bir şey yapmayacaklar.»

«Neden?»

«Çünkü çok ahmaklar.»

Gerçekten de polis ateş etmedi.

Amelia'yla Richards sıraya dizilmiş olan polis arabalarının ve gözleri yerlerinden uğramış seyircilerin önünden yavaş yavaş geçtiler. Kalabalık farkına varmadan ikiye ayrılmıştı. Yolun bir yanında orta ve yüksek tabakadan kimseler duruyordu. Saçlarını kuaförde yaptıran hanımlar. Ismarlama gömlek ve mokasen giyen beyler. Tulumlarının sırtlarına şirketin, göğüs ceplerinin üzerine de kendi adları sırmayla işlenmiş adamlar. Amelia gibi, çarşıya çıkmak için giyinmiş ev hanımları. Hepsinin yüzleri birbirinden farklıydı. Ama yine de ortak bir yanları vardı. Sanki tam değillermiş gibi gözüküyorlardı. Göz yerinde iki delik olan resimler gibi. Ya da küçük bir parçası eksik olan bilmeceler. Richards, bunun nedeni çaresizlik içinde olmayışları, diye düşündü. Hiçbirinin midesinde kurtlar ulumamış. Kafaları delice düşünceler ve çılgınca umutlarla dolu değil...

Bu insanlar yolun sağ tarafında duruyorlardı. Arabayla önünden geçtikleri kulüp ve marina tarafında.

Karşı tarafta, solda ise yoksullar bekliyorlardı. Damarları çatlamış kırmızı burunlar. Yassılmış, sarkmış göğüsler. Yapış

yapış saçlar. Beyaz çoraplar. Soğuğun neden olduğu yaralar. Sivilceler. Aptalca açılmış ağızlar.

Buraya sürüyle polis toplanmıştı. Hâlâ da geliyorlardı. Richards birdenbire ortaya çıkmış olmasına rağmen polisin böyle çabucak vaziyet alabilmesine şaşmadı. Amerika'nın bir köşesindeki kentte bile sopa ve tabanca insanların ellerinin altındaydı. Köpekler mahsus aç bırakılıyorlardı. Çünkü yoksullar sonbahar ve kışın kapalı kalan yazlık evlere giriyorlardı. Yeni yetişen çocuklardan oluşan çeteler de süpermarketlere saldırıyorlardı. Fakir kişilerin mağaza vitrinlerine sabunla imlası bozuk müstehcen sözler yazdıkları görülmüştü. Deri, krom, iki yüz dolarlık elbiseler ve şişkin göbekler sefillerin ağızlarının öfkeli bir tükürükle dolmasına neden oluyordu. Onların Jack Johnson, Muhammed Ali ve Clyde Bartow gibilere ihtiyaçları vardı. Şimdi de durmuş olayı seyrediyorlardı.

Richards kendi kendine, sayın bayanlar ve baylar, dedi. İşte sağda yazın tatile gelen kimseler. Şişman ve biçimsizler ama zırhları yerli yerinde. Sağda ise Aç Beyazlar duruyor. Kiloları elli, elli beş var yok. Ama sert birer rakip sayılırlar...

Richards ağır ağır ilerleyen arabayla onların arasından geçti.

. Eksi 038 ve Geriye Sayma

Bir saat geçti. Saat dört olmuştu. Gölgeler yola doğru uzuyordu.

Kanepede iyice sinmiş olan Richards zaman zaman kendinden geçiyor, sonra yine aklı başına geliyordu. Yeni yarasına bakmak için gömleğinin eteklerini beceriksizce pantolonundan çıkarmıştı. Kurşun gövdesinin yanında çirkin ve derin bir oluk açmıştı. Çok kanamıştı yara. Kan pıhtılaşmıştı ama istemeye istemeye. Hızlı hareket etmek zorunda kaldığı zaman yara yeniden açılarak yine kanamaya başlayacaktı. Ama bu önemli değildi.

Onu parça parça edeceklerdi nasıl olsa. Bu silahların karşısında yaptığı plan gülünç kaçıyordu. Ama yine de planı uygulayacak ve boşlukları dolduracaktı. Ve sonunda bir «kaza» olacak. otomobil patlayarak bükülmüş vidalar ve maden parçacıkları halini alacaktı. («Korkunç bir kaza oldu... Polis memuru olay inceleninceye kadar geçici olarak görevden uzaklaştırıldı... Masum bir insanın ölmesi çok üzücü bir olay...» Bunu borsa haberleriyle Papa'nın son açıklaması arasında söyleyivereceklerdi.) Richards, Amelia Williams için gitgide daha endişeleniyordu. Kadının tek suçu alışveriş için çarşamba sabahını seçmiş olmasıydı.

Amelia birdenbire, «İleride tanklar var,» dedi. Sesi hafif ve sanki neşeliydi. Ama yine de bir isteri krizinin izleri vardı. «Düşünebiliyor musun? Bu...» Birdenbire ağlamaya başladı.

Richards bekledi. Sonra da, «Hangi kentteyiz?» diye sordu.

«L-L-Levhada W-W-Winterport yazılıydı. Dayanamayacağım. Onların bu işi bitirmelerini bekleyemeyeceğim! Bunu yapamayacağım!»

Genç adam, «Pekâlâ,» dedi.

Kadın gözlerini ağır ağır kırptı. Sanki kafasını toplamaya çalışıyormuş gibi başını pek hafifçe salladı. «Ne?»

«Arabayı durdur. Ve in.»

«Ama onlar seni öl...»

«Evet. Ama etrafa kanlar saçılmaz. Sen de bir tek damla kan bile görmezsin. Onları beni ve arabayı buharlaştıracak güçte silahları var.»

«Yalan söylüyorsun. Beni öldüreceksin.»

Richards tabancayı dizlerinin arasından sarkıtmıştı. Silahı yere lastik paspasın üzerine attı.

Kadın delirmiş gibi, «Esrar istiyorum!» dedi. «Kendimden geçmeliyim. Ah, Tanrım! Neden benden sonraki arabayı beklemedin? Ah, Tanrım!»

Richards gülmeye başladı. Kesik kesik soluyarak, hırıltılı hırıltılı güldü. Gövdesinin yanındaki yara sızlıyordu. Gözlerini yumdu. Yaşlar gözkapaklarının altından akıncaya kadar güldü.

Amelia birdenbire, «Ön cam kırık olduğu için arabanın içi soğuk,» diye mırıldandı. «Radyatörü çalıştır.» Akşama özgü gölgelerin arasında yüzü uçuk renkli bir leke gibi duruyordu.

. . . Eksi 037
ve Geriye Sayma . . .

Amelia, «Derry'deyiz,» diye haber verdi.

Sokaklar tıklım tıklım insan doluydu. Damlardan sarkıyor, yazlık eşyaları boşaltılmış balkon ve verandalarda oturuyorlardı. Yağlı kaplardan kızarmış tavuk ve sandviç yiyorlardı.

«Jetalanının yolunu gösteren levhalar var mı?»

«Evet. Ben de onları izliyorum. Kapıları kapatıverecekler.»

«Öyle bir şey yaparlarsa yine seni öldüreceğimi söyleriz.»

«Bir uçak mı kaçıracaksın?»

«Deneyeceğim.»

Sağa, sonra da sola saptılar. Megafondan yükselen tekdüze bir ses halkı geri çekilmesi, dağılması için uyarıyordu.

«O gerçekten senin karın mı? Şu resimdeki kadın?»

«Evet. Adı Sheila. Bebeğimiz Cathy bir buçuk yaşında. Gribe yakalandı. Belki şimdi daha iyidir. Zaten onun yüzünden bu işe giriştim.»

Bir helikopter onlara doğru inerken dev bir örümceğe benzeyen gölgesi yolun ilerisine düştü. Fazla yüksek bir ses Richards'a kadını bırakmasını emretti. Ses kesildiği zaman Amelia'yla yeniden konuşabildiler.

«Karın küçük bir fahişeye benziyor. Kendisine biraz özen gösterebilir.»

Richards ifadesiz bir sesle, «Fotoğrafı değiştirdiler,» dedi.

«Böyle bir şey yaparlar mı?»

«Evet, yaparlar.»

«Jetalanı. Oraya yaklaşıyoruz.»

«Kapılar kapatılmış mı?»

«Göremiyorum... Bir dakika... Açık ama barikat var. Bir tank. Topuyla bize nişan almış.»

«Ona on beş metre kadar yaklaş, sonra da dur.»

Taşıt dört şeritli yolda ilerleyerek park edilmiş polis araba-

larıyla durmadan konuşup bağırışan kalabalığın arasından geçti. Yukarıda bir levha belirdi. «Voight Havaalanı.» Amelia yolun iki yanındaki bataklığımsı, bir işe yaramaz açıklıkların etrafını saran elektrikli telleri gördü. Tam ileride bir trafik kontrol ve danışma bürosu vardı. Ana kapı ise bunun ötesindeydi. Kapıyı topu dörtte bir megaton mermi atabilen bir A-62 tankı kapatmıştı. Geride yollar, park yerleri ve iniş şeritlerini gözlerden gizleyen terminal binaları vardı. Dev bir kontrol kulesi H.G. Wells'in bir Marslısı gibi yükseliyordu. Batıdaki güneş pencerelerden yansıyor, sanki onların alevler içinde kalmalarına neden oluyordu. Hem personel, hem de yolcular park yerine doluşmuşlardı. Sürüyle polis onların ilerlemelerini engelliyordu. Şiddetli, iniltiye benzeyen bir ses duyuluyordu. Amelia kurşun grisi bir uçağın ana binaların gerisinden havalandığını gördü.

«RICHARDS!»

Kadın irkildi ve korkuyla genç adama baktı. Richards ona kayıtsızca elini salladı. Endişelenme, anne, diyordu kendi kendine. Ben sadece ölüyorum...

Etrafta çınlayan o fazla yüksek ses, «İÇERİYE GİRMENE İZİN YOK!» diye açıkladı. «BIRAK KADIN GİTSİN. ARABADAN İN.»

Amelia sordu. «Şimdi ne olacak? Razı değiller. Sadece bekleyecek ve sonra da...»

Richards, «Onları biraz daha zorlayalım bakalım,» dedi. «Biraz daha blöf yapacaklar sanırım. Dışarı sark. Onlara yarı delirmiş halde ve yaralı olduğumu söyle. Havayolları Polisine teslim olmak istediğimden söz et.»

«Ne yapmak istediğinden, ne yapmak istediğinden?»

«Havayolları Polisi ne federallerdendir, ne de eyalet güvenlik güçlerinden. Birleşmiş Milletlerin kararıyla uluslararası bir örgüt halini aldılar. Eskiden onlara teslim olanların affedildikleri söylenirdi. Palavra tabii. Onlar insanı Avcılara teslim ediyorlar. Avcılar da işini bitiriveriyorlar.»

Amelia yüzünü buruşturdu.

«Ama belki bu masala inandığımı sanırlar. Ya da kendi kendimi buna inandırdığımı. Haydi, onlara söyle bunu.»

Kadın dışarı sarkarken Richards'ın bütün sinirleri gerildi. Amelia'nın aradan çıkarılmasını sağlayacak «bir kaza» olacak-

sa herhalde bu anın uygun olduğunu düşüneceklerdi. Kadının başı ve gövdesinin üst kısmı silaha karşı açıktı. Bir tek tetik çekildiği an bütün komedi de çabucak sona erecekti.

Amelia, «Ben Richards Havayolları Polisine teslim olmak istiyor!» diye bağırdı. «İki yerinden yara aldı.» Omzunun üzerinden dehşetle baktı. Jetin uzaklaşmasıyla etrafa çöken sessizlikte sözleri iyice duyuluyordu. Titreyen sesi dehşet doluydu. «Çoğu zaman çıldırmış gibi davranıyor. Tanrım! Çok korkuyorum!.. Lütfen... Lütfen... LÜTFEN!»

Kameralar bütün bu sahneyi alıyor ve istasyonlara gönderiyorlardı. Birkaç dakika sonra bütün Kuzey Amerika ve dünyanın yarısı olayı izleyecekti. Bu da iyi bir şeydi. Harika. Richards kol ve bacaklarının yeniden gerildiğini hissetti. Ve o zaman umutlanmaya başladığını anladı.

Bir an derin bir sessizlik oldu. Trafik kontrol kulübesinin gerisinde tartışmalar oluyordu.

Richards usulca, «Çok güzel...» diye mırıldandı.

Amelia ona baktı. «Korkmuş gibi konuşmanın zor olduğunu mu sanıyorsun? Sen ne düşünürsen düşün, bu işe birlikte girişmedik. Ben sadece senin uzaklaşmanı istiyorum.»

Richards ilk kez o zaman kadının kanlar bulaşmış siyahlı yeşilli bluzunun sardığı göğüslerinin ne kadar kusursuz olduğunu farketti. Kusursuz ve çok değerliydi bu göğüsler.

Birdenbire ani bir gıcırtı ve homurtu duyuldu. Amelia haykırdı.

Richards, «Tank,» dedi. «Endişelenme. Sadece tank bu.»

Kadın, «Tank hareket etti,» diye haber verdi. «Içeri girmemize razı olacaklar.»

«RICHARDS! 16 NUMARALI PARK YERİNE GİDECEKSİN. HAVAYOLLARI POLİSİ SENİ ORADA BEKLEYECEK! VE SENİ TUTUKLAYACAK!»

Richards usulca, «Pekâlâ,» dedi. «Yola devam et. Kapıdan girdikten yedi yüz elli metre kadar ötede dur.»

Amelia umutsuzca mırıldandı. «Beni öldürteceksin.»

Hava taşıtı yerden on santim yükseldi. Homurdanarak ilerledi. Kapıdan girerlerken Richards yere çömeldi. Onları pusuya düşürebilirlerdi. Ama öyle bir şey olmadı. Düzgün asfalt yol ana binalara doğru gidiyordu. Üzerinde bir ok işareti bulunan bir

levha 16-20 numaralı park yerlerine oradan gidildiğini açıklamaktaydı.

Polis burada sarı barikatların gerisinde ayakta ya da dizüstü duruyordu.

Richards kadına, «Şimdi dur,» dedi. Amelia bu emri yerine getirdi.

Karşıdakiler hemen tepki gösterdiler. «RICHARDS! ILERLE! HEMEN 16 NUMARALI PARK YERİNE GİT!»

Richards, Amelia'ya, «Onlara bir megafon istediğimi söyle,» dedi. «Yolun yirmi metre kadar yukarısına bıraksınlar. O adamlarla konuşmak istiyorum.»

Amelia bağırarak bu isteği açıkladı. Ve sonra beklediler. Bir dakika sonra lacivert üniformalı bir adam koşarak yaklaştı ve elektrikli bir megafonu yola bıraktı. Bir an orada durdu. Belki de beş yüz milyon kişinin kendisini izlediğini düşünüyor ve bunun zevkini çıkarıyordu. Sonra yine barikatların arkasındaki isimsizlere karıştı.

Richards, Amelia'ya baktı. «Haydi.»

Usul usul megafona yaklaştılar. Sürücü yeri onun hizasına geldiği zaman kadın kapıyı açarak megafonu aldı. Beyazlı kırmızılıydı. Yanda bir şimşek resmi ve yukarısında da GA harfleri vardı.

Richards, «Tamam,» dedi. «Ana binadan ne kadar uzaktayız?»

Amelia gözlerini kıstı. «Dört yüz metre kadar sanırım.»

«Ya 16 numaralı park yerinden?»

«İki yüz metre kadar.»

«İyi. İşte bu iyi. Evet.» Richards dudaklarını dişleyip durduğunu farketti ve kendini zorlayarak durmaya çalıştı. Başı ağrıyor, bütün vücudu adrenalin yüzünden sızlıyordu. «İlerle. Park yerinin girişine kadar git ve orada dur.»

«E, sonra?»

Richards sinirli sinirli güldü. «İşte Richards son savaşını orada verecek.»

. . . Eksi 036
ve Geriye Sayma .

Amelia arabayı park yerinin girişinde durdurduğu zaman tepki pek çabuk geldi. Megafon, «İLERLE!» diye emretti. «HAVAYOLLARI POLİSİ İÇERİDE. İSTEDİĞİN GİBİ.»

Richards ilk kez kendi megafonunu kaldırdı. «ON DAKİKA. DÜŞÜNMEM GEREKİYOR.»

Yine bir sessizlik oldu.

Amelia kontrollu bir sesle, «Onları seni öldürmeye zorladığının farkında değil misin?» diye sordu.

Richards garip bir sesle güldü. Çaydanlıktan kaçan buharın sesine benziyordu bu. «Onlara kazık atmaya hazırlandığımı biliyorlar. Ama bunu nasıl başaracağımı anlayamıyorlar.»

Kadın, «Başaramazsın,» dedi. «Bunu hâlâ anlayamadın mı?»

Richards başını salladı. «Belki de başarabilirim.»

. Eksi 035
ve Geriye Sayma .

«Dinle, Amelia... Yarışmalar ilk başladığı zaman herkes onların dünyanın en harika eğlencesi olduğunu söyledi. Çünkü o güne kadar öyle bir program hiç yapılmamıştı. Ama hiçbir şey o kadar orijinal sayılmaz. Roma'da gladyatörler de aynı şeyi yapıyorlardı. Sonra... bir başka oyun daha var. Poker. Pokerde en büyük el floş ruvayal'dir. En zoru ise beş kâğıtla oynanan 'açık poker' Bu oyunda dört kart masada açık durur. Beşinci kart elindedir Buna 'gizli kart' denir. Her isteyen beş, on sent vererek oyunda kalabilir. Karşındakinin gizli kartını görmek sa-

na belki yarım dolara malolur. Ama ortadaki para artarken gizli kart da gitgide değerlenir. Ortaya ömür boyunca biriktirdiğin parayı, evini ve arabanı sürdükten sonra da bu kâğıt sana Everest kadar yüksek gözükür. 'Koşucu' da böyle bir şey işte. Ancak benim oyunda sürebilmem için param olmaması gerekiyor. Onların adamları, silahları ve bol zamanları var. Onların kâğıtları ve fişleriyle yine onların kumarhanesinde oynuyoruz. Beni yakaladıkları an çabalamaktan vazgeçebileceğimi sanıyorlardı. Ama belki ben de kumarda biraz hile yaptım. Haberciler. İşte benim maça onlum. Oradan sağsalim ayrılmama izin vermek zorunda kaldılar. Çünkü olayı herkes seyrediyordu. O ilk barikattan sonra bizi usulca ortadan kaldırmaları imkânsızlaştı. Bir bakıma garip bir durum bu. Çünkü Şebekeye o saygınlığı sağlayan Bedava-V. 'Bedava-V'de gördüğün doğrudur.' Onun için bütün ülke, polisin rehinemi... orta tabakadan, hali vakti yerinde kadın rehinemi öldürdüğünü izlediği takdirde hepsi de bu olayın doğru olduğuna inanacaklardı. İşte bu tehlikeyi göze alamadılar. Zaten sistem gitgide daha fazla şüpheyle karşılaşıyor. Garip değil mi? Benim gibiler buradalar. Yolda zaten olay çıktı. Bütün polisler ve Avcılar silahlarını bize doğru çevirdikleri takdirde pek kötü bir şey olabilir. Bir adam, bana benzeyenlerin yakınından ayrılmamamı söyledi. Bu sözleri sandığından da doğruydu. Bana karşı dikkatli davranmalarının nedeni burada benim gibilerin bulunması... Benimkiler maça valeleri. Olaya karışan kadın - dam sensin. Ben de rua'yım. O eli kılıçlı adam. Masaya açtığım kartlarım şunlar: Kitle iletişim araçları, gerçek bir olay çıkması ihtimali, sen, ben. Bunların birarada hiçbir değerleri yok. Bir çift, onları yener. Maça ası olmadıkça bu kâğıtlarım bir işe yaramaz. Ama as oldu mu, kimse beni yenemez.»

Richards birdenbire kadının çantasını aldı. Krokodil taklidi deriden yapılmış, sapı gümüş zincir bir çantaydı.

Çantayı cebine soktu. Cebi iyice kabardı.

Usulca, «Elimde as yok,» dedi. «Biraz düşünceli davransaydım asım da olurdu. Ama gizli kartım var. Göremedikleri bir kâğıt. Onun için de blöf yapacağım.»

Amelia ifadesiz bir sesle, «Hiçbir şansın yok,» diye cevap verdi. «Çantamla ne yapabilirsin ki? Onları dudak boyasıyla mı vuracaksın?»

«Onlar çok uzun bir süreden beri hileli bir oyun oynuyorlar. Bu yüzden yenilecekler. Bence hepsi de birbirinden korkak.»

«RICHARDS! ON DAKİKA DOLDU!»

Richards megafonu ağzına götürdü.

Eksi 034
ve Geriye Sayma .

«BENİ DİKKATLE DİNLEYİN!» Richards'ın sesi alanda gürültüyle yankılandı. «YANIMDA ALTI KİLO DİNAKOR PLASTİK PATLAYICI VAR. CEKETİMİN CEBİNDE. ŞU 'KARA İRLANDALI' DEDİKLERİ PATLAYICIDAN. ALTI KİLO, BEŞ YÜZ METRE ÇAPINDAKİ BİR ALANDA HERKESİ VE HER ŞEYİ YOK EDER. HERHALDE ALANDAKİ JET YAKITI DEPOLARININ PATLAMALARINA DA NEDEN OLUR. TALİMATIMI HARFİ HARFİNE YERİNE GETİRMEZSENİZ HEPİNİZİ CEHENNEME UÇURURUM. PATLAYICIYA BİR GENERAL ATOMİK FÜNYESİ TAKILI. BU HALKAYI YARISINA KADAR ÇEKTİM. ONU HAFİFÇE OYNATMAM YETERLİ OLUR. BAŞLARINIZI BACAKLARINIZIN ARASINDAN SOKARAK POPOLARINIZA BİRER VEDA ÖPÜCÜĞÜ KONDURURSUNUZ.»

Kalabalıktan çığlıklar yükseldi, sonra da bir dalgalanma oldu. Barikatlardaki polisler birdenbire artık halkı engellemelerine gerek kalmadığını farkettiler. Kadınlarla erkekler alanda ve kırlarda koşuyor, kapılardan fırlıyor, havaalanının etrafındaki tellerden aşıyorlardı. Suratları panik yüzünden ifadesizleşmişti.

Polisler endişeyle kımıldandılar. Amelia bir tek kişinin yüzünde bile inanmazlık görmedi.

Korkunç bir ses, «RICHARDS!» diye gürledi. «YALAN BU. İN ARABADAN.»

Genç adam da yine gürültüyle yankılanan bir sesle, «İNECEĞİM,» dedi. «AMA ONDAN ÖNCE EMİRLER VERECEĞİM. BİR JETİN YAKIT ALMASINI VE UÇUŞA HAZIR OLMASINI İSTİYORUM. AZ SAYIDA MÜRETTEBAT YETİŞİR. JET YA BİR

LOCKHEED /GA OLMALI. YA DA BİR DELTA SUPERSONİK. EN AŞAĞI İKİ BİN MİLLİK YOLU AŞABİLMELİ. HER ŞEYİN DOKSAN DAKİKADA HAZIRLANMASINI İSTİYORUM.»

Kameralar durmadan çalışıyor, flaşlar parlayıp sönüyordu.

Basın da endişeliydi. Ama tabii beş yüz milyon izleyicinin ruhsal baskısını da gözönüne almak zorundaydılar. Onlar gerçektiler. İşleri de öyle. Ama Richards'ın altı kilo «Kara İrlandalı»sı bu hayran olunacak suçlunun bir hayaliydi belki de.

«RICHARDS?» Sonbahara özgü serinliğe rağmen sadece siyah bir pantolonla beyaz bir gömlek giymiş ve kollarını kıvırmış bir adam, 16 numaralı park yerinin elli metre gerisinde, üzerinde işaretler olmayan arabaların arasından çıktı. Elinde Richards'ınkinden daha büyük bir megafon vardı. Amelia uzaktan sadece adamın küçük bir gözlüğü olduğunu görebildi. Camları batmakta olan güneşin ışıklarında pırıldıyordu.

«BEN EVAN MCCONE'UM!»

Richards bu adı biliyordu tabii. Sözümona bu adı duyar duymaz müthiş bir korkuyla sarsılacaktı. Ve Richards korku hissettiği zaman buna hiç şaşmadı. Evan McCone Avcı Başıydı. Richards, Edgar G. Hoover'la Heinrich Himmler'in torunu, diye düşündü. Şebekenin kadife eldiveninin içindeki çelik pençe. Bir umacı. Yaramaz çocukları korkutacak bir ad. «Kibritlerle oynamaktan vazgeçmezsen, dolaptan Evan McCone'u çıkarırım, Johnny.»

Richards bir an kâbusundaki o sesi hatırladı. «Aradığımız adam sen misin, küçük kardeş?»

«SEN YALAN SÖYLÜYORSUN, RICHARDS! BUNU BİLİYORUZ. GA KARTI OLMAYAN HİÇ KİMSE DİNAKOR BULAMAZ. KADINI BIRAK GİTSİN. SEN DE ARABADAN İN. ONU DA SENİNLE BİRLİKTE ÖLDÜRMEK İSTEMİYORUZ.»

Amelia usulca, acı dolu ıslık gibi bir ses çıkardı.

Richards da kükredi. «BU SÖZLERİ SHAKER HEIGHTS'DAKİLERE YUTTURABİLİRSİN, KÜÇÜK ADAM! PARAN VARSA SOKAKTA HER BLOKUN KÖŞESİNDEN PATLAYICI ALABİLİRSİN. VE BEN DE ÖYLE YAPTIM. YARIŞMALAR FEDERASYONUNUN PARASINI KULLANDIM. ARTIK SEKSEN DÖRT DAKİKAN VAR.»

«ANLAŞMA YOK.»

«MCCONE?»

«EVET?»

«KADINI YOLLUYORUM. O KARA IRLANDALIYI GÖRDÜ.» Amelia duyduğu dehşet yüzünden sersemlemiş gibi ona bakıyordu. «O ARADA HAZIRLAN. SEKSEN BEŞ DAKİKA KALDI. VE BEN BLÖF YAPMIYORUM, KÖPEK! BİR TEK KURŞUN VE ONDAN SONRA HEPİMİZ DE AYA UÇARIZ.»

Kadın, «Hayır...» diye fısıldadı. Yüzünde duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ifade vardı. Dudakları gülümsüyormuşcasına gerilmişti. «Senin için yalan söyleyeceğime inanamazsın.»

«Söylemezsen beni öldürürler. Yaralıyım, berbat haldeyim. Kendimde değilim pek. Neler söylediğimi biraz biliyorum. Ama bunun en iyi yol olduğundan eminim. Tek yol olduğundan. Şimdi dinle. Dinakor beyaz, katı bir cisimdir. Ele biraz yağlı gibi gelir. Bu...»

«Hayır! Hayır! Hayır!» Kadın elleriyle kulaklarını tıkadı.

«Beyaz bir sabuna benzer. Ama çok yoğundur. Şimdi sana patlatma halkasını tarif edeceğim...»

Amelia ağlamaya başladı. «Bunu yapamayacağım. Bilmiyor musun? Bir vatandaş olarak görevlerim var. Vicdanım da. Ve...»

Richards alaycı bir biçimde cümleyi tamamladı. «Ve senin yalan söylediğini anlayabilirler. Ama anlayamayacaklar. Çünkü sen beni desteklersen yenilgiyi kabul edecekler. Ve ben de koca popolu bir kuş gibi uçup gideceğim.»

«Bunu yapamam!»

«RICHARDS KADINI GÖNDER!»

Richards konuşmasını sürdürdü. «Patlatma halkası altından. Beş santim çapında. Bir anahtarlığa benziyor. Buna kaleme benzeyen bir çubuk takılı. Çubuğa da GA tetiği bağlı. Tetik bir kalemin ucundaki silgiyi andırıyor.»

Amelia öne arkaya sallanıyor ve hafifçe inliyordu. İki elini yanaklarına dayamış, etlerini hamurmuş gibi büküyordu.

«Onlara halkayı yarı çektiğimi söyledim. Bu da Irlandalının yüzeyinde küçük bir çentiği görebileceğin anlamına geliyor. Anladın mı?»

Kadın cevap vermedi. Sallanıyor, ağlayıp inliyordu.

Richards usulca, «Tabii anladın,» dedi. «Sen çok zeki bir kadınsın. Öyle değil mi?»

Amelia, «Yalan söylemeyeceğim,» diye mırıldandı.

«Sana başka bir şey sorarlarsa, «Bilmiyorum,' dersin. 'Görmedim. Çok korkmuştum. Sadece ilk barikattan beri o halkayı tutuyor. Onun ne olduğunu bilmiyordum. Ama elini halkadan hiç çekmedi.»

«Beni şimdi öldür, daha iyi.»

Richards, «Haydi,» dedi. «İn bakalım.»

Amelia telaşla ona baktı. Dudakları titriyordu. Gözleri iki kara deliğe dönüşmüştü. Güneş gözlüklü, güzel ve kendinden emin kadın ortadan kaybolmuştu. Richards o kadının bir daha ortaya çıkıp çıkmayacağını düşündü. Hiç sanmıyordu. O kadın tam olarak gözükmeyecekti artık.

«Git,» dedi. «Git. Git.»

«Ben... Ben... Ah, Tanrım...»

Amelia kapıya doğru atıldı. Dışarıya yarı fırladı, yarı yuvarlandı. Sonra hemen ayaklarını yere bastı ve koşmaya başladı. Saçları uçuşuyordu. O anda Richards'a pek güzel gözüktü. Bir tanrıça gibiydi. Genç kadın patlayan milyonlarca flaşa doğru gitti.

Tüfekler kaldırılıp omuzlara dayanırken ışıldadılar. Ama kalabalık gözlerini kadına diktikleri için tekrar indirdiler. Richards direksiyon tarafındaki pencereden usulca bakmaya çalıştı ama hiçbir şey göremedi. Olduğu yerde büzülerek saate bir göz attı. Ve kıyametin kopmasını beklemeye başladı.

. Eksi 033
ve Geriye Sayma .

İki dakika geçti. İki dakika daha. İki dakika daha.

«Richards!»

Genç adam megafonu dudaklarına götürdü. «YETMİŞ DOKUZ DAKİKA KALDI, MCCONE.»

Oyunu sonuna kadar sürdürecekti. Zaten başka yol da yoktu. McCone ateş edilmesi için emir verinceye kadar blöfe devam

edecekti. Sonu çabuk gelecekti. Ve aslında artık bu da pek önemli değildi.

Sessizlik sonsuza kadar uzadı. «DAHA FAZLA ZAMANA İHTİYACIMIZ VAR. EN AŞAĞI ÜÇ SAAT. BU ALANDA L/GA YOK. DELTA DA. UÇAĞIN GETİRTİLMESİ GEREKİYOR.»

Richards, Amelia bu işi başardı, diye düşündü. Ah, Tanrım! Kadın bir uçurumun derinliklerine baktı. Sonra da onun üzerinden aştı. Aşağıya ağ gerilmemişti. Geriye dönüş de yoktu. Şaşılacak bir şey bu.

Tabii Amelia'ya inanmadılar. Hiçbir şeye inanmamak onların görevi. Şimdi onu terminallerden birindeki bir odaya sürüklercesine götürüyorlar. Orada McCone'un dikkatle seçtiği sorgulama uzmanları bekliyor. Amelia'yı içeri sokar sokmaz hep aynı şeyleri tekrarlayacaklar... «Tabii çok sarsıldınız, Bayan Williams. Ama her şeyi iyice anlamamız gerekiyor.. Lütfen anlattıklarınızı bir kere daha tekrarlar mısınız? Şimdi... bir tek küçük nokta bizi şaşırtıyor... Bunun tam tersi olmadığından emin misiniz?.. Nereden biliyorsunuz... Neden?.. O zaman Richards ne dedi?»

İşte şimdi de bu yüzden zaman kazanmaya çalışıyorlardı. Birtakım mazeretlerle Richards'ı oyalayacaklardı. «Yakıt alma sorunu var. Daha fazla zaman gerekiyor... Jet limanında mürettebat yok. Daha fazla zaman gerekiyor... Sıfır sekiz numaralı şeride bir uçan daire indi. Daha fazla zaman gerekiyor... Daha kadını da konuşturamadık. Amelia Williams'a senin yüksek patlayıcının çanta dolusu kâğıt mendil, bozuk para, makyaj malzemesi ve kredi kartlarından oluştuğunu hâlâ itiraf ettiremedik. Daha fazla zaman gerekiyor... Henüz seni öldürme tehlikesini de göze alamıyoruz. Daha fazla zaman gerekiyor...»

«RICHARDS?»

Genç adam megafonla cevap verdi. «BENİ DİNLEYİN. YETMİŞ BEŞ DAKİKANIZ KALDI. SONRA HER ŞEY HAVAYA UÇACAK.»

McCone sesini çıkarmadı.

Seyirciler kıyamet ihtimaline rağmen yine de usul usul geri gelmeye başlamışlardı. Gözleri irileşmiş, ıslak ıslaktı. Bakışlarında cinsellik vardı. Birkaç taşınabilir projektöre el konmuştu. Şimdi küçük araba ışık içindeydi. Bu yüzden kırık ön cam daha da göze batıyordu.

Richards kadını götürdükleri küçük odayı hayalinde canlandırmaya çalıştı. Amelia'yı gerçeği söylemesi için sıkıştırıyor ama başarılı olamıyorlardı. Tabii basın mensuplarını içeri almamışlardı. McCone'un adamları kadının ödünü patlatmaya çalışıyorlar ve herhalde bunu başarıyorlardı. Ama yoksulların yüzlerinin silindiği gettodan olmayan bir kadını ne dereceye kadar zorlayabilirlerdi? İlaçlar Richards bazı ilaçlar olduğunu biliyordu. McCone'un hemen getirtebileceği maddeler. Yaqui kabilesinden bir kızılderiliyi bile bülbül gibi konuşturabilecek ilaçlar. Bir rahibin günahlarını çıkaran kişilerin sırlarını bir stenografın kayıt makinesi gibi açıklamasına neden olacak ilaçlar.

Biraz elektrik? 2005 yılındaki Seatle ayaklanmalarında çok işe yarayan o elektrikli uzaklaştırma aygıtları? Yoksa Amelia'yı soruları arka arkaya tekrarlayarak mı konuşturmaya çalışacaklardı?

Bu düşüncelerin hiçbir yararı yoktu ama Richards onları kafasından kovamıyordu. Terminallerin gerisinden motoru ısıtılan bir Lockheed yolcu uçağının o belirgin gürültüsü geliyordu. Richards'ın kuşunun. Ses düzenli olarak yükselip yükselip alçalıyordu. Gürültü birdenbire kesildiği zaman uçağa yakıt verildiğini anladı. Acele ederlerse işi yirmi dakikada bitirebilirlerdi. Ama onların acele etmeyeceklerini biliyordu.

Vay vay vay... Bütün kartlar masada. Biri dışında.

McCone? McCone kadını hâlâ sıkıştırıyor musun? Beynini dilim dilim kestin mi?

Alanda gölgeler uzadı. Herkes bekliyordu.

... Eksi 032
ve Geriye Sayma .

Richards o eski klişenin yalan olduğunu anladı. Zaman durmuyordu. Durabilseydi herhalde birkaç bakımdan çok iyi olurdu. O zaman umutları da sona ererdi.

Megafondan yükselen ses Richards'a yalan uydurduğunu söyledi. O da, «EĞER ÖYLE DÜŞÜNÜYORSANIZ HEMEN ATEŞ AÇIN,» diye karşılık verdi. Beş dakika sonra etrafta yankılanan başka bir ses Richards'a Lockheed'in kapaklarının donmuş olduğunu, başka bir uçağa yakıt vereceklerini bildirdi.

O da, «İyi ya,» dedi. «Uçak verdiğim sürenin sonunda kalkmaya hazır olsun da.»

Dakikalar ağır ağır geçti. Yirmi altı dakika kaldı... Yirmi beş... Yirmi iki... Yirmi... Amelia'yı hâlâ konuşturamadılar. Tanrım belki de o On sekiz... On beş... Richards yine uçağın motorlarının gürültüsünü duydu. Alan teknisyenleri yakıt sistemini ve diğer şeyleri kontrol ederlerken motorların sesi tiz bir ulumaya dönüştü... On dakika... Sekiz...

«RICHARDS?»

«BURADAYIM!»

«DAHA FAZLA ZAMANA İHTİYACIMIZ VAR. KUŞUN KAPAKLARI DONUP KASKATI KESİLMİŞ. HAVA DELİKLERİNİ SIVI HİDROJENLE YIKAYACAĞIZ BİZE MUTLAKA BİRAZ DAHA ZAMAN VERMELİSİN.»

«ZAMANINIZ VAR. TAM YEDİ DAKİKA. ONDAN SONRA SERVİS RAMPASINDAN ALANA İNECEĞİM. DİREKSİYONU TEK ELİMLE KULLANACAĞIM. DİĞER ELİM PATLATMA HALKASINDA OLACAK. BÜTÜN KAPILAR AÇILACAK. DEVAMLI O YAKIT DEPOLARINA YAKLAŞACAĞIMI DA UNUTMA!»

«SEN GALİBA DURUMUN...»

«ARTIK KONUŞMAYACAĞIM, AHBAP. ALTI DAKİKA.»

Saatteki saniye iğnesi döndü. Üç dakika kaldı. İki. Bir. Küçük odada neler yaptıklarını düşünemiyorum... Amelia'nın hayalini gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı ama başaramadı. O da artık bulanıklaşarak diğer yüzlere karışıyordu. Bir surat, Stacey ve Bradley, Elton ve Virginia Parrakis ve köpekli çocuğun yüzlerinden oluşuyordu. Richards sadece Amelia'nın güzel ve yumuşak olduğunu biliyordu. Pek çok kadın gibi makyaj ve plastik ameliyat sayesinde sakin bir güzelliğe kavuşmuştu. Amelia yumuşaktı. Yumuşacık. Ama benliğinin derinliklerinde sert bir şey gizliydi. Anglo-Sakson ve Protestan beyaz kadın, neren sert senin? Yeterince sağlam mısın? Yoksa şu anda blöfümü açıklıyor musun?

Richards'ın çenesinden sıcak sıcak bir şeyler akıyordu. Dudağını ısırmış olduğunu farketti. Hem de birkaç defa. Dalgın dalgın dudağını sildi. Kolunda damla biçimi bir kan lekesi kalmıştı. Arabanın vitesini değiştirdi. Kaldırıcılar homurdanırken taşıt yükseldi.

«RICHARDS! O ARABAYI HAREKET ETTİRİRSEN ATEŞE BAŞLAYACAĞIZ! KADIN KONUŞTU! BİZ HER ŞEYİ BİLİYORUZ!»

Ama bir tek kişi bile ateş etmedi.

Bu olayı önemsizleştirdi âdeta.

Eksi 031 ve Geriye Sayma

Servis rampası cama benzeyen bir maddeden yapılmış olan fütürist Kuzey Eyaletleri Terminalinin etrafında bir kavis çiziyordu. Rampanın iki yanına polisler dizilmişti. Ellerinde Mace-B gözyaşartıcı gazdan kalın zırhları delecek silahlara kadar her şey vardı. Birbirine benzeyen suratları aptalca ifadeli ve yamyassıydı. Richards arabayı ağır ağır sürdü. Şimdi dimdik oturuyordu. Polisler ona inekçe bir huşuyla boş boş bakıyorlardı. Richards, inekler de çıldırıp ahırda haykırarak kendini yerden yere vuran çiftçiye böyle bakarlardı, diye düşündü.

Servis bölümünün kapısı açılmıştı. Richards ağır ağır kapıdan girdi. Yüksek oktanlı gaz dolu tankerlerin ve takozlu özel uçakların önünden geçti. Bunların gerisinde mazottan kararmış beton bir şerit uzanıyordu. İşte kuşu da orada bekliyordu. On iki turbo motoru hafifçe homurdanan beyaz dev bir jumbo jet. Daha ötede şerit dümdüz alacakaranlığa doğru uzanıyor ve bir noktada sanki ufukla birleşiyordu. Tulumlu dört adam uçak merdivenini kuşa yaklaştırıyorlardı. Richards'a o merdiven bir darağacına çıkıyormuş gibi geldi.

Ve cellat da sanki bu hayali tamamlamak istermiş gibi uçağın dev gölgelerinin arasından çıktı. Evan McCone yani.

Richards ona ünlü birini ilk kez gören bir insanın merakıyla baktı. Bir yıldızı üç boyutlu filmlerde ne kadar izlerseniz izleyin, onunla karşılaşmadıkça gerçekten varolduğuna inanamıyordunuz. Ve o zaman da size hayal görüyormuşsunuz gibi geliyordu. Sanki bu varlığın ekrandaki görüntüsü dışında yaşamaya hakkı yokmuş gibi.

Evan McCone çerçevesiz gözlük takmış, ufak tefek bir adamdı. İyi dikilmiş takım elbisesinin altında göbeklenmeye başladığı belli oluyordu. Yakasına gümüşten yapılmış küçük, bayrak biçimi bir iğne takmıştı. Hiç de bir canavara benzemiyordu. Onda FBI ve CIA gibi korkutucu örgütlerin mirascısı hali de yoktu. McCone'a bakan onun gece gelen siyah araba, lastik cop, evdeki yakınlar hakkında sorulan sinsice sorular tekniklerinin ustası olduğuna inanamazdı. Bütün korku spektrumunu ezberlemiş bir insana da benzemiyordu.

«Ben Richards.» McCone megafon kullanmıyordu. Aslında sesi yumuşak ve kültürlüydü. Hiç kadınsı tarafı yoktu bu sesin.

«Evet.»

«Elimde Şebeke İletişim Komisyonunun resmi bir kolu olan Yarışmalar Federasyonunun yeminli bir talebi var. Senin yakalanmanı ve idam edilmeni istiyorlar. Bu emre uyacak mısın?»

«Bir tavuğun bir bayrağa ihtiyacı var mıdır?»

«Ah...» McCone memnun olmuşa benziyordu. «Bütün formaliteler halledildi. Ben formalitelere inanırım. Ya sen? Ah, tabii ki inanmazsın. Sen resmi şeylerle hiçbir ilişkisi olmayan bir yarışmacıydın. İşte o yüzden hâlâ yaşıyorsun. 'Koşucu' rekoru sekiz gün beş saattir. Bu rekoru iki saat önce kırdığını biliyor musun? Hayır, tabii ki bilmiyorsun. Ama rekoru kırdın. Evet. Ve Boston'daki Gençlik Kulübünden kaçışın olağanüstüydü. Anladığıma göre o olay yüzünden izleyici sayısı on iki puan artmış.»

«Harika.»

«Tabii seni Portland'da az kalsın yakalayacaktık. Şansımız yardım etmedi. Parrakis ölürken bile senin Auburn'den gizlice bir gemiye bindiğine yemin etti. Biz de ona inandık. O küçük adam öyle korkmuş gibi gözüküyordu ki.»

Richards usulca, «Tabii...» diye mırıldandı.

«Ama bu son oyunun dâhiceydi. Seni selamlıyorum. Bir ba-

kıma yarışma sona ereceği için bayağı üzülüyorum. Bir daha senin kadar yaratıcı bir rakiple karşılaşacağımı sanmıyorum.»

Richards, «Vah vah,» dedi.

McCone başını salladı. «Yarışma sona erdi artık. Kadın fazla dayanamadı. Ona sodyumpentatol verdik. Eski ama güvenilir bir yöntemdir.» McCone cebinden küçük bir otomatik çıkardı. «Arabadan in bakalım, Bay Richards. Sana son defa bir iltifatta bulunacağım. Seni burada, olayı kimsenin filme alamayacağı bu yerde öldüreceğim. Hiç olmazsa ölüm sahneni fazla kimse görmeyecek.»

Richards, «O halde hazır ol,» diyerek güldü. Kapıyı açıp arabadan indi. İki adam karşılıklı durdular.

Eksi 030 ve Geriye Sayma

İlk hareket eden McCone oldu. Başını arkaya atarak güldü. Kültürlü bir adamın gülüşüydü bu. Sesi kadife gibi yumuşaktı. «Ah, çok hoşsun, Bay Richards. Harikasın. Parayı artır. Kart al. Yeniden artır. Sizi dürüstlükle selamlıyorum. Kadın konuşmadı. Hâlâ inatla şu cebindeki kabarıklığın Kara İrlandalı olduğunda ısrar ediyor. Ona bazı yöntemleri uygulayamıyoruz. Çünkü bunların izi kalıyor. Sonradan kadını incelerlerse sırrımızın ortaya çıkmasını istemiyoruz. Şimdi New York'tan üç ampul Kanojen getirtiyoruz. Onun hiç izi kalmıyor. İlaç kırk dakika sonra burada olacak. Ama ne yazık ki, seni durdurma fırsatını bulamayacağız. Kadın yalan söylüyor. Bu çok belli bir şey. Senin gibilerin 'seçkinlik' dedikleri şeyi yapacağım ve kusuruma bakmazsan bir fikrimi açıklayacağım. Orta tabaka ancak seks konusunda ustalıkla yalan söyleyebilir. Bir düşüncemi daha söyleyebilir miyim? Tabii söyleyebilirim. Söyleyeceğim.» McCone gülümsedi. «Cebindekinin kadının çantası olduğunu sanıyorum. Bayan Williams'ın çantası olmadığını farkettik. Oysa alışverişe çıkmış. Bizim gözümüzden hiçbir şey kaçmaz. Ce-

bindeki kadının çantası değilse, onunki ne oldu?»

Richards bu oyuna gelmedi. «O kadar eminsen beni vur gitsin.»

McCone üzgün üzgün ellerini açtı. «Bunu yapmak ne hoşumuza giderdi! Ama insanların hayatını tehlikeye atamayız. Olasılık ellide bir olsa bile. Rus ruletine çok benzeyebilir. İnsan hayatının kutsal bir yanı vardır. Hükümet... bizim hükümetimiz de bunu bilir. Biz insancıl kimseleriz. »

Richards vahşice güldü. «Evet, evet.»

McCone gözlerini kırptı. «Bu nedenle...»

Richards irkildi. McCone onu ipnotize ediyordu. Dakikalar uçuyordu. Neredeyse bir helikopter o üç ampulü getirecekti. McCone kırk dakika dediğine göre helikopter herhalde yirmi dakika sonra orada olacaktı. Ve kendisi burada durmuş adamın vatansever safsatalarını dinliyordu. Tanrım! Bir canavardı bu McCone!

Richards sert bir sesle onun sözünü kesti. «Beni dinle. Nutku kısa kes, küçük adam! Kadına iğne yaptığınız zaman yine aynı şeyleri söyleyecek. Tamam mı?» Gözlerini McCone'un gözlerine dikerek birkaç adım attı. «Görüşürüz, köpek.» Adam yana çekildi. Richards, McCone'un önünden geçerken ona bakma zahmetine bile girmedi. Ceketlerinin kolları birbirine süründü. Richards, «Ah, evet,» dedi. «Bana yarı çekilmiş halkaya bir buçuk kiloluk bir gücün uygulanmasının yeterli olacağını söylediler. Ve ben şimdi bir kilo kadar güç uyguluyorum.»

McCone'un ıslık çalar gibi hızlı hızlı solumaya başlaması hoşuna gitti.

«Richards!»

Richards merdivenin ortasında durarak omzunun üzerinden bir göz attı. McCone hâlâ ona bakıyor, gözlüğünün altın sapları ışıldıyordu. «Uçak havalandığı zaman seni yerden bir füzeyle parça parça edeceğiz. Tabii herkese o halkayı çekiverdiğini söyleyeceğiz. Huzur içinde yat.»

«Ah, ama bunu yapamayacaksınız.»

«Öyle mi?»

Richards gülümsemeye başladı ve nedenin yarısını açıkladı. «Biz alçaktan ve nüfusun yoğun olduğu yerlerin üzerinden uça-

cağır.. Altı kilo İrlandalıya on iki yakıt deposu ekledin mi gerçekten müthiş bir gürültü kopar. Fazla gürültü. Kimsenin farketmeyeceğini bilseydin bu işi yapardın ama imkânsız.» Bir an durdu. «Sen çok zekisin. Paraşütleri benden önce düşündün mü?»

McCone sakin sakin, «Ah, evet,» dedi. «Paraşüt öndeki yolcu kabininde. Bu öyle sakalı ağarmış bir numara ki, Bay Richards. Yoksa dağarcığınızda başka oyunlar da mı var?»

«Paraşütü bozacak kadar aptal olmadığını umarım.»

«Ah, hayır. Bu hemen anlaşılırdı. Ve tabii sen de yere çakılmadan önce o hayali İrlandalının halkasını çekerdin. Havada etkileyici bir patlama olurdu.»

«Hoşçakal, küçük adam.»

«Güle güle, Bay Richards. Hayırlı yolculuklar.» McCone güldü. «Evet, sana dürüst davranılmasına gerçekten layıksın. Onun için de sana bir kâğıdımı daha açacağım. Harekete geçmeden önce Kanojen'in gelmesini bekleyeceğiz. Füze konusunda da haklısın. Şimdilik bir blöf bu. Yine ortaya para sürebilirsin. Öyle değil mi? Ama ben bekleyebilirim. Çünkü ben hiçbir zaman yanılmam. Asla! Ve ben senin blöf yaptığını biliyorum. Onun için rahatça bekleyebiliriz. Ama seni geciktiriyorum. Güle güle, Bay Richards.» Elini salladı.

Richards, «Yakında,» diye mırıldandı. Ama McCone'un duyamayacağı kadar alçak sesle. Ve gülümsedi.

. Eksi 029
ve Geriye Sayma . . .

Birinci mevki salon uzun ve üç kanepe genişliğindeydi. Duvarlara gerçek sequoia tahtası kaplanmış, yere şarap rengi bir halı serilmişti. Birinci mevkiyle mutfak arasında, yukarıda üç boyutlu film ekranı vardı. Yüz numaralı koltukta büyük bir paraşüt çantası duruyordu. Richards buna hafifçe vurarak mutfaktan geçti. Biri kahve yapmaya bile başlamıştı.

Richards diğer kapıdan çıktı. Şimdi pilot kabinine giden kısa koridordaydı. Sağda telsizci oturuyordu. Kırışık yüzlü adam Richards'a acı acı baktı. Sonra yine aletlerine döndü. Birkaç adım yukarıda, solda seyir görevlisi saydam plastik kılıflara sokulmuş haritalarına bakıyordu.

Boynuna takılı mikrofona, «Çocuklar hepimizin ölümüne neden olacak o adam,» diyerek sakin sakin Richards'a baktı.

Genç adam sesini çıkarmadı. Ne de olsa uzman hemen hemen haklı sayılırdı. Richards topallayarak uçağın burnuna gitti.

Pilot ellisinde, hatta daha da yaşlı bir adamdı. Eski bir usta. Kırmızı burnundan devamlı içtiği anlaşılıyordu. Ama zeki ve anlayışlı bakışlarından alkolizmin sınırına bile yaklaşmadığı belliydi. Yardımcı pilot ondan on yaş kadar küçüktü. Kasketinin altında gür kızıl saçları gözüküyordu.

Pilot. «Merhaba, Bay Richards,» dedi. Genç adamın yüzüne bakmadan önce cebindeki kabarıklığa bir göz attı. «Elinizi sıkmadığım için kusura bakmayın. Ben uçuş kaptanı Dan Holloway'im. Bu da yardımcım Wayne Duninger.»

Duninger, «Bu durumda sizinle tanıştığıma çok sevindigimi söyleyemeyeceğim,» dedi.

Richards'ın dudakları titredi. «Burada olduğum için üzüldüğümü söylememe izin verin. Kaptan Holloway, McCone'la bağlantı halindesiniz değil mi?»

«Tabii. İletişim uzmanımız Kippy Friedman sağlıyor bunu.»

«Bana konuşabileceğim bir şey verin.»

Holloway büyük bir dikkatle ona bir mikrofonu uzattı. Richards, «Uçuş öncesi hazırlıklarınıza devam edin,» dedi. «Beş dakikanız var.»

Duninger büyük bir hevesle, «Arka ambar kapağındaki yuvalara patlayıcı doldurulmasını istiyor musunuz?» diye sordu.

«Siz kendi işinizle ilgilenin.» Richards'ın sesi buz gibiydi. Ortaya son defa para sürmenin ve oyunu bitirmenin zamanı gelmişti. Kafası sanki fazla ısınmış, patlamak üzereydi. Sürülen parayı yükselt. Oyun böyleydi işte. Şimdi rest çekeceğim, McCone, diye düşündü.

«Bay Friedman?»

«Evet.»

«Ben Richards. McCone'la konuşmak istiyorum.»

Yarım dakika hiç ses çıkmadı. Holloway'la Duninger artık onunla ilgilenmiyorlardı. Hazırlığa dalmışlardı. Dev GA turboları tekrar çalışmaya başladı. Ama bu kez daha gürültüyle. Sesleri de tizleşmişti. Richards sonunda McCone'un sesini duydu. O gümbürtü de pek hafifmiş gibi bir etki yapıyordu.

«Ben McCone.»

«Haydi, küçük adam. Sen ve kadın gezintiye çıkıyorsunuz. Üç dakika sonra yükleme kapağının önünde olun. Yoksa halkayı çekerim.»

Dunninger koltuğunda sanki vurulmuş gibi kaskatı kesildi Tekrar numaraları okurken sesi dehşetle titriyordu.

Richards, eğer McCone'un cesareti varsa, dedi kendi kendine. Şimdi blöfümü görür. Kadını da istemem aslında beni ele veriyor. McCone'un cesareti varsa...

Richards bekledi.

Kafasının içinde bir saat tıkırdıyordu sanki.

Eksi 028 ve Geriye Sayma . . .

McCone konuşmaya başladığı zaman sesinde eskisinden farklı bir şey vardı. Yaygaraya benzer bir şey... Korkmuş muydu? Galiba. Richards'ın kalbi göğsünde yalpaladı sanki. Belki de her şey istediği gibi olacaktı. Belki.

«Sen delisin, Richards. Ben...»

Genç adam sertçe McCone'un sözünü kesti. «Beni dinle. Ve o arada bu konuşmayı yüz yirmi kilometre çapındaki bir alanda bütün amatör radyocuların dinlediğini de unutma. Bu haber etrafa yayılacak. Artık gizli gizli çalışmıyorsun, küçük adam. Şimdi o koskoca sahnenin tam ortasındasın. Benimle geleceksin. Çünkü ölümüne yol açacağını bildiğin bir oyuna kalkışamayacak kadar korkaksın. Kadın da benimle gelecek. Çünkü ona nereye gitmek istediğimi açıkladım.» Richards için için, bu yeterli değil, dedi. Ona daha şiddetli bir darbe indirmeliyim.

Düşünmesine izin vermemeliyim.» Sonra ekledi. «Ben halkayı çektiğim zaman kopacak kıyametten sağ çıksan bile artık hiç iş bulamazsın. Sokaklarda elma satmana bile izin vermezler.» Cebindeki çantayı delice bir heyecanla sımsıkı tutuyordu. «İşte böyle! Üç dakikan var. Konuşmayı kesiyorum.»

«Richards, dur...»

Genç adam mikrofonu kapatarak McCone'un sesini boğdu. Mikrofonu Holloway'a geri verdi. Pilot bunu alırken parmakları hafifçe titriyordu.

Holloway ağır ağır, «Gerçekten çok cesursun,» dedi. «Bunu itiraf etmeliyim. Açıkçası şimdiye kadar senin gibi yürekli biriyle hiç karşılaşmadım.»

Duninger homurdandı. «O halkayı çekerse cesareti o zaman görürsün.»

Richards, «Lütfen hazırlıklara devam edin,» dedi. «Ben konuklarımızı karşılamaya gidiyorum. Beş dakika sonra kalkacağız.» Geri dönerek paraşütü pencerenin önündeki koltuğa itti. Sonra oturup gözlerini birinci mevkiyle ikinci arasındaki kapıya dikti. Pek yakında her şeyi öğrenecekti. Her şeyi. Çaresizce, huzursuzca Amelia Williams'ın çantasını sıkıp duruyordu.

Dışarıda hava hemen hemen kararmıştı.

. Eksi 027
ve Geriye Sayma .

Sürenin dolmasına kırk beş saniye kala merdivenden çıktılar. Amelia korkmuştu, kesik kesik nefes alıyordu. Saçları rüzgârdan iyice karışmıştı. Görünüşte McCone'un tavırları eskisi gibiydi. Sakindi. Üstübaşı düzgündü. Sanki olaylar onu hiç etkilemiyordu. Ama gözleri hemen hemen psikotik sayılacak bir nefret yüzünden daha koyu duruyordu.

Avcı Başı usulca, «Hiçbir şey kazanmış değilsin, solucan,» dedi. «Biz henüz kozlarımızı oynamaya başlamadık.»

Richards uysalca, «Sizi tekrar gördüğüme sevindim, Bayan Williams,» diye mırıldandı.

Kadın Richards sanki gizli bir işaret vermiş, bir kolu çekmiş gibi ağlamaya başladı. İsterik bir ağlama değildi bu. Büyük bir umutsuzlukla hıçkırıyordu. Sendeledi. Ve bu lüks birinci mevkiin lüks halısının üzerine yığıldı. Sanki suratının uçmasından korkuyormuş gibi ellerini yüzüne bastırmıştı. Richards'ın bluzuna bulaşmış olan kanları kuruyarak koyu kırmızı yapışkan lekeler halini almıştı. Etrafa yayılmış olan bol eteğiyle solmuş bir çiçeğe benziyordu.

«Bay Richards,» Hoparlörden yükselen Holloway'in sesiydi.

«Evet?»

«Şey... gidiyor muyuz?»

«Tabii.»

«O halde alan görevlilerine kapıları kapatıp, merdiveni çekmelerini söyleyeceğim.»

«Pekâlâ, kaptan. Teşekkürler.»

«Bu kadının gelmesini istediğin zaman kendini ele verdin. Bunun farkındasın değil mi, Richards?» McCone sanki hem kaşlarını çatmış, hem de gülüyordu. Korkunç bir biçimde tam bir paranoyağa benziyordu şimdi. Yumruklarını sıkıp sıkıp gevşetiyordu.

Richards sakin sakin, «Ya, öyle mi?» dedi. «Ve sen hiçbir zaman yanılmadığına göre uçak havalanmadan bana saldıracaksın. Böylece tehlikeden kurtulacak ve başarılı olmuş sayılacaksın. Öyle değil mi?»

McCone'un dudakları gerilerek dişleri ortaya çıktı. Sonra dudaklarını bembeyaz kesilinceye kadar birbirine bastırdı. Yerinden hiç kımıldamadı. Motorlar hızlanırken uçak hafifçe sarsılmaya başladı.

İkinci mevkiin kapısı gürültüyle çarpılarak kapatıldı. Richards sancak tarafındaki yuvarlak pencerelerin birinden baktı. Dışarıdakiler merdiveni götürüyorlardı.

Şimdi hepimiz darağacındayız, diye düşündü.

Eksi 026
ve Geriye Sayma . . .

Ekranın sağındaki «Kemerlerinizi bağlayınız/Sigara içmeyin» yazısı aydınlandı. Uçak ağır ağır dönmeye başladı. Richards jetler konusunda bildiği her şeyi Bedava-V'den öğrenmişti. Bir de o heyecanlı macera romanlarından. Şimdi ikinci defa uçağa biniyordu. Ve Harding'den New York'a gitmek için bindiği uçak, bu devin yanında çocukların banyoda oynadıkları oyuncaklara benziyordu. Ayağının altındaki hareket Richards'ın hiç hoşuna gitmedi.

«Amelia?»

Kadın ağır ağır başını kaldırdı. Yüzü çökmüş, yanaklarında gözyaşlarının izleri kalmıştı. «Ha?» Sesi şaşkın ve kısıktı. Sanki nerede olduğunu unutmuştu.

«Öne gel. Kalkıyoruz.» Genç adam McCone'a baktı. «Sen istediğin yere gidebilirsin, küçük adam. Bütün uçak senin. Sadece mürettebatı rahatsız etme.»

McCone sesini çıkarmadı. Birinciyle ikinci mevkii birbirinden ayıran perdenin yakınındaki bir koltuğa oturdu. Sonra da aklına bir şey gelmiş gibi kalkarak perdenin öbür tarafına geçti.

Richards koltukların yüksek arkalıklarına dayanarak kadına doğru gitti. «Pencerenin önünde oturmak istiyorum. Daha önce bir defa uçağa bindim.» Gülümsemeye çalıştı ama Amelia ona boş gözlerle baktı. Richards kayarak oturdu. Amelia da onun yanındaki koltuğa yerleşti. Elini cebinden çıkarmaması için Richards'ın kemerini bağladı.

Amelia, «Sen bir kabus gibisin,» dedi. «Hiç sona ermeyen bir kabus.»

«Çok üzgünüm.»

Kadın, «Ben...» diye başladı ama Richards hemen eliyle onun ağzını kapatıp başını salladı. Amelia'nın gözlerinin içine bakarak sessizce, «Sus,» dedi.

Uçak dikkatle dönerken turbolardan çığlığa benzer sesler yükseldi. Jet suya girmeye hazırlanan hantal bir ördek gibi şeritlere doğru gitti. Uçak o kadar büyüktü ki, genç adam sanki jet duruyor ve yer hareket ediyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Kendi kendine belki de bu bir hayal, dedi. Belki de dışarıdan pencerelere üç boyutlu projeksiyon makineleri tutuyorlar ve... Bu düşünceyi kafasından kovdu.

Alanın sınırına erişmişlerdi. Uçak hantal hantal sağa döndü; iki ve üç numaralı şeritleri yanlamasına aştı, bir numaralı şeritte durdu.

Hoparlörden Holloway'in ifadesiz sesi yükseldi. «Havalanıyoruz, Bay Richards.»

Uçak önce ağır ağır ilerledi. Bir hava arabası hızıyla. Sonra dehşet verici bir biçimde hızlandı. Richards az kalsın korkuyla bağıracaktı. Yumuşak koltuğunda arkasına dayanıp kaldı. Dışarıdaki alan ışıkları baş döndürücü bir hızla sıçramaya başladılar. Motorlar süratlendikçe süratlendiler. Zemin yine titremeye başladı.

Richards birden Amelia Williams'ın iki eliyle onun omuzlarını yakalamış olduğunu farketti. Yüzü korku ve mutsuzlukla çarpılmıştı.

Tanrım, diye düşündü. O da hiç uçağa binmemiş. Sonra. «Gidiyoruz,» dedi. Bu sözleri tekrarlamaya başladı. Susamıyordu. «Gidiyoruz... Gidiyoruz...»

Eksi 025
ve Geriye Sayma .

Jetalanının doğu girişindeki barikatta bekleyen iki polis dev uçağın alanda hızlanışını seyrettiler. Alacakaranlıkta kırmızı ve yeşil ışıkları çakıyordu. Motorların homurtusu kulaklarını sağır edecek gibiydi.

«Gidiyor. Tanrım! Adam gidiyor.»

Beriki, «Nereye?» dedi.

Kapkara duran uçağın alandan yükselmesini seyrettiler. Jet motorlarının sesi boğuklaştı. Soğuk bir sabahta atış talimi yapılırken çıkan gürültüye benziyordu. Uçak dik bir açı yaparak yükseldi. O da bir tabakta duran tereyağ gibi sıradan, elle tutulur bir cisimdi. Ama uçuyordu.

«Yanında gerçekten patlayıcı var mı dersin?»

«Kahretsin! Bilmiyorum...»

Jetin kulaklarına gelen gürültüsü gitgide hafifliyordu. İlk polis uzaklaşan ışıklara bakmaktan vazgeçerek döndü. Yakasını kaldırdı. «O köpoğlu köpek yanında olduğu için seviniyorum. O McCone denilen herif.»

«Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?»

«Cevap vermem gerekmediği sürece sorabilirsin.»

«Richards'ın bu işi başarmasını ister miydin?»

Memur uzun bir süre bir şey söylemedi. Jetin gürültüsü hafifledi, hafifledi. sonunda duyulmaz oldu.

«Evet.»

«Kurtulmayı başaracak mı dersin?»

Polis karanlıkların arasında güldü. «Dostum, bence müthiş bir patlama olacak.»

Eksi 024 ve Geriye Sayma

Yeryüzü iyice aşağılarda kalmıştı.

Richards hayretle bakıyor, aşağıyı seyretmeye doyamıyordu. İlk uçuşu sırasında uyuklamıştı. Sanki buna hazırlanmak istercesine. Gökyüzünün rengi koyulmuş, koyu mavi kadifeyle siyah arası bir tona bürünmüştü. Yıldızlar usul usul, çekine çekine ışıldamaya başlıyorlardı. Batı ufkunda güneşten geriye aşağıdaki karanlık toprakları hiç aydınlatmayan acı turuncu bir çizgi kalmıştı. Richards aşağıdaki ışık kümesinin Derry olduğunu düşündü.

«Bay Richards?»

Genç adam biri onu dürtmüş gibi sıçradı. «Evet?»

«Şimdiki halde Voight Alanının yukarısında geniş bir daire çiziyoruz. Talimatınız?»

Richards dikkatle düşündü. Fazla açılması doğru olmayacaktı. «Bu uçak ne kadar alçaktan uçabilir?»

Uzun bir sessizlik oldu. Pilot diğerleriyle konuşuyordu anlaşılan. Sonra Holloway ihtiyatla, «Altı yüz metreye kadar inebiliriz,» dedi. «NSA kurallarına aykırı ama...»

Richards, «Onu boşverin şimdi,» diye cevapladı. «Kendimi bir dereceye kadar sizin ellerinize bırakmak zorundayım, Bay Holloway. Uçuş konusunda pek az fikrim var. Bunu size bildirdiklerinden de eminim. Ama şunu unutmayın: Beni kandırmak için türlü parlak fikirler ileri süren kimselerin hepsi de yerde ve tehlikeden uzakta. Bana yalan söylerseniz ve ben de bunu anlarsam...»

Holloway, «Burada hiç kimse yalan söylemeyecek,» dedi. «Bizi sadece uçağı kalktığı gibi aynı biçimde yere indirmek ilgilendiriyor.»

«Peki. Güzel.» Richards bir süre düşündü. Amelia Williams yanında ellerini kucağına bırakmış oturuyordu. Vücudu kaskatıydı. Richards ansızın, «Batıya doğru gidin,» dedi. «Altı yüz metre yükselikten. İlerlerken ilginç şeyleri de anlatın.»

«İlginç şeyleri mi?»

Richards, «Üzerinden geçtiğimiz şeyleri,» diye açıkladı. «Ben daha önce bir tek defa uçağa bindim.»

«Ah...» Holloway rahatlamış gibiydi.

Uçak hafifçe yan yattı. Dışarıda güneşin çizdiği ışıktan son çizgi eğrildi. Richards büyülenmiş gibi bakıyordu. Güneşi kovalıyoruz, diye düşündü. Ne garip değil mi?

Saat altıyı otuz beş geçiyordu.

Eksi 023
ve Geriye Sayma . .

Richards'ın önündeki kanepenin arkalığı bile bir harikaydı. Bundaki torbaya güvenlikle ilgili bir broşür konmuştu. «Fırtına çıktığı zaman kemerinizi bağlayın.» «Kabinde basınç azalırsa başınıza hava maskesini geçirin.» «Motor arıza yaptığı zaman hostes size talimat verecektir.» Ve ani patlama yüzünden öldüğünüz takdirde kimliğinizi teşhis edebilmeleri için dişlerinizde yeterli kadar dolgu olduğunu umarız.

Göz hizasına bir Bedava-V yerleştirilmişti. Altındaki maden bir levha izleyicilere kanalların oldukça hızlı değişeceğini hatırlatıyordu. Açgözlü izleyiciler için bir kanal seçme düğmesi de vardı.

Bedava-V'nin sağına havayollarının bir not defteriyle zincire bağlı bir GA kalemi konmuştu. Richards bir sayfa koparırak dizlerinin üzerine koydu. Ve beceriksizce yazmaya başladı.

«Üzerine dinleme aleti taktıklarından eminim. İhtimal yüzde doksan dokuz. Ayakkabında, saçında ya da kolunun içinde bir mikrofon olmalı. McCone şimdi bizi dinliyor ve yalanı açıklamanı bekliyor. Bu kesin. Bir iki dakika sonra sinir krizi geçirmeye başla ve bana halkayı çekmemem için yalvar. O zaman yaşamamız ihtimali daha artar. Bunu yapar mısın?»

Amelia, «Evet,» der gibi başını salladı. Richards bir an duraksladı, sonra da tekrar yazdı.

«Patlayıcı konusunda neden yalan söyledin?»

Kadın kalemi Richards'ın elinden çekerek aldı. Genç adamın dizindeki kâğıda doğru uzandı. «Bilmiyorum,» diye yazdı. «Kendimi bir katil gibi hissetmeme neden oldun. Sonra karın. Ve öyle...» Kalem durakladı, titredi. Sonra da karaladı.«... içe dokunan bir halin vardı ki.»

Richards kaşlarını kaldırarak hafifçe gülümsedi. Bu sözler

ona acı vermişti. Sonra pusulaya çabucak yazdı. «Beş dakika sonra rolüne başla.»

Amelia başını salladı. Genç adam kâğıdı buruşturarak koltuğun dirsek dayanan yerine takılı tablaya koydu ve tutuşturdu. Kâğıt alev aldı, bir an ışıltılı ışıltılı yandı. Sonra küle dönüştü. Richards düşünceli düşünceli külleri karıştırdı.

Amel' ı William beş dakika kadar sonra inlemeye başladı. Gerçekte acı çekiyormuş gibiydi. Genç adam bu yüzden şaşaladı. Son a, belki de gerçekten acı çekiyor, diye düşündü.

Kadın, «Lütfen yapma...» dedi. «Lütfen o adamın... seni sınamasına izin verme. Ben sana hiç kötülük etmedim. Evime, kocamın yanına gitmek istiyorum. Bizim de bir kızımız var. Altı yaşında. Şimdi annesinin nerede olduğunu soruyor herhalde.»

Richards'ın kaşları tiki varmış gibi iki defa kalkıp indi. Amelia'nın rolünü bu kadar başarıyla oynamasını istemiyordu. Böylesine başarılı olmamalıydı.

Richards görünmeyen dinleyicilere hitap ediyormuş gibi konuşmamaya çalışarak. «McCone akılsız,» diye cevap verdi. «Ama o kadar da aptal olduğunu sanmıyorum. Endişelenme, Bayan Williams.»

«Senin için bunu söylemek kolay. Kaybedecek bir şeyin yok ki.»

Genç adam bir şey söylemedi. Kadın çok haklıydı. Hiç olmazsa kaybetmediği bir şeyi kalmamıştı.

Amelia, «Patlayıcıyı o adama göster,» diye yalvardı. «Tanrı aşkına! Onu neden McCone'a göstermiyorsun? O zaman sana inanmak zorunda kalır. Yerdekilerin dağılmalarını sağlar. Onlar şimdi bizi füzeyle izliyorlar. Adamın bunu söylediğini kulaklarımla işittim.»

Richards, «Kara İrlandalıyı ona gösteremem,» dedi. «Patlayıcıyı cebimden çıkarabilmek için halkayı geri itmem gerekir. Ya da kazara patlaması tehlikesini göze almam.» Bir an durdu, sonra da alayla ekledi. «Ama mümkün olsaydı patlayıcıyı yine de McCone'a göstermezdim. O solucanın kaybedeceği çok şey var. Bırakalım da İrlandalıyı düşünüp ter döksün.»

«Artık dayanabileceğimi sanmıyorum.» Amelia'nın sesi ifadesizdi. «Neredeyse kolunu sarsmayı ve böylece her şeyi sona

erdirmeyi düşünmeye başlayacağım. Zaten her şey böyle sona ermeyecek mi?»

Richards, «Sen...» diye başladı. Sonra birinci ve ikinci mevki arasındaki perde hızla açıldı. McCone yarı koşar, yarı atılırmış gibi içeriye daldı. Yüzü sakindi. Ama bu ifadenin altında acayip pırıltılı bir şey vardı. Richards bunun ne olduğunu hemen anladı. Korkunun pırıltısıydı bu. Beyaz, mum gibi ve parlaktı.

McCone kesin bir tavırla, «Bayan Williams,» dedi. «Lütfen kahve yapar mısınız? Yedi kişi için. Korkarım bu uçuş sırasında hosteslik etmeniz gerekecek.»

Amelia iki adama da bakmadan ayağa kalktı. «Mutfak nerede?»

McCone nazik nazik açıkladı. «Önde. Dosdoğru gidin.» Gözlerini sık sık kırpan, uysal tavırlı bir adamdı. Ama Amelia, Richards'a saldırmaya kalktığı an kadının üzerine atılmaya hazırdı.

Amelia arkasına bakmadan yürüdü.

McCone gözlerini Richards'a dikti. «Seni affedeceklerine dair söz verirsem bu işten vazgeçer misin, arkadaş?»

Richards hayretle, «Arkadaş?» diye tekrarladı. «Bu söz senin ağzında pisleşiyor.» Diğer elini açıp kapatarak parmaklarına baktı. Elinin üstünde ince kan derecikleri kurumuştu. Güney Maine korularında kırık bileğiyle ilerlemeye çalışırken derisi çizilmişti. «Gerçekten pisleşiyor. Yağlanıyor. İnsanın aklına tavada kızaran bir kilo iç yağlı hamburger geliyor. Kooperatif Kentinde hükümetin açtığı aşevlerinde verilen tür.» McCone'un elbisesinin güzelce gizlediği göbeğine bir göz attı. «Ama şu miden. Daha çok biftekle beslenmişe benziyor. En iyi cinsten biftekle. O tür ette sadece dışında biraz yağ bulunur, öyle değil mi?»

McCone, «Affedilmek,» dedi. «Bu söz kulağına nasıl geliyor?»

Richards güldü. «Bir yalan gibi. İğrenç ve pis bir yalan gibi. Senin patronlarının uşağı olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?»

McCone kızardı. Ama öyle hafifçe pembeleşmedi yüzü. Kırmızımsı, çirkin bir tuğla rengine dönüştü. «Seni kendi alanımda kıstırmak çok hoş olacak. İsabet ettiği yerde patlayan kurşunlarımız var. Onları yediğin zaman kafan bir gökdelenin tepesin-

dan yere atılmış balkabağına benzeyecek. Kurşunların içi gaz dolu. Hedefe dokundukları zaman patlıyorlar. Öte yandan karnına yiyeceğin bir kurşun da...»

Richards bağırdı. «Tamam! Halkayı çekiyorum!»

McCone bir çığlık attı. Sendeleyerek iki adım geriledi. Öbür taraftaki 95 numaralı koltuğun doldurulmuş dirsek dayanan yerine çarparken elleri havaya kalktı. Koltuğa yuvarlandı. Sonra elleri havada, öyle donmuş gibi kalakaldı. Yüzü birinin alay olsun diye gözlük taktığı alçıdan yapılmış bir ölüm maskesine benziyordu.

Richards gülmeye başladı. Kararsızlık dolu, çatlak sesi önce kendi kulağına yabancı geldi. Kendi kendine, en son ne zaman şöyle içten, katılırcasına güldüm, diye sordu. Bana çabalarla dolu kurşuni hayatım boyunca hiç gülmemişim gibi geliyor. Ama işte şimdi gülüyorum!

«Seni köpek!» McCone'un sesi çıkmıyordu. Bu sözleri sadece dudaklarını oynatarak söyleyebilmişti. Sessizce. Suratı bir çocuğun oraya buraya attığı bir oyuncak ayınınki gibi çarpılıp büzülmüştü.

Richards güldü. Diğer eliyle koltuğunun yanını tutarak güldü, güldü, güldü.

Eksi 022
ve Geriye Sayma . . .

Holloway uçağın Vermont'la Kanada arasındaki sınırı aştığını haber verdi. Richards kendi kendine, herhalde işini biliyor, dedi. Çünkü aşağıda karanlıktan başka bir şey yoktu. Kahve fincanını dikkatle bıraktı.

«Bana Kuzey Amerika'nın bir haritasını bulabilir misiniz, Kaptan Holloway?»

Yeni bir ses duydu. «Coğrafi mi, siyasi mi?» Richards konuşanın sefer görevlisi olduğunu düşündü. Şimdi aptal gibi davranması ve hangi türü istediğini bilmediğini söylemesi gereki-

yordu. Gerçekten de bilmiyordu.

Richards ifadesiz bir sesle, «İkisini de,» dedi.

«Kadını alması için gönderecek misin?»

«Adın nedir, arkadaş?»

Bir sessizlik oldu. Dikkati üzerine çektiğini anlayan bir insanın sessizliğiydi bu. «Donahue.»

«Herhalde bacakların var, Donahue. Haritaları buraya kendin koşarak getirsen nasıl olur?»

Donahue haritaları koşarak getirdi. Uzun saçlarını geriye doğru taramıştı. Pantolonu pek pek dardı. Haritalar gevşek plastik kılıflardaydı.

Genç adam istemeye istemeye, «Küstahlık etmeyi düşünmüyordum,» dedi.

Richards onun nasıl biri olduğuuu tahmin edebileceğini düşündü. Hali vakti yerinde bir genç. Bol boş zamanı var. Bu zamanı büyük kentlerin pis zevk mahallelerinde dolaşarak geçiriyor. Kendisi gibi paralı arkadaşlarıyla. Bazen yaya dolaşıyorlar ama çoğu zaman helikopterlere biniyorlar. Sapıkları öldürenlerden o. Tabii sapıkların temizlenmeleri gerekiyor. Banyolarımızı demokrasi uğruna korumalıyız. Bu gruplar alacakaranlık zevk mahallelerinden kapkaranlık gettolara pek geçmiyorlar. Geçmeye kalkıştıkları zaman da belalarını buluyorlar.

Richards onu uzun uzun süzerken Donahue de sinirli sinirli ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. «Başka bir şey var mı?»

«Sen de sapık temizleyenlerden misin, arkadaş?»

«Efendim?»

«Hiç hiç. Geri dön. Jeti uçurmalarına yardım et.»

Donahue ayaklarını hızla sürüyerek uzaklaştı.

Richards üzerlerinde iller, ilçeler ve yolların bulunduğu haritanın siyasi türden olduğunu çabucak keşfetti. Parmağıyla Derry'den Vermont - Kanada sınırına bir çizgi çekerek bulundukları yeri aşağı yukarı saptadı.

«Kaptan Holloway?»

«Evet?»

«Sola dönün.»

«Efendim?» Holloway'in çok şaşırdığı belliydi.

«Güneye. Tam güneye. Ve unutmayın...»

Holloway, «Unutmuyorum,» dedi. «Endişelenmeyin.»

Uçak yan yattı. McCone yuvarlandığı koltukta büzülmüş oturuyor, Richards'a kin ve hırs dolu gözlerle bakıyordu.

Eksi 021 ve Geriye Sayma

Richards dalıp dalıp gidiyor ve bu durum onu korkutuyordu. Motorların düzenli homurtusu insanı sinsice ipnotize ediyordu. McCone da bunun farkındaydı. Şimdi oturduğu yerde öne doğru eğilmişti. Gitgide bir akbabaya benziyordu. Amelia da durumu anlamıştı. Mutfağın yakınındaki bir koltuğa büzülmüş, iki adama bakıyordu.

Richards iki fincan kahve daha içti. Ama fazla yararı olmadı. Dikkatini haritasına ve Holloway'in açıklamalarına vermekte giderek zorluk çekiyordu.

Sonunda yumruğunu kurşunun yanında açtığı yaraya indirdi. Müthiş, yoğun bir acı duydu anında. Sanki yüzüne buz gibi su çarpmışlardı. Sıktığı dişlerinin iki yanından fısıltıya benzeyen bir çığlık yükseldi. Streo gibi. Yeniden akmaya başlayan kan gömleğine yayılarak elini ıslattı.

Amelia inledi.

Holloway, «Altı dakika kadar sonra Albany'nin üzerinden geçeceğiz,» diye haber verdi. «Dışarı bakarsanız oraya solunuzdan yaklaştığımızı görürsünüz.»

Richards kendi kendine, gevşe biraz, dedi. Gevşe. Sadece gevşe... Tanrım, bu işkence yakında sona erecek mi? Evet, pek yakında.

Sekize çeyrek vardı.

Eksi 020
ve Geriye Sayma . .

Bu kötü bir rüya olabilirdi. Karanlıktan yarı uyanık kafasının sağlıksız aydınlığına çıkan bir kâbus. Daha doğrusu bir hayal ya da halüsinasyon. Zihni dikkatini bir düzeye vermiş, çalışıyordu. Seyir sorunu ve McCone'un yarattığı tehlikeyle ilgileniyordu. Diğer bir düzeyde ise kapkara bir şeyler olmaktaydı. Karanlıkların arasında bir şeyler kımıldanıyordu.

«İzleyin. Tamam.»

Gecenin karanlığında inleyen dev servo-mekanizmalar dönüyorlardı. Kızılötesi gözler bilinmeyen spektrumlarda ışıldıyordu. Uçuk yeşil kadranlar ve dönen radarlar vardı.

«Hedefe kilitlendik. Kilitlendik.»

Arka yollardan kamyonlar homurdanarak geçiyorlardı. Üç yüz kilometre aralıklarla yerleştirilmiş mikrodalga çanakları karanlık gökyüzünü tarıyordu. Sonsuz elektron akımları gözle görülmeyen yarasa kanatlarıyla uçuşuyorlardı. Sekme, yankı. Bip bip sesi.

«Tamam mı?»

«Evet. Newark'ın üç yüz kilometre güneyindeler.»

«Newark'ta kırmızı ışık. New York'ta da.»

«Yine bekleyecek miyiz?»

«Evet, öyle.»

«Onu Albany'nin yukarısında yakaladık.»

«Sakin ol, arkadaş.»

Kamyonlar kentlerden geçerken kartondan yapılmışa benzeyen evlerin pencerelerinden insanlar dehşet ve nefretle bakıyorlardı. Araçlar karanlık gecede tarih öncesi hayvanlar gibi kükrüyordu.

«Mazgalları açın.»

Gıcırdayan dev motorlar betondan yapılmış koskocaman kapakları ışıl ışıl çelik raylardan aşağıya kaydırıyorlardı. H.G.

Wells'in Morlock'larının yeraltındaki dünyasının giriş yerlerine benzeyen daire biçimi açıklıklar görülüyordu. Havaya karışan sıvı hidrojenin iniltiye benzeyen sesi duyuluyordu.

«İzliyoruz. Onu izliyoruz, Newark!»

«Tamam, Springfield. Bilgi vermeyi sürdürün.»

Geçitlerde sızmış olan sarhoşlar geçen kamyonların gök gürültüsünü andıran sesleri yüzünden sersem sersem uyanıyorlar, birbirine doğru eğilmiş olan binaların arasından gözüken gökyüzü parçacıklarına sessizce bakıyorlardı. Gözlerinin renkleri solmuş, akları sararmıştı. Ağızları salya akan birer çizgi gibiydi. Sonbahar soğuğuna karşı korunmak için gazeteleri bulup üzerlerine çekmeye çalışıyorlardı. Ama artık gazete yoktu. Bedava-V gazeteleri öldürmüştü. Bedava-V dünyanın kralıydı. Yaşasın! Zenginler o tür sigaralardan içiyorlardı. Akları sararmış gözler bir an yukarıda, yüksekte çıkan ışıkları farkediyorlardı. Kırmızı yeşil, kırmızı yeşil. Kamyonların yarattığı gök gürültüsü kesilmişti. Sarhoşlar yeniden uykuya dalıyorlardı. Şikâyet ederek.

«Onu Springfield'ın batısında yakaladık.»

«Beş dakika sonra harekete geçilecek.»

«Emir Harding'den mi geldi?»

«Evet.»

«Onu yakaladık. Makasa aldık.»

Karanlık gecede gözle görülmeyen yarasa kanatları uçuyor, Amerika'nın kuzeydoğu köşesinde ışıltılı bir ağ kuruyordu. General Atomik bilgisayarlarının kontrolundaki servo'lar düzenli olarak çalışıyorlardı. Bin füze gökyüzünde ışıktan çizgiler çizen kırmızı ve yeşil ışıkları izlemek için usulca dönüyorlardı. Sabırla bekleyen zehir dolu çelik yılanlara benziyorlardı.

Richards bütün bunları görüyor, o arada diğer konuyla da ilgileniyordu. Beyninin böyle iki işi birden görmesi bir bakıma onu rahatlatıyordu. Deliliğe benzeyen bir tarafsızlık sağlamaktaydı ona. Kanlı parmağı güneye yaptıkları yolculuğu haritada izliyordu. Şimdi Springfield'in güneyindeydiler... Şimdi de Hartford'un batısında. Şimdi...

«İzliyoruz.»

. Eksi 019
ve Geriye Sayma . .

«Bay Richards?»

«Evet?»

«New Jersey'de, Newark'ın üzerindeyiz.»

Richards, «Evet,» dedi. «İzliyordum. Holloway?»

Pilot cevap vermedi ama genç adam onun dinlediğini biliyordu.

«Bizi füzelerle devamlı izliyorlar değil mi?»

Holloway, «Evet,» dedi.

Richards, McCone'a baktı. «Herhalde buradaki profesyonel av köpeğini feda edip edemeyeceklerini düşünüyorlar. Sonunda böyle yapmaya karar verecekler sanırım. Sonuçta sadece yeni bir tazıyı eğitmeleri gerekecek.»

McCone ona baktı. Dudakları gerilmiş ve dişleri ortaya çıkmıştı. Richards onun bunun farkında bile olmadığını düşündü. Herhalde bunu eski atalarından almıştı. Şerefli ama zekice olmayan bir biçimde dövüşmek yerine, ellerinde iri taşlarla düşmanlarına arkadan sinsice sokulan mağara adamlarından.

«Kırların üzerinden ne zaman uçacağız, kaptan?»

«Uçmayacağız. Çünkü güneye doğru gidiyoruz. Ama Kuzey Caroline'da kıyıdaki petrol kuyularından sonra açık denize ulaşacağız.»

«Buranın güneyinde her yer New York'un bir mahallesi mi sayılıyor?»

Holloway, «Evet, öyle,» diye cevap verdi.

«Teşekkür ederim.»

Aşağıda Newark, bir hanımın siyah kadife mücevher kutusuna dikkatsizce atılmış bir avuç kirli pırlantaya benziyordu.

«Kaptan?»

«Efendim?» Holloway'ın sesi yorgundu.

«Şimdi batıya dönün.»

McCone biri sanki onu tekmelemiş gibi yerinden fırladı. Amelia hayretinden öksürürmüş gibi bir ses çıkardı.

Holloway, «Batıya mı?» diye sordu. Sesinde ilk kez korku ve mutsuzluk vardı. «O yöne giderek dert aramayın. O yönde açıklık yer çok. Pennsylvania, Harrisburg'la Pittsburgh arasında sadece geniş çiftliklerden oluşuyor. Cleveland'ın doğusunda başka büyük kent yok.»

«İzleyeceğim stratejiyi benim yerime siz mi kararlaştıracaksınız, kaptan?»

«Hayır. Ben...»

Richards sert sert tekrarladı. «Doğru batıya.»

Aşağıda Newark bir dönüş yaptı sanki.

McCone, «Sen çıldırmışsın,» dedi. «Bizi paramparça edecekler.»

«Uçakta senden başka beş masum insan var. Burası şerefli bir ülke değil mi?»

McCone homurdandı. «Bir hata yapıyorsun. Mahsus. Bilerek isteyerek.»

Richards hâlâ gülümsüyordu. «'Ulusal Rapor' programını izlemiyor musun? Biz hata yapmayız. 1950'den beri bir tek hata bile yapmadık.»

Newark kanatların altında geriye doğru kaydı. Yerini karanlıklar aldı.

Richards, «E, artık gülmüyorsun,» dedi.

. Eksi 018
ve Geriye Sayma . . .

Yarım saat sonra hoparlörden yine Holloway'in sesi yükseldi. «Richards, Harding-Red bize doğru yüksek güçte bir yayın ışını yollamak istediklerini bildirdi. Yarışmalar Federasyonundan. Bana, Bedava-V'yi açmanın sizin çok lehinize olacağını söylediler.»

«Teşekkür ederim.»

Richards Bedava-V ekranına baktı. Az kalsın açıyordu. Sonra öndeki koltuk ve arkasına takılı Bedava-V çok kızgınmış gibi elini çekti. Bu anı daha önce de yaşamış gibi korkuya kapıldı. Sanki yeniden başlangıç noktasına dönecekti. İnce ve bitkin yüzüyle Sheila. Bayan Jenner'in koridorun aşağısındaki dairede pişirdiği lahana kokusu. Birbirini izleyen yarışmalar. «Paraya Çıkan Merdiven.» «Timsahlarla Yüz.» Cathy'nin çığlıkları. Artık başka bir çocuğu daha olmayacaktı. Bütün yaptıklarını geri alabilse, geriye dönebilse bile. Cathy'nin olması bile hiç beklenmeyen bir şeydi.

McCone, «Bedava-V'yi aç,» dedi. «Belki bize... yani sana bir anlaşma teklif edecekler.»

Richards, «Kes sesini,» diye homurdandı.

Korkunun içini yoğun su gibi iyice doldurmasına izin vererek bekledi. Sezgileri ona acayip bir şeyleri fısıldıyordu. Kötü yaralanmıştı. Yarası hâlâ kanıyordu. Bacaklarının hiç gücü kalmamıştı. Zamanı geldiğinde ayağa kalkarak bu oyunu sona erdirip erdiremeyeceğini bilmiyordu.

Sonra tekrar öne doğru eğildi ve aletin düğmesine bastı. Son derece berrak bir görüntü belirdi. Ekranı dolduran ve sabırla bekleyen kapkara yüz tanıdıktı. Dan Killian. Üzerinde yarışmalar amblemi bulunan böbrek biçimi bir masanın başında oturuyordu.

Richards usulca, «Merhaba,» dedi.

Killian dikleşerek gülümsedi. «Merhaba, Bay Richards.»

Genç adam neredeyse koltuğundan yuvarlanacaktı.

. Eksi 017 ve Geriye Sayma

Killian, «Seni göremiyorum ama sesini duyuyorum,» dedi. «İletişimi pilot yerindeki telsiz aygıtı sağlıyor. Bana yaralı olduğunu söylediler.»

Richards, «Durumum göründüğü kadar kötü değil,» diye

cevap verdi. «Koruda ellerim ve yüzüm çizildi.»

Killian başını salladı. «Ah, evet. Şu ünlü 'Koro Koşusu'. Bobby Thompson bu akşam yayın sırasında o olayı iletti. Tabii son maceranla birlikte. Yarın çok kimse o koruya giderek gömleğinden kopmuş bir parça, hatta bir şarjör bulmaya çalışacaklar.»

«Çok yazık... Koruda bir tavşan gördüm.»

«Şimdiye kadar gördüğümüz en büyük yarışmacısın, Richards. Şans ve ustalığın sayesinde çok başarılı oldun. En büyük yarışmacı. Bizim için çok önemlisin artık. O yüzden de sana bir anlaşma teklif edeceğiz.»

«Ne anlaşması? Ölüm mangası ateş ederken canlı yayın mı yapacaksınız?»

«Uçağı kaçırman bir harikaydı. Ama bence çok da aptalca bir davranıştı. Nedenini biliyor musun? Çünkü ilk defa senden olanların yakınında değilsin. Uçak havalandığı zaman onları geride bıraktın. Şu seni koruyan kadın. Onun senden yana olduğunu düşünebilirsin. Hatta kendisi bile buna inanabilir. Ama o senden olanlardan değil. Yukarıda bizden başka kimse yok, Richards. Artık bir ölüsün. Sonunda bu da oldu.»

«Herkes bana bunu söyleyip duruyor ama ben hâlâ nefes alıyorum.»

«Şu son iki saat Yarışmalar Federasyonu izin verdiği için nefes alıyorsun. Bunu ben sağladım. Ve yine sonunda sana önereceğim anlaşmayı onaylamalarını da öyle. Eskiler çok itiraz ettiler, çünkü şimdiye kadar böyle bir şey hiç yapılmamıştı. Ama ben düşündüğümü yapacağım. Bana makineli tüfekle üst katlara çıktığın zaman kimi öldürebileceğini sormuştun. Bunu yapsaydın öldürdüklerinden biri de ben olurdum. Bu seni şaşırtıyor mu?»

«Herhalde. Ben senin önemsiz bir zenci memur olduğunu sanıyordum.»

Killian başını arkaya atarak güldü. Ama kendini zorluyormuş gibiydi. Bunlar çok önemli bir şey için kumar oynayan, sinirleri çok gerilmiş bir insanın kahkahalarıydı.

«Şimdi... önerim şu: Uçakla Harding'e gel. Seni havaalanında yarışmalar limuzinlerinden biri bekleyecek. Seni öldürecekler. Yani... yalandan idam edecekler. Ondan sonra bizim ekibe katılacaksın.»

McCone hayret ve öfkeyle havlarmış gibi bağırdı. «Seni kara suratlı aşağılık köpek...»

Amelia Williams sersemlemiş gibiydi.

Richards, «Çok güzel,» dedi. «Senin usta olduğunu biliyordum. Ama bu harika! Ah, ne kadar da başarılı bir eski araba satıcısı olurdun, Killian.»

«McCone ben yalan söylüyormuşum gibi mi davrandı?»

«McCone usta bir aktör. Havaalanındaki o küçük rolü Oscar kazanmasını sağlayabilirdi.» Ama Richards yine de endişeliydi. McCone'un Amelia'nın İrlandalının patlamasına neden olmasından korkarak onu kahve yapmaya yollaması. Baş Avcının tükenmek bilmeyen derin düşmanlığı. Bunlar uymuyorlardı. Ama... yoksa uyuyorlar mıydı? Genç adamın başı dönmeye başladı. «Belki bu oyunu ona haber vermeden oynuyorsun. McCone'un tepkisinin öneriyi daha da inanılır hale sokacağını umuyorsun.»

Killian, «Sen de plastik patlayıcıyla ilgili rolünü oynadın, Bay Richards,» dedi. «Blöf yaptığını biliyoruz. Biliyoruz! Ama bu masada bir düğme var. Küçük bir kırmızı düğme. Ve o blöf değil. Bu düğmeye bastıktan yirmi saniye sonra uçak yerden atılacak Diamondback yılanı füzeleriyle paramparça edilecek. Onlarda nükleer başlıklar var.»

«İrlandalı da blöf değil.» Ama Richards'ın ağzında kötü bir tat vardı şimdi. Blöfün zevki kaçmıştı.

«Hayır. Blöf. Yanında plastik patlayıcıyla bir Lockheed/GA'ya binemezdin. Hemen alarm zilleri çalmaya başlardı. Uçakta dört ayrı detektör var. Uçak kaçırmaya kalkışanları engellemek için konuyor. Beşincisi ise istediğin paraşüte takıldı. Sen uçağa bindiğin sırada Voight Alanı kontrol kulesindeki alarm ışıkları büyük bir ilgi ve endişeyle izlendi. Herkes yanında İrlandalı olabileceğini düşünüyordu. Kaçış süresi boyunca çok becerikli davranmıştın. O yüzden de bu tahmin doğru olabilirdi. O levhadaki ışıklar yanmadığı zaman herkes çok rahatladı. Herhalde patlayıcı almak için zaman bulamadın. Neyse, bu önemli değil. Tabii bu durumunu daha kötüleştiriyor ama ben...»

McCone birdenbire Richards'ın yanında belirdi. «Artık tamam,» dedi gülerek. «Şimdi o lanet olasıca kafanı uçuracağım, hayvan!» Tabancayı Richards'ın şakağına doğru çevirdi.

. Eksi 016
ve Geriye Sayma .

Killian, «Bunu yaptığın takdirde ölürsün,» dedi.

McCone durakladı. Bir adım geriledi. Ve gözlerine inanamıyormuş gibi ekrana baktı. Yüzü yine kırışıp çarpılmaya başladı. Konuşabilmek için kendini zorlayarak dudaklarını kıpırdattı. Sonunda sesi çıktı. Ama hayal kırıklığı ve öfke dolu bir fısıltı gibiydi.

«Onu öldürebilirim! Hemen şimdi! Burada! Ondan sonra hepimiz güvende oluruz! Biz...»

Killian yorgun yorgun konuştu. «Lanet olasıca ahmak, şimdi de güvendesin. Biz onun öldürülmesini isteseydik Donahue bu işi rahatlıkla başarırdı.»

«Bu adam bir katil!» McCone'un sesi tizleşiyordu. «Polisleri öldürdü! Anarşik hareketlerde bulundu, uçak kaçırdı! Herkesin içinde beni ve bölümümü küçük düşürdü!»

«Otur!» Killian'ın sesi gezegenler arasındaki uzayın derinlikleri kadar soğuktu. «Aylığını kimin ödediğini hatırlamanın zamanı geldi, Sayın Baş Avcı.»

McCone çıldırmış gibi haykırdı. «Konsey Başkanına şikâyet edeceğim.» Dudaklarından etrafa tükürükler sıçrıyordu. «Bu iş sona erdiği zaman kendini pamuk ayıklar bulacaksın, pis zenci! Seni hiçbir işe yaramayan, sinsi köpek...»

Biri, «Lütfen tabancanı yere at,» dedi. Richards hayretle irkilerek döndü. Seyir uzmanı Donahue geride duruyordu. Her zamankinden daha soğuk ve öldürücü bir hali vardı. Yağladığı saçları kabin ışıklarının altında parlıyordu. Elindeki Magnum/Springstun makineli tabancasını McCone'a doğru çevirmişti. «Ben Robert S. Donahue'yum, ihtiyar. Yarışmalar Konseyinden kontrolör. Tabancanı yere at.»

. . . Eksi 015
ve Geriye Sayma . . .

McCone uzun bir an genç adama baktı. Sonra da tabanca tüylü halının üzerine hafif bir gürültüyle düştü.

Donahue, «Artık yeteri kadar konuşma dinledik sanırım,» dedi. «İkinci mevkiye geç ve uslu uslu otur.»

McCone birkaç adım geriledi. Eski filmlerdeki gösterilen haç yüzünden kurbanına saldıramayan bir vampire benziyordu.

Baş Avcı gittikten sonra Donahue tabancasıyla Richards'a alaycı bir selam verdi ve güldü. «Seni bir daha rahatsız etmeyecek.»

Richards kelimelere basa basa, «Sen bana yine de bir sapık avcısıymışın gibi geliyorsun,» diye cevap verdi.

Donahue'nun yüzündeki o hafif gülümseme kayboldu. Richards'a ani bir nefretle baktı. Dönüp ön tarafa doğru ilerledi.

Richards tekrar Bedava-V'nin ekranına döndü. Kalp atışları çok normaldi. Ne bacaklarının gücü kesilmiş, ne de kesik kesik solumaya başlamıştı. Ölüm onun için normal bir olay halini almıştı artık.

Killian, «Orada mısın, Bay Richards?» diye sordu.

«Evet. Buradayım.»

«Sorun çözümlendi mi?»

«Evet.»

«İyi. Şimdi konumuza dönelim.»

«Sen bilirsin.»

Killian genç adamın ses tonu yüzünden içini çekti. «Blöfünü bildiğimizi ve bu yüzden durumunun daha da kötü olduğunu anlatıyordum. Ama bu sayede bize daha kolaylıkla inanabileceksin. Bunun nedenini anlıyor musun?»

Richards tarafsızca, «Evet,» dedi. «Bu kuşu istediğiniz an paramparça edebilirdiniz. Ya da Holloway uçağı istediği yere indirebilirdi. McCone de beni öldürürdü.»

«Evet, öyle. Blöf yaptığını bildiğimize inanıyor musun?»

«Hayır. Ama sen McCone'dan daha ustasın. Uçağa uşağını sokman güzel bir oyundu.»

Killian güldü. «Ah, Richards, ne adamsın! Ender görülür, ışıltılı bir kuşsun sen.» Ama yine de kendini zorluyormuş, baskı altındaymış ve sinirleri de çok gerginmiş gibi konuşuyordu. Richards birdenbire, Killian bir şey biliyor, diye düşündü. Bunu bana açıklamayı hiç istemiyor.

«Aslında yanında patlayıcı olmasaydı, McCone tabancayı şakağına dayadığı an sen de o halkayı çekerdin. Onun seni öldüreceğini biliyordun. Ama yine de kımıldamadın.»

Richards artık her şeyin sona erdiğini biliyordu. Düşmanlarının bunu anladıklarının da farkındaydı. Kendini zorlayarak gülümsedi. Bu, Killian'ın hoşuna gidecekti. Çok zeki ve alaycı bir insandı. Kendi kendine, iyi ya, dedi. Gizli kâğıdı mı görmek için karşılığında bir şey vermeliler... Ekrana baktı. «Bu sözlerinin hiçbirine inanmış değilim. Beni zorlarsanız her şey havaya uçar.»

«Oyunu sonuna kadar sürdürmeseydin sandığım gibi biri olmadığını anlardım. Bay Donahue?»

«Buyrun, efendim?» Donahue'nun sakin ve soğuk sesi hem oparlörden, hem de Bedava-V'nin ekranından yükseldi. Hemen hemen aynı anda.

«Lütfen geri git ve Bay Richards'ın cebinden Bayan Williams'ın çantasını al. Ama yarışmacımıza hiç zarar verme.»

«Peki, efendim.» Nedense Richards'ın aklına Yarışmalar Binasında kimlik kartına delikler açan zımba makinesi geldi. Tıkır-tıkır-tıkır.

Donahue ortaya çıkarak Richards'a doğru geldi. Yüzü soğuk ve ifadesizdi. Richards'ın kafasında birdenbire bir tek sözcük belirdi. **Programlanmış.**

Donahue'ya, «Orada dur bakalım, güzel çocuk,» dedi. Ceketinin cebindeki elini oynattı. «Ekrandaki o adam yerde. Onun için de güvende. Ama sen aya uçarsın.»

Ona, Donahue'nun adımlarında bir an bir duraksama olmuş, gözleri de hafifçe kısılmış gibi geldi. Sonra yeniden yaklaştı. Sanki Cote d'Azur'de dolaşmaya çıkmıştı... Ya da bir çıkmaz

sokağın dibine büzülmüş olan ve saçma sapan bir şeyler söyleyen bir eşcinsele yaklaşıyordu.

Richards bir an paraşütü kaparak kaçmayı düşündü. Ama umutsuz bir şeydi bu. Kaçmak mı? Nereye? Yol üçüncü mevki erkekler tuvaletinde sona eriyor.

Sonra yavaşça, «Cehennemde görüşürüz,» diyerek cebindeki hayali patlayıcının halkasını çekiyormuş gibi yaptı. Donahue bu kez daha belirli bir tepki gösterdi. Bir şeyler homurdanarak tarih boyunca bütün insanların yaptıkları gibi yüzünü korumak için ellerini kaldırdı. Sonra hâlâ yaşadığını farkederek indirdi. Utanmış ve çok da öfkelenmişti.

Richards, Amelia Williams'ın çantasını çamurlanıp yırtılmış cebinden çıkararak fırlattı. Çanta Donahue'nun göğsüne çarptı ve ölü bir kuş gibi ayaklarının dibine düştü. Richards'ın eli terden yapış yapış olmuştu. Dizinin üzerine koyduğu bu el bembeyazdı ve ona yabancı geliyordu. Donahue çantayı yerden alıp içine bir göz attı, sonra da Amelia'ya verdi. Richards garip, aptalca bir keder duydu. Bir bakıma insanın eski bir dostunu kaybetmesine benziyordu.

Usulca, «BOOM!» dedi.

. Eksi 014
ve Geriye Sayma

Richards, Donahue uzaklaştıktan sonra, «Senin çocuk çok, usta, Killian,» dedi. «Onun irkilmesini sağladım. Ama aslında altına kaçıracağını umuyordum.» Cisimleri acayip biçimde çift görmeye başladığının farkındaydı. Zaman zaman oluyor, sonra geçiyordu. Usulca yanındaki yarayı yokladı. Kan ikinci kez çok yavaş pıhtılaşıyordu. «Umutsuz haydudun gelişini herkesin seyretmesi için alana kameralar yerleştirildi mi?»

Killian usulca, «Şimdi anlaşmaya gelelim...» dedi. Kara yüzündeki ifadeden bir şey anlaşılmıyordu. Baskı altında tutmaya çalıştığı şey neyse yüzeyin hemen altına kadar çıkmıştı. Ric-

hards bunun ne olduğunu anladığı anda kalbi yine korku doldu. Uzanıp Bedava-V'yi kapatmak istedi. Artık hiçbir şeyi dinlememeliydi. İçinde korkunç bir titreme başlamıştı. Ama tabii Bedava-V'yi kapatamazdı. Tabii ya. Ne de olsa bedavaydı.

Richards soğuk boğuk, «Yanımdan uzaklaş, şeytan,» dedi.

«Ne?» Killian'ın şaşırmış gibi bir hali vardı.

«Hiç. Ne söyleyeceksen söyle.»

Killian hemen konuşmaya başladı. Başını eğerek ellerine baktı. Sonra tekrar başını kaldırdı. Richards kafasının bilmediği bir yerin önsezi yüzünden inlediğini farketti. Ona yoksullar ve adsızlar, geçitlerde uyuyan sarhoşların hayaletleri adını sesleniyorlarmış gibi geldi.

Killian yavaşça, «McCone tükendi artık,» diye açıkladı. «Bunu biliyorsun. Çünkü bu işi sen yaptın. Onu yumuşak kabuklu bir yumurta gibi kırdın. Şimdi... onun yerini almanı istiyoruz.»

Artık hiç şok geçirmeyeceğini sanan Richards'ın ağzı sersemce bir hayretle açık kaldı. Yalan bu, diye düşündü. Öyle olmalı. Ama Amelia'ya çantasını verdiler. Artık yalan söylemeleri, uydurma tekliflerde bulunmaları için bir neden yok. Sol kulağımın yukarısına sıkılacak bir kurşun her şeyin temizce, gürültüsüzce ve zahmetsizce sona erdirilmesini sağlar.

O halde? Killian doğruyu söylüyor.

Richards homurdandı. «Sen çıldırmışsın.»

«Hayır. Şimdiye kadar karşılaştığımız en iyi 'Koşucu'sun. Ve en usta bir koşucu kaçan birinin saklanacağı yerleri de iyi bilir. Gözlerini biraz aç. O zaman 'Koşucu' programının sadece kitlelere zevk vermek ve tehlikeli insanları ortadan kaldırmak için hazırlanmadığını anlarsın. Richards, Şebeke her zaman yeni yetenekler arıyor. Bunu yapmak zorundayız.»

Richards konuşmaya çalıştı ama bir şey söyleyemedi. O korku hâlâ içindeydi. Genişliyor, güçleniyor, yoğunlaşıyordu. Sonunda, «Baş Avcıların hepsi de bekârdı,» diye hatırlattı. «Aileleri yoktu.»

Killian müthiş bir şefkatle, «Ben...» dedi. «Karınla kızın öldü. On günden daha uzun bir süre önce.»

Eksi 013
ve Geriye Sayma .

Dan Killian konuşuyordu. Belki de bir süreden beri. Ama Richards'a sanki çok uzaklarda bir yerde konuşuyormuş gibi geliyordu. Kafasındaki garip bir yankı bu sözleri çarpıtıyordu. Tıpkı derin bir kuyuya düşmeye ve birinin seslendiğini duymaya benziyordu. Kafası gece yarısına özgü o koyu karanlığa bürünmüştü. Ve bu karanlık birtakım slaydlara fon görevi yapıyordu. Sheila'nın eski bir fotoğrafı. Meslek Yüksek Okulunun koridorlarından kalçalarını kıvırarak geçiyordu. Koltuğunun altında bir defter vardı. O sırada «mikro etekler» yeniden moda olmuştu. İkisi rıhtımdaki iskelede otururlarken çekilmiş bir fotoğraf. İskeleye inmek bedavaydı. Fotoğraf makinesine arkalarını dönmüş denize bakıyorlardı. El ele tutuşmuşlardı. Sepya tonunda bir resim. Üzerine doğru dürüst oturmayan, biçimsiz bir takım elbise giymiş bir delikanlı. Ve annesinin en iyi elbisesini giymiş olan bir kız. İkisi burnunda iri bir et beni olan nikâh memurunun karşısında duruyorlardı. Düğün gecesi o et beninden söz ederek kıkır kıkır gülmüşlerdi. Kurşun bir kalkan takmış olan ve yerin altındaki ark lambalarıyla aydınlatılmış mahzene benzeyen dev bir odada ağır makinelerin kolları üzerinde çalışan, belinden yukarısı çıplak, ter içinde kalmış olan bir gencin siyah-beyaz resmi. Yumuşak renkleri çirkin çevreyi yumuşatan bir fotoğraf. Karnı burnunda bir kadın penceredeki yırtık perdeyi açmış dışarı bakıyordu. Erkeğinin gelmesini bekliyordu. Son resim: Sıska bir genç acayip bir zafer ve sevgi karışımıyla küçücük bir bebeği havaya kaldırmıştı. Sevinçle gülüyordu. Resimler birbirlerini daha hızlı izlemeye başladılar. Artık dönüp duruyorlardı. Sevgi, ıstırap ve kayıp duygusu uyandırmıyor, sadece Richards'ı uyuşturuyorlardı.

Killian bu ölümlerle Şebekenin hiçbir ilişkisi olmadığını kesin bir tavırla söylüyordu. Bu feci bir kazaydı. Richards, galiba

ona inanıyorum, dedi kendi kendine. Çünkü yalana çok benziyor. Onun için de doğru olmalı. Ayrıca Killian işi kabul ettiğim takdirde ilk iş Kooperatif Kentine gideceğimi biliyor. Orada sokaklarda bir saat dolaşırsam gerçeği öğreneceğimi de...

«Serseriler. Üç kişi...»

Richards ani bir acıyla, yoksa onlar müşteri miydi, diye düşündü. Telefonda biraz sinsice konuştu. Sanki benden bir şeyi gizliyormuş gibi...

«Herhalde katiller uyuşturucu almışlardı. Belki Cathy'i tehdit ettiler. Sheila da kızınızı korumaya çalıştı. İkisi de çok sayıda bıçak yarası aldıkları için öldüler.»

Bu sözler Richards'ın kendini toplamasını sağladı. Birdenbire bir çığlık attı. «Bırak bu palavraları!» Amelia irkilerek geriledi ve elleriyle yüzünü örttü. «Ne oldu? Bana ne olduğunu anlat.»

«Söyleyebileceğim başka bir şey yok. Karını altmış yerinden bıçaklamışlar.»

Richards düşüncesizce boş boş, «Cathy...» diye fısıldadı. Killian yüzünü buruşturdu.

«Ben, bu teklifimizi bir süre düşünmek ister misin?»

«Evet. Evet, isterim.»

«Çok çok üzgünüm, arkadaş. Bu işle hiçbir ilişkimiz yok. Annemin üzerine yemin ederim. Önerimizi kabul edersen onları başka bir kente yerleştirecek ve karınla kızını zaman zaman görmene izin verecektik. Bir insan, ailesinin üyelerini parça parça eden kişiler için canla başla çalışmaz. Bunu biliyoruz.»

«Düşünmek için zamana ihtiyacım var.»

Killian usulca ekledi. «Baş Avcı olarak o köpekleri yakalar ve derinlere gömebilirsin. Ve onlar gibi daha bir sürü hayvanı da.»

«Düşünmek istiyorum. Güle güle.»

«Ben...»

Richards uzanarak Bedava-V'yi kapattı. Şimdi koltuğunda taşlaşmış gibi oturuyordu. Ellerini bacaklarının arasında gevşekçe sarkıtmıştı. Uçak karanlıklarda homurdanarak ilerliyordu.

Richards, demek böyle, diye düşündü. Sonunda her şey mahvoldu. Her şey.

. Eksi 012
ve Geriye Sayma . . .

Bir saat geçti.

Richards'ın kafasında sahneler belirip kayboluyordu. Stacey. Bradley. Bebek suratlı Elton Parrakis. Kâbusu andıran bir kaçış. Gençlik Kulübünün bodrumunda gazeteleri yakışı. Tekerlek iniltileri arasında ilerleyen, benzinle çalışan araba ve alev kusan Sten. Laughlin'in ekşi sesi. Onu ele veren iki çocuk. Küçük Gestapo ajanları!

Eh, neden olmasın, diye kendi kendine sordu. Artık hiçbir bağım yok. Ahlak kurallarım da. Oradan oraya sürüklenen bir adamın ahlakla ne ilişkisi olabilir ki? Killian çok akıllı. Bunu gördü. Bana sakin ve müşfik bir zalimlikle ne kadar yalnız olduğumu gösterdi. Şimdi Bradley ve hava kirliliğiyle ilgili ateşli sözleri, bana çok uzaklarda kalan, önemsiz ve gerçekle ilgisi olmayan bir şey gibi geliyor. Burun filtreleri. Evet: Bir ara burun filtreleri kavramı bana pek büyük, pek önemli bir konu gibi gelmişti. Ama artık öyle değil.

Yoksullar her zaman yanında olacak!

Kendi kendine, doğru, dedi. Ben bile ölüm makinesi için bir kurbanın dünyaya gelmesine neden oldum. Yoksullar er geç yaşama ayak uyduracaklar. Değişecekler. On bin ya da elli bin yıl sonra akciğerleri kendi filtrelerini oluşturacak. O zaman ayaklanacak ve suni filtreleri çekip çıkaracaklar. Onların oksijenin pek önemsiz bir rol oynadığı havada sarsılıp tepinerek boğulduklarını görecekler. Benim için gelecek nedir ki? Sadece bir yakınma.

Bir süre acı çekeceğim. Bunu tahmin edecek ve gerekli önlemleri alacaklar. Belki bazen öfkelenecek, isyan edeceğim. Acaba havaya bilerek zehir yaydıklarını gizlice açıklamaya çalışacak mıyım? Belki. Ama onlar bu sorunu halledecekler. Beni de temizleyecekler. İleride bir gün benim onları temizleyeceğimi

bildikleri için. Sezgilerim bana bu işi başarabileceğimi söylüyor. Hatta belki bu bakımdan bazı dâhice yeteneklerim bile var. Onlar bana yardım edecekler. Beni iyileştirecekler. İlaçlar ve doktorlar. Ben de o zaman fikrimi değiştireceğim.

Sonra... Huzur.

Kavgacılığım yaban otları gibi sökülüp atılacak.

Richards özlemle huzuru düşündü. Çölde kaybolmuş bir adamın suyu düşünmesi gibi.

Amelia Williams artık gözyaşlarının çoktan kurumuş olması gerekmesine rağmen koltuğunda hâlâ ağlıyordu. Richards kayıtsızca o ne olacak, diye kendi kendine sordu. Onu bu halde kocasına, ailesine gönderemezler. Artık Amelia yemekleri, toplantıları ve kulüpleri düşünerek sıradan bir trafik işaretinde duran o genç kadın değil. O «Kırmızılık Gösterdi.» Herhalde ona ilaçlar verecek, tedavi edecekler. Sabırla gösteriş yapacaklar. «İki Yolun Birbirinden Ayrıldıkları Nokta.» Yanlış yolun seçilmesinin kesin nedeni.

Richards birdenbire kadının yanına giderek onu teselli etmek istedi. Amelia'ya, «Fazla bozulmuş sayılmazsın,» diyecekti. «Birkaç psişik flaster yapıştırdılar mı tamam. Eskisinden daha da iyi olursun.»

Sheila. Cathy.

Karısıyla kızının adı zaman zaman kafasında tekrarlanıyor, çan sesleri gibi yankılanıyordu. Sonunda anlamsız bir hal alıyordu. «Adını iki yüz defa söyle, sonra da hiç kimse olmadığını keşfet.» Richards'ın ıstırap duyması imkânsızdı. Sadece belli belirsiz bir utanç duyuyordu. Onu seçmiş ve akciğerleri kavruluncaya kadar koşturmuşlardı. Ve sonunda bir hiç olduğu ortaya çıkmıştı. Richards ilkokuldan bir sınıf arkadaşını hatırladı. Tam kalkmış, Bağlılık Yeminini okurken, pantolonu düşmüştü.

Uçak homurdanarak ilerliyor, ilerliyordu. Richards yarı uyukluyor, kafasında yine sahneler birbirini izliyordu. Duygusal renkleri olmayan birtakım olaylar.

Ve son bir fotoğraf. Belki de çiklet çiğneyen sıkıntılı bir polis fotoğrafçısı tarafından çekilmiş yirmi çarpı yirmi beş büyüklüğünde, parlak kâğıda basılmış bir fotoğraf. Kana bulanmış beşiğinde yatan parça parça edilip dilinmiş küçük bir vücut. Ucuz cinsten alçı kaplı duvarlara sıçramış kanlar. Beş sente

alınmış bir oyuncak. Eskiciden alınmış olan tek gözlü ayının üzerindeki iri leke.

Richards birdenbire uyandı. Kaskatı kesilmiş, bir çığlık atmak için ağzını açmıştı. Hava ciğerlerinden öyle hızla çıktı ki, dili bir yelken gibi dalgalandı. Şimdi birinci mevkideki her şey, her şey, çok belirgin ve gerçekti. Sarsıcı ve korkunç. Okuyucuları korkutmaya meraklı gazetelerde yayınlanan resimler gibiydi bu da. Sözgelişi, Laughlin'in Topeka'daki barakadan sürüklenerek çıkarılırken çekilen fotoğrafı gibi. Her şey, her şey çok gerçekti ve renkliydi.

Amelia da onunla aynı anda korkuyla bağırdı. Koltuğuna büzülmüştü. Gözleri, çatlak porselen kapı tokmakları kadar iriydi. Yumruğunu olduğu gibi ağzına sokmaya çalışıyordu.

Donahue elinde tabancası mutfaktan fırladı. Gözleri hevesle parlayan küçük siyah boncuklara benziyordu. «Ne var? Ne oldu McCone bir şey mi yaptı?»

«Hayır.» Richards kalp çarpıntılarının çaresizce konuşmasına engel olacak kadar ağırlaştığını hissetti. «Kötü bir rüya. Küçük kızımla ilgili.»

Ya. Donahue'nun bakışları sahte bir anlayışla yumuşadı. Bu rolü oynamayı pek iyi bilmiyordu. Belki de ömrü boyunca bir goril olarak kalacaktı. Belki de bir şeyler öğrenebilecekti. Çıkmak için döndü.

«Donahue?»

Genç adam ihtiyatla döndü.

«Seni iyi korkuttum, değil mi?»

Donahue kısaca, «Hayır,» diyerek tekrar döndü. Ensesi kabarmıştı. Dar pantolonun sardığı kalçaları bir genç kızınki kadar biçimliydi.

Richards ekledi. «Seni daha da fazla korkutabilirim. Seni burun filtreni çıkarmakla tehdit ederim.»

Donahue hızla çıktı.

Richards gözlerini yorgun yorgun yumdu. O parlak fotoğraf tekrar gözlerinin önünde belirdi. Gözlerini açtı, yine kapattı. Resim kaybolmuştu. Bekledi. Fotoğrafın yeniden belirmeyeceğinden emin olduğu zaman Bedava-V'yi tekrar açtı.

Ve Killian ekranda belirdi.

Eksi 011
ve Geriye Sayma .

«Richards.» Killian öne doğru eğildi. Artık gerilim içinde olduğunu gizlemiyordu.

Richards, «Kararımı verdim,» dedi. «Teklifini kabul ediyorum.»

Killian arkasına yaslandı. Gülümsemiyordu ama gözleri ışıl ışıldı. «Buna çok sevindim.»

Eksi 010
ve Geriye Sayma .

Richards, «Tanrım,» diye mırıldandı. Pilot kabininin kapısında duruyordu.

Holloway döndü. «Merhaba.» Detroit VOR denilen bir şeyle konuşuyordu. Yardımcısı Duninger kahve içiyordu.

Çifte kontrol paneliyle ilgilenen yoktu. Ama yine de hayaletlerin ellerine ve ayaklarına cevap veriyorlarmış gibi dönüyor ve yan yatıyorlardı. Kadranların iğneleri dönüp duruyor, ışıklar çakıyordu.

Richards büyülenmiş gibi, «Otobüsü kim sürüyor?» diye sordu.

Duninger, «Otto,» dedi.

«Otto mu?»

«Otomatik pilot Otto. Anlıyor musun? Berbat bir nükte.» Duninger birdenbire gülümsedi. «Bizim ekibe katıldığın için seviniyorum, ahbap. Belki bana inanmayacaksın ama bazılarımız seni destekliyordu.»

Richards sadece başını salladı.

Holloway biraz uzayan sıkıntılı sessizliği bozdu. «Otto benim de ödümü patlatıyor. Üstelik yirmi yıldan sonra. Ama Otto çok güvenli. Çok iyi geliştirilmiş bir makine. Eskiler yanında solda sıfır kalır.»

Richards pencereden karanlıklara bakıyordu. «Öyle mi?»

«Evet. Kontrolu G.Y.ye kilitliyorsun. Yani 'gidilecek yer'e ötesini Otto hallediyor. Ona yol boyunca ses radarı yardım ediyor. Yani inişler ve kalkışlar dışında pilotlara bir iş kalmıyor. Tabii bir sorun çıktığı zaman yine kontrolü biz alıyoruz.»

Richards, «Bir sorun çıkarsa yapabileceğiniz bir şey var mı?» dedi.

«Dua edebiliriz.» Belki Holloway şaka etmeye çalışmıştı ama sesinde gerçek bir içtenlik vardı.

Richards, «Şu daire biçimi şeyler gerçekten uçağın sürülmesini sağlıyor mu?» diye sordu.

Duninger, «Onlarla alçalıp yükseliyoruz,» dedi. «Yana yapılacak hareketleri pedaller kontrol ediyor.»

«Bir çocuğun sabun kutusundan yaptığı tekerlekli bir oyuncağa benziyor...»

Holloway, «Bu daha karmaşık,» dedi. «Basılması gereken daha fazla düğme var, diyelim.»

«Otto aklını kaçırdığı takdirde ne olur?»

Duninger güldü. «Öyle bir şey hiçbir zaman olamaz. Ama olduğu takdirde kontrolu sen alırsın. Ancak bir bilgisayar hiçbir zaman hata yapmaz, arkadaş.»

Richards oradan ayrılmak istiyordu ama dönen tekerlek gibi şeyler, inip kalkan pedaller ve oynayan düğmeler onu oraya bağlıyordu. Holloway'le Duninger yine işlerine döndüler. Telsizden parazit gürültüleri gelirken birtakım sayılar söylüyorlardı.

Holloway bir ara dönüp omzunun üzerinden baktı ve Richards'ın hâlâ orada durduğunu görünce şaşırdı. Gülerek karanlıkları işaret etti. «Yakında orada Harding'in ışıkları belirecek.»

«Kaç dakika sonra?»

«Beş altı dakika sonra ufuktaki ışık farkedilecek.»

Holloway daha sonra yine döndüğünde Richards artık kapıda değildi. Pilot, Duninger'e, «Bu adamı indirdiğimiz zaman rahat bir nefes alacağım,» dedi. «Hayalete benziyor...»

Duninger sıkıntıyla başını eğdi. Kontrolların yeşil ışığı yüzünü aydınlattı. «Otto'dan hoşlanmadı, farkettin mi?»

Holloway, «Evet, ettim,» dedi.

. Eksi 009
ve Geriye Sayma .

Richards ancak kalça genişliğinde olan dar koridorda ilerledi. İletişim uzmanı Friedman başını kaldırıp ona bakmadı. Donahue de öyle.

Kahve kokusu keskin ve güzeldi. Richards bir fincana kahve doldurdu. Biraz krema koydu. Ve hosteslerin dinlenmek için oturdukları koltuklardan birine yerleşti.

Önü camlı derin dondurucuya lüks yemekler dizilmişti. İçki dolabı minyatür havayolları şişeleriyle doluydu.

Richards, insan güzelce sarhoş olabilir, diye düşündü.

Kahvesini yudumladı. Koyu ve lezzetliydi. Kahve ibriği fokurdayıp duruyordu. İşte buradayım... Kahvesinden bir yudum daha aldı. Evet bu kesin. Buradayım ve kahve içiyorum.

Tavalar ve tencereler düzgünce dizilmişti. Paslanmaz çelikten evye formika montürlü krom bir mücevher gibi ışıldıyordu. Ve tabii elektrikli kahve ibriği tıkırdıyor ve buharları tütüyordu. Sheila her zaman böyle bir ibrik isterdi. Çok dayanıklı olduklarını söylerdi.

Richards ağlıyordu...

Orada sadece hosteslerin kullandıkları küçük bir tuvalet vardı. Kapı yarı aralıktı ve içeriyi görebiliyordu. Hatta klozetteki mavi dezenfektanı bile.

Kahvesini içerek ibriğin kaynamasını ve emziğinden yükselen buharları seyretti. Ve ağladı. Sessizce, sakin sakin ağlıyordu. Hem gözyaşları, hem de kahve aynı anda sona erdi.

Ayağa kalkarak, kahve fincanını paslanmaz çelik evyenin kenarına koydu. Kahve ibriğini plastik sapından tutarak kaldırdı. İçindeki kahveyi dikkatle lavaboya boşalttı.

Gözlerini ceketinin koluyla silerek dar koridora döndü. Elinde ibrikle Donahue'nun bölmesine girdi. «Kahve ister misin?»

Genç adam başını kaldırmadan sert sert, «Hayır,» dedi.

«İstediğinden eminim.» Richards kalın camdan yapılmış kahve ibriğini Donahue'nun eğik kafasına olanca gücüyle indirdi.

Eksi 008 ve Geriye Sayma

Richards'ın gösterdiği çaba yüzünden yarası üçüncü kez açıldı. Ama ibrik kırılmadı. Acaba cama kırılmaması için bir şey mi kattılar, diye düşündü. Mesela B12 vitamini? Cama Donahue'nun şaşılacak kadar çok kanı bulaşmıştı. Genç adam sessizce harita masasının üzerine yığıldı. Kanlar en üsttekinin plastik kılıfına akarak yere damlamaya başladılar.

Telsizden neşeli bir ses yükseldi. «Tamam. Beş. C-bir-dokuz-sekiz-dört.»

İbrik hâlâ Richards'ın elindeydi. Üzerine Donahue'nun saçları yapışmıştı. İbriği elinden attı ama hiç gürültü olmadı. Oraya bile halı serilmişti. Yerde yuvarlanan ibrik ışıldadı, kanlanmış bir göze benziyordu. Richards'ın gözlerinin önünde Cathy'nin kanlı beşiğinde çekilmiş parlak resmi belirdi ve genç adam ürperdi.

İyice ağırlaşmış olan Donahue'yu saçlarından çekerek kaldırdı ve elini mavi uçuş ceketinin içine soktu. Tabanca oradaydı. Donahue'nun kafasını tam harita masasına bırakacağı sırada durakladı. Ölünün başını daha da yukarıya çekti. Genç adamın ağzı aptal aptal gülüyormuş gibi açıldı. Kanları ağzına damlıyordu.

Richards, Donahue'nun burun deliğindeki kanları silerek içeri baktı. Evet, işte oradaydı. Küçücük, pek küçücük bir şey. Işıldayan bir filtre.

Telsiz, «Cevap ver, E.T.A.» dedi. «C-bir dokuz-sekiz dört.»

Friedman koridorun diğer tarafında, «Hey, bu sensin!» diye seslendi. «Donahue...»

Richards topallayarak koridora çıktı. Kendini çok bitkin hissediyordu. Friedman başını kaldırdı. «Donahue'ya söyler misin? Şu...»

Richards onu üst dudağının hemen yukarısından vurdu. Dişler ipliği kopmuş vahşice bir gerdanlığın taşları gibi etrafa fırladı. Saç, kan ve beyin parçacıkları koltuğun arkasındaki duvara Roscharch testlerinde kullanılan mürekkep lekelerine benzer bir şekil çizdiler.

Pilot kabininden boğuk bir ses geldi. Holloway kapıyı kapatmak için çaresizce, boş yere çabaladı. Richards pilotun alnında küçük bir yara izi olduğunu farketti. Tıpkı bir soru işaretine benziyordu. Küçük, gözüpek bir çocuk pilotçuluk oynarken ağacın alt dalından düştüğü zaman alnında böyle bir yara açılırdı işte.

Richards, Holloway'i karnından vurdu. Pilot hayretle, «UU-UU OOOO!» diye bağırdı. Ayakları kaydı ve yüzüstü düştü.

Duninger pilot iskemlesinde dönmüştü. Yüz hatları gevşemişti. «Beni vurma olur mu?» dedi. Ama bunu doğru dürüst söyleyecek kadar soluğu kalmamıştı.

Richards şefkatle, «A...» diye mırıldandı ve tetiği çekti. Duninger yere yuvarlanırken arkasında bir şey çatırdayarak çaktı.

Sonra derin bir sessizlik oldu.

Telsiz, «Cevap ver, E.T.A.,» dedi. «C-bir-dokuz-sekiz dört.»

Richards birdenbire bağırdı, sonra kahve ve safra suyu kustu. Mide kaslarının büzülmesi yüzünden yanındaki yara büsbütün yırtıldı, müthiş bir zonklama başladı.

Topallayarak hâlâ birlikte hareket eden kontrollara doğru gitti. Burada ne çok düğme ve kadran vardı!

Böyle önemli bir uçuş sırasında bağlantı kesilmiyordu herhalde.

Richards kayıtsızca, «Cevap,» dedi.

«Oradaki Bedava-V açık mı, C-bir dokuz sekiz dört? Karmaşık bir şeyler alıyoruz. Her şey yolunda mı?»

Richards, «Beş,» dedi.

Ses anlaşılmaz bir şey söyledi. «Duninger'a bana bira bor-

cu olduğunu söyle.» Sonra ses kesildi. Şimdi sadece parazit duyuluyordu.

Otobüsü Otto sürüyordu.

Richards işini bitirmek için geri döndü.

Eksi 007 ve Geriye Sayma

Richards üstüne başına baktı. Kaburgalarından baldırına kadar bütün sağ yanı parlak bir kırmızıya bürünmüştü.

Macbeth'deki o ünlü sözleri tekrarladı. «Bir ihtiyarın bu kadar kanı olacağı kimin aklına gelirdi?»

McCone birdenbire birinci mevkiye daldı. Bir bakışta durumu gördü. Tabancası elindeydi. Aynı anda ateş ettiler.

McCone birinciyle ikinci mevki arasındaki perdenin arkasında gözden kayboldu. Richards birdenbire oturdu. Kendini çok yorgun hissediyordu. Karnında koskocaman bir delik açılmıştı. Barsaklarını görebiliyordu.

Amelia durmadan haykırıyordu. Yanaklarını çekiştirdiği için yüzü plastikten yapılmış bir cadı maskesine dönüşmüştü.

McCone sendeleyerek tekrar içeri girdi. Gülüyordu. Kafasının yarısı uçmuş gibiydi. Ama yine de gülüyordu.

Eski Baş Avcı iki el ateş etti. İlk kurşun Richards'ın başının üzerinden geçti. İkincisi ise köprücük kemiğinin hemen altına isabet etti.

Richards da ateş etti. McCone iki kez sendeleyerek döndü. Tabanca parmaklarının arasından kayarak düştü. Birinci mevkiin kalın beyaz strapor tavanıyla, ikincininkini kıyaslıyormuş gibiydi. Sonra devrildi. Etrafa keskin bir barut ve yanık et kokusu yayılmıştı.

Amelia hâlâ haykırıyordu. Richards, sesini duyan çok sağlıklı bir kadın olduğunu sanır, diye düşündü.

. Eksi 006
ve Geriye Sayma . . .

Richards ağır ağır ayağa kalktı. Barsaklarının dökülmemesi için elini karnına bastırmıştı. Sanki biri içinde kibritler çakıyordu.

Kanepelerin arasından yavaşça ilerledi. Elini karnına bastırmış, eğilmişti. Selam veriyormuş gibi. Bir eliyle paraşütü alarak peşinde sürüklemeye başladı. Gri sucuğa benzeyen bir şey parmaklarının arasından kaçtı. Richards iterek tekrar karnına soktu. Canı daha da yandı o zaman.

Amelia Williams, «T-t,» diye inliyordu. «T-T-Tanrım... Ah, Tanrım. Ah sevgili Tanrım.»

Richards, «Tak şunu,» dedi.

Kadın onu duymadı. İki yana sallanıyor ve inliyordu. Richards paraşütü yere atıp kadını tokatladı. Ama gücü hiç yoktu. Yumruğunu sıkarak Amelia'ya vurdu. Kadın sustu. Şimdi sersem sersem Richards'a bakıyordu.

Genç adam, «Tak şunu,» diye tekrarladı. «Tıpkı sırt çantası gibi. Nasıl yapılacağını anladın mı?»

Kadın başını salladı. «Bunu-yapamam. Atlayamam. Korkarım.»

«Uçak düşecek. Atlaman gerekiyor.»

«Yapamam...»

«Pekâlâ. O zaman ben de seni vururum.»

Amelia yerinden fırlayarak onu yana doğru itti. Çılgınca bir telaşla paraşütü takmaya çalıştı. Askılarla uğraşırken geri geri giderek Richards'dan uzaklaşıyordu.

«Hayır. O al-alta girecek.»

Amelia çabucak kayışları düzeltti. Richards yaklaşırken o da geri geri McCone'un ölüsüne doğru gidiyordu. Genç adamın ağzından kanlar damlıyordu.

«Şimdi çengeli halkaya tak. K-Karnının etrafına.»

Kadın titreyen parmaklarıyla söyleneni yaptı. Çengeli takmayı başaramadığı zaman yine ağlamaya başladı. Delirmiş gibi Richards'ın yüzüne bakıyordu.

Amelia bir an McCone'un kanlarına basarak kaydı. Sonra cesetin üzerinden atladı.

Geri geri giderek önce ikinci, sonra da üçüncü mevkiden geçtiler. Richards'ın karnındaki kibritlerin yerini devamlı yanan bir çakmak almıştı.

İmdat kapısı patlayıcı sürgüler ve pilotun kontrolundaki bir kol demiriyle kapatılmıştı.

Richards tabancayı Amelia'ya verdi. «Kapıya ateş et... Ben geri tepmeye dayanamayacağım.»

Kadın gözlerini kapayarak başını çevirdi. Donahue'nun tabancasıyla iki defa ateş etti. Artık silah boşalmıştı. Kapı hâlâ kapalıydı. Richards korkunç bir çaresizlik duydu. Amelia Williams paraşütün ipini tutuyor, sinirli sinirli hafifçe çekiştiriyordu.

Kadın, «Belki...» diye başladı. Kapı birdenbire karanlık geceye uçarken Amelia'yı da birlikte sürükledi.

Eksi 005
ve Geriye Sayma . . .

Bir kocakarı gibi ikibüklüm olan Richards koltukların arkalıklarına tutuna tutuna uçmuş olan kapıdan uzaklaştı. Eğer daha yüksekten uçsalardı ve hava basınçları arasındaki fark fazla olsaydı o da dışarı sürüklenecekti. Ama rüzgâr onu çok sarsıyordu. Zavallı barsakları bir akordeon gibi açılmışlar, şimdi yerde peşinden sürünüyorlardı. Altı yüz metre yükseklikte oksijeni daha az olan serin hava, insanın yüzüne çarpılan bir kova soğuk suya benziyordu. Çakmak bir meşale halini almıştı ve Richards'ın içi kavruluyordu.

Genç adam ikinci mevkiden geçti. Burası daha iyiydi. Hava onu kapıya eskisi kadar güçlü bir biçimde çekmiyordu artık.

McCone'un ölüsünün üzerinden atlayarak birinci mevkiden geçti. Ağzından kanlar akıyordu.

Mutfağın kapısında durup barsaklarını toplamaya çalıştı. Onların dışarıdan hoşlanmadıklarını biliyordu. Zavallı barsakları için ağlamak istiyordu. Bu olayda onların hiç suçu yoktu ki.

Barsaklarını delikten sokmayı başaramadı. Bu işin nasıl yapılacağını bilmiyordu. Barsakları birbirlerine karışmıştı. Gözlerinin önünden ortaokul biyoloji kitabından korkutucu resimler geçiyordu. Yavaş yavaş sonunun geldiğini, bu gerçeği anladı. Ve ağzı kanla dolu, mutsuzca haykırdı.

Uçakta ona kimse karşılık vermedi. Herkes gitmişti. O ve Otto'dan başka herkes.

Vücudunun o parlak sıvısı akıp giderken dünyanın da rengi uçuyordu sanki. Mutfak kapısının yanına dayandı. Sokak lambasına yaslanmış bir sarhoş gibi. Şimdi etrafındaki her şey bir hayalet griliğine bürünmüş titreşiyordu.

Tamam... Artık ölüyorum.

Richards haykırdı. Ve o müthiş acı arasında dünyayı yeniden bir gerçek haline soktu.

Barsakları üzerinden ipler gibi sarkarak mutfaktan geçti. Karnında bu kadar çok şey olması şaşılacak gibiydi. Insanın karnı yuvarlak, katı ve tıka basa da doluydu.

Richards barsağına bastı ve içinde bir şey çekildi. Duyduğu acı inanılacak gibi değildi. Sanki bu dünyayla bir ilişkisi yoktu bunun. Çığlık atarken kanları karşı duvara sıçradı. Dengesini kaybetti. Az kalsın düşüyordu. Neyseki duvara yaslandı.

Karın... Karnımdan vuruldum.

Kafası ona çılgınca cevap verdi. Tıkır-tıkır-tıkır.

Yapılacak bir tek şey vardı.

Karında açılanların yaraların en kötülerinden olduğu söylenirdi. Çalışırken gece yarısı yemek tatili sırasında ölmenin en kötü yollarını tartışmışlardı. Motor temizlediği o günlerde. Hepsi de sapasağlam ve sağlıklıydılar. Kan, idrar ve semen doluydular. Sandviçleri atıştırıyor ve radyasyon zehirlenmesi, donma, düşme, boğulma, kafaya darbe yemenin belirli özelliklerini kıyaslıyorlardı. O sırada biri karından alınan yaradan söz etmiş-

ti. Belki de Harris. Yasak olmasına rağmen işde bira içen o şişman adam.

Harris, «İnsanın karnını kavuruyor,» demişti. «Ve karnından yaralanan kişi çok ağır ağır ölüyor.» Diğerleri ciddi ciddi başlarını sallamışlardı. O sırada ıstırabın ne olduğunu bilmiyorlardı bile.

Richards koridorda düşmemek için iki yana tutunarak yalpalaya yalpalaya ilerledi. Donahue'nun önünden geçti. Dişlerini radikal bir biçimde tedavi ettiği Friedman'ın önünden de. Kolları uyuşmaya başlıyordu. Ama karnındaki... eskiden karnı olan o yerdeki... acı gitgide artıyordu. Ama bütün bunlara rağmen yürüyordu ve delik deşik olmuş vücudu da kafatasının içine hapsedilmiş deli Napoleon'un emirlerini yerine getirmeye çalışıyordu.

Ah, Tanrım, bu Rico'nun sonu olabilir mi?

Richards kafasında ölüm döşeğiyle ilgili sürüyle klişe olmasına inanamıyordu. Sanki zihni dışarıyla ilişkisini keserek içe dönüyordu. Şu son hummalı saniyede kendi kendisini yemeye başlamıştı.

Bir - şey - daha - var...

Richards, Holloway'in yerde yatan ölüsüne takılarak düştü. Ve orada öylece yattı. Birdenbire uykusu gelmişti. Kısa bir uyku... Evet. İşte en uygunu bu. Kalkmak çok zor. Otto bir şarkı mırıldanıyordu. Doğum günüm olduğu için bana ninni söylüyor. «Pışş pışş pışş.. Koyunlar kırda, inek mısırların arasında...»

Richards korkunç bir çaba harcayarak başını kaldırdı. Kafası demir, çelik ve kurşundandı. Hâlâ dans etmekte olan çifte kontrola baktı. Ve ileride, pleksiglas camdan Harding'in ışıkları gözüküyordu.

Orası çok uzak.

Şimdi o saman yığınının altında uyuyordu.

. Eksi 004
ve Geriye Sayma . . .

Telsizden gıdaklamaya benzeyen endişeli sesler yükseliyordu. «Cevap ver, C-bir-dokuz-sekiz-dört. Çok alçaktan uçuyorsun. Cevap ver. Cevap ver. Rehberlik edelim mi? Cevap ver. Cevap ver. Cev...»

Richards, «Canın cehenneme,» diye fısıldadı.

Sürüne sürüne sallanan, eğilen kontrollara doğru gitmeye başladı. Pedaller inip kalkıyorlardı. Tekerlekler çıt-çıt-çıt diye dönüyorlardı. Richards can acısıyla haykırdı. Barsaklarından bir ilmek Holloway'in çenesine takılmıştı. Geri geri sürünerek, barsaklarını takıldıkları yerden kurtardı. Ve tekrar öne doğru sürünmesini sürdürdü.

Birdenbire kolları gevşedi. Burnu uzun tüylü yumuşak halıya dayalı, uçtu sanki. Ağırlığı kaybolmuş gibiydi. Elleriyle yeri iterek doğruldu ve sürünerek ilerledi.

Holloway'ın koltuğuna oturdu. Bu iş Everest'e tırmanmaktan farksız oldu.

. Eksi 003
ve Geriye Sayma . . .

İşte, orada! Karanlık gecede yüksek ve dörtköşe bina kapkara bir siluet gibi yükseliyor, her şeyi cüceleştiriyordu. Ayışığı yanlarını mermere dönüştürüyordu.

Richards kontrol kolunu hafifçe çevirdi. Zemin sola doğru eğildi. Az kalsın pilot yerinden düşüyordu. Kolu eski yerine getirmeye çalışırken uçak bu kez de sağa yattı. Ufuk acayip bir biçimde çarpıldı.

Şimdi pedallar. Evet. Daha iyi.

Richards kolu usul usul itti. Karşısındaki bir kadranın iğnesi göz açıp kapayıncaya kadar 600'den 450'ye indi. Richards kontrol kolunu eski yerine itti. Artık etrafı pek iyi göremiyordu. Sağ gözü hemen hemen tümüyle kör olmuştu. Ne garip. İnsanın gözleri teker teker körleşiyor.

Kontrol kolunu tekrar itti. Ve uçak bütün ağırlığını kaybederek bir tüy gibi uçmaya başladı. sanki. Kadranın iğnesi 450'den 360'a indi. Sonra da 180'e. Kolu yine çekti.

«C-bir-dokuz-sekiz-dört.» Seste telaş vardı şimdi. «Ne oldu? Cevap ver.»

Richards hırıltılı bir sesle, «Konuş oğlum,» dedi. «Hav! Hav! Hav!»

Eksi 002 ve Geriye Sayma.

Dev uçak karanlık gecede ince bir buz parçası gibi uçuyordu. Şimdi Kooperatif Kenti parçalanmış dev bir kutu gibi aşağıda uzanmaktaydı.

Yaklaşıyordu artık. Richards Yarışmalar Binasına yaklaşıyordu.

Eksi 001 ve Geriye Sayma.

Jet kanalın üzerinden aştı. Kükreyen dev gibi kuşu sanki Tanrının eli havada tutuyordu. Bir kapının içinde duran bir tozcu gökyüzüne baktı ve bir hayal gördüğüne karar verdi. Uyuşturucunun sağladığı son hayaldi bu. Sonra onu belki de General

Atomik cennetine götürecekti. Orada yemek içmek bedavaydı.

Uçağın homurtusu insanların kapı içlerine girmelerine neden oldu. Sonra başlarını kaldırarak baktılar. Yüzleri uçuk renkli alevlere benziyordu. Mağazaların vitrinleri şangırdadı, sonra içeriye doğru kırıldı. Kaldırımların kenarlarındaki çöpler döne döne uçuştu. Bir polis silahını düşürdü ve ellerini kulaklarına bastırarak haykırdı. Ama kendi sesini duyamadı.

Uçak hâlâ alçalıyordu. Şimdi damların üzerinden dolaşmaya çıkmış gümüş bir yarasa gibi geçiyordu. Sancak tarafındaki kanadının ucu neredeyse bir binaya sürünecekti.

Bütün Harding'de Bedava-V ekranları bembeyaz kesildi. Halk onlara korku dolu, aptalca bir inanmazlıkla baktı.

Dünyayı bir gök gürültüsü doldurdu.

Killian masasından başını kaldırarak, odasının büyük bir duvarını kaplayan penceresinden baktı.

Kentin göz kırpan ışıkları kaybolmuştu. Şimdi bütün pencereyi yaklaşan bir Lockheed Tristar jeti dolduruyordu. Işıkları yanıp yanıp sönüyordu. Killian bir an, hayret, inanmazlık ve dehşet dolu çılgınca bir an Richards'ın kendisine baktığını gördü. Genç adamın yüzü kan içindeydi. Siyah gözleri bir iblisinkiler gibi parlıyordu.

Gülüyordu Richards.

Ve eliyle müstehcen bir işaret yapıyordu.

Killian sadece, «Tanrım...» diyecek kadar zaman buldu.

000

Lockheed hafifçe yan yatarak Yarışmalar Binasına çarptı. Binanın ortasından daha yukarılara. Uçağın depolarında hâlâ yakıt vardı. Jet saatte beş yüz milden biraz daha hızlı gidiyordu.

Korkunç bir patlama oldu. Gökyüzünü Tanrının gazabı gibi aydınlattı. Yirmi blok öteye ateşler yağdı.

Uzun Yürüyüş

(THE LONG WALK)

BİRİNCİ BÖLÜM

Yola Çıkış

O sabah muhafızların koruduğu park yerine giren mavi Ford uzun süre koşup yorulmuş küçük bir köpeği andırıyordu. Haki üniformalı, palaskalı, yüzü ifadesiz genç bir muhafız mavi plastik kimlik kartlarını görmek istediğini söyledi. Arkada oturan delikanlı kartı annesine verdi. Annesi de muhafıza uzattı. Muhafız bu kırsal sessizliğe hiç yakışmayan bir bilgisayara götürdü. Aygıt kartı hemen yutuverdi ve ekranında bir zı belirdi:

GARRATY RAYMOND DAVIS
POWNAL MAINE YOLU 1
ANDROSGOGGIN BÖLGESİ
KİMLİK NUMARASI 49-801-89
TAMAM-TAMAM-TAMAM

Muhafız başka bir düğmeye basınca ekrandaki yazı silindi. Geçmeleri için işaret etti.

Bayan Garraty, «Kartı geri vermiyorlar mı?» diye sordu.

Delikanlı sabırlı bir tavırla konuştu. «Hayır, anne.»

Kadın boş bir yere girdi. «Neyse, bu hiç de hoşuma gitmedi.» Bu sözleri sabahın ikisinde, karanlıkta yola çıktıklarından beri yineliyordu. Hatta inler gibi söylemekteydi.

Delikanlı ne dediğini fark etmeden mırıldandı. «Üzülme.» Heyecan ve korkudan kafası karışmıştı. Daha araba tam durma-

dan indi. Uzun boylu, sağlam yapılı bir gençti. Sabahın serinliğinden korunmak için eski bir asker ceketi giymişti. Annesi de uzun boyluydu ama çok sıskaydı. Göğüsleri hiç yoktu sanki. Etrafta dolaştırdığı gözlerinde güvensiz bir ifade vardı. Çok şaşkındı. Yüzü bir hastanınkinden farksızdı. Kırlaşmış saçları taktığı tokalardan kurtulup karışmıştı. Elbisesi üstünden sarkıyordu. Son zamanlarda fazla kilo kaybetmiş olmalıydı.

Kadın delikanlının nefret etmeye başladığı fısıltıyla konuştu yine. «Ray... Dinle Ray...»

Delikanlı başını öne eğerek gömleğinin arkasını pantolonuna sokarmış gibi yaptı. Muhafızlardan biri konserve kutusundaki yemeğini yerken çizgi roman okuyordu. Ray Garraty yiyen, okuyan muhafıza bakarken belki onbininci kez, **bu gerçek,** diye düşündü. Artık sonunda bu düşünce biraz ağırlık kazanmaya başlamıştı.

«Hâlâ fikrini değiştirecek zamanın var...»

Garraty, «Hayır bunun için zaman yok,» diye karşılık verdi. «Geri çekilme için son tarih dündü.»

Kadın yine onun nefret ettiği fısıltıyla konuştu. «Bunu anlarlar. Anlayacaklarını biliyorum. Binbaşı...»

Garraty, «Binbaşının yapacağı,» diye başladı ve annesinin yüzünü buruşturduğunu gördü. «Binbaşının ne yapacağını biliyorsun, anne.»

Başka bir araba kapıdaki işlemi tamamlayıp park etmişti. Koyu renk saçlı bir genç arabadan indi. Anne ve babası da onu izlediler. Bir an üçü aralarında konuşan endişeli beyzbol oyuncuları gibi oldukları yerde kaldılar. O da delikanlıların çoğu gibi hafif bir sırt çantası takmıştı. Garraty böyle bir çanta getirmemekle budalalık etmiş olabileceğini düşündü.

«Fikrini değiştirmez misin?»

Bu seste endişe gibi görünen suçluluk vardı. Ray Garraty henüz on altısında olmasına karşın suç konusunda bazı şeyler biliyordu. Kadın oğlunun çılgınlığını başlangıçta durdurmayı akıl edememişti. Çok yorgun, bitkin olduğu veya eski kederlere daldığı için çaresiz kalmıştı. Haki üniformalı muhafızları ve bilgisayar merkezleri bulunan hantal devlet makinesinin oğlunu elinden almasına izin vermişti.

Delikanlı elini annesinin omzuna dayadı. «Bu benim fikrim-

di, anne. Senin istemediğini biliyorum. Ben...» Etrafına bakındı. Kimsenin onlara aldırdığı yoktu. «Seni seviyorum ama o veya bu şekilde en uygunu bu.»

Kadın ağlamak üzereydi. «Bu doğru değil. Ray, baban burada olsaydı bu işe bir son verirdi ve...»

«Ama babam burada yok. Öyle değil mi?» Annesinin gözyaşlarına engel olmak için acımasızca konuşmuştu. Onu sürükleyerek götürmeleri gerekirse ne yapardı? Bazen böyle şeyler olduğunu duymuştu. Bu düşünce içini dondurdu. Daha yumuşak bir sesle, «Artık bu işi bırak, anne,» dedi. «Tamam mı?» Kendini zorlayarak gülümsedi. Onun yerine cevap verdi. «Tamam.»

Çenesi titreyen kadın başını sallayabildi. Aslında hiçbir şey tamam değildi ama çok geç kalmıştı. Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

Çamların arasından esen hafif rüzgârı hissediyordu Ray. Gökyüzü masmaviydi. Yol da tam karşısındaydı. Amerika'yla Kanada arasındaki sınırı beton bir direk belirliyordu. Birden hevesinin korkusunu bastırdığını hissetti. O anda hareket etmek, işe koyulmak istedi.

«Bunları yaptım. Alabilirsin değil mi? Öyle ağır sayılmazlar ha?» Kadın yaldıza sarmış olduğu kurabiyeleri ona uzattı.

«Evet.» Genç kurabiyeleri alarak annesine sarıldı. Ona gereksinme duyduğu şeyi vermeye çalışıyordu. Yanağından öptü. Cildi eskimiş ipeği andırıyordu. O an ağlayacak gibi oldu. Sonra Binbaşının gülümseyen yüzünü, bıyıklarını düşündü ve kurabiyeleri eski asker ceketinin cebine koydu.

«Hoşçakal, anne.»

«Güle güle, Ray. İyi bir çocuk ol.»

Kadın bir an orada öylece kaldı. Sonra arabaya binip motoru çalıştırdı. Garraty hareketsiz duruyordu. Annesi elini kaldırıp salladı. Onun yanaklarından süzülen yaşları görebiliyordu artık. Annesine el sallayarak karşılık verdi. Sonra araba park yerinden ayrılınca kollarını indirip bir an durdu. Çok iyi, cesur ve yalnız izlenimi verdiğini düşünüyordu. Otomobil kapıdan çıkınca birden kendini çok yalnız hissetti. O anda yabancı bir yerde tek başına kalan on altısındaki bir çocuk olduğunu anladı.

Dönüp yine yola baktı. Koyu renk saçlı delikanlı, anne ve

babasının arabayla uzaklaşmasını seyrediyordu. Bir yanağında derin bir yara izi vardı. Garraty ona yaklaşıp, «Merhaba,» dedi.

Genç ona şöyle bir baktı. «Merhaba.»

«Ben Ray Garraty'im.» Kendini aptal gibi hissediyordu.

«Ben de Peter McVries.»

Garraty, «Hazır mısın?» diye sordu.

McVries omuz silkti. «Sinirlerim gergin. En kötüsü de bu.»

Garraty başını salladı. Birlikte yola ve sınır taşına doğru gittiler. Gerideki park yerinden arabalar ayrılıyordu. Bir kadın birden haykırmaya başladı. Garraty ve McVries farkına varmadan birbirlerine sokuldular. İkisi de geri dönüp bakmadı. İleride geniş ve siyah yol vardı.

McVries birden konuştu. «Öğleüzeri bu yol çok kızacaktır. Ben kenardan gitmeyi yeğlerim.» Düşünceli tavırla Garraty'e baktı. «Kaç kilosun?»

«Yetmiş sekiz.»

«Ben seksen iki kiloyum. Kilosu daha fazla olanların daha çabuk yorulduğunu söylüyorlar ama ben formda olduğumu düşünüyorum.»

Garraty için Peter McVries sadece formunda değildi. Çok da güçlü görünüyordu. Kilosu fazla olanların daha çabuk yorulduklarını kimin söylediğini soracakken kendini tuttu. Yürüyüş daha sonra uydurulan hikâyeler, sihirler ve efsaneler sayesinde varolan bir olaydı.

McVries gölgeye iki gencin yakınına oturdu. Garraty de bir an sonra onun gibi yaptı. McVries onu tümüyle aklından çıkarmışa benziyordu. Garraty saatine baktı. Sekizi beş geçiyordu. Daha elli beş dakikaları vardı. Sabırsızlık ve hevese kapıldı yine. Bunları bastırmak için elinden geleni yaparken de, fırsat bulmuşken oturmanın zevkini çıkarmalıyım, diye düşündü. Bütün gençler oturuyorlardı zaten. Bazıları gruplar halinde, bazıları yalnızdı. Bir genç yola bakan çam ağacının alt dallarından birine çıkmış, reçelli sandviçe benzer bir şey yiyordu. Sıska ve sarışındı. Mor pantolon ve mavi pamuklu bir gömlek giymişti. Gömleğin üstündeki fermuarlı, eski yeşil kazağın dirsekleri delinmişti. Garraty, sıska çocuklar daha fazla mı dayanırlar acaba, diye düşündü. Yoksa hemen yorulurlar mı?

Yanlarına oturdukları çocuklar aralarında konuşuyorlardı.

Biri, «Acele etmeyeceğim,» diyordu. «Neden edecek mişim? Duruma kendini uydurursun. Hepsi bu kadar. Burada önemli olan uyabilme. Bunu ilk nerede duyduğunu anımsa.» Başını çevirince Garraty ve McVries'i fark etti. «Kesilmek için getirilen yeni kuzular. Adım Hank Olson. İşim de yürümek.»

Garraty de adını söyledi. McVries gözlerini yoldan ayırmadan dalgın dalgın adını mırıldandı.

Diğer genç de, «Ben Art Baker,» dedi. Hafif bir Güney lehçesiyle konuşuyordu. Dördü el sıkıştılar.

Bir an sessizlik oldu. Sonra McVries, «Biraz korku veriyor değil mi?» dedi.

Diğerleri başlarını sallarken Hank Olson omuz silkerek güldü. Garraty ağaçtaki çocuğun sandviçini bitirip kâğıdını buruşturarak yolun kenarına attığını gördü. Kısa süre içinde yanacak, diye düşündü. Bu yüzden kendini biraz daha iyi hissetti.

Olson birden, «Direğin yanındaki lekeyi gördünüz mü?» diye sordu.

Hepsi de baktılar. Rüzgârda sallanan ağaçların gölgesi yolda türlü şekiller oluşturuyordu. Garraty bir şey görüp görmediğinden emin değildi.

Olson zevk alır gibi devam etti. «Önceki yılki Uzun Yürüyüşten kalma. Çocuk o kadar korkmuş ki, tam saat dokuzda orada donup kalmış.»

Hepsi de bu korkunç olayı düşündü. Sesleri çıkmıyordu.

«Çocuk kımıldayamamış. Üç kez uyarılmış ve 9'u 2 geçe de ona biletini vermişler. İşte oradaki başlama direğinin tam yanında.»

Garraty, acaba benim bacaklarım da böyle hareketsiz kalabilir mi, diye düşündü. Böyle olacağını sanmıyordu ama zamanı gelene kadar emin olamazdı. Ne korkunç bir işti. Hank Olson'un böyle korkunç bir şeyden söz etmeyi istemesine anlam veremiyordu.

Art Baker birden doğruldu. «İşte geliyor.»

Bej renkli bir jip taş işaret direğine yaklaşıp durdu. Onu daha ağır hareket eden tuhaf bir taşıt izledi. Bu kamyonumsu taşıtın ön ve arkasına radar antenleri takılmıştı. İki asker üstteki balkon gibi yerde oturuyordu. Garraty onlara bakarken içi-

nin donduğunu hissetti. Adamların ellerinde ordu tipi büyük çaplı tüfekleri vardı.

Binbaşı jipten indi. Uzun boylu, dimdik bir adamdı. Haki renkli sade bir üniforma giymişti. Yüzü çöl güneşinden iyice yanıp koyu bir renk almıştı. Palaskasına bir tabanca takmıştı. Güneş gözlüğü de aynalı türdendi. Binbaşının gözlerinin ışığa karşı çok hassas olduğu söyleniyordu. Toplumun karşısına gözlüksüz çıktığı hiç görülmemişti. «Oturun çocuklar,» dedi. «On Üçüncü İlkeyi Unutmayın.» On Üçüncü İlke mümkün olduğunca gücü saklamayı belirtiyordu. Ayaktakiler oturdular. Garraty de saatine bir göz attı. 8.16'ıydı. Bir dakika ileri olduğu kanısına vardı, çünkü Binbaşı hep zamanında gelirdi. O an saatini düzeltmeyi düşündüyse de sonra unuttu.

Binbaşı aynalı gözlüğün gizlediği gözlerini onların üstünde dolaştırdı. «Bir konuşma yapacak değilim. Aranızdaki kazananı kutluyorum ve kaybedenlerin cesaretini de belirtiyorum.» Jipten üstünde yazılı kâğıt bulunan bir klipsli tahta aldı. «Adınızı söylediğimde lütfen öne çıkın ve numaranızı alın. Sonra yerinize dönün ve başlama zamanını bekleyin.»

Olson, «Artık ordudasın,» diye fısıldayarak sırıttı. Ama Garraty ona aldırmadı. Binbaşıya hayran kalmamak elde değildi. Askerlerin gelip götürdükleri babasını anımsıyordu. Babası Binbaşıdan, «Bir milletin yetiştirilebileceği en az rastlanan ve en tehlikeli canavar,» diye söz ederdi hep. «Toplumun desteklediği bir psikopat o.» Ama babası Binbaşıyla hiç karşılaşmamıştı.

«Aaronson.»

Kısa boylu, tıknaz bir köylü çocuğu çekinerek yaklaştı. Binbaşının karşısında şaşaladığı belliydi. Plastikten yapılmış kocaman 1 rakamını alarak baskı flasteriyle gömleğine yapıştırdı. Binbaşı onun sırtına vurdu.

«Abraham.»

Kızılımsı saçlı, blucin ve tişört giymiş uzun boylu bir genç ortaya çıktı.

«Baker, Arthur.»

Baker, «Bu benim,» diyerek ayağa kalktı. Son derece sakin bir tavırla yürüdü. Ona bakan Barraty telaşlandı. Baker'in güçlü olduğu belliydi, uzun süre dayanacaktı.

Binbaşı, «Baker, James,» diye okudu. Numaraların verilme-

si işi 8'i 40 geçeye kadar sürdü. Hiç kimse kaçmamıştı. Park yerinde arabalar hareket etmeye başladı. Yedek listedeki gençler artık evlerine gidip televizyonda Uzun Yürüyüşü seyredeceklerdi. Garraty bunun gerçekten başlamak üzere olduğunu hissetti. Kendi sırası gelince Binbaşı ona 47 numarayı verip «Talihin açık olsun,» demişti. Garraty o anda adamın bacaklarına dokunarak onun gerçek olup olmadığını anlamak için âdeta önüne geçilmez bir istek duymuştu.

Peter McVries 61'di. Hank Olson da 70. Binbaşının yanında hepsinden daha uzun süre kalmıştı. Binbaşı Olson'un söylediği bir şeye gülmüş ve sonra dostça sırtına vurmuştu.

Olson daha sonra diğerlerine, «Üstüme oynamasını söyledim,» diye açıkladı. Binbaşı da bana, «Hepsinin canına oku.» dedi. Gerçekten yarışmak isteyen birini gördüğüne sevindiğini söyledi.»

McVries, «Çok iyi,» diye mırıldanarak Garraty'e göz kırptı. Olson'la alay mı ediyordu acaba? Garraty anlayamadı.

Ağaçtaki sıska çocuğun adı Stebbins'di. Numarasını başını önüne eğerek aldı ve Binbaşıyla da hiç konuşmadı. Sonra gidip ağacının dibine oturdu. Garraty nedense fazla etkilendi.

100 numaralı koşucu kızıl saçlı, yüzü sivilceli Zack adlı bir çocuktu. O da numarasını aldıktan sonra hepsi oturup beklemeye başladılar.

Sonra balkonlu kamyondan inen üç asker üstlerinde cepleri olan kalın kemerleri dağıtmaya başladılar. Bu ceplerde yüksek enerji sağlayan ezmeler bulunuyordu. Başka askerler de ellerinde mataralarla geldiler. Gençler kalın palaskaları bellerine takarak, mataraları da omuzlarına astılar. Olson kemeri bir silahşör gibi kalçalarının üstüne takıp bir Waifa çikolatası alıp yemeye başladı. Sonra sırıttı. «Hiç de fena değil.» Çikolatanın üstüne de mataradan su içti. Garraty onun numara mı yaptığını, yoksa bir şey mi bildiğini anlayamadı.

Binbaşı sakin sakin onları süzüyordu. Garraty saatine baktı. 8'i 56 geçiyordu. Nasıl böyle geç olmuştu? Bir el midesini sıkıyordu sanki.

«Tamam çocuklar. Onar onar dizilin lütfen. Özel bir sıra yok. İsterseniz arkadaşlarınızın yanında olabilirsiniz.»

Garraty ayağa kalktı. Her yanı uyuşmuştu ve bir düş görür gibiydi. Sanki vücudu başkasına aitti.

Yanındaki McVries, «İşte gidiyoruz,» diye mırıldandı. «Hepinizin talihi açık olsun.»

Garraty şaşırarak, «Senin de talihin açık olsun,» diye cevap verdi.

McVries söylendi. «Herhalde çıldırdım. Kafamı bir muayene etseler fena olmaz.» Birden rengi solmuştu ve terliyordu. Daha önceki gibi güçlü gözükmüyordu artık. Gülümsemeye çalışıyor ama beceremiyordu. Yanağındaki yara izi daha belirgin hal almıştı.

Stebbins kalkıp en gerideki sıraya girdi. Olson, Baker, McVries ve Garraty üçüncü sıradaydılar. Garraty'nin ağzı kurumuştu. Acaba biraz su içsem mi, diye düşünüyordu. Sonunda içmemeye karar verdi. Acaba startta donup kalacak ve biletini alacak mıydı? Sonra, acaba Stebbins ilk gidenlerden biri mi olacak, diye düşündü. Yoksa bunu ben mi...

Kol saati 8.59'u gösteriyordu.

Binbaşı paslanmaz çelikten bir cep kronometresine dikmişti gözlerini. Parmaklarını ağır ağır havaya kaldırınca her şey durdu sanki. Yüz genç dikkatle onun eline bakıyordu. Sessizlik çok derin ve çok korkunçtu. O sessizlik her şeydi.

Sonra Binbaşının eli aşağıya indi. «Hepinizin talihi açık olsun,» dedi. Yüzü ifadesizdi ve aynalı gözlüğü de gözlerini gizliyordu. Gençler birbirlerini itip kalkmadan düzgün şekilde yürümeye başladılar. Garraty de onlarla yürüyordu. Donup kalmamıştı. Kimse donmamıştı. Solunda McVries, sağında Olson'la işaret direğinin yanından geçti. Ayak sesleri çok yüksekti.

İşte yürüyüş başlamıştı. Başlamıştı.

Birden çılgınca bir isteğe kapıldı. Durmayı arzu ediyordu. Onların dediklerini yapıp yapmayacaklarını görmeliydi. Sonra bu düşünceyi öfkeyle karışık bir korkuyla kafasından kovdu.

Gölgelerden ısıtan bahar güneşine çıkmışlardı. Bu güzeldi işte. Garraty gevşeyerek ellerini ceplerine soktu. Adımlarını da McVries'e uydurdu. Gruptakiler dağılmaya başlamışlardı. Herkes kendi adım ve hızına göre ilerlemeye çalışıyordu. Balkonlu kamyon yolun kenarından gidiyor, onları izliyordu. Küçük radar çanakları durmadan dönmekteydi. Her yürüyücünün hızını

kamyondaki modern bilgisayar saptıyordu.

«Uyarı! İhtar 88!»

İrkilen Garraty geriye baktı. Stebbins 88'di. Birden Stebbins' in daha başlama direğinden fazla uzaklaşamadan oracıkta biletini alacağını sandı.

«Akıllı.» Konuşan Olson'du.

«Ne?» Garraty dilini kımıldatabilmek için kendini zorlamıştı.

«O çocuk henüz gücü varken ihtar aldı. Böylece hız sınırını da anladı. Bu durumda her şeyi iyi ayarlayabilir. Bir saat yeniden uyarı almadan gidebilirsen eski ihtarlarından biri silinir. Bunu biliyorsun.»

Garraty, «Evet, biliyorum,» diye cevap verdi. Kural kitabında yazılıydı. İnsanı üç kez uyarıyorlardı. Dördüncü defa hız saatte dört milden aşağı düşerse... Yürüyüşten çıkıyordu. Ancak üç ihtar almanıza karşın üç saat yürümeyi başarabilirseniz yine aydınlığa çıkmış sayılıyordunuz.

Olson, «O çocuk hız sınırını anladı,» diye devam etti. «Saat onu iki geçe de bu ihtarı silecekler.»

Garraty oldukça hızlı yürüyor, kendini çok iyi hissediyordu. Bir tepeyi tırmanıp çamlık bir vadiye doğru inerlerken start direği gözden kayboldu. Orada toprakları yeni kabartılmış tarlalar vardı. McVries, «Duyduğuma göre patates tarlalarıymış,» dedi.

Garraty düşünmeden karşılık verdi. «Dünyanın en lezzetli patatesleri.»

Baker, «Sen Maine'den misin?» diye sordu.

«Evet.» Sonra ileriye baktı. Birkaç genç ana gruptan ayrılıp uzaklaşmaktaydılar. Saatte 6 mil hızla gidiyor olmalıydılar. Garraty de onlara yetişmek istedi. Ama sonra acele etmemesi gerektiğini düşündü. Olabildiğince gücünü saklamalıydı. İlke On Üçtü bu.

McVries, «Bu yol senin yaşadığın yerden geçiyor mu?» diye sordu.

«Bizim kasabanın yedi mil ötesinden geçiyor. Sanırım annemle kız arkadaşım beni görmeye geleceklerdir.» Durup ekledi. «Hâlâ yürüyorsam tabii.» Bir an düşündü. «Neden insanla-

rın Uzun Yürüyüşün başlangıcını seyretmelerine izin vermiyorlar?»

Sert bir ses, «Orada seyirci olursa yürüyenlerin dikkati dağılır,» dedi.

Garraty başını çevirdi. Konuşan ufak tefek, esmer bir gençti. Ceketinin yakasına plastik 5 takılmıştı. Garraty onun adını anımsayamadı. Delikanlı yanına sokuldu. «Binbaşı Uzun Yürüyüşün başında sakin kalmaya çalışmanın çok önemli olduğunu söyledi. Bunu ben de kabul ediyorum. Heyecan, kalabalık, televizyon sonraya kalmalı. Şimdi bizim için tek önemli şey işe konsantre olmamız. Kendinizi düşünmelisiniz. Bir planınız olmalı. Ha, adım Gary Barkovitch. Washington'dan geliyorum.»

Olson, «Ben de John Carter'im,» diye cevap verdi. «Mars gezegeninde Barsoom'dan geliyorum.»

Barkovitch onu aşağı gördüğünü belirten bir tavırla, dudak büktü ve biraz ağırlaşarak geride kaldı. Olson, «Bence o delinin teki,» diyerek güldü. Ama Garraty onun akıllıca düşündüğüne inanıyordu. Beş dakika sonra muhafızlardan biri, «Uyarı! 5 numara ihtar!» diye bağırana kadar da inanmaya devam etti.

Barkovitch öfkeyle, «Ayakkabımda taş var!» diye söylendi.

Asker cevap vermedi. Balkonlu kamyondan atlayarak yolun yanında durdu. Elinde Binbaşınınkini andıran bir kronometre vardı. Barkovitch durup ayakkabısını çıkardı ve silkeledi. Küçük bir çakıl taşı yere düştü. Esmer yüzü ter içinde kalmış olan genç, asker, «İkinci ihtar, 5,» diye bağırdığında da aldırmadı. Tam aksine çorabını çekip düzeltti.

Olson, «Oh,» diyebildi. Hepsi dönmüş geri geri yürüyorlardı şimdi.

Sondaki Stebbins de hiç bakmadan Barkovitch'in yanından geçti. Barkovitch beyaz çizginin biraz sağında durmuş ayakkabısını bağlıyordu.

«Üçüncü uyarı 5. Son ikaz.»

Garraty midesinin bulandığını hissetti. Bakmak istemiyor ama gözlerini oradan alamıyordu. Geri geri giderek enerjisini sakladığı da yoktu. Barkovitch'in saniyelerinin bitmekte olduğunu hissediyordu.

Olson, «Amanın,» dedi. «O ahmak biletini alacak.»

Ama o sırada Barkovitch doğruldu. Pantolonunun dizlerin-

deki tozları eliyle süpürdü ve hızla yürümeye başladı. Gruba yetişince ağırlaştı ve uygun bir süratle ilerlemeye koyuldu. Hâlâ ona bakmayan Stebbins'in yanından geçip Olson'un yanına geldi. Gülümserken kahverengi gözleri parlıyordu. «Gördün ya, iyi dinlendim. Bunu önceden planlamıştım.»

«Belki öyle sanıyorsun.» Olson'un sesi her zamankinden daha yüksekti. «Bütün görebildiğim üç ihtar aldığın. Bir buçuk dakika dinlenebilmek için üç saat yürümek zorunda kaldın. Hem neden dinlenmeye gereksinme duydun? Daha yola yeni çıktık!»

Barkovitch alınmıştı. Olson'a öfkeyle baktı. «İlk bilet alacak hangimiz olacağız bakalım. Bunu göreceğiz. Sen mi? Ben mi? Her şey benim planıma dahil.» Sonra biraz hızlanarak uzaklaştı.

Garraty bu arada saatini düzeltmişti. Dokuzu on üç geçe Binbaşının jipi inmekte oldukları tepede belirdi. Adam pille çalışan bir megafonu dudaklarına götürdü.

«Yolculuğunuzun birinci milini tamamladığınızı açıklamak bana zevk veriyor, çocuklar. Bu arada bütün yürüyüşçülerin birlikte aşabilmiş olduğu mesafe yedi buçuk mildir. Bundan daha iyisini başaracağınızı umuyorum.»

Jip hızla uzaklaştı. Olson bu haberi şaşkınlıkla, hatta korkuyla düşünür gibiydi. Garraty de kendi kendine, sekiz mil bile değil, dedi. Ben çok daha fazla yürüdüklerini sanıyordum. Bu durumda hiç kimsenin akşam üzerinden önce bilet almayacağını düşünüyordum. Oysa Barkovitch bu bir saat içinde hız sınırının altına düşerse yandı demektir.

«Ray?» Yaklaşan, ceketini çıkarıp koluna almış olan Art Baker'di. «Uzun Yürüyüşe katılmanın özel bir nedeni var mı?»

Garraty matarasını indirip bir yudum su içti. Su soğuktu ve çok iyi geldi. Sonra içtenlikle konuştu. «Bunu pek bilemiyorum.»

«Ben de öyle.» Baker bir an düşündü. «Okuldayken koşar mıydın?»

«Hayır.»

«Ben de öyle. Ama artık bunun önemi yok. Öyle değil mi?»

İkisi de sustu. Onu biraz geçe LIMESTONE 10 MİL yazılı bir tabela gördüler. Garraty babasının seyretmesine izin verdiği tek Uzun Yürüyüşü anımsadı. Bunun için Freeport'a inmişlerdi. Annesi de onlarla gelmişti. Yürüyüşçüler bitkin düşmüşler,

gözleri çukura kaçmıştı. Kendilerini alkışlayanların, üstlerine para koyup iddiaya girenlerin bağırarak teşvik etmelerinin pek farkında değillerdi. O yıl yürüyüşçüler Freeport'a geldiklerinde yolda yetmiş iki saatten daha fazla kalmışlardı. Gençler kentten daha beş mil uzaktayken Binbaşı bir konuşma yapmıştı. Söze yarışmayla başlayıp vatanseverliğe geçmiş ve gayri safi milli hasıla denen bir şeyle bitirmişti. Garraty bu sözleri tuhaf bularak gülmüştü. O gün altı sosis yemişti. Sonunda yürüyüşçüler ortaya çıktığında da o çoktan pantolonunu ıslatmıştı.

Bir genç haykırıyordu. En iyi anımsadığı buydu. «Yapamayacağım. Yapamayacağım.» Ama yine de yürüyordu. Hepsi de yürüyordu. Kısa süre sonra uzaklaşıp gözden kaybolmuşlardı. Garraty kimse bilet almadığı için hafif bir hoşnutsuzluk duymuştu. O gece geç vakit babasının telefonda boğuk sesle birine bağırdığını da anımsıyordu. Babası sarhoş olduğunda veya siyaset yaptığında böyle konuşurdu. Annesi de onun arkasında bir suçortağı gibi fısıldıyor, biri ortak telefonu açmadan önce susması için yalvarıyordu.

Garraty biraz daha su içti. Artık evlerin önünden geçiyorlardı. Aileler ön bahçelerine oturmuş el sallıyor ve Coca Cola içiyorlardı.

McVries, «Garraty,» dedi. «Aman aman bak orada ne var!»

Beyaz bluz ve kırmızı kareli bir pantolon giymiş on altısında, güzel bir kız bir dövizi havaya kaldırıyordu. «DAYAN GARRAYT 47 NUMARA. Seni Seviyoruz, Maine'li Ray,» yazılıydı.

Garraty büyük bir gurur duydu. Birden kazanacağını hissetti. Adını bilmediği kız bunu kanıtlamıştı.

Olson tuhaf sesler çıkararak parmağıyla müstehcen bir işaret yaptı. Garraty bunun çok pis bir hareket olduğunu düşünerek yolun öbür yanına koştu. Kız onun numarasını göstererek sevinçle haykırdı. Birden üstüne atılarak dudaklarından öptü. Garraty heyecana kapılmıştı. Onun öpüşüne aynı şekilde karşılık verdi.

«Uyarı! İhtar 47!»

Garraty geri çekilerek gülümsedi. «Teşekkür ederim.»

«Oh, oh, buna gerek yok.» Kızın gözleri yıldızlar gibi parlıyordu.

Söyleyecek başka bir şey bulmaya çalıştı ve o anda askerin

ona ikinci uyarıda bulunmak için ağzını açtığını gördü. Hemen koşarak yerine döndü. Soluk soluğa olmakla birlikte gülüyordu.

Olson da sırıtıyordu. «Bunun için üç ihtar almaya razı olabilirdim.»

Garraty cevap vermedi. Dönüp geri geri koşarak kıza el salladı. Kız gözden kaybolunca da yine döndü ve kararlı adımlarla yürümeye başladı. Bir saat içinde o uyarı geçersiz olacaktı. Ama dikkatli davranmalı ve bir daha ihtar almamalıydı. Yine de kendini çok iyi hissediyordu. Florida'ya kadar yürüyebilirdi doğrusu. Daha hızlı gidiyordu şimdi.

McVries hâlâ gülümsüyordu. «Ray, acelen mi var?»

Evet, haklıydı. Altıncı İlke: Ağır Hareket Et ve Yorulma. «Teşekkürler.»

McVries durmadan gülüyordu. «Bana o kadar teşekkür etme. Ben de kazanmaya geldim. Yani kendimizi Üç Silahşörler rolüne sokmayalım. Senden hoşlandım. Güzel kızların seni çok beğendikleri de belli. Ama yere yuvarlanacak olursan seni kaldırmayacağımı bilmelisin.»

«Evet.» Garraty de gülümseyerek karşılık vermeye çalıştı ama bu gülüş biraz yapmacıktı.

Baker mırıldandı. «Ancak hepimiz bu işde beraberiz. Onun için birbirimizi eğlendirmeye çalışmamız yerinde olur.»

McVries güldü. «Neden olmasın?»

«Ben Harkness'im 49 numara. Sen 47 numara Garraty'sin değil mi?»

Garraty saçlarını kısacık kestirmiş, gözlüklü Harkness'e baktı. «Evet. Öyle.»

Harkness elindeki deftere onun adıyla numarasını yazdı. Yürürken yazdığı için kelimeler pek okunaklı değildi. «Herkesin adını ve numarasını kaydediyorum. Herhalde bunu neden yaptığımı merak ediyorsundur.»

Olson omzunun üstünden seslendi. «Muhafızların adamısın.»

Harkness nazik bir tavırla gülümsedi. «Hayır, bir kitap yazacağım. Bu iş bittiğinde bir kitap yazacağım. Uzun Yürüyüşe

katılmış birinin kitabı olacak. Bu sayede zengin olabilirim.»

McVries bir kahkaha attı. «Bunu yapabilmek için kazanman gerekiyor. Kazanırsan da zengin olabilmek için bir kitaba gereksinmen kalmaz.»

Harkness kaşlarını çattı. «Öyle... sanırım. Yine de çok ilginç bir kitap olurdu doğrusu.»

Altı millik yolu aşmışlardı. Bu gidişle rekor kıracakları anlaşılıyordu. Garraty kendi kendine, neden bu rekoru kırmak istiyoruz sanki, diye sordu. Yarışanların bir an önce yenilmeleri geri kalanların kazanma olasılıklarını arttırırdı. Yine de bunun bir gurur sorunu olduğunu seziyordu. O sırada öğleden sonra sağnak beklendiğine dair haber geldi. Birinin transistörlü radyosu vardı anlaşılan. Doğruysa haber kötüydü. Mayıs başındaki sağnaklar insanı soğuktan dondururdu.

Yürümeye devam ettiler. McVries kollarını hafifçe sallayarak emin adımlarla gidiyordu. Buna karşılık Baker dizlerini iyice bükerek hafif hafif ıslık çalarak ilerliyordu. Garraty onun sonsuza dek böyle yürüyebileceğini düşünmeye başlamıştı. Olson konuşmuyordu artık. Birkaç saniyede bir, bir dizini hızla bükülüyordu. Garraty dizden gelen sert çatırtıyı duyuyordu. Olson'un eklemleri sertleşmeye başlamıştı. Altı millik yolu aşmanın etkisi görülüyordu. Garraty onun mataralarından birinin boşaldığını sanıyordu. Bu gidişle Olson su dökmek için neredeyse durmak zorunda kalacaktı.

Barkovitch eskisi gibi tempo değiştiriyordu yine. Kâh öndekileri yakalamak ister gibi başa geçiyor, kâh Stebbins gibi geride kalıyordu. Aldığı üç ihtardan birini sildirmeyi başarmıştı. Ama, aradan beş dakika geçer geçmez bir uyarı daha almıştı. Garraty onun böyle tehlikeli durumda olmaktan hoşlandığını düşünüyordu.

Stebbins de tek başına yürüyordu. Garraty onun kimseyle konuştuğunu görmemişti. Stebbins yalnız ya da yorgun mu, diye merak etmekteydi. Ama neden böyle düşündüğünü de bilemiyordu. Stebbins yeşil kazağını çıkarmıştı. Son reçelli sandviç de elindeydi şimdi. Kimseye bakmıyordu. Yüzü bir maskeden farksızdı.

Yürümeye devam ettiler.

LIMESTONE 7 MİL yazılı bir tabelayı geçtiler. Sonra kar-

şılarına üstünde LIMESTONE UZUN YÜRÜYÜŞÇÜLERİ KARŞILAMAKLA GURUR DUYAR yazılı bir döviz çıktı. Garraty o zaman grup halinde rekor kırmaları için bir milden az yol kaldığını hesapladı.

O sırada 7 numara olan Curley'le ilgili haber geldi. Curley kramp yüzünden topallıyordu ve ilk ihtarı da almıştı. Garraty biraz hızlanarak McVries ve Olson'un yanına geldi. «Nerede o?»

Olson parmağıyla uzun boylu, sıska bir çocuğu işaret etti. Curley'in ince yüzü gerilmişti ve bir yandan da sağ bacağına bakıyordu. Ayağını sürükler gibiydi. Geride kalıyordu ve bunu bildiği de yüzünden belliydi.

«Uyarı! İhtar 7!»

Curley kendini zorlayarak daha hızlı gitmeye çalıştı. Soluk soluğaydı. Garraty buna hızlı hareket kadar korkunun da neden olduğunu düşündü. O anda zamanı da, her şeyi de unuttu. Sadece Curley'le ilgileniyordu. Onun mücadelesini seyrederken bir saat ya da bir gün sonra aynı şeyin kendi başına geleceğini hissediyordu. Bu ömründe o zamana kadar gördüğü en büyüleyici şeydi.

Curley daha da geri kaldı. O sırada diğerlerinden birkaçına daha ihtar verildi. Gruptakiler ancak o zaman Curley'e duydukları aşırı ilgi yüzünden böyle ağırlaşmış olduklarını anladılar. Garraty de Curley'in kapıldığı paniğin kokusunu duyuyordu âdeta.

Garraty birden hızlanıp onu geride bıraktı. Sonra Curley'in, «Tanrıya şükürler olsun gevşiyor!» diye bağırdığını duydu.

Kimse bir şey söylemedi. Garraty düş kırıklığına uğradığını hissetti. Kötü niyetliydi ve yaptığı sportmenliğe uymuyordu ama kendisinden önce başkasının bileti almasını istiyordu. Oyundan ilk ayrılan olmayı kim isterdi?

Garraty'nin saati on biri beş geçiyordu. Bu durumda o rekoru kırmış olmalıydılar. Neredeyse Limestone'a gireceklerdi. Olson'un önce sağ, sonra sol dizini büktüğünü gördü. Merak ederek aynı şeyi yaptı. Dizlerinden çatırtılı sesler geldi. Eklemlerinin bu kadar sertleşmesine şaştı. Neyse ayakları acımıyordu. Bu da bir şeydi.

Toprak bir yolun başına park etmiş bir süt kamyonunun yanından geçtiler. Sütçü taşıtın önünde oturuyordu. İyi niyetle

el sallayarak, «Dayanın çocuklar!» diye seslendi.

Garraty birden öfkelendi. «Neden şişman poponu kaldırıp bizimle birlikte yürümüyorsun?» diye bağırmak istedi. Ama sütçü on sekizini geçmişti. Hatta otuzunu bile geçmişti. Yaşlıydı o.

Süt kamyonu geride kaldı. Artık daha fazla sokak vardı. Polisler ve sürücüler kornalara basıyor, el sallıyorlardı. Biri konfeti attı. Garraty gururlanmaya başladı. Ne de olsa Maine'li yürüyüşçüydü.

Birden Curley haykırdı. Garraty omzunun üstünden bakınca onun ikibüklüm olmuş, bacağını tutarak bağırdığını gördü. İnanılmayacak gibiydi ama yine de yürüyordu. Ancak çok ağır gidiyordu.

Ağır ağır yol alan balkonlu kamyondaki askerler tüfeklerini kaldırdılar. Seyirciler sanki böyle bir şey olacağını bilmiyorlarmış gibi iç çektiler. Yürüyüyenler de, Garraty de içini çekti. Ama Garraty bunun böyle olacağını biliyordu. Curley'e biletini vereceklerdi. Silahların emniyet mandalları çıtırdayarak açıldı. Curley'in etrafındaki çocuklar keklik gibi iki yana kaçıştılar. Çocuk güneşli yolda yapayalnız kaldı. «Bu haksızlık!» diye bağırdı. «Haksızlık!»

Yürüyen gençler ağaçların gölgesindeydiler şimdi. Kimi arkaya bakıyor, kimi olacakları görmekten korkarak gözlerini ileriye dikmiş yürüyordu. Garraty bakıyordu. Bakmak zorundaydı.

Dört tüfek patladı. Ses çok yüksekti. Curley'in sivilceli, uzun suratı birden dağıldı. Kan, beyin ve kemik parçaları etrafa saçıldı. Garraty midesi bulanırken, sadece 99 kişi kaldık, diye düşündü. Sadece 99... Ah Tanrım...

Stebbins cesedin üstünden atladı. Ayağı kanda kaydı ve bu yüzden bir adım sonra yerde Resmi Dedektif dergisinde yayınlanan fotoğraflardaki gibi bir ayak izi bıraktı. Stebbins, Curley'den geri kalana bakmamış, yüzündeki ifade değişmemişti. Garraty, namussuz Stebbins, diye düşündü. Aslında ilk bilet alacak olan sendin. Bunu bilmiyor muydun? Sonra başını çevirdi. Midesinin bulanmasını, kusmayı istemiyordu.

Bir Volkswagen'in yanında duran bir kadın elleriyle yüzünü örttü. İnler gibi sesler çıkarıyordu. Kabak kafalı, şişman bir adam da gözlerini Curley'e dikmişti. Kalın dudaklarını yalayarak öylece bakıyordu.

Yürümeye devam ettiler. Garraty yine Baker, Olson ve McVries'le birlikte yürümekte olduğunu fark etti. O sırada Curley biletini aldığında dokuz mil kadar yol aldıkları haberi geldi. Binbaşı buna çok sevinmişti.

Baker birden McVries'e, «Sırt çantanda ne var?» diye sordu. Ahbaplık etmeye çalışıyordu ama sesi çok tiz ve cılızdı.

«Temiz bir gömlek ve çiğ hamburgerler.»

«Çiğ hamburger mi?» Olson yüzünü buruşturdu.

McVries, «Çiğ hamburger insana hemen büyük enerji verir,» dedi.

«Çıldırmışsın sen. Yollara kusacaksın.»

Garraty saatine baktı. Tam on ikiydi. Kurumuş bir dere yatağının üstündeki paslanmış demir köprüden geçtiler. Öbür yanda bir döviz vardı. LIMESTONE KENTİ SINIRINDAN GİRİYORSUNUZ. HOŞGELDİNİZ UZUN YÜRÜYÜŞÇÜLER!

Gençlerden bazıları neşeyle bağırdı ama Garraty oralı olmayıp gücünü harcamadı.

McVries, «Yarışmayı kazanırsam ne yapmak istediğimi hiç bilmiyorum,» dedi. «Aslında gereksinme duyduğum hiçbir şey yok. Evde oturan hasta bir annem veya dializ makinesine bağlı bir babam da yok. Hatta lösemiden ölen bir kardeşe de sahip değilim.» Gülerek matarasını omzundan aldı.

Garraty, başını salladı. «Haklısın sanırım.»

«Aslında bence bütün bunlar anlamsız.»

Garraty, «Bunda samimi olamazsın,» diye mırıldandı. «Yeniden karar vermen gerekseydi...»

«Evet yine de bu yürüyüşe katılırdım.»

Önlerinden yürüyen Pearson, «Hey!» diye bağırdı. «Kaldırımlar!»

Sonunda kente giriyorlardı. İleride önleri bahçeli, güzel evler vardı. Çimenlerin üstü el sallayan, bağıran insanlarla doluydu. Garraty bahçelerdeki insanların hemen hepsinin oturduklarını düşündü. Kimi çimenlerin üstünde, kimi hasır sandalyelerde, kimi salıncaklarda oturuyordu. Kıskançlıkla karışık bir öfkeye kapıldı.

Binbaşının jipi birden bir yan sokaktan çıktı ve ana grubun yanında ilerlemeye başladı.

O zaman büyük bir alkış koptu. Binbaşı başını sallayıp gü-

lümsedi. Kalabalığı selamladı. Sonra birden sola dönerek gençlere de selam verdi. Garraty heyecandan sırtının ürperdiğini hissetti. Binbaşının aynalı gözlüğü güneşte pırıl pırıl parlıyordu.

Binbaşı pilli megafonu dudaklarına götürerek konuştu. «Sizinle gururlanıyorum, çocuklar. Gururlanıyorum!»

Garraty'nin arkasından biri hafif sesle, «Pis namussuz,» diye söylendi.

Garraty başını geriye çevirince dört, beş çocuğun dikkatle Binbaşıya baktıklarını gördü. Stebbins de oradaydı ve başını önüne eğmiş, Binbaşıyla ilgilenmiyordu.

Jip homurdanarak hızlandı ve bir an sonra Binbaşı gözden kayboldu.

Öğleden sonra birde Limestone sadece bir anı oldu. Tepelere tırmanmaya başlamışlardı. Garraty ilk kez terlediğini hissediyordu. Gömleği sırtına yapışmıştı. Sağda yağmur bulutları toplanmaktaydı ama çok uzaktaydılar. Neyse hafif bir rüzgâr esiyordu ve biraz yararı oluyordu.

McVries, «Bundan sonraki büyük kent hangisi, Garraty?» diye sordu.

«Caribou sanırım.» Hâlâ Stebbins'in son sandviçini yiyip yemediğini merak ediyordu Garraty. Nedense Stebbins'i bir türlü kafasından çıkaramıyordu. Saate baktı yine. Bir buçuktu. Uzun Yürüyüşün on sekiz mili geride kalmıştı.

Garraty bir kişinin tek başına on sekiz mil yürüyebilmesinin harika olduğunu düşünüyordu. İnsan bununla gururlanabilirdi. On sekiz mil.

«O kent ne kadar uzakta?»

Garraty, «Otuz mil kadar ötede sanırım,» diye mırıldandı.

Pearson içini çekti. «Otuz mil. Tanrım.»

Garraty, «Orası Limestone'dan büyüktür,» diye açıkladı. Nedense hâlâ kendini savunmaktaydı. Belki de gençlerin çoğu, hatta hepsi buralarda öleceği için böyle davranıyordu. Pek çoğu burada ölecekti. Belki kendisi de burada can verecekti. Ama durumu farklıydı. O buralıydı. Binbaşının bunu beğeneceğini sanıyordu. Herhalde, «Garraty kendi topraklarında öldü,» diyecekti.

Matarasını başına dikince boş olduğunu anlayarak seslendi. «Matara! 47 matara istiyor!»

Askerlerden biri balkonlu kamyondan atlayarak su dolu bir matara getirdi. Dönerken Garraty usulca onun sırtındaki tüfeğe dokundu. Bunu gizlice yapmıştı ama yine de McVries onu gördü.

«Neden yaptın bunu?»

Gülen Garraty şaşkındı. «Bilmiyorum. Tahtaya vurmak gibi bir şey sanırım.»

McVries, «Çok şirin çocuksun, Ray,» diyerek birden hızlandı. Onu geride bırakıp Olson'un yanına gitti.

93 numara da Garraty'nin sağından geçerek ilerledi. Adını bilmediği bu genç ayaklarına bakıyor ve hafif hafif iki yana sallanıyordu.

Garraty, «Merhaba,» dedi.

93 numara tokat yemiş gibi irkildi. Gözleri ifadesizdi. Garraty krampa yenilen Curley'in de böyle baktığını anımsadı. 93 yorulmuş, diye düşündü. Bunu biliyor ve korkuyor. Birden bir elin midesini sıktığını hissetti.

Saat ikiye doğru arkadakilerden bir haber geldi. 9 numara Ewing'in ayakları su toplamıştı. İki kez de ihtar almıştı. Pek çok genç uyarılmıştı ama onların durumu normaldi. Oysa Ewing'in durumu hiç de iyi sayılmazdı.

Garraty bu haberi Baker'e verdi. Baker şaşırdı. «Şu siyah genç mi? Cildi çok kara olduğu için mavi gibi duran delikanlı mı?»

«Ewing'in siyah mı, beyaz mı olduğunu bilmiyorum.»

Pearson söze karıştı. «Evet, siyah.» Eliyle Ewing'i işaret etti. Garraty onun yüzündeki terleri gördü. Sonra ayaklarındaki lastik ayakkabıları fark ederek dehşete kapıldı.

Üçüncü İlke: Asla, Evet, Asla Lastik Ayakkabı Giymeyin. Uzun Yürüyüşte bu tür ayakkabılar hemen su toplamasına neden olurdu.

Baker, «O Teksaslıdır. Arabada bizimle beraberdi,» diyerek biraz geri kalıp Ewing'e yaklaştı. Bir süre onunla yürüdü. Sonra ihtar almamak için adımlarını sıklaştırarak eski yerine döndü. Suratı asıktı. «Ayakları iki mil kadar önce su toplamış. Limestone'a geldiğimizde yaralar patlamış. Şimdi ayaklarından kan ve irin akarken yürümeye çalışıyor.»

Hepsi sessiz sedasız dinliyorlardı. Garraty yine Stebbins'i

düşündü. O da lastik ayakkabı giymişti. Belki o da ayakları yüzünden acı çekiyordu şimdi.

«Uyarı! İhtar 9... Bu son ikazın 9!»

Askerler şimdi dikkatle Ewing'e bakıyorlardı. Yürüyüşçüler de öyle. Ewing'in beyaz tişörtü sırtına yapışmıştı terden. Yürürken gelişmiş kasları oynuyordu. Garraty onun bu kaslar sayesinde günlerle yürüyebileceğini düşündü. Ama Baker onun ayaklarının iltihaplandığını söylemişti. Su toplaması ve kramplar. Garraty titredi. Bunlar ani ölüm demekti. Bütün bu güçlü kaslar, onca çalışma su toplamasıyla kramplara engel olamıyordu. Ewing nasıl olmuştu da o lastik ayakkabıları giymişti?

Barkovitch de yanlarına geldi. O Ewing'e bakıyordu. «Su toplaması! Budala bir zenciden başka ne beklenir zaten?»

Baker sakin bir sesle, «Buradan hemen uzaklaş,» dedi. «Yoksa yumruğu yiyeceksin.»

Barkovitch alaylı alaylı güldü. «Bu kurallara aykırıdır. Bunu aklında tut, şampiyon.» Yine de uzaklaştı. Onunla birlikte zehirli bir bulut da uzaklaşıp gitmiş gibi oldu.

Vakit ilerliyordu. Garraty konsantre besin tüplerinden birini açıp etiketi okumadan yedi. Domuz etini andırıyordu biraz. McVries'in hamburgerini anımsadı. Sonra gözlerinin önünde üstünde vişneleri olan kocaman bir çikolatalı pasta belirdi. İçi elma marmeladıyla doldurulmuş bir çörek düşledi.

Ewing on dakika sonra kafasına bir deliği hak etti.

Siyah derili genç bir grup yürüyüşçünün arasındayken son kez hızını düşürdü. Belki de çocukların arasında olmakla korunacağını sanmıştı. Ama askerler görevlerini iyi biliyorlardı. Diğer gençleri yanlara ittiler. Ewing'i sürükleyerek kenara götürdüler. Genç karşı koymaya çalıştıysa da başaramadı. Askerlerden biri Ewing'in kollarını geriye çekerken, diğeri tüfeğin namlusunu onun başına dayadı ve tetiği çekti.

McVries birden, «Onun kanının rengi de herkesinkinden farksız,» dedi. Gırtlak kemiği oynuyordu ve sesi epey hırıltılıydı.

İki kişi eksilmişti. Bu durum geriye kalanların lehineydi tabii. Yürüyüşçüler hafif sesle aralarında konuşuyorlardı.. Garraty o anda, acaba cesetleri ne yapıyorlar, diye düşündü. Sonra kendine kızdı. Sen de her şeyi merak ediyorsun!

Ve o anda yorulduğunu hissetti.

İKİNCİ BÖLÜM

Bayır Aşağı

İlk yağmur damlaları yola düştüğünde saat üçtü. İleride bir yere yıldırım isabet etti. Garraty, Ewing biletini aldıktan kısa süre sonra ceketini giymişti. Yağmur başlayınca fermuarını kapatıp yakasını kaldırdı. Barkovitch başına sarı bir vinil su geçirmez şapka giymişti. İleride ünlü yazar olmayı düşleyen Harkness defterini dikkatle bir torbaya sokmuştu.

Yağmur birden boşandı. Öyle hızlı yağıyordu ki Garraty kendini bir an bir duş perdesinin içine hapsolmuş gibi hissetti. Bir anda sırılsıklam kesildi. Başını kaldırarak yüzünün yağmurda ıslanmasını sağlarken gülüyordu. Acaba askerler bu havada bizi görebilirler mi, diye düşündü... Acaba buradan kaçmak...

Böyle düşünürken yağmurun şiddeti azalır gibi oldu. Garraty yine etrafını görmeye başladı. Omzunun üstünden bakınca Stebbins'i seçti. İki elini karnına dayamıştı. Önce karnına kramp girdiğini sandı. O anda paniğe kapılır gibi oldu. Oysa Curley ve Ewing bilet aldığında hiç böyle bir duyguya kapılmamıştı. Stebbins'in çabucak bilet almasını eskisi gibi istemiyordu artık. Sonra onun yarısını yemiş olduğu reçelli sandviçi yağmurdan korumak için öyle yaptığını anladı. Stebbins'in annesi yağmuru aklına getirip sandviçleri yaldıza sarmayacak kadar aptaldı anlaşılan.

Gök gürlüyordu. Garraty birden canlanmıştı. Vücudundaki terleri alıp götüren yağmurla birlikte yorgunluğu da gitmiş gibiydi. Sonra yağmur hafifledi ve bulutlar ayrılmaya başladı.

Şimdi yanında Pearson vardı. Pantolonunu yukarıya çekmişti. Üstündeki blucin ona çok büyüktü ve bu yüzden sık sık yukarıya çekmesi gerekiyordu. Kalın camlı gözlüğünü çıkarıp gömleğinin eteğiyle silerken, «Sağnak hoşuna gitti mi Garraty?» diye sordu.

Garraty başını sallamakla yetindi. İleride McVries su döküyordu. Garraty yandaki askerlere baktı. Onlar da ıslanmışlardı tabii ama ifadesiz yüzlerinden rahatsız olup olmadıklarını anlamaya imkân yoktu. Birini vurmak nasıl bir duygu acaba, diye düşündü. Acaba kendilerini bu yüzden güçlü mü hissediyorlar?

Baker birden konuştu. «Şu gerideki arkadaş pek ağzını açmıyor değil mi?» Parmağıyla yağmurdan mor pantolonu sırılsıklam olup siyahımsı renk almış olan Stebbins'i işaret ediyordu.

«Hayır. Hayır, konuşmuyor.»

McVries pantolon fermuarını kapatmak için yavaşlamıştı. Bu yüzden bir ihtar aldı. Sonra birlikte yürümeye başladılar. Baker, Stebbins'le ilgili sözlerini yineledi.

McVries, «Yalnızlıktan hoşlanan biri,» dedi. «Ne olacak yani?»

Uzun süredir ağzını açmayan Olson'un sesini duydular. «Bacaklarım bir tuhaf.»

Garraty dikkatle bakınca gözlerindeki paniği gördü. O cesur hali kalmamıştı. «Nasıl tuhaf?» diye sordu.

«Sanki kaslarım pörsüyormuş gibi.»

McVries, «Sakin ol,» dedi. «Aynı şey iki saat önce de bana oldu. Ama sonra geçti.»

Olson'un gözlerinde bir umut belirdi. «Sahi mi?»

«Evet, öyle tabii.»

Olson bir şey söylemedi ama dudakları oynuyordu. Garraty önce onun dua ettiğini sandı ama sonra adımlarını saydığını anladı.

Arka arkaya iki patlama oldu. Bunu bir feryat izledi ve bir tüfek daha patladı. Gençler heyecanla ileriye baktılar. Mavi kazak, beyaz pantolon giymiş olan delikanlı bir su birikintisinde

yüzüstü yatıyordu. Ayakkabısının biri çıkmıştı. Garraty onun beyaz atlet çorabı giymiş olduğunu fark etti. İlke On iki bunu öneriyordu.

Garraty onun üstünden atlarken kurşun deliğine filan bakmadı. Biraz sonra gencin ağır yürüdüğü için öldüğü haberi geldi. Ne ayakları su toplamış, ne de kramp onu engellemişti. Sadece gereğinden fazla kez ağırlaşmış ve biletini almıştı.

Garraty onun adını da, numarasını da bilmiyordu. Belki o da Stebbins gibi yalnız biriydi.

Yirmi beş mil kadar yürümüşlerdi. Kırlardan, ormanlardan geçiyorlardı. O yağmura karşın insanlar onları karşılamaya çıkıyor, el sallayıp bağırıyorlardı. Caribou'ya sadece on dokuz mil kalmıştı. Ama daha oraya erişemeden hava kararacaktı. Garraty, kötülere rahat yok, diye düşündü ve bunu komik bularak güldü.

McVries ona sokulup dikkatle baktı. «Yoruluyor musun?»

«Hayır. Uzunca bir süredir yorgunum ben.» Biraz da düşmanlıkla baktı gence. «Yani sen yorulmadın mı?»

McVries, «Benimle böyle sonsuza dek dans et, Garraty,» diye mırıldandı. «O zaman asla yorulmam. Ayaklarımızı yıldızlara siler ve aydan tepeüstü asılırız.» Garraty'e bir öpücük gönderip uzaklaştı.

Genç onun arkasından bakakaldı. McVries'in nasıl biri olduğunu anlayamamıştı.

Dörde çeyrek kala hava açtı ve batıda bir gökkuşağı belirmişti. Balkonlu kamyonun sesi hafif ve âdeta sakinleştiriciydi. Garraty'nin başı öne düşmüştü. Yarı uyuklar gibi gidiyordu. İleride bir yerdeydi Freeport. Ama oraya o gece ya da ertesi gün erişemeyeceklerdi. Bunun için pek çok adım gerekliydi. Kafasında hâlâ pek çok soru vardı ve bunlara cevap bulamıyordu. Bu yürüyüş de büyük bir soru işareti sayılırdı zaten. Kendi kendine, böyle bir şeyin derin bir anlamı olması gerekir, dedi. Böyle olması şart. Bu tür bir şey her sorunun cevabını vermemiz için yeterlidir. Ayağı bir su birikintisine girince birden kendine gelip tam anlamıyla uyandı.

Biri, «Hey Manyak, Caribou'ya ne kadar kaldı?» diye sordu.

Başını çevirince konuşanın Barkovitch olduğunu gördü. «Ne bileyim ben.»

«Sen burada oturuyorsun. Öyle değil mi?»

McVries, «On yedi mil kaldı,» diye atıldı. «Haydi şimdi buradan toz ol, küçük adam.»

Bartovitch alınmış gibi bir tavır takınarak uzaklaştı.

McVries, Garraty'e döndü. «Seni sinirlendirmesine izin verme. Sadece yürüyüp onu geride bırakmayı düşün.»

«Peki, koç.»

McVries onun omzunu okşadı. «Bunu bizler için kazanmalısın, evlat.»

«Sonsuza dek yürüyecekmişiz gibi geliyor bana. Öyle değil mi?»

O sırada öndekilerden bir haber geldi. Zack adlı çocuk düşüp dizini parçalamıştı. Ama ihtar almamak için kalkıp bacağı kanayarak yürüyüşe devam etmişti. Şimdi durumu daha kötüydü.

McVries, «Bacağı hâlâ kanıyor mu?» diye sordu.

Davidson, «Kesilmiş bir domuz gibi kan içinde,» diye cevap verdi. «İşler ne tuhaf değil mi? Başka zaman düşseydi dizi sadece berelenirdi. Oysa şimdi dizine dikiş atmaları gerekiyor.» Eliyle yerdeki kan damlalarını işaret etti. «Şunlara bak.»

Olson ifadesiz bir sesle konuştu. «Zack korkuyor mu?»

«Hiçbir şeyin umurunda olmadığını söylüyor ama ben korkuyorum.» Davidson'un gri gözleri faltaşı gibi açılmıştı. «Hepimiz için korkuyorum.»

Olson, «McVries,» dedi. Son iki saattir sesi pek yumuşamıştı. Garraty kendini beğenen bu gençten yine de hoşlandığını düşündü. Olson'un korkuya kapılmasını istemiyordu ama öyle olduğundan hiç kuşku yoktu.

McVries başını çevirdi. «Ne var?»

«Sana söylediğim o kas pörsümesi gibi duygu... geçmiyor. Kendimi her an yere yıkılacak gibi hissediyorum. Ama böyle bir şey olmayacak değil mi? Değil mi?» Olson'un sesi biraz tizleşmişti.

McVries cevap vermedi.

Olson, «Bana bir sigara verebilir misiniz?» diye sordu.

McVries cebinden bir paket Mellows çıkardı. «Bende var. Al, paket de sende kalsın.»

Olson sigaralardan birini yaktı. O sırada balkonlu kamyon-

dan bakan askerlere de nanik yaptı. «Bir saatten beri gözlerini benden ayırmıyorlar. Bu konuda sezgi sahibi olmalılar.» Birden sesi yükseldi. «Bu iş hoşunuza gidiyor değil mi, dostlarım? Bundan hoşlanıyorsunuz. Kahretsin bu doğru. Değil mi?»

Onun yakınındaki birkaç yürüyüşçü dönüp merakla baktılar, sonra hemen başlarını çevirdiler. Garraty de ona bakmamak istiyordu. Olson'un sesinde isteri, korku vardı. Askerler onu kayıtsızlıkla süzüyorlardı. Garraty, Olson'un çabucak öldürülebileceğini düşünerek korkuyla titredi.

Saat dört buçuğa geldiğinde otuz millik yolu aşmışlardı. Güneş epey alçalmıştı. Garraty koyu mavi olan gökyüzüne bakarken birden paniğe kapıldı. O anda yaşamının son gün ışığına bakmakta olduğuna inanıyordu. Bunun uzamasını, hep sürmesini istiyordu. Bu alacakaranlık saatlerce devam etmeliydi.

«Uyarı 100! Üçüncü ihtarın 100!»

Zack başını çevirip baktı. Gözlerinde şaşkın, bir şey anlamadığını belirten bir ifade vardı. Pantolonun sağ bacağındaki kanlar kurumuştu. Birden ileri atıldı ve koşmaya başladı. Yürüyüşçülerin arasından futbol topuyla ilerleyen bir oyuncu gibi geçti. O anda balkonlu kamyon da hızlandı. Zack onun geldiğini duyarak daha hızlı koşmaya başladı. Bu tuhaf bir koşuştu. Sendeliyor, topallıyor ve yine de koşuyordu. Garraty pantolon paçasından yere damlayan kanları görüyordu. Zack alçak tepeye erişti ve gençler onun siluetini kızıl ufkun önünde gördüler. Sonra gözden kayboldu ve kamyon onu izledi. Taşıttan atlayan iki asker yürüyüşcülerin arasına girdiler. Onlarla birlikte yürürken yüzleri ifadesizdi.

Kimse bir şey söylemedi. Sadece dinliyorlardı. Uzun süre hiç ses duymadılar. İnanılmayacak kadar uzun bir süreydi. Bir kuş öttü sadece. Bunu bir uçağın homurtusu izledi.

Sonra sert bir patlama oldu. Bir sessizlik ve bunu ikincisi izledi.

Biri titrek bir sesle, «Emin olmak istiyorlar,» diye mırıldandı.

Yürüyüşçüler tepeye tırmandıklarında kamyonun yarım mil kadar ileride, kenarda durduğunu gördüler. Çift egzosundan mavi dumanlar yükseliyordu. Ortalıkta Zack'dan eser yoktu.

Biri, «Binbaşı nerede?» diye bağırdı. Paniğe kapılmak üzere

olan biriydi bağıran. Bu ses 48 numaralı Gribble'e aitti. «Binbaşıyı görmek istiyorum. Kahretsin! Nerede?»

Yolun yanından yürüyen askerler cevap vermediler. Kimse cevap vermedi. Gribble, «Yoksa yine bir yerde nutuk mu atıyor?» diye gürledi. «Yaptığı bu mu? O bir katil! Kendisine bunu söyleyeceğim! Bunu yapamayacağımı mı sanıyorsunuz? Bunu yüzüne söyleyeceğim. Yüzüne söyleyeceğim!» Heyecandan doğru dürüst yürümeyi unutmuş ve hızı sınırın altına düşmüştü. Askerler ilk kez onunla ilgilendiler.

«İhtar 48!»

Gribble şaşırarak durur gibi oldu, sonra bacakları hızla harekete geçti. Yürürken ayaklarına bakıyordu. Balkonlu kamyonun beklediği yere yaklaştı ve taşıtla aynı hızla ilerlemeye başladı.

Garraty 4.45'de ton balığı ezmesiyle birkaç kraker yedi. Sonra kana kana su içti. Birden onu zorlayarak matarayı dudaklarından çekti. Aslında istediği kadar su alabilirdi ama ertesi sabah dokuza kadar konsantre ezme verilmeyecekti. Oysa gece yarısı yemek isteyebilirdi. Buna gereksinmesi olabilirdi.

Baker. «Ortada ölüm kalım sorunu var,» dedi. «Ama bu senin iştahını hiç etkilemiyor.»

Garraty ona baktı. «Buna izin veremem. Yoksa gecenin saat ikisinde bayılabilirim. Bu da işime gelmiyor.»

Baker, «Bu da düşünmene neden oluyor değil mi?» diye sordu.

Garraty ona baktı. Solan gün ışığında Baker'in yüzü yumuşak, genç ve güzeldi. «Evet. Bu ara pek çok şeyi düşünüyorum.»

«Ne gibi?»

Garraty eliyle Stebbins'i işaret etti. «Örneğin onu.»

Stebbins hâlâ başladığı hızla ilerliyordu. Pantolonu üstünde kurumaya başlamıştı. Geriye kalan yarım sandviçini saklıyordu.

«Ona ne olmuş?»

«Buraya neden geldiğini merak ediyorum. Neden hiç konuşmuyor? Hem ölecek mi, kalacak mı?»

«Garraty hepimiz öleceğiz.»

Garraty, «Ama bu gece ölmeyeceğimizi umarım,» diye kar-

şılık verdi. Sesi önce neşeliydi, sonra korkuyla titredi. Baker'in bunu fark edip etmediğini bilmiyordu. Böbrekleri birden büzüldü. Geriye dönerek pantolonunun fermuarını açtı. İşini bitirince tekrar dönüp fermuarını kapattı. Bu işi ihtar almadan yapabildiği için hafif bir memnunluk duydu.

Baker hülyalı bir sesle, «Bunu düşünüyorum,» diye açıkladı. «Ödülü değil parayı. Onca parayı.»

Garraty dudak büktü. «Ben parayla ilgilenmiyorum.»

Baker, «Benim gibi sadece patates çorbası içip fasulye yeseydin ilgilenirdin,» diye karşılık verdi. «Baban kurşun alacak para bulduğunda sofrada et olurdu.»

Garraty başını salladı. «Bu durumu değiştirir.» Sonra başka ne diyeceğini bilemediği için sustu. «Ancak yine de en önemli şey bu değil.»

McVries atıldı. «Herhalde parayı beraber götüremeyeceğimizi de söyleyeceksin.»

Garraty yan gözle ona baktı. Gencin yüzünde yine sinir bozucu gülüş belirmişti. «Ama doğru bu. Öyle değil mi? Bu dünyaya bir şey getirmiyoruz ve bir şeyi alıp götürmediğimiz de malum.»

McVries, «Ama bu iki olay arasındaki dönemi bolluk içinde geçirmek daha zevklidir ha?» dedi.

«Aman bolluğun da, paranın da belasını versin! O kamyondaki kocaman oyuncak askerler seni vuracak olurlarsa, dünyada hiçbir doktor damarlarına ellilik veya yüzlükleri sokup seni diriltemez.»

Baker'in sesi hafifti. «Ama ben daha ölmedim.»

«Öyle ama ölebilirsin.» Garraty birden düşüncesini açıklamanın çok önemli olduğunu hissetti. «Ya kazanırsan? Daha sonraki altı haftayı bu parayla ne yapacağını düşünerek geçirirken bir şey satın almaya çıktığını düşün. Ya o anda bir taksi seni yamyassı ederse?»

Harkness de onlara yetişmiş, Olson'un yanında yürüyordu şimdi. «Ben ezilmem, bebeğim. İlk iş bir taksi filosu alacağım. Kazanırsam bir daha asla yürümeyeceğim.»

Garraty sinirlendi. «Anlamıyorsunuz. Patates çorbası veya bonfile. Bir malikâne ya da baraka. Öldükten sonra bunların önemi yok. Sizi Zack veya Ewing gibi bir yere yatıracaklardır.

Ben her şeyi anında yaşamanın doğru olduğunu söylüyorum. İnsanlar günlerini yaşayabilseler daha mutlu olurlardı. Şu anda hepimiz ölümle uğraşıyoruz.»

Bunu derin bir sessizlik izledi. Harkness gözlüğünü çıkarıp camlarını parlatmaya başladı. Olson'un rengi biraz daha solmuştu. Garraty o sözleri söylediğine pişman oldu. Çok ileri gitmişti. «Kurabiye isteyeniniz var mı?» diye sordu.

Etrafındakilere kurabiye verdi. Saat beş olmalıydı. Güneş batmaya hazır, öylece hareketsiz bekliyordu. Belki de dünya dönmekten vazgeçmişti. Önden giden hevesli üç, dört genç de ağırlaşmıştı artık. Onlarla ana grubun arasında elli metreden az bir mesafe vardı.

Garraty ayağını bir besin ezmeleri kemerine basınca birden şaşırarak başını kaldırdı. Bu Olson'undu anlaşılan. Delikanlının elleri belindeydi ve yüzünde öfkeyle karışık bir hayret belirmişti.

Olson, «Kemerimi düşürdüm,» dedi. «Yiyecek bir şey istiyordum ve kemerimi düşürdüm.» Bunun çok saçma olduğunu belirtmek isterim gibi güldü. Sonra kahkahası kesildi. «Karnım aç.»

Kimse cevap vermedi. Herkes ilerlemişti ve kemeri almaya imkân yoktu. Garraty başını çevirince yiyecek kemerinin epey geride, yerde durduğunu gördü.

Olson sabırla, «Karnım aç,» diye yineledi. Numarasını almaktan döndüğünde, «Binbaşı gerçekten yarışmak isteyen birini gördüğüne sevindi,» demişti. Ama artık öyle yarışmayı arzulayan birine benzemiyordu.

Garraty kendi kemerine baktı. Üç tüp ezme, krakerler ve peynir kalmıştı. O peynir de berbattı. «Al,» diyerek peyniri Olson'a verdi.

Beş buçukta hava hafif hafif kararmaya başladı. Önden biri, «Sis basar ve yanlışlıkla yoldan çıkarsak ne olur?» diye sordu.

Arkalardan Barkovitch'in alaycı, pis sesi yükseldi. «Ne olacağını sanıyorsun, ahmak?»

Garraty, dört kişi gitti, diye düşünüyordu. Sekiz buçuk saattir yoldayız ve dört kişi gitti. Buradakilerden daha fazla dayanacağımı hiç sanmıyorum. Ama neden olmasın. Birinin bunu yapması gerekir. O anda ileridekilerden birinin hafif sesle

hıçkırarak ağladığını duydu. Havanın kararmasıyla konuşmalar da kesilmiş, etrafa tatsız bir sessizlik çökmüştü. Garraty orada ne yaptığını bilemiyordu. Nasıl olmuş da bu işe karışmıştı? Hem bu işi tek başına da yapmamıştı. Bu yolda kendisinden başka doksan beş aptal daha vardı.

Altıya çeyrek kala haber geldi. Başlangıçta önde yürüyen ve şimdi ana gruba yaklaşan Travin adlı genç ishal olmuştu. Garraty bu habere inanamadı ama Travin'i görünce söylenenin doğru olduğunu anladı. Genç pantolonunu tutmuş yürüyordu. Her yere çömeldiğinde de bir ihtar alıyordu. Askerler büyük bir dikkatle onu izliyorlardı artık. Bakıyor ve bekliyorlardı. Sonunda askerler pantolonunu indirmiş, yere çömelen Travin'i vurdular. Delikanlı yere yuvarlanarak öylece kaldı. Biri yüksek sesle öğürdü ve ihtar aldı.

Harkness bir işten söz eder gibi, «Biraz sonra da onu götürecekler,» dedi.

Garraty boğuk sesle söylenebildi. «Kes sesini. Sen susmasını bilmez misin?»

Kimse cevap vermedi. Utanmışa benzeyen Harkness de yine gözlük camlarını silmeye başladı. Kusan genci vurmadılar.

Bir battaniyenin üstüne oturmuş Coca Cola içen bir grup gencin yanından geçtiler. Onlar Garraty'i tanıyarak ayağa fırlayıp alkışlamaya, bağırmaya başladılar. Garraty çok rahatsız oldu. Kızlardan birinin göğüsleri çok iriydi. Zıpladıkça göğüsleri oynuyor ve erkek arkadaşı da onu seyrediyordu. Garraty, bu gidişle seks manyağı olacağım galiba, diye düşündü.

Pearson, «Kızın ampullerine bak,» dedi. «Amanın.»

Garraty kızın da kendisi gibi seksle hiç ilişkisi bulunmamış biri olup olmadığını merak ediyordu.

Barkovitch ileride bir yerden seslendi. «Burası pek büyük bir eyaletmiş doğrusu.»

McVries söylendi. «Bu çocuk sinirlerimi bozuyor. Şu anda yaşamdaki tek amacım ondan daha uzun süre sağ kalmak.»

Olson yüksek sesle dua ediyordu.

Garraty endişeyle ona baktı ve Pearson da, «Kaç ihtar aldı?» diye sordu.

Baker dudak büktü. «Aldığını hiç duymadım.»

«Evet, ama pek de iyi gözükmüyor.»

McVries, «Şu anda hiçbirimiz iyi gözükmüyoruz,» diye cevap verdi.

Yine bir sessizlik oldu. Garraty ilk kez ayaklarının acıdığını fark etti. Bir süredir ona acı veren bacakları değil ayaklarıydı artık. Farkına varmadan ayaklarının dış yanlarına basmakta olduğunu anladı. Ayaklarını doğru dürüst basacak olursa can acısı içine çöküyordu. Ceketinin fermuarını kapatıp yakasını kaldırdı. Hava hâlâ nemli ve serindi.

Saat altı buçukta etraf kapkaranlık olmuştu. Caribou altı mil uzaktaydı. Kenti ufukta hafif bir pırıltı gibi görebiliyorlardı. Yolda onları bekleyen pek az insan vardı. Herkes akşam yemeğini yemek için evine dönmüştü anlaşılan. Garraty, Jan'ı düşünmeye başladı. Onun neredeyse beline kadar inen uzun saçları vardı. On altısındaydı. Göğüsleri de onu öpen kızınki kadar büyük değildi. Onun göğüslerini sık sık okşamıştı. Ama Jan onunla sevişmesine izin vermemişti. Garraty de onu nasıl razı edeceğini bilememişti. Jan sevişmeyi istemekle birlikte bu konuda bir şey yapamamıştı. Garraty bazı delikanlıların bu duruma çare bulup kızları kandırdıklarını biliyordu. Ama kendisi yeterince kişilik sahibi değildi herhalde ya da bu konuda fazla ısrar etmemişti. Acaba yürüyüşçülerden kaçı kendisi gibi bakirdi. Gribble Binbaşının katil olduğunu söylemişti. Herhalde Gribble de bakirdi.

Caribou kent sınırından girdiler. Yolda büyük bir kalabalık ve televizyon şirketlerinden birinin kamyonu vardı. Yola çevrilen projektörler etrafı iyice aydınlatıyordu.

Takım elbise giymiş şişman bir gazeteci onlarla birlikte koşmaya başladı. Elindeki mikrofonu yaklaştığı gençlere doğru tutuyordu.

«Kendini nasıl hissediyorsun?»

«İyiyim. Sanırım iyiyim.»

«Yorgunluk duyuyor musun?»

«Şey biraz. Bilirsiniz. Ama çok iyiyim.»

«Kazanma şansın ne kadar dersin?»

«Bilmiyorum. İyi sanırım. Kendimi hâlâ güçlü hissediyorum.»

Muhabir bu konuşmaları yaparken kalabalıktakiler de alkış-

lıyor ve olanca sesleriyle bağırıyorlardı. Binbaşının sopalara takılmış posterlerini havaya kaldırıyorlardı.

Garraty birinin, «Sana soru sordu mu?» dediğini duyarak büyük bir bitkinlikle başını çevirdi. Arkasındaki Gary Barkovitch'i gördü.

«Kim bana ne sormuş?»

«Gazeteciyi söylüyorum, ahmak. Sana kendini nasıl hissettiğini sordu mu?»

«Hayır, bana kadar gelemedi.» Garraty, Barkovitch'in uzaklaşmasını istiyordu. Tabanlarındaki korkunç acının geçmesini de.

Barkovitch, «Bana sordu,» diye haber verdi. «Ona ne dedim biliyor musun?»

«Hayır.»

Barkovitch, kafa tutar gibi konuştu. «Onlara kendimi çok iyi hissettiğimi söyledim. Kendimi çok güçlü hissettiğimi söyledim. Sonsuza dek böyle gidebileceğimi söyledim. Başka ne dedim biliyor musun?»

Pearson homurdandı. «Oh, kes sesini.»

Barkovitch, «Sana bir şey soran oldu mu, uzun boylu çirkin yaratık,» diye çıkıştı.

McVries atıldı. «Haydi bas. Senin yüzünden başım tuttu.»

Barkovitch bu hakaret üzerine daha ileriye geçip Collie Parker'i yakaladı. «Gazeteciye ne dediğimi sana söy...»

Collie Parker, «Pis burnunu koparıp sana yedirmeden buradan defol,» diye hırladı. Barkovitch telaşla uzaklaştı. Herkes Collie Parker'in acımasız biri olduğunu söylemekteydi.

Pearson içini çekti. «Barkovitch beni fena sinirlendiriyor.»

McVries, «Bunu duysa sevinirdi,» dedi. «Böyle şeylerden zevk alıyor. Serseri, o gazeteciye birçok mezarın üstünde dans etmeyi planladığını da söyledi. Hem bu sözlerinde içtendi. Zaten böyle dayanabilmesinin nedeni de bu işte.»

Olson mırıldandı. «Bir daha gelişinde çelme takıp onu yere yuvarlayacağım.» Ama sesi bitkin ve cansızdı.

Akşam yediye doğru yürüyüşçüler kendilerini toplamaya başladılar. Asgari sınıra düşen süratleri de biraz arttı. Hava serindi ve hızlı yürününce insan ısınabiliyordu. Bir köprünün al-

tından geçtiler ve kısa süre sonra da Caribou'nun merkezine geldiler. Start noktasından kırk dört mil uzaktaydılar.

Caribou'yu gören herkes düş kırıklığına uğradı.

Burası tıpkı Limestone'a benziyordu. Yalnız kalabalık daha fazlaydı. McVries, «Bundan sonra hangi kent var, Ray?» diye sordu.

Garraty sinirliydi. «Ben ayaklı bir karayolları haritası mıyım? Sanırım Bangor var. Sonra Augusta. Sonra Kittery ve eyalet sınırı. O sınır buradan üç yüz otuz mil uzaktadır. Tamam mı? İşte sana bütün bildiğimi anlattım.»

Biri bir ıslık çaldı. «Üç yüz otuz mil.»

Harkness sıkıntılı sıkıntılı, «İnanılacak gibi değil,» diye söylendi.

McVries başını salladı. «Bütün olanlar inanılacak gibi değil zaten. Binbaşı şu anda nerede acaba?»

Olson, «Augusta'da sevgilisinin yanındadır,» diye cevap verdi.

Hepsi sırıttılar. Garraty Binbaşının on saat içinde tanrılıktan atılıp şeytan haline gelmesine şaştı.

Geriye doksan beş kişi kalmışlardı. Ama artık en korkunç şey bu da değildi. Garraty'i korkutan McVries veya Baker'in ölmesiydi. Ya da saçma bir kitap düşünen Harkness'in ölümü. Bunları düşünmemeye çalışıyordu.

Caribou geride kalınca yol iyice ıssızlaştı. Çok yüksek bir direğin tepesindeki güçlü lamba yolu ve onları aydınlatıyordu. Uzakta bir yerde bir trenin düdüğü duyuldu.

Garraty su içti.

«Uyarı! İhtar 12. Bu son ikazın 12!»

12 üstünde WASHİNGTON TRENİNE BİNDİM yazılı bir tişört giymiş olan Fenter adlı bir gençti. Zavallı durmadan dudaklarını yalıyordu. Söylendiğine göre bir ayağı kazık kesilmişti. Onu on dakika sonra vurduklarında Garraty pek bir şey hissetmedi. Çünkü yorulmuştu. Fenter'in cesedinin yanından geçerken onun elinde parlayan şeyi gördü. Bu bir St. Christopher madalyasıydı.

McVries, «Bu işten sağ kurtulursam ne yapacağım biliyor musunuz?» diye sordu.

Baker ona baktı. «Ne?»

«Bitkin düşüne kadar sevişeceğim. Şu anda, yani bir mayıs gecesi saat sekize çeyrek kala kendimi son derece ihtiraslı hissetmekteyim. Hiç böyle olmamıştım.»

Garraty, «Ciddi misin?» dedi.

«Evet, ciddiyim. Traş olmaya gereksinmen olmasaydı seninle bile sevişebilirdim, Ray.»

Garraty güldü.

McVries, «Ben Yakışıklı Prensim,» diye devam etti. Eli yanağındaki yaraya gitmişti. «Şimdi bana bir Uyuyan Güzel gerekiyor. Onu müthiş bir öpücükle uyandırabilirim. Birlikte güneşin battığı yere doğru gidebiliriz. Hiç olmazsa en yakınındaki Holiday Inn Moteline kadar yani. Bu gerçek aşk olur. Sen gerçek aşka inanıyor musun Hank?»

Olson, «Ben yatmaya inanırım,» deyince Art Baker bir kahkaha attı.

Garraty, «Ben gerçek aşka inanırım,» diye mırıldandı ve sonra pişman oldu. Onu saf bulacaklarını düşünüyordu.

Olson başını kaldırdı. «Buna neden inanmadığımı bilmek ister misin? Bunu Fenter'e sor. Zack'a sor. Onlar biliyorlar.»

Pearson karanlıkta bir yerden çıkarak onlara yaklaşmıştı. «Bu tutumun hiç de hoş değil.» Topallaya topallaya gidiyordu.

McVries de başını salladı. «Doğru. Ama hiç kimse ölen birini sevemez.»

Baker atıldı. «Edgar Allan Poe sevmiş. Okulda onunla ilgili bir görev hazırladım. Onun nekrofilyak istekleri varmış.»

Pearson, «Bu da ne demek?» diye sordu.

Baker açıkladı, «Erkekte ölmüş bir kadınla sevişme isteği. Ya da kadında ölmüş erkekle sevişme isteği.»

Olson, «Bu konuya nasıl geldik?» derken sesi pek boğuk çıktı. «Ölmüş kimselerle yatmak. Bu çok iğrenç bir şey.»

«Neden olmasın?» Kalın, derin ses Abraham 2'ye aitti. Uzun boylu, sıska genç sarsıla sarsıla yürüyordu. «Burada bir iki saniye durarak öbür dünyadaki seks yaşamını düşünmemiz hiç de fena olmaz sanırım.»

McVries, «Ben Marilyn Manroe'yu alırım,» dedi. «Abe, dos-

tum sana da Eleanor Roosevelt'i verelim.»

Abraham eliyle müstehcen bir işaret yaptı. İleride askerlerden biri ifadesiz bir sesle bir ihtar verdi.

O anda Olson bağırmaya başladı. «Durun bakalım! Aşk diye bir şey yok! Dünyada üç büyük gerçek vardır. Bunlar da iyi bir yemek, iyi bir seks ve bağırsakları iyi boşaltmaktır. Hepsi bu! Fenter veya Zack gibi olduğun zaman...»

Bezgin bir ses yükseldi. «Sus!» Garraty başını çevirmeden konuşanın Stebbins olduğunu anladı. Ama sonra baktığında Stebbins'i yolun öbür yanında başını önüne eğmiş giderken gördü.

Garraty'nin kafası çalışmıyordu artık. Yarı uyur gibiydi. Gözlerinin önünde çok küçükken bir İrlanda ninnisi söyleyen annesi belirdi. Yüzü beyaz perdedeki bir aktrisinki kadar kocaman ve güzeldi. Annesinin yüzünün yerinde birden Jan'ın suratı belirdi. Genç kızın sarı saçları beline doğru iniyordu. Üstünde bir bikini vardı. Çünkü Reid Pilajına gideceklerdi. Garraty de paçaları kesilmiş bir blucin giymişti.

«Uyarı! İhtar 47!»

Biri dirseğiyle onun kaburgalarına vurdu. «Bu sensin, oğlum. Haydi uyan ve canlan.» McVries ona gülüyordu.

Garraty uykulu uykulu sordu. «Saat kaç?»

«Sekiz otuz beş.»

«Ama ben...»

McVries, «Saatlerdir uyumakta olduğunu sanıyorsun,» dedi. «Bu duyguyu iyi bilirim.»

«Bana öyle geldi.»

«Kafan böyle yaparak rahatlamanı sağlıyor. Aynı şekilde ayaklarını dinlendirebilmeyi de istemez miydin?»

Elli mil kadar yol almışlardı. Elli mili tamamladıklarında Binbaşının jiple gelip kendilerini göreceği ve kısa bir konuşma yapacağı söylendi. Garraty de bunun palavra olduğunu düşündü.

Dik bir yamaca tırmanıyorlardı. Garraty ceketini çıkarmak istediyse de vazgeçti.

«Uyarı 47. İkinci ihtar 47!»

Garraty ancak bir an sonra kendisinden söz edildiğini anlayabildi. On dakika içinde ikinci ihtarı almıştı. Yine korkmaya

başladı. Arka arkaya birkaç kez ağırlaştığı için vurulan adsız çocuğu anımsadı. Kendisi de aynı şeyi mi yapmaktaydı? Etrafına bakındı. McVries, Harkness, Baker ve Olson gözlerini ona dikmişlerdi. Karanlığa karşın Olson'un yüzündeki ısrarlı ifadeyi görebiliyordu. Olson altı kişinin öldüğüne tanık olup sağ kalabilmişti. Yedincinin de Garraty olmasını istiyordu.

Delikanlı sinirlendi. «Korkan birini mi gördün?»

«Ne münasebet.» Olson gözlerini kaçırdı. «Ne münasebet!»

Garraty kararlı bir tavırla kollarını sallayarak yürümeye başladı. Dokuza yirmi vardı. On bire yirmi kala, yani sekiz mil sonra yine özgür olacaktı. Bunu başarabileceğini bağırarak söylemek için korkunç bir istek duyuyordu. Ona bilet veremeyeceklerdi... Şimdilik veremeyeceklerdi.

Sis yere inmişti, içinden geçen gençlerin karanlık siluetleri seçiliyordu. Yürüyüşün ellinci milini tamamladıkları sırada kapanmış bir benzin istasyonunun önünden geçtiler. Binbaşı gelmedi. Hiç kimse gelmedi.

Bir dönemeci geçince karşılarına sarı bir trafik tabelası çıktı.

DİK BAYIR! KAMYONLAR BİRİNCİ VİTESLE ÇIKMALIDIR

Yazıyı okuyanlar inlemeye, söylenmeye başladılar. İleride bir yerden Barkovitch neşeli neşeli seslendi. «Haydi acele edin kardeşlerim! Benimle tepeye kadar kim yarışacak?»

Biri hafif sesle söylendi. «Kes sesini manyak!»

Baker, «Barkovitch'in sinirleri mahvoldu,» dedi.

McVries, içini çekti. «Hayır. Henüz eğleniyor. Onun gibiler bir hayli dayanıklıdır.»

«Saatte dört mil hızla o tepeye tırmanabileceğimi sanmıyorum.» Olson'un sesinde umutsuzluk vardı.

Tepe tam karşılarındaydı. Sis yüzünden doruğu görmelerine olanak yoktu. Garraty, belki de bu tepe sonsuza dek yükseliyor, diye düşündü.

Birlikte yürüdüler ve tırmanmaya başladılar.

Garraty ayaklarına bakarak ve biraz da öne eğilerek yürüdüğü zaman tırmanmanın sandığı kadar korkunç olmadığı kanısına vardı. Böylece insan düz bir yerde yürüdüğünü sanıyordu. Yine de bu arada soluk alıp verirken ciğerleri ve boğazı yandığı için kendini pek kandıramıyordu.

Önden haberler gelmeye başladı. Tepenin yüksekliği dört

yüz metre, tırmanan yol iki mildi. Bu tepeye tırmanırken bilet alan hiç olmamıştı.

Olson tekdüze bir sesle, «Yapamayacağım,» diyordu. «Yapamayacağım.» Bir köpek gibi solumaktaydı. Yine de yürüyordu. Hepsi yürüyordu.

Garraty de korkusunun arttığını hissediyordu. Burada ölebilirdi. Bu hiç de güç değildi. Zaten ağırlaşıp üst üste iki ihtar almıştı. Biraz daha ağırlaşacak olursa son ihtarı da alırdı ve...

«Uyarı 70!»

McVries solukları arasında, «Senin şarkını çalıyorlar, Olson,» diyebildi. «Haydi hızlan. Senin Fred Astaire gibi bu tepeyi dans ederek çıktığını görmek istiyorum.»

Olson öfkeliydi. «Umurundaydı sanki.» McVries cevap vermeyince kendini zorlayarak biraz hızlandı. Garraty onun son gücünü harcamakta olabileceğini düşündü. Peki, grubun gerisinde olan Stebbins ne yapıyordu. İçinden, nasılsın Stebbins, dedi. Yoruluyor musun?

İleride 60 numaralı Larson birden yere oturdu ve bir ihtar aldı. Gençler Musa'nın karşısında hemen ikiye ayrılan Kızıl Deniz gibi onun yanından geçtiler.

İyice sersemlemiş olan Larson askerlere gülümsüyordu. «Biraz dinleneceğim. Bunun bir zararı olmaz değil mi? Bu ara daha fazla yürüyemeyeceğim. Tamam mı.» Elinde paslanmaz çelik kronometreyle balkonlu kamyondan atlayıp silahını çeken askere bakarak yine gülümsedi.

Asker, «Uyarı 60,» dedi. «İkinci ihtar.»

Larson onu ikna etmeye çalışıyordu. «Dinle, onlara yetişirim. Sadece dinleniyorum. İnsan durmadan yürüyemez ki... Değil mi, çocuklar?» Olson, Larson'un yanından geçerken inler gibi bir ses çıkardı. Larson pantolonun paçasına dokunmaya kalkınca da telaşla yana kaçtı.

Garraty şakaklarında sert sert atan damarları hissediyordu. Larson'a üçüncü ihtar verilmişti. Şimdi gerçeği anlayacaktı. Herhalde telaşla yerinden fırlayıp koşmaya başlayacaktı. Durum Garraty'nin düşündüğü gibi oldu. Geride kalan Larson, «Hey!» diye bağırdı. Tiz sesinde korku vardı. «Hey, bir saniye. Yapma. Ayağa kalkıyorum. Hey, yapma...»

Tüfek patladı. Gençler tepeye tırmanmaya devam ettiler.

McVries hafif sesle, «Rafta sadece doksan üç şişe bira kaldı,» diye mırıldandı.

Garraty cevap vermedi. Ayaklarına dikmişti gözlerini. Üçüncü ihtarı almadan tepeye erişmek için bütün çabasını harcıyordu. Bu canavar tepenin çok daha yüksek olmasına imkân yoktu herhalde.

İleride biri tiz bir sesle bir çığlık attı, sonra üç tüfek aynı anda patladı. Onun kim olduğunu bilmiyorlardı. Cesedi de görmediler. Öncülerden biriydi delikanlı ve onlar yukarıya çıkana kadar askerler ölüyü kaldırdılar. Tepenin doruğuna yaklaşırken bir sapağa geldiler. Bir çiftçiyle ailesi orada duruyordu. Alnı kırış kırış yaşlı adam, kalın bir kumaş palto giymiş sert yüzlü bir kadın ve geri zekâlıya benzeyen üç çocuk onları seyrediyorlardı.

McVries, Garraty'e, «Adamın elinde bir orak eksik,» dedi. «Böylece bir Azrail tablosuna model olabilir.»

Aile orada durmuş kımıldamadan bakıyor, seyrediyordu. El sallamıyor, seslenmiyordu. Garraty çocukluğunda gördüğü kovboy filmlerini anımsadı. Kahraman çölde ölüme terk edilirdi ve akbabalar gelip onun üzerinde uçuşmaya başlarlardı. Herhalde çiftçi, karısı ve geri zekâlı üç çocuğu gelecek bir mayısta da, daha sonraki bir mayıslarda da gece dokuzda orada bekleyeceklerdi. Kaç gencin vurulduğunu görmüşlerdi acaba? Bir düzine mi? İki düzine mi? Garraty bunu düşünmek istemiyordu. Matarasından bir yudum suyu ağzında tuttu. Yoğunlaşan salyalarını sulandırmaya çalıştı, sonra tükürdü.

Tepenin sonu gelmiyordu. İleride Toland bayıldı ve yanındaki asker hareketsiz yatan gence üç kez uyarıda bulunduktan sonra ateş etti. Garraty'e bu tepeyi bir aydan beri tırmanmaktaymış gibi geliyordu artık. Evet, en az bir ay olmalıydı. Üç yıldır yürüdüklerine göre bu uygun bir tahmin sayılırdı. Dokuzu gitmişti ve üç genç de bu tepede bilet almışlardı. Birden başının döndüğünü hissetti. Bir elini kaldırıp yüzünü tokatladı. Arka arkaya sert şamarlar indirdi.

McVries, «Bir şeyin yok ya?» diye sordu.

«Bayılacak gibiyim.»

McVries soludu. «Matarandaki suyu... başına dök.»

Garraty söyleneni yaptı. Su çok soğuktu ve o anda baygınlık hissi kayboldu. «Matara 47!» diye bağırdı. Ama bağırmanın

neden olduğu güç sarfı yüzünden yine bitkin düştü. Keşke hemen bağırmasaydım, diye düşündü.

Askerlerden biri koşarcasına gelip ona bir matara uzattı. Garraty askerin mermer gibi ifadesiz gözlerinin kendisini ölçüp tartmakta olduğunu hissederek matarayı alırken kabaca söylendi. «Git buradan. Bana bakmak için değil, beni vurmak için para alıyorsun.»

Yüzünde bir değişiklik olmayan asker uzaklaştı. Garraty de kendini zorlayarak biraz daha hızlandı.

Tırmanmaya devam ettiler ve başka vurulan olmadan doruğa eriştiler. Saat gecenin dokuzuydu. On iki saattir yoldaydılar. Bunun bir anlamı yoktu. Önemli olan tek şey doruktan esen hafif rüzgârdı. Sırtına yapışan ıslak gömleği, kafasındaki anılar. İşte bunlar önemliydi.

«Peder?»

«Evet.»

«Sağ olduğuma seviniyorum. Sağ kalabilmek için elimden geleni yapacağım.» Bu sözleri özür diler gibi söylemişti.

McVries kısık ve hırıltılı bir sesle, «Zaten amaç da bu değil mi?» dedi.

Bir süre konuşmadılar, sonra McVries, «Garraty, sen bir Uzun Yürüyüşün sonunu gördün mü?» diye sordu.

«Hayır. Babam bunlardan nefret ederdi. Yalnız bir kez iyi bir ders olması için beni yarışı seyretmeye götürdü. Sadece bir kez.»

«Ben gördüm.»

Garraty sesi duyunca irkildi. Konuşan Stebbins'di. Onlarla hemen hemen aynı hizadaydı. Başı yine önüne eğikti. Sarı saçları rüzgârda uçuşuyordu.

McVries, «Nasıldı?» derken sesi küçük bir çocuğunki gibi çıktı.

«Bilmek istemezsin.»

«Sordum değil mi?»

Stebbins ses çıkarmadı. Garraty'nin merakı daha da artmıştı. Stebbins bilet almamıştı. Yorulma belirtisi de göstermiyor, şikâyet etmeden yoluna devam ediyordu. Starttan sonra da hiç ihtar almamıştı. Birden «Peki bu nasıl bir şey?» diye sorduğunu duydu.

Stebbins, «Dört yıl önce Uzun Yürüyüşün sonunu gördüm,» diye anlattı. «On üç yaşındaydım. Yürüyüş New Hampshire sınırının on altı mil ilerisinde sona erdi. Eyalet polisini desteklemek için Milli Muhafız birliklerini ve on altı federal timi görevlendirmişlerdi. Böyle yapmak zorundaydılar. İnsanlar elli millik yol boyunca sıralanmışlardı. Kalabalık inanılmayacak gibiydi. Bu iş sona erene kadar yirmi kişi çiğnenip öldü. Çünkü herkes yürüyüşçülerle birlikte ilerlemek, sonucu görmek istiyordu. Ben en önde bir yerdeydim. O ön sırayı bana babam sağlamıştı.»

Garraty, «Baban ne iş yapıyor?» diye sordu.

«Güvenlik görevlisidir. İyi tahmin etmişti. Yerimden kımıldamama gerek bile kalmadı. Yürüyüş tam önümde bitti.»

Olson hafif sesle sordu. «Ne oldu?»

«Daha onları göremeden geldiklerini anladım. Hepimiz anladık. Büyük, güçlü bir ses dalgası gitgide yaklaşıyordu. Ancak bir saat sonra onları seçebildim. Geriye iki kişi kalmıştı. Kalabalığa baktıkları yoktu. Hatta kalabalıktan haberleri yok gibiydi. Sadece yola bakıyorlardı. İkisi de topallayarak gidiyordu. Sanki çarmıha gerilmişler, sonra oradan indirilip ayaklarında çivilerle yürümeye zorlanmışlardı.»

Hepsi Stebbins'i dinliyordu şimdi. Ortalığa korku dolu bir sessizlik çökmüştü.

«Kalabalıktakiler onlara sanki hâlâ işitebiliyorlarmış gibi bağırıyorlardı. Hemen önümden geçtiler. Biri gömleğinin önünü açmış iriyarı bir sarışındı. Ayakkabılarından birinin tabanı ayrılmış yere çarpıp duruyordu. Diğerinin ayaklarında ayakkabı yoktu. Çoraplıydı. Çorapları bileklerine kadar çıkıyordu. Ayakları mosmordu. Ayaklarındaki çatlamış damarları görebiliyordunuz. Artık birşey hissetmiyordu sanırım. Belki daha sonra ayaklarına bir şeyler yapmayı başarabilmişlerdir. Bilmiyorum. Belki yapabilmişlerdir.»

«Dur. Tanrı aşkına sus.» Konuşan McVries'di. Sesinden hasta gibi olduğu belliydi.

Stebbins, «Bilmek isteyen sendin,» derken sesinde âdeta bir dostluk vardı. «Kaybeden iriyarı sarışın oldu. Her şeyi gördüm. İkisi de önümden geçtiler ve o sırada sarışın Süpermen'miş gibi kollarını birden havaya kaldırdı. Ama uçacak yerde yüzüstü

yola düştü. Otuz saniye sonra da ona biletini verdiler. Çünkü üç ihtarla yürüyordu. İkisi de üç ihtarla yürüyordu. Halk bağırıp alkışlamaya başladı. Sonra kazanan delikanlının bir şey söylemeye çalıştığını görerek sustular. Genç dua edecekmiş gibi dizüstü çökmüştü ama sadece ağlıyordu. Sonra sürünerek diğer delikanlının yanına gitti. Yüzünü onun göğsüne dayadı. İşte o zaman bir şeyler söyledi. Ancak biz duyamadık. Ağzını ölen çocuğun gömleğine dayamış öyle konuşuyordu. Askerler koşarak yanına gidip ona ödülü kazandığını söylediler ve nasıl başlamak istediğini sordular.»

«Peki o ne dedi?» Garraty bu soruyu sormakla her şeyini ortaya koyar gibi olduğunun farkındaydı.

«Askerlere bir şey söylemedi. Hâlâ ölen delikanlıyla konuşuyordu.

Pearson, «Sonra ne oldu?» dedi.

Stebbins içine kapanmış gibiydi. «Gerisini anımsamıyorum.»

Kimse bir şey söylemedi. Garraty kendini daracık bir yere hapsedilmiş gibi hissediyordu. Sanki içinden çıkamayacağı bir yeraltı künküne girmişti. İleride üçüncü ihtar verildi. Bir genç ölmek üzere olan bir karga gibi hırıltılı, umutsuz bir ses çıkardı. Garraty, **ne olur Tanrım artık kimseyi vurmasınlar,** diye düşündü. **Silah seslerini duyarsam çıldırırım. Ne olur Tanrım...**

Birkaç dakika sonra tüfekler aynı anda patladı. Bu kez ölen beyazlı kırmızılı bir futbol forması giyen kısa boylu gençti.

Garraty çıldırmadı. Stebbins'e öfkeli sözler söylemek için başını çevirdi. Belki de bir çocuğun son dakikalarında böyle dehşete kapılmasının ona zevk verip vermediğini soracaktı. Ama Stebbins yine eskisi gibi gerideydi. Garraty de yine yalnızdı.

Doksanı da yürümeye devam etti.

Sonu gelmeyen o bir mayısta gece ona yirmi kala Garraty'nin iki ihtarından biri silindi. Futbol formalı gençten sonra iki yürüyüşçüye de biletleri verilmişti. Garraty bu durumu pek fark etmemiş gibiydi. Sadece kendisiyle ilgilenmekteydi. Kafası biraz karışıktı ama idare ederdi. Gözleri biraz yanıyordu. Boynu tutulmuştu. Kolları sorun yaratmıyordu. Gövdesi de öyle. Sade-

ce karnında acı veren bir boşluk vardı. O ezmeler açlığını bastırmamıştı. Son derece yorgun iki bacak. Kasları zonkluyordu. Bu bacaklar ne kadar sonra karşı gelmeye başlayacaklardı? Ne zaman bacaklarından birine bir kramp girecek ve bu yüzden duracaktı?

Bacakları yorgundu ama hâlâ iyi durumda sayılırdı. Ama ayakları büyük acı veriyordu. İriyarı bir gençti. Bu ayaklar yetmiş sekiz kilo ağırlığı taşıyarak gidiyorlardı. Tabanları sızlıyor, zaman zaman ayaklarına bıçak batarmış gibi bir acı duyuyordu. Yine de ayakları çalışıyordu ve henüz su toplamamıştı.

Bir yandan kendine cesaret vermeye çalışıyor ve vücuduyla konuşuyordu. «Durumun iyi. On iki delikanlı öldü. Bunun en az iki misli genç de şu anda berbat durumda. Ama sen iyisin. Çok iyisin. Hayattasın.»

Stebbins'in hikâyesinden sonra kesilen konuşmalar yine başlamıştı. Konuşma yaşayan insanlara özgü bir davranıştı. 98 numaralı Yannick, 97 numaralı Wyman'la balkonlu kamyondaki askerleri konuşuyor, onları türlü türlü açık saçık sözle tanımlıyordu. Diğerleri de yaşadıkları yerlerle ilgili hikâyeler anlatmaktaydılar. Hepsi de olayları abartıp çeşitli yalanlar atıyorlardı. Bir hayli neşelenmişlerdi. Ama o sırada James Baker adlı gence bileti verildi ve herkesin neşesi kaçtı.

Garraty son ezmesini de yiyince kendini biraz daha iyi hissetti. Artık Olson'un ondan isteyebileceği yiyeceği kalmamıştı. Olson'un durumu tuhaftı doğrusu. Garraty altı saat önce Olson'un işinin bittiğine dair iddiaya girebilirdi. Oysa hâlâ yürüyor ve artık ihtar da almıyordu. İnsan hayatı tehlikeye girdiğinde pek çok şeyi başarabiliyordu anlaşılan. Elli dört mil yol almışlardı.

Sessiz sedasız bir saat kadar daha yürüdüler. Hava soğumuştu ve bu nemli hava Garraty'nin içine işliyordu. Annesinin verdiği kurabiyenin kalanlarını da yedi ve yaldızı buruşturarak yandaki domates fidelerinin arasına attı. O sırada McVries'in sırt çantasından bir diş fırçası çıkardığını gördü. Susuz ve macunsuz fırçaladı dişlerini. Garraty hayretle, yaşam devam ediyor, diye düşündü. Her şey devam ediyor. El sallayan insanlara aynı şekilde karşılık veriyorsun. Çünkü nezaket bunu gerektiriyor. Kimse kimseyle öyle tartışmıyor. Barkovitch dışında tabii. Çünkü nezaket kurallarına göre tartışma doğru değil.

Saat on birde birkaç şey hemen aynı anda oldu. Öğleden sonraki sağnak sırasında ilerideki küçük tahta köprünün çöktüğü haberi geldi. Köprü olmadığı için de yürüyüşün bir süre kesilmesi gerekiyordu. Bitkin gençler buna çok sevindiler ve Olson hafif sesle, «Teşekkür ederim Tanrım,» diye mırıldandı.

Bir an sonra da Barkovitch, yanında yürüyen Rank adlı tıknaz, çirkin gence bağırmaya başladı. Rank da ona bir yumruk attı. Oysa kurallar bunu kesinlikle yasaklıyordu. Rank bir ihtar aldı. Barkovitch yumruğu yerken başını eğmiş ve yürümeye devam etmişti. Hâlâ da bağırıyordu. «Haydi gel namussuz. Senin mezarında dans edeceğim. Ahmak yürümeye bak. Benim işimi kolaylaştırma!»

Rank bir yumruk daha attı. Barkovitch ustalıkla yana kaçarken orada yürüyen gençe çarptı. İkisi birden düştüler. Askerler ikisine de uyarıda bulundular. Rank o sırada hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı. Barkovitch'e hiç bakmıyordu artık. Binbaşıya katil olduğunu söylemek isteyen Gribble'in yüzünden düştüğünü düşünen Barkovitch ihtar aldığına çok kızmıştı. Öfkeyle, «Annen sokakta herkesle...» diye bağırdı.

Bu pis sözler üzerine Rank birden dönerek Barkovitch'e saldırdı.

Gençler, «Ayrılın! Boşverin!» diye bağırıyorlardı ama Rank'ın aldırdığı yoktu. Başını eğip haykırarak Barkovitch'e saldırıyordu hâlâ. Ama Barkovitch birden yana kaçınca o hızla yolun yanına çıktı. Yerdeki kumlar yüzünden ayağı kaydı ve oraya oturuverdi. Ona üçüncü ihtarı da verdiler.

Barkovitch hâlâ onu kışkırtıyordu. «Haydi ahmak, ayağa kalk!»

Rank güçlükle doğrulup kalktı ama bir şeye basarak kaydı ve yine yere düştü. İyice sersemlemişe benziyordu. Gece on bir dolaylarında olan üçüncü şey de Rank'ın vurulmasıydı. Silahlar gence çevrildiği sırada derin bir sessizlik oldu ve o anda Baker'in konuştuğunu duydular. «Artık sadece içsıkıcı bir yaratık değilsin, Barkovitch. Artık sen bir katilsin.»

Tüfekler patladı ve kurşunların hızı yüzünden Rank'ın vücudu havaya sıçradı. Sonra yola serilip kaldı.

Barkovitch bağırdı. «Suç ondaydı! İlk kez onun saldırdığını gördün! İlke 8! İlke 8!»

Kimse cevap vermedi.

«Hepinizin canı cehenneme!»

McVries, «Haydi şimdi git Rank'ın cesedi üstünde biraz dans et, Barkovitch,» dedi. «Haydi git de bizi eğlendir. Üstünde biraz oyna, Barkovitch.»

Barkovitch kısık sesle bağırdı. «Senin annen de sokakta erkeklerin...»

McVries sakindi. «Senin beyninin yola saçılmasını görmek için sabırsızlanıyorum. O zaman zevkle bağıracağım, seni katil namussuz!»

Barkovitch ağzının içinden bir şeyler mırıldandı. Diğerleri vebalıymış gibi ondan kaçmışlardı. Şimdi yolda tek başına gidiyordu.

On biri on geçe altmış mili tamamladılar. Ama ortalıkta köprüye benzer bir şey yoktu. Garraty bu kez haberi verenlerin yanıldıklarını düşünürken küçük bir tepeyi aştılar ve insanların çalıştıkları ışıklı yeri gördüler. Birkaç kamyonun farları hızla akan suya çevrilmişti. Olson, «Bu köprüyü çok seviyorum,» diyerek McVries'in sigaralarından birini yaktı. «Gerçekten seviyorum.»

Ama biraz yaklaşınca Olson inler gibi bir ses çıkararak sigarayı otların arasına attı. Köprünün korkuluklarından biriyle iki ağır yer tahtası sağnakta yerlerinden çıkıp suya kapılarak gitmişti. İlerideki görevliler hararetle çalışıyorlardı. Düz tahtaları o ara bulmalarına imkân olmadığı için iki yanını kestikleri bir telefon direğinden yararlanmışlardı. Direği suyun yatağına gömmüşler ve üstüne de bir kamyonun arka panelini çakmışlardı. Dermeçatma bir şeydi ama işe yarardı.

Abraham, «San Louis Ray Köprüsü,» diye mırıldandı. «Belki önden gidenler biraz zıplarlarsa yine çöker.»

Pearson söylendi. «Hiç sanmam.» Sonra bir küfür salladı.

Artık sadece üç, dört çocuktan oluşan öncüler köprüdeydiler. Ayakları tok sesler çıkarıyordu. Sonra diğer tarafa geçtiler ve arkalarına bakmadan yollarına devam ettiler. İki asker kamyondan atlayıp onları izledi.

İki adam üstünde «Karayolları Onarımı» yazılı bir kamyona dayanmış duruyordu. Kot pardesülü, lastik çizmeli adamlar yaklaşan yürüyüşçülere baktılar. Biri işaret etti. «İşte o. O Garraty.»

Diğeri de bağırdı. «Yürümeye devam et, evlat! Senin üstüne on dolar oynadım. Kazanma şansının on ikide bir olduğunu söylediler!»

Garraty onlara el sallayıp köprüye girdi. Ayaklarının altındaki kamyon arka paneli gıcırtılı sesler çıkarıyordu. Sonra köprü de geride kaldı.

Harkness, «Şimdiye kadar hiç Uzun Yürüyüşe ara verilmiş mi?»

Garraty başını kaldırdı. «Sanmıyorum. Kitabın için bilgi mi topluyorsun?»

Harkness, «Hayır,» diye cevap verirken sesi yorgundu. «Özel bilgi istiyorum.»

Stebbins geriden konuştu. «Her yıl bir kez ara verilir.»

Bu sözlere bir şey diyen olmadı.

Yarım saat kadar sonra McVries, Garraty'nin yanına geldi. Bir süre onunla sessiz sedasız yürüdü. Sonra hafif sesle, «Kazanacağını sanıyor musun, Ray?» diye sordu.

Garraty bunu uzun süre düşündü. «Hayır... Hayır... Ben Hayır.»

Bu açık itiraf onu korkuttu. Yine bilet almayı düşündü. Hayır, bilet almayacak, kurşun yiyecekti. O son donmuş an içinde tüfeklerin namlularının kendisine doğru çevrildiğini görecekti. Kuruyan boğazını rahatlamaya çalışarak yutkundu. «Ya sen?»

McVries, «Sanmıyorum,» dedi. «Bu gece dokuzdan itibaren bu işde gerçek bir şansım olmadığını düşünmeye başladım. Anlayacağın...» Hafifçe öksürdü. «Bunu anlatmak güç... Yalnız ben bu işe her şeyi bilerek girdim.» Eliyle çevresini işaret etti. «Ama çoğu gerçeği bilmiyordu. Ben kazanma şansımın ne kadar olduğunu biliyordum. Yalnız insanları hesaba katmamıştım. Asıl gerçeği anlamamışım meğer. Biri yorulduğunda silahı ona doğru çevirdiklerini ve tetik çekildiğinde de namludan üstünde BANG yazılı bir kâğıt çıktığını sanmıştım galiba. Sonra Binbaşı bunun 1 Nisan şakası olduğunu söyleyecek ve hepimiz evlerimize dönecektik. Ne demek istediğimi anlıyor musun?»

Garraty de Curley kanlar içinde yere yığıldığında nasıl afalladığını anımsadı. O şoku düşündü. «Evet. Ne demek istediğini anlıyorum.»

«Bunu çözebilmek biraz zamanımı aldı. Bu hikâyeden alınacak bir tek ders var. Yürü ya da öl. Bu kadar basit işte. Bu en güçlü olanın yaşaması sorunu değil. İşte ben burada hata yaptım. Öyle olsaydı benim de kazanma şansım bulunurdu. Hem kaza anında karılarını kurtarabilmek için onları ezen arabaları tutup kaldıran zayıf, sıska adamlar var, Garraty. Beyin, Garraty. Bu iş doğrudan doğruya beyindeki bir şeye bağlı.»

Karanlıklarda bir kuş öttü. Yerdeki sis hafiflemeye başlamıştı.

«O gençlerden bazıları hayati kimya kurallarını hiçe sayarak yürümeye devam etmişler. Bu kuralları çiğneyip geçmişler. Geçen yıl iki bacağına birden kramp giren biri vardı. Anımsadın mı? İşte o çocuk saatte dört mil hızla iki mil yolu sürünerek almış. Olson'a bak. Bitkin düştü ama hâlâ gidiyor. Tanrının belası Barkovitch yüksek oktanlı nefreti sayesinde yol alıyor. Hâlâ da yorulmadı ve dipdiri. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Yorgun değilim. Yani gerçekten öyle yorgun değilim. Ama yorulacağım.» Bitkin yüzündeki yara izi daha belirgin bir hal almıştı. «Sanırım yeterince yorulduğumda da... sadece yere oturacağım.»

Garraty'nin sesi çıkmıyordu ama telaşlanmıştı. Hem de çok telaşlanmıştı.

McVries kendi kendine konuşur gibi devam etti. «Ama Barkovitch'den daha fazla dayanacağım. Bunu yapabileceğimden eminim.»

Garraty saatine bakınca on bir buçuk olduğunu gördü. Sonra karanlık bir ormanın yanından yürümeye başladılar.

Garraty düşünceli bir tavırla, «Ormana dalabiliriz,» dedi. «Bizi asla göremezler.»

Olson ona döndü. «Hele bir dene. Onların etrafı tarayan kızılötesi dürbünleri var. Ayrıca en az kırk türlü elektronik aygıt ve yüksek frekanslı mikrofonlar. Söylediğimiz her şeyi duyabilirler. Hatta kalp atışlarını bile dinleyebilirler. Seni sanki etraf güneşliymiş gibi rahatlıkla görebilirler, Ray.»

Baker hafif sesle konuştu. «Yaşamanın bütün zevkini kaçırıyorsun doğrusu.»

McVries uzaklaşmış ve Garraty yine yalnız kalmıştı. Birden gözlerinin önünde Jan belirdi. Altı ay kadar önce, yani Noel'de

onu öptüğünü anımsadı. Annesinin mutfaktaki büyük beyaz globa taktığı plastik ökse otunun altında öpüşmüşlerdi. Çocukça bir şeydi bu. «Bak nerede duruyorsun,» demişti kıza. Jan şaşırmıştı. Dudakları yumuşaktı ve karşı koymamıştı. Bu güzel bir öpücüktü. Düşünülecek, üzerine hayaller kurulacak bir öpücük. İlk gerçek öpücük.

Jan'ın kusursuz oval yüzünü, yürüyüşünü, sesinin yükselip alçalışını, yürürken kalçalarını hafifçe oynatmasını anımsıyordu. Birden kendine gelerek dehşete kapıldı. Burada ne işi vardı? Neden bu karanlık yolda yürüyordu? Sonra Binbaşının güneşten yanmış yüzü, kır bıyığı, camları aynalı gözlüğünü anımsadı. O anda duyduğu inanılmaz korku yüzünden dizlerinin bağı kesildi. Neden ben...

Karanlıkta tüfekler patladı ve beton yola düşen bir cesedin çıkardığı sesi duydu. Yine korkuya kapıldı. Deli gibi koşmayı, ağaçların arasına dalıp Jan'ı bulana, güvende olana kadar koşmak istiyordu.

McVries, Barkovitch sayesinde azimliydi ve yola devam ediyordu. Kendisi de Jan'ı düşünecekti. Jan'a doğru yürüyecekti. Ama bunu başarabilecek miydi? Ya kramp girerse? Ya ayakları su toplarsa? Ya başa çıkamayacağı kadar yüksek bir tepeyle karşılaşırsa? Başaracağından nasıl emin olabilirdi? İçinden bir ses, «Yapacağım, yapacağım! Başaracağım!» diyordu.

«Tebrikler.» Yanıbaşında beliren McVries'in sözü irkilip sıçramasına neden oldu.

«Ne dedin?»

«Gece yarısı. Bir gün daha savaşmak için ayaktayız, Garraty.»

Olson da bezgin bezgin ekledi. «Oldtown'a varmamıza daha yüz beş mil var.»

McVries söylendi. «Oldtown kimin umrunda? Sen hiç oraya gittin mi, Garraty?»

«Hayır.»

«Ya Augusta'ya?»

«Evet, oraya gittim. Orası eyaletin başkentidir ve eyalet valisinin konağı oradadır. Ayrıca iki de sineması vardır ve...»

McVries, «Demek Maine'de bunlar var ha?» diye sordu.

«Orası küçük bir başkent. Oldu mu?» Garraty gülümsüyordu.

«Hele Boston'a gelene kadar bir bekle.»

Bu sözleri inlemeler izledi.

İleriden neşeli bağırışlar, ıslıklar geliyordu. Garraty adının yinelendiğini duyunca telaşlandı. Yarım mil kadar ileride eski bir çiftlik evi vardı. Bir yere bir projektör takılmıştı. Evin önüne de kocaman bir döviz asılmıştı. Bunun üstünde, «KAHRAMANIMIZ GARRATY!!!» yazılıydı.

Maine'in kendi memleketi olduğunu biliyordu ama son on beş saat içinde dikkati çekmekten zevk almadığını anlamıştı. Eyaletteki bir milyon insanın kendisini desteklemesi, üstüne para koyması onu biraz korkutuyordu.

Yola devam ettiler ve kısa süre sonra bir köprüden daha geçtiler. Betondan yapılmış köprü büyük bir ırmağın üstündeydi. Aşağıda su siyah ipek gibi pırıldıyordu.

İleride biri ağız armonikası çalmaya başladı. Ama uzun sürmedi. (İlke Altı: Gücü topla) Yine de çaldığı sürece güzeldi. Galiba «İhtiyar Kara Joe» adlı parçayı çalıyordu öndeki genç.

Sonra etrafa yine derin bir sessizlik çöktü. Garraty ne kadar gittiğini bilmiyordu. Ani bir çığlıkla kendine geldi ve kanı damarlarında dondu sanki. Bir siluet ana gruptan ayrılarak koşmaya başladı. Yolun kenarına erişip ormana daldı. Balkonlu kamyon da onu izledi. Sonra silahlar gürledi. Bunu ağaçların dallarına, çalılıklara çarparak yere düşen bir şeyin sesi izledi. Askerlerden biri kamyondan atlayarak hareketsiz yatan genci ellerinden tutup sürükledi. Garraty uyuşmuş gibi bakıyordu. Artık eskisi kadar korkmuyordu. İnsan zamanla ölüme bile alışıyordu.

Ağız armonikası çalan genç cenaze marşına başlayınca biri öfkeyle sesini kesmesini söyledi. Stebbins güldü. Garraty birden ona çok kızdı. Dönüp, «Birinin senin ölümüne gülmesini ister misin?» diye sorma isteği duydu. Bu ancak Barkovitch'in yapabileceği bir şeydi. Barkovitch pek çok mezarın üstünde dans edeceğini söylemişti. Şimdilik on altı kişinin mezarında bunu yapabilirdi.

Garraty, ama onun da pek dans edecek halde olmadığına inanıyorum, diye düşündü. Birden sağ ayağının üstünde ina-

nılmaz bir acı duydu. Kaslar ani olarak katılaştılar. Sonra gevşediler. Garraty yüreği ağzında, aynı şeyin olmasını bekledi. Bu kez daha sert bir sancı olacak ve ayağı bir odun parçası gibi işe yaramaz hale gelecekti. Ama olmadı.

Olson hırıldar gibi bir sesle, «Daha fazla yürüyemeyeceğim,» dedi. Karanlıklarda yüzü beyaz bir hayal gibiydi. Kimse ona cevap vermedi.

Karanlık. Karanlığın belasını versin. Garraty'e karanlığın içine canlı canlı gömülmüşler gibi geliyordu. Şafak bir asır ötedeydi. Pek çoğu o şafağı göremeyecekti zaten. O karanlıkta toprağın iki metre derinine gömüleceklerdi. O anda hepsi de bu karanlığın içine hapsolmuşlardı.

Garraty, bu gidişle çıldıracağım, diye düşündü. Aklımı kaçıracağım.

Çamların arasından hafif bir rüzgâr esiyordu. Garraty geriye dönerek su döktü. Stebbins biraz daha ilerideydi şimdi. Harkness öksürükle horultu arası sesler çıkarıyordu. Yarı uyur, yarı uyanıktı herhalde.

Olson birden konuşmaya başlayarak Garraty'nin kısa bir süre önce düşündüklerini yineledi. «Neden bu işe girdim? Neden böyle bir şeye karıştım?»

Kimse cevap vermedi. Zaten uzun süreden beri ona yanıt veren yoktu. Sanki Olson çoktan ölmüş gitmişti.

Hafif bir yağmur başladı. Eski bir mezarlığın yanından geçtiler. Hemen yanında bir kilise vardı. Sonra küçük New England evlerinden oluşmuş bir kasabaya girdiler. On iki kişi kadar bir grup dörtyol ağzında onları bekliyordu. Hepsi de tezahüratta bulundular ama kasabada uyuyanları rahatsız etmek istemezmiş gibi hafifti sesleri. Garraty onların hiçbirinin genç olmadığını fark etti. En genci otuz beşindeki sabit bakışlı adamdı. Çerçevesiz gözlük takmış ve soğuktan korunmak için eski bir palto giymişti. Saçları tepede havaya kalkmıştı. Garraty onun pantolon fermuarının açık olduğunu fark ederek kendi kendine güldü.

Adam, «Dayanın!» diye bağırdı. «Haydi dayanın! Harika!» Durmadan tombul elini sallıyor, geçen her çocuğa dikkatle bakıyordu.

Kısa süre sonra bu uykulu kasabayı da geride bıraktılar.

Garraty nedenini bilemiyordu. Ama o küçük kasaba kendisine Shirley Jackson'un korku hikâyelerini anımsatmıştı.

McVries onu dürttü. «Şu serseriye bak.»

Serseri dediği parlak yeşil renkli bir yağmurluk giymiş, uzun boylu, sıska biriydi. Trençkot durmadan dizlerine çarpıyordu. Nedense delikanlı kollarını sıkıca başına dolamıştı. Başını korumak ister gibiydi. Üstelik ileri geri sallanıyordu. Garraty ona dikkatle baktı. Bu yürüyüşçüyü daha önce gördüğünü anımsamıyordu.

Delikanlı kendi ayağına takılarak sendeledi. Az kalsın yere kapaklanıyordu. Sonra yine yürümeye devam etti. Garraty ve McVries belki on dakika büyülenmiş gibi onu seyrettiler. Yağmurluklu gencin çabalamasını izlerken kendi yorgunluklarını ve ağrılarını unutmuşlardı. Delikanlı hiç ses çıkarmıyordu. Ne inliyor, ne bağırıyordu.

Olson, «Nen var senin?» diye fısıldadı. Ama çocuk onu duymuşa benzemiyordu. Garraty sonunda hep böyle olduklarının farkındaydı. Önce çevreleriyle, dünyayla ilişkilerini kesiyorlardı. Sadece yolu düşünüyorlar, korkuyla karışık bir ilgiyle yola bakıyorlardı. Bu yol onlar için karanlık, uçsuz bucaksız bir uçurumun üstündeki gergin bir ipti sanki. Hepsi de bu ipte yürüyerek karşıya geçmeye çalışmaktaydılar.

Garraty de sordu. «Adın ne?» Ama bir cevap alamadı. Sonra durmadan aynı soruyu yinelediğini fark etti. «Adın nedir? Adın nedir ha? Adın nedir. Adın...»

«Ray!» McVries kolundan çekiyordu.

«Bana söylemiyor, Pete. Bana adını söylemesini sağla. Adını söylemeli...»

McVries, «Onu rahatsız etme,» diye çıkıştı. «O ölüyor... onu rahatsız etmemelisin.»

Yağmurluğunun üstünde 45 rakamı bulunan genç yine düştü. Bu kez yüzüstü gitmişti. Ayağa kalktığında alnı çizik içindeydi. Çiziklerden kanlar akmaya başladı. Garraty'nin grubunun gerisinde kalmıştı ama onun son ihtarı aldığını yine de duydular.

Eskisinden daha da karanlık bir yerden geçtiler. Bir tüneldi. Buradan çıkınca Garraty önlerinde uzun düz yol olduğunu görerek büyük bir minnet duydu.

45 tekrar yere yuvarlandı. Gençler iki yana kaçışırken ayak sesleri sıklaştı. Kısa süre sonra da silahlar patladı. Garraty kendi kendine, adı aslında öyle önemli değildi, dedi.

Saat sabahın üç buçuğuydu.

Ray Garraty'e yaşamının en uzun gecesinin en uzun dakikası gibi geldi. Yağmurluklu çocuktan beri yedi kişi daha bilet almıştı. Bir ara, gece iki dolaylarında üç kişi arka arkaya vurulmuştu. Sonbahar rüzgârına kapılmış kuru mısır koçanları gibi arka arkaya yere devrilmişlerdi.

Ama bütün bunların da önemi yoktu. Önemli olan kendini geçmeyen, sona ermeyen bir an içinde bulmasıydı. Bir ihtar daha verildi, kısa süre sonra yine silahlar patladı. Bu kez yere düşen gencin yüzü yabancı değildi. 8 numaralı Davidson'du.

Garraty bir an Davidson'un kan içinde kalmış beyaz yüzüne baktı, sonra gözlerini yola dikti. Artık gözlerini pek yoldan ayıramıyordu zaten. Bazen yoldaki beyaz çizgiyi bir bütün halinde, bazen de parça parça görüyordu. Kimi zaman da yolda çift beyaz çizgi beliriyordu. İnsanlar yıl boyunca arabalarıyla bu yoldan geçiyorlardı ve ölümle kalımı belirten o beyaz çizgiyi nasıl görmüyorlardı? Yoksa görmekte miydiler?

Kaldırımlar onu büyülüyordu. Gidip o kaldırımlardan birine oturmak ne kadar kolay ve iyi olurdu. Önce çömelirdin ve tutulmuş dizlerin oyuncak tabancalar gibi sert sesler çıkarırdı. Sonra yere çökerdin. Ayaklarına acı veren yetmiş sekiz kilo ağırlık da böylece yok olurdu... Sonra uzanırdın. Sırtüstü yere yatar ve bacaklarını açardın. Yorgun belkemiğinin gerildiğini hissederdin... Oradaki ağaçlara ve gökyüzündeki yıldızlara bakardın... Uyarıları duymaz, gökyüzüne bakar ve beklerdin... beklerdin.

Evet.

O anda ayak seslerini duyardın. Kaldırımda yattığını gören yürüyüşçüler senden, ateş hattından kaçmak için telaşla uzaklaşırlardı. Onların fısıltılarını işitirdin. «Hey bu kez Garraty! Garraty'e bir bilet verecekler!» Belki o sırada Barkovitch'in mezarının üstünde dans edeceğini söyleyerek güldüğünü son kez

duyacak zamanın da olurdu. Sonra tüfekler doğrulur ve...

Garraty gözlerini güçlükle yoldan ayırarak etrafındaki kımıldayan gölgelere baktı. Sonra başını kaldırıp ufka bir göz attı. Henüz hafif bir ışık bile yoktu. Olamazdı tabii. Geceler karanlıktı.

İki ya da üç küçük kasabadan daha geçtiler. Kasabalardaki evler de, dükkânlar da karanlıktı. Kendilerini görmek için bekleyen kimseye rastlamadılar. Zaten Garraty de son üç buçuk saatte neler olduğunu pek bilemiyordu. Bu, geceleri uyuyamayan birinin dalar gibi olarak gördüğü kâbustan farksızdı.

Garraty etrafındaki yüzlere daha dikkatle baktı. Ama hiçbiri tanıdık değildi. Mantıksız bir korkuya kapıldı birden. Önündeki yürüyüşçünün omzuna dokundu. «Pete? Pete sen misin?»

Öndeki genç öfkeyle homurdanarak onun elinden kaçtı ve arkasına bakmadan uzaklaştı. Daha önce Olson solunda, Baker de sağındaydı ama şimdi sol tarafta kimse yoktu ve sağdaki genç de Art Baker'den çok daha tombul biriydi.

Galiba yoldan çıkıp bir yerde geç vakit çalışan izci çocuklarının arasına karışmıştı. Belki de şimdi onu arıyorlardı. Silahlar, köpekler, radarları ve ısı kaynaklarını bulan aygıtları olan askerler onu aramaktaydılar...

Birden içi rahat etti. Önde hızlı hızlı giden Abraham'dı ve saat de dört olmuştu. Abraham'ın sıska vücudunu, uzun boyunu tanımıştı.

«Abraham, sen misin?» diye fısıldadı. «Abraham, uyanık mısın?»

Abraham bir şeyler mırıldandı.

«Sana uyanık olup olmadığını sordum.»

«Evet, uyanığım. Kahretsin Garraty, beni rahat bırak.»

Hiç olmazsa hâlâ grupla birlikte gittiğini anlamıştı. O anda nerede olduğunu bilememe duygusundan da sıyrılıverdi.

İleride birine üçüncü ihtar verildi ve Garraty kendi kendine, benim hiç ihtarım yok, dedi. Istersem bir dakika, hatta bir buçuk dakika oturup dinlenebilirim.

Ama oturacak olursa bir daha asla ayağa kalkamazdı.

Sadece ölürdü. Annesine verdiği sözü hatırladı. Onunla Jan'ı Freeport'da göreceğine söz vermişti. Bunu âdeta hiç düşünmeden, öylece söyleyivermişti. Bir gün önce sabah dokuzda

Freeport'a erişeceğinden kesinlikle emindi. Ama artık bu bir oyun olmaktan çıkmıştı. Üç boyutlu bir gerçekti. Freeport'a ayakları kopmuş olarak kanlar içinde sürüne sürüne girmesi de korkunç bir olasılıktı şimdi.

Birini daha vurdular. Bu kez vurulan daha gerideydi. Askerler iyi nişan alamamışlardı. Bileti alan uzun süre acıyla haykırdı, sonra ikinci ateş bu sesi kesti. Garraty durup dururken birden domuz pastırmasını düşünmeye başladı. O anda ağzında pis. ekşi bir tat duydu. Neredeyse kusacaktı.

Başı öne doğru düştü ve ayakları onu kendiliğinden götürdüler. Çocukken gitmiş olduğu bir cenaze töreni geldi aklına. Şaşkaloz D'Allesio'nun cenazesiydi. Asıl adı George'du çocuğun ama mahallede herkes ona Şaşkaloz derdi. Çünkü gözleri biraz şehlaydı. Şaşkoloz'un beyzbol takımlarına seçilmek için sabırla beklemesini anımsıyordu. Daha sonra da hep takım kaptanlarına bakar, nereye ne zaman gideceğini bilemezdi. Onu fazla top isabet etmeyen orta sahaya koyarlardı. Böylece takıma fazla zarar veremeyeceği düşünülürdü. Şaşkoloz'un o gözlerle top tuttuğu falan yoktu. Hatta bir seferinde karşıdan gelen top alnına çarpıp çürütmüş, bir hafta izi geçmemişti.

Şaşkaloz, Freeport dışında 1 numaralı karayolunda ölmüştü. Bisikletle giderken arkadan gelen bir araba ona hızla çarpmıştı. Olayı gören Eddie Kleipstein'in anlattığına göre, Şaşkaloz birden bisikletin üstünden havalanarak yandaki taş duvara çarpmıştı. Kafası yarılmış, kanları ıslak boya gibi yerlere akmıştı.

Şaşkaloz'un cenaze törenine katılmıştı. Oraya giderken onu kafası dağılmış olarak göreceğini düşlemiş ve bu yüzden kusacak gibi olmuştu. Ama cenazeci her şeyi ayarlamıştı. Şaşkaloz spor ceketini giymiş, en yeni kravatını takmış, tabutunda yatıyordu. Biri beyzbol diyecek olsa tabutundan çıkıp oynamaya başlayacak gibiydi. Garraty bu durumu görünce rahat bir soluk almıştı.

Bu olaya kadar da başka bir ölü görmemişti. Üstelik Şaşkaloz'unki temizpak bir cenazeydi. Ewing'inki, yeşil trençkotlu gencinki ya da soluk yüzüne kanlar sıçrayan Davidson'unki gibi değildi.

Garraty bu olanların iğrenç olduğunu düşündü. Sadece sapıklıktı.

Dörde çeyrek kala ona ilk ihtarını verdiler. Garraty yüzüne sert iki tokat atarak uyanmaya çalıştı. Vücudu buz gibiydi. Böbrekleri onu zorluyordu ama aynı zamanda mesanesini boşaltmasının sırası olmadığını düşünmekteydi. Ona doğru ufkundaki yıldızlar eskisine göre daha solukmuş gibi geliyordu. Bir gün önce aynı saatlerde arabayla yolda olduğunu ve uyuduğunu anımsayınca gerçekten şaşırdı. O anda kendini görür gibi oldu. Arabanın arka koltuğuna uzanmış, hareketsiz yatıyordu. Orada olmak için dayanılmaz bir arzu duydu. Bir gün öncesine, sabaha dönebilseydi.

Saat dörde on vardı.

Etrafına bir göz attı. Yürüyüşçülerin arasında uyanık olan pek az kişiden biri de oydu. Bunu anlamak ona tuhaf bir zevk verdi. Evet, hava aydınlanmaya başlamıştı. Yürüyen gençlerin siluetlerini seçecek kadar aydınlıktı etraf. Baker ilerideydi. Onu kırmızı çizgili gömleğinden tanımıştı. McVries de hemen Baker'in yanındaydı. Olson'un solda olduğunu ve kamyonla aynı hizada kalmaya dikkat ettiğini fark etti. Buna da şaştı. Olson'un gece bilet alanlardan biri olduğundan emindi. Hank'ın yere yığılışını görmediğine de sevinmişti. Henüz onun yüzünü seçemiyordu. Olson bezden bir bebek gibi sallanarak ilerliyordu.

Stebbins'in yanında da Percy vardı. Bu arada Gribble, Harkness, Wyman ve Collie Parker'i de gördü. Tanıdığı gençlerin çoğu hâlâ ayaktaydı.

Saat dörtte ufukta parlak bir çizgi belirdi. Garraty de birden canlandığını hissetti. Uzun, karanlık bir tüneli andıran geceyi korkuyla anımsayarak buna dayanabilmiş olmasına şaştı.

Biraz hızlanarak, çenesini göğsüne dayamış, gözleri camlaşmış, uyur gibi giden McVries'e yaklaştı. Onu daldığı hafif uykudan uyandırmak istemiyordu. Geceyi sağ çıkarabilen, hoşlandığı birine yakın olmak o anda kendisi için yeterliydi.

Bir çiftlik evinin önünden geçiyorlardı. Beş ineğin durduğu avludan küçük bir köpek fırlayarak havlamaya başladı. Balkonlu kamyondaki askerler hemen silahlarını havaya kaldırdılar. Köpek yürüyüşçülerin ilerlemesine engel olmaya kalkarsa hemen ateş edeceklerdi. Neyse köpek kenarda bir aşağı bir yuka-

rı koşup cesaretle havlayarak kafa tutmakla, topraklarını uzaktan savunmakla yetindi.

Garraty şafağa hayran kalmıştı. Gökyüzünün ve toprakların yavaş yavaş aydınlanmasını seyrediyordu. Gece geride kalırken silahlar bir kez daha patladı ama bunu pek duymadı. Kıpkırmızı güneş ufukta beliriyordu. Güzel bir gün olacaktı. Tanrıya şükürler olsun, diye düşündü. Gün ışığında ölebilirim.

McVries rüyasında bir kediyi kovalayan bir köpek gibi kafasını oynattı. Sonra bulanık gözlerle etrafına bakındı. «Tanrım, gün ışığı. Gün ışığı, Garraty. Saat kaç?»

Garraty saatine bakınca henüz beşe çeyrek olduğunu görerek şaştı. Kadranı arkadaşına gösterdi.

«Kaç mil dersin? Bir fikrin var mı?»

«Sanırım seksen. Yolun dörtte birini aştık, Pete. Kendini daha iyi hissediyor musun?»

«Yüzde bin daha iyiyim.»

«Ben de öyle. Sanırım nedeni gün ışığı.»

«Tanrım, bugün insanları göreceğimizden eminim. World Week'deki Uzun Yürüyüşle ilgili yazıyı okudun mu?»

Garraty, «Kendi adımı görebilmek için şöyle bir baktım.» diye cevap verdi.

«Her yıl Uzun Yürüyüş üzerine girilen bahislerin toplamı iki milyar dolarmış. İki milyar!»

Baker de daldığı uykudan uyanmıştı. Onlara katıldı. «Okuldayken her çocuk bir yirmi beşlik verir ve şapkadan üç haneli bir rakam çekerdi. Yürüyüşün son miline en yakın sayıyı çekmiş olan çocuk bütün parayı kazanırdı.»

McVries neşeyle bağırdı. «Olson! Üstüne oynadıkları o büyük paraları bir düşün!»

Olson bitkin, kısık sesle üstüne oynayanların paralarını ne yapacaklarını bir küfürle açıkladı. McVries, Baker ve Garraty güldüler.

Baker anlamlı anlamlı Garraty'e baktı. «Bugün yolda pek çok güzel kız göreceğimizden eminim.»

Garraty, dudak büktü. «Bu işle ilgilenmiyorum artık. Beni ileride bekleyen bir kızım var. Bundan böyle iyi bir çocuk olacağım.»

McVries. «Onu tekrar görüp el sallama olasılığın yüzde bir bence,» dedi.

«Şimdi yetmiş üçte bir.»

«Bu oran yine de çok yüksek.»

Ama Garraty'nin neşesini etkilemedi bu sözler. Sakin sakin konuştu. «Bana sonsuza dek yürüyebilirmişim gibi geliyor.» Yakınlarındaki birkaç genç yüzlerini buruşturdular.

McVries hafif sesle, «Garraty,» dedi.

«Ne var?»

«Bilet alan çocukların hepsini bilemiyoruz. Ya sen?»

«Ben de öyle.»

«Barkovitch?»

«Hayır. O ileride. Scramm'ın önünde. Gördün mü?»

McVries bakındı. «Ya, evet.»

«Stebbins de yine geride.»

«Buna şaşmadım. Tuhaf çocuk değil mi?»

«Öyle.»

Aralarında bir sessizlik oldu. McVries derin derin içini çekerek sırt çantasını indirdi ve içinden hindistancevizli kurabiyeler çıkardı. Garraty'e ikram etti. Delikanlı bir tane aldı. «Bu işin bitmesini istiyorum. Şu veya bu şekilde bitmesini istiyorum.»

Kurabiyeleri sessiz sedasız yediler.

McVries. «Oldtown'a seksen mil kaldı herhalde,» dedi. «Kente giden yolun yarısını aştık sanırım.»

«Öyle.»

«Bu durumda Oldtown'a geceden önce varamayız ha?»

Garraty gece sözünü duyunca tüylerinin ürperdiğini hissetti. «Hayır.» Sonra birden konuyu değiştirdi. «Yüzün nasıl böyle yaralandı, Pete?»

Gencin eli farkına varmadan yanağına gitti. «Uzún hikâye.»

Garraty ona yakından baktı. McVries'in saçları karışmış, ter ve tozdan yapış yapış olmuştu. Yüzü solgundu, gözleri de karıçanağına dönmüştü. «Berbat haldesin,» diyerek birden gülmeye başladı.

McVries de sırıttı. «Sen de bir deodorant reklamına benzemiyorsun doğrusu, Ray.»

Katıla katıla gülerken birbirlerine sarıldılar ve bu durum-

da yürümeye çalıştılar. Gecenin böyle geride kalması ne kadar güzeldi. Garraty ve McVries ihtar alana kadar gülmeye devam ettiler. Sonra yine hızlı hızlı yürümeye başladılar.

Garraty kendi kendine, bugün yapılacak tek şey düşünmek, dedi. Yapayalnız düşüneceksin. Günü biriyle geçirmemenin önemi yok. Çünkü sonunda tek başınasın. Ona onca mili sadece ayaklarıyla değil, kafasıyla da aşmış gibi geliyordu. Düşünceler kafasına doluyordu, onlara engel olmak olanaksızdı. Acaba Sokrat baldıran otundan yapılmış kokteylini içtikten sonra ne düşünmüştü?

Beşi biraz geçe yol ikiye ayrıldı. Şimdi daha geniş, düzgün asfalt bir caddedeydiler. Bir kamyoncular kahvesinin önünden geçerlerken yürüyüşçülerin hepsi de basamaklarda oturan üç genç garson kıza ıslık çalıp el salladı. Hâlâ güçlü olduklarını kanıtlamak istiyorlardı. Garraty'e çocukça davranıyorlarmış gibi geldi ama yine de nazik tavırla el salladı. Hem kızlar bundan rahatsız olmuşa benzemiyorlardı. Delikanlılar geniş caddeye yayıldılar. İki mayıs sabahının güneşinde çoğu uyanmıştı. Garraty o sırada Barkovitch'i gördü. Aslında onun akıllı olduğunu düşündü. Arkadaşı olmayan biri üzülmezdi tabii.

Yine önden haberler gelmeye başladı. Öndeki çocuk, Garraty'e dönerek. «Tak, tak!» dedi.

«Kim o?»

«Binbaşı.»

«Binbaşı kim?»

«Sabah kahvaltısından önce fik fik yapan Binbaşı,» diyen Bruce Pastor kahkahalarla gülmeye başladı. Garraty de güldü, sonra aynı şeyi McVries'e söyledi. O da bu sözleri Olson'a yineledi. Aynı şaka dönüp dolaşıp geri geldi. Bu kez Binbaşının kahvaltıdan önce büyük annesiyle fik fik yaptığını söylüyorlardı. Üçüncü kez de Binbaşının, basına verilen pek çok fotoğrafta yanında bulunan Shelia adlı Bedlington teriyesiyle fik fik yaptığından söz ediliyordu. Garraty bu şakaya gülerken birden McVries'in sustuğunu gördü. Balkonlu kamyondaki ifadesiz suratlı askerlere sabit gözlerle bakıyordu. Sonra bağırdı. «Sizler de bunu komik buluyor musunuz?» Sesi hırıltılıydı. «Sizler herhalde birbirinizle fik fik yapıyorsunuz. Hepiniz de biçimsiniz!»

Diğer yürüyüşçüler rahatsız olarak McVries'e baktılar, sonra onun yanından uzaklaştılar.

Delikanlı birden kamyona doğru koştu. Askerlerden ikisi hemen tüfeklerini kaldırdılar ama McVries birden yolda durdu. Yumruklarını havaya kaldırıp salladı. «Buraya gelin! O silahları bırakıp aşağıya gelin! Size komik olan şeyi göstereceğim!»

İçlerinden biri sakin bir sesle, «Uyarı,» dedi. «İhtar 61! İkinci ikaz!»

Garraty uyuşmuş gibiydi. Tanrım, onu vuracaklar. Hem askerlere çok da yakın. Şaşkaloz D'Allessio gibi havaya fırlayacak.

McVries koşmaya başladı, balkonlu kamyona yetişip yanına tükürdü. Tükürüğü tozlu taşıtın yanında uzun bir iz bıraktı. Bir yandan da bağırıyordu. «Gelin! Haydi aşağıya inin. Teker teker veya birarada gelin! Hiç umurumda değil!»

«Uyarı! Üçüncü İhtar 61! Son ikaz!»

«İhtarının belasını versin!»

Garraty birden geri dönmüş koşmakta olduğunu fark etti ve o arada bir ihtar aldı. Bunu da hayal meyal duydu. Askerler McVries'i yaklaşıyorlardı. Garraty onun kolunu yakaladı. «Haydi gel.»

«Git buradan, Garraty. Onlarla dövüşeceğim!»

Garraty olanca gücüyle onu ileri itti. «Seni vuracaklar, budala.»

Stebbins yanlarından geçti.

McVries, Garraty'e baktı ve durumu ancak o zaman anlayabildi. O sırada Garraty'e de üçüncü ihtar verildi. McVries ölümden birkaç saniye uzaktaydı.

McVries bitkin bir sesle, «Canımız cehenneme,» diyerek yürümeye başladı.

Garraty de yanındaydı. «Bu kez bileti alacağını sandım.»

«Ama senin sayende bana bilet verilmedi.» McVries'in eli yüzündeki yaraya gitti. «Kahretsin. Hepimize bilet verecekler.»

«Biri kazanacak. Bu birimiz olabilir.»

McVries, «Her şey yalan,» derken sesi titriyordu. «Kazanan da, ödül de yok. Son kalanı da alıp bir ahırın arkasına götürüyorlar ve vuruyorlar.»

Garraty öfkeyle bağırdı. «Bu kadar budala olma! Sen ne dediğinin farkında bile değilsin.»

«Herkes kaybedecek.» İkisi yan yana yürüyorlardı. Diğerleri onlardan uzaklaşmıştı. McVries duygularına kapılmıştı. Garraty de kendi çıkarını unutup ona yardıma koşmakla aynı şeyi yapmıştı. Ama McVries'in 28'inci kurban olmasını önlemişti şimdilik.

McVries, «Herkes kaybediyor,» diye yineledi. «Buna inanmalısın.»

Bir demiryolundan geçtiler. O sırada Olson da bir ihtar aldı.

Garraty birinin omzuna vurduğunu hissederek döndü. Stebbins'i gördü. Gecekinden ne daha iyi, ne de daha kötü görünüyordu. «Arkadaşın Binbaşıya bozuluyor.»

McVries onu duymamışa benziyordu.

Garraty, «Öyle sanırım,» diye cevap verdi. «Ben de ondan hoşlanmıyorum artık. Kendisini eve çaya çağırmaktan vazgeçtim.»

«Geriye bak.»

Garraty başını çevirince yaklaşan ikinci balkonlu kamyonu gördü. Bunu bir üçüncüsü izledi. Stebbins, «Binbaşı geliyor,» diye haber verdi. «Herkes onu alkışlayacaktır.» Sinsi sinsi güldü. «Şimdilik ondan gerçekten nefret etmiyorlar. Nefret ettiklerini sanıyorlar. Cehennem azabı çektiklerini sanıyorlar. Bu geceyi bekle. Yarını bekle.»

Garraty endişeyle ona baktı. «Ya bağırıp, ıslıklayıp kafasına matara filan atmaya kalkarlarsa?»

«Sen bu söylediklerini yapacak mısın?»

«Hayır.»

«Diğerleri de yapmayacaktır. Göreceksin.»

«Stebbins?»

Genç kaşlarını kaldırdı.

«Sen kazanacağını sanıyorsun değil mi?»

Stebbins sakin sakin, «Evet,» diye karşılık verdi. «Bundan kesinlikle eminim.» Sonra yine gerideki yerine döndü.

Beş yirmi beşte Yannick'e biletini verdiler. Beş buçukta da Stebbins'in tahmin ettiği gibi Binbaşı geldi.

Binbaşının jipi homurtulu sesler çıkararak geride kalan te-

peden indi. Hızla gençlerin yanından geçti. Binbaşı ayakta selam duruyordu. Ona bakan Garraty beklenmedik bir gurur duydu.

Ama bütün Yürüyüşçüler onu sevinçle karşılamadı. Collie Parker yere tükürdü. Barkovitch nanik yaptı. McVries sadece baktı. Dudakları sessizce kımıldıyordu. Olson onun geçtiğini fark etmemiş gibiydi. Yine ayaklarına bakarak gidiyordu.

Garraty, Percy, Harkness, Wyman, Art Baker, Abraham ve o sırada ikinci ihtarını alan Sledge, neşeyle bağrışıp alkışladılar Sonra Binbaşı hızla uzaklaştı. Garraty de birden kendinden utandı. Hem alkışlarken boşuna enerji harcamıştı.

Kısa süre sonra kullanılmış araba satan bir yerden geçtiler. Bekleyenler onları korna çalarak karşıladılar. Garraty, McVries'e, «Kendini biraz daha iyi hissediyor musun?» diye sordu.

«Tabii. Harikayım. Yürümeye devam edecek ve herkesin etrafımda yere yıkılmasını seyredeceğim. Ne kadar zevkli. Kafamda her şeyi hesapladım. Okulda matematikte çok başarılıydım ben. Bu hızla gidersek üç yüz yirmi mil yol yapabiliriz. Bu da rekor sayılmaz.»

Baker söylendi. «Böyle konuşacaksan başka bir yere git, Pete.» İlk kez sinirlenmişe benziyordu.

McVries somurtuyordu. «Özür dilerim, anneciğim.» Ama sesini kesti.

Güneş parlıyordu. Garraty ceketinin fermuarını açtı, çıkarıp omzuna attı. Yol düzdü. İki yanda evler, küçük dükkânlar vardı. Daha sonra birkaç küçük çiftlik gördüler. Az önce geçtikleri yoldaki çamların yerlerini küçük kahveler, benzin istasyonları ve lokantalar almıştı. Garraty dükkânlardan çoğunun satılık olduğunu fark etti. İki vitrine ona tanıdık gelen yazılar konmuştu.

OĞLUM HAYATINI ASKERDE KAYBETTİ

Collie Parker yaklaştı. «Deniz nerede? Buraya baktıkça kendimi İllinois'de sanıyorum.»

Garraty, «Yürümeye devam et,» diye cevap verdi. Jan'ı ve Freeport'u düşünüyordu yine. Freeport Okyanusun kıyısındaydı. «Deniz orada. Yüz seksen mil kadar güneyde.»

Collie Parker söylendi. «Kahretsin. Ne berbat bir eyalet burası.»

Parker polo gömleği giymiş, kaslı vücutlu, sarışın bir genç-

ti. Gözlerindeki küstah ifadeyi yolda geçen gece bile yok edememişti. «Her yerde kahrolasıca ağaçlar var! Bu Tanrının belası yerde bir kent yok mu?»

Garraty onu süzdü. «Bizler tuhaf insanlarız. Dumanları içimize çekecek yerde temiz hava almanın daha zevkli olduğuna inanıyoruz.»

Collie Parker öfkeyle, «Joliet'de hava kirliliği yoktur, serseri,» diye homurdandı. «Bana numara yapmaya kalkma.»

Garraty de kızdı. «Belki hava kirliliği yok ama boşboğaz insanlar var.»

«Evde olsaydık bu sözlerin yüzünden kafanı kırardım.»

McVries atıldı. «Haydi çocuklar. Sakin olun.» Kendini toplamış eskisi gibi alaylı alaylı konuşuyordu. «Bu işi neden centilmenler gibi halletmiyorsunuz? Kafası ilk uçurulan diğerine bir bira ısmarlar.»

Garraty düşünemeden konuştu. «Biradan nefret ederim.»

Parker de güldü. «Tanrının belası balkabağı.»

McVries, «Sinirleri üstünde,» diye mırıldandı. «Bu sabah herkes sinirli. Ben bile öyleyim. Oysa güzel bir gün. Sen de düşünmüyor musun, Olson?»

Olson ses çıkarmadı.

McVries devam etti. «Olson'un sinirleri berbat halde. Olson! Hey Hank!»

Baker çıkıştı. «Neden onu rahat bırakmıyorsun?»

Olson da, «Canın cehenneme!» diye söylendi.

McVries neşeyle bağırıp elini kulağına götürdü. «Ne? Ne söyledin, şekerim?»

Olson avaz avaz bağırmaya başladı. «Cehenneme! Cehenneme! Canın cehenneme!»

McVries anlayışlı bir tavırla başını salladı. «Demek söylediğin buydu!»

Olson yine ayaklarına bakmaya başlamıştı. McVries de onu iğnelemekten vazgeçmişe benziyordu.

Garraty ise Parker'in sözlerini düşünüyordu. Parker namussuzun tekiydi. Tam bir şehir kabadayısı. Maine hakkında ne bilebilirdi ki? Oysa kendisi bütün ömrünü Freeport'un batısındaki Porterville adlı küçük kasabada geçirmişti. Kasabanın nüfu-

su 970'di. Orada hızlı bir yaşam yoktu. Hem Illinois'deki Joliet in nesi önemliydi acaba?

Babası, «Porterville ülkede insanlardan çok mezarlık bulunan tek kasabadır.» derdi. Ama orası tertemiz bir yerdi. İşsizlik fazla, arabalar da eskiydi. Herkes birbiriyle türlü iş çeviriyordu ama yine de temiz yerdi. Kasabadaki tek eğlence çarşamba akşamları oynanan tombalaydı. Kazanana on kilo ağırlığında bir hindiyle yirmi dolar verirlerdi. Orası çok sakindi. Bunun nesi kötüydü?

Öfkeyle Collie Parker'in arkasından baktı. Aslında onun kalabalık yerlere alışık bir serseri olduğunu anlamıştı. Sonra yine Jan'ı düşünmeye başladı. Ona gereksinmesi vardı. Seni seviyorum Jan. Budala değildi ve kıza çok fazla önem vermeye başladığının farkındaydı. Jan onun için bir yaşam simgesi halini almıştı. Balkonlu kamyonun saçtığı ölüme karşı bir kalkandı Jan. Onu gitgide daha fazla istemekteydi. Çünkü sevişeceği bir kızı olacağı zamanı da simgeliyordu.

Sabah altıya çeyrek vardı. Adını bilmediği bir köyün anayoluna toplanmış kendilerini alkışlayan, bağıran ev kadınlarına baktı. İçlerinden biri dar bir kazak ve daracık bir pantolon giymişti. Yüzü güzel değildi. El sallarken bileğindeki üç altın bilezik birbirine vuruyordu. Kadına el sallayarak karşılık verdi. Ama o anda kadını değil yine Jan'ı düşünüyordu. Jan kalkıp Connecticut'dan gelmişti. Uzun sarı saçları ve topuksuz ayakkabılarıyla kendinden ne kadar da emin görünüyordu. Çok uzun boylu olduğu için hep topuksuz ayakkabı giyerdi. Okulda tanışmışlardı. İlişkileri ağır ağır gelişmişti. Ama sonra çok iyi anlamışlardı.

«Garraty?»

«Ne var?»

Yaklaşan Harkness'di ve endişeli görünüyordu. «Ayağıma kramp girdi. Yürümem zorlaştı. Başarabilir miyim acaba?..» Gözleriyle bir şey yapması için yalvarır gibiydi.

Garraty ne diyeceğini bilemedi. Jan'ın sesi, kahkahası, karamela rengi kazağı ve kırmızımsı pantolonu... bütün bunlar yaşamdı. Harkness ise ölümdü. Garraty bunun kokusunu duyuyordu.

«Sana yardım edemem,» diye cevap verdi. «Bunu kendin yapacaksın.»

Harkness ona endişeyle baktı, sonra yüz hatları sertleşti. Başını salladı. Durup eğildi ve mokasenini çıkardı.

«Uyarı! İhtar 49!»

Harkness ayağına masaj yapıyordu şimdi. Garraty ona bakmak için geri dönerek arka arka yürümeye başladı.

«Uyarı! İkinci ihtar 49!»

Harkness doğrulup çoraplı ayağına basarak yürümeye başladı. Sağlam bacağı taşımakta olduğu fazla yük yüzünden ikide bir bükülüyordu. Ayakkabısı elinden düştü. Yakalamaya çalıştıysa da başaramadı. Bunun üzerine ayakkabıyı almak için durdu. O anda üçüncü ihtarı verdiler.

Harkness'in pembe yüzü şimdi kıpkırmızıydı. Ağzı açık, öylece bakıyordu. Garraty içinden, haydi Harkness, dedi. Kımılda! Yürü. Yürü. Bunu yapabilirsin!

Harkness daha hızlı yürümeye ve topallamaya başladı. Garraty de ona daha fazla bakmak istemediği için döndü. Gözlerini ileriye dikmiş, Jan'ı öpmenin nasıl olduğunu anımsamaya çalışıyordu.

Sağda bir Shell benzin istasyonu gördüler. Önüne çamurluğu ezilmiş bir kamyonet park etmişti. Kareli avcı gömlekleri giymiş iki adam arka tarafa oturmuş bira içiyorlardı. Toprak yolun gerisinde eski bir posta kutusu vardı. Ortalıkta görülmeyen bir köpek de kısık sesle havlayıp duruyordu.

Balkonlu kamyondaki tüfekler ağır ağır aşağıya indi.

Uzun korkunç bir sessizlik oldu. Sonra namlular yine havaya kalktı. Her şey kurallara, kitaba göre yapılıyordu. Kısa süre sonra silahlar yine Harkness'e çevrildi. Garraty onun kesik kesik soluduğunu duyuyordu.

Yolun yanında basket forması giymiş, bisikletli iki küçük çocuk yürüyüşçülerle birlikte ilerliyorlardı. Merakla taşıta bakmaktaydılar. Baker birden boğuk bir sesle onlara bağırdı. «Gidin buradan! Olacakları görmek istemeyeceksiniz. Haydi gidin!»

Ama çocuklar merakla Baker'e bakıp yine yürümeye devam ettiler. Saçları kısa kesilmiş, sivri kafalı, kocaman gözlü çocuk bisikletinin kornasına basarak alayla güldü. Dişlerine takılmış teller güneşte parladı.

Silahlar yine aşağıya doğru indi. Harkness yolun kenarına yakındı. Garraty nedense, son günlerde iyi kitaplar okudun mu, diye düşündü. Bu kez seni vuracaklar. Bir adımını ağır atacak olursan...

Sonsuzluk.

Her şey donup kalmıştı sanki.

Sonra silahlar yine geri çekildi.

Garraty saatine baktı. Saniye ibresi üç daire çizdi. Harkness ona yetişti, sonra geçti. Yüz hatları gerilmiş, gözleri ileride bir noktaya dikilmişti. Gözbebekleri birer nokta gibiydi. Dudakları morumsu bir renk almıştı. Kırmızı yüzü de solmuştu. Sadece yanaklarının üstü allık sürülmüş gibi kıpkırmızıydı. Ama artık topallamıyordu. Kramp gevşemiş olacaktı. Çoraplı ayaklarını yere vurarak ilerliyordu. Garraty onun böyle ayakkabısız ne kadar yürüyebileceğini düşündü.

Baker'in derin bir soluk aldığını duydu. Böyle düşünmesi saçmaydı. Harkness yürüyemeyecek hale geldiğinde bir daha hiç yürüyemeyecekti. Her şey bu kadar basitti işte. Bu mantıktı. Ancak mantıktan çok daha derinlere giden, çok daha korkunç bir şey vardı. Harkness, Garraty'nin grubundandı. O sihirli halkaya dahildi. Bu sihirli halkanın bir yeri kırılacak olursa diğer parçaları da kırılabilirdi.

Beyzbol formalı küçük çocuklar iki mil kadar onlarla birlikte geldiler, sonra ilgileri söndüğü için uzaklaştılar. Garraty bunun daha iyi olduğunu düşündü. Ölümü görmemiş olmaları çok daha iyiydi.

Harkness ileride tek başınaydı. Öncülük görevini yüklenmiş gibi çok hızlı gidiyor, âdeta koşuyordu. Ne sağa, ne sola bakıyordu. Acaba neler düşünüyordu?

Scramm 85, Garraty'i parlak zekâsıyla etkilemedi. Çünkü Scramm aslında hiç de zeki değildi. Kısa kesilmiş saçları, aydede gibi yüzü ya da tıknaz vücudu da etkileyici olmadı. Garraty' nin âdeta büyülenmiş gibi olmasının nedeni başkaydı. Scramm evliydi.

Garraty üçüncü kez, «Sahi mi?» diye sordu. Hâlâ Scramm'

ın onunla alay etmediğine inanamıyordu. «Gerçekten evli misin?»

«Öyle.» Scramın sabah güneşine büyük bir keyifle baktı. «Ben on dördündeyken okuldan ayrıldım. Okumak bana öyle gerekliymiş gibi gelmedi. Okulda sorun yaratan bir tip de değildim. Sadece sınıf geçmekte güçlük çekiyordum. Tarih öğretmenimiz okulların fazla kalabalık olduğunu belirten bir yazı okudu bize. Bunun üzerine benim yerimi dersleri öğrenebilecek birinin almasının daha uygun olacağını düşündüm. Ben de çalışacaktım tabii. Zaten Cathy'le evlenmeye kararlıydım.»

Garraty daha da ilgilenmişti. «Peki o zaman kaç yaşındaydın?»

Scramm gülümsedi. «On beş.» Çıkan sakalları yüzünden mavimsi bir renk alan çenesini kaşıdı.

«Hiç kimse seni vazgeçirmeye çalışmadı mı?»

«Okulda bir psikolog vardı. Bana eğitimime devam etmemi, hendek kazacak bir işçi olmamamı, işte bu tür saçma şeyler söyledi. Ama onun da fazla işi vardı. Yani benimle fazla ilgilenemedi. Hem hendek kazacak insanlara da gereksinmemiz var değil mi?»

Sonra dönerek yolun kenarında duran bir grup kıza el salladı. «Neyse ben hendek kazmadım. Phoenix'de bir çarşaf fabrikasında çalışmaya başladım. Saatte üç dolar alıyordum. Cathy'le çok mutluyduk. Bazen oturup televizyon seyrederken Cathy bana sarılır, 'Biz talihli insanlarız, şekerim, derdi. O eşsiz bir kızdır.»

«Çocukların var mı?» Garraty anlatılanların hepsinin deli saçması olduğuna inanmaya başlamıştı.

«Şu anda Cathy hamile. Karım bankada paramız birikene kadar çocuk düşünmememizi istemişti. Yedi yüz dolarımız olunca, 'Tamam,' dedi. Hemen gebe kaldı.» Scramm, Garraty'e dik dik baktı. «Benim çocuğum üniversiteye gidecek. Benim gibi aptal erkeklerin zeki çocukları olamayacağını söylerler. Ama Cathy yeterince akıllı. Hem liseyi de bitirdi. Onun bitirmesi için ısrar ettim. Gece okuluna gitti. Sonra diplomasını aldı. Çocuğum da istediği kadar okuyacak. Üniversiteye gidecek.»

Garraty bir şey söylemedi. Zaten aklına söyleyebilecek bir şey de gelmiyordu. McVries öbür yanda Olson'la konuşmaya

dalmıştı. Baker ve Abraham Hayalet denilen bir kelime oyunu oynuyorlardı. Birden Harkness'in nerede olduğunu merak etti. İyice uzaklaşmış, ortalıkta görünmüyordu. Kendi kendine, Scramm deli olmalı, dedi. Bence büyük bir hata yaptın, Scramm. Karın hamile olabilir ama bu durum buradakileri hiç etkilemez. Bankada yedi yüz doların var ha? Bu da yeterli değil. Dünyadaki hiçbir sigorta şirketi bir Uzun Yürüyüşçüye poliçe satmaz.

Garraty gençlere heyecanla şapkasını sallayan tüvit ceketli adama bakarken hâlâ durumu düşünüyordu. Çekinerek sordu. «Scramm, ya bilet alırsan ne olacak?»

Scramm tatlı tatlı gülümsedi. «Bana bilet vermeyecekler. Kendimi sonsuza dek yürüyecek kadar güçlü hissediyorum. Bir şeyler isteyecek yaşa geldiğimden beri Uzun Yürüyüşe katılmayı arzu ettim. Daha iki hafta önce hiç zorlanmadan seksen mil yürüdüm.»

«Ama ya bir şey olursa?»

Scramın sadece güldü.

«Cathy kaç yaşında?»

«Benden bir yaş büyük. On sekiz sayılır. Şimdi ailesi Phoenix'de onun yanında.»

Garraty, Cathy'nin ailesinin Scramm'ın aklına gelmeyen bir şeyi bildiğini düşündü. Biraz da imrenerek, «Onu çok seviyorsun herhalde,» diye mırıldandı.

«Onunla evlendiğimden beri kimseye bakmadım. Cathy eşsizdir.»

«Ve sen bu işi yapıyorsun.»

Scramm bir kahkaha attı. «Eğlenceli değil mi?»

Garraty, «Harkness için değil,» diye söylendi. «Git ona bir sor bakalım zevk alıyor mu?»

Pearson, Garraty'le Scramm'ın arasına girdi. «Sen sonucu anlayamıyorsun. Kaybedebilirsin. Kaybedebileceğini itiraf etmen gerekir.»

Scramm, «Vegas'daki bahisciler daha yürüyüş başlamadan benim favori olduğumu ilan ettiler,» dedi.

Pearson homurdandı. «Tabii. Hem çok formundasın. Kim olsa bunu görebilir.» Yolda geçen uzun geceden sonra yüzü solup çökmüştü. Bir süpermarketin park yerine toplanmış el salla-

yan insanlara ilgisizce baktı. «Formda olmayanlar şimdiye kadar öldüler zaten. Ya da ölmek üzereler. Geriye yetmiş iki kişi kaldık.»

«Evet ama...» Scramm düşünmeye çalışarak kaşlarını çattı. Garraty onun beyninin ağır ağır işlediğini hisseder gibi oldu. «Sizleri sinirlendirmek istemiyorum. Hepiniz iyi çocuklarsınız. Bu işe ödülü düşünüp kazanmak için girmediniz. Çoğunuz neden katıldığınızı hâlâ bilemiyorsunuz. Barkovitch'e bakın. O buraya ödül almaya gelmedi. Sadece başkalarının ölümünü seyretmek için yürüyor. Birine bilet verildiğinde onun dayanma gücü biraz daha artıyor. Ama bu yeterli değil. Bir ağaçtaki yaprak gibi kuruyup kalacaktır.»

Garraty, «Ya ben?» diye sordu.

Scramm rahatsız olmuşa benziyordu. «Kahretsin...»

«Hayır, hayır devam et.»

«Anladığım kadarıyla sen de neden yürüdüğünü bilmiyorsun. Bu da aynı şeydir. Şimdi korkuya kapıldığın için ilerliyorsun ...ama yeterli sayılmaz. Bitkin düşeceksin.» Scramm yola bakarak ellerini ovuşturdu. «Bitkin düştüğünde de diğerleri gibi bir bilet alacaksın, Ray.»

Garraty, McVries'in sözlerini anımsadı. «Yorulduğumda... gerçekten yorulduğumda... yere oturacağım sanırım.»

Garraty, «Beni yenebilmek için çok uzun süre yürümen gerekir,» dedi ama Scramm'ın durumu basit şekilde açıklaması yüzünden büyük bir korkuya kapılmıştı.

Scramm güldü. «Ben çok uzun süre yürümeye hazırım.»

Ayakları asfalt yolda havaya kalkıp kalkıp iniyordu. Yine bir tren yolundan geçtiler, sonra ağaçların arasına girdiler.

Pearson birden konuştu. «Ölmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum sanırım. Yani hiç olmazsa şimdi biliyorum. Ölümün kendisini anlayabilmiş değilim ama ölmek... Yürümekten vazgeçtiğim an işin sonuna gelmiş olacağım.» Yutkundu, sonra Scramm'a baktı. «Belki senin dediğin doğru. Belki bu kadar yeterli değil. Ama... ben ölmek istemiyorum.»

Scramm onu aşağı görür gibi baktı. «Ölümü bilmenin burada ölmene engel olacağını mı sanıyorsun?»

Pearson sallanan bir teknede midesi bulunan ve kusmama-

ya çalışan biri gibi güçlükle gülümsedi. «Şu anda böyle gitmemi sağlayan tek şey bu.»

Garraty de büyük bir minnet duydu. Çünkü kendisi için henüz başka nedenler de vardı. Şimdi bu duruma düşmemişti.

Sanki konuştukları konuya bir örnek veriliyormuş gibi ilerideki balıkçı yakalı kazak giymiş genç birden kriz geçirmeye başladı. Yola düşmüş zangır zangır sarsılıyor, kolları, bacakları kendiliklerinden hareket ediyordu. Ağzından anlamsız sesler yükseliyordu. Garraty yanından geçerken gencin bir eli ayakkabısına çarptı. O anda inanılmaz bir tiksinti duydu. Yürüyüşçünün ağzı, çenesi beyaz köpük içinde kalmıştı. Onu ikinci kez uyardılar. Ama bir şeyi duyacak halde değildi. İki dakikası dolunca da onu kudurmuş bir köpek gibi vurdular.

Bir süre sonra alçak bir tepeye çıkarak aşağıda kalan yemyeşil topraklara baktılar.

Scramm, «Görünüm çok güzel doğrusu,» dedi.

Yolun ilerideki on, on iki millik bölümünü görebiliyorlardı. Uzun bayırdan aşağıya inerek ağaçların arasında zikzaklar çiziyordu. Daha sonra yine yükselmeye başlıyor ve sabahın pembemsi renkli sisleri arasında kayboluyordu.

Garraty pek emin olmamakla birlikte, «Orası Hainsville ormanı sanırım,» diye açıkladı. «Kamyon sürücülerinin mezarı. Kışları çok berbat bir yermiş.»

Scramm büyük bir saygıyla konuştu. «Ömrümde böyle bir yer görmedim. Arizona eyaletinde öyle yeşil bir yer pek bulamazsın.»

Baker de onlara katıldı. «Vaktiniz varken tadını çıkarmaya bakın. Bugün hava çok sıcak olacak. Daha şimdiden sıcak ve henüz sabahın altı buçuğu.»

Pearson sinirlenir gibi oldu. «Geldiğin yerde buna alıştığını sanıyordum.»

Baker ince ceketini koluna aldı. «Alışamazsın. Sadece sıcakla birlikte yaşamayı öğrenirsin.»

Scramm hâlâ manzaraya bakıyordu. «Burada bir ev yapmak isterdim.» İki kez üst üste şiddetle aksırdı. Bir boğa gibi hırıltılı sesler çıkardı. «O evi burada ellerimle yapardım. Her sabah bu görünümü seyrederdik. Ben ve Cathy. Belki de bu iş bittikten sonra bir gün buraya gelir, böyle yaparım.»

Kimse bir şey söylemedi.

Altı kırk beşte tepeden inip ormana girmişlerdi. Ağaçlar esen rüzgâra engel oluyordu. Sıcak hepsini de rahatsız etmekteydi. Garraty ceketini çıkarıp dikkatle beline bağladı. Ormandan geçen yol tenha değildi artık. Erken kalkan insanlar arabalarını ağaçların altına park etmiş onlara sesleniyor, el sallıyor, bağırıyorlardı.

Yolun dönemecinde park etmiş eski bir MG'nin yanında iki kız duruyordu. Dar ve kısacık şortlar, ince bluzlar giymişlerdi. Heyecandan yüzleri kızarmıştı. Garraty onları görünce büyük bir ihtirasa kapıldı. O anda içinde hayvani arzuların şahlandığını hissetti. Vücudu nöbet geçirirmiş gibi sarsıldı.

Gribble birden koşarak onların üstüne gitti. Kızlardan biri arabanın burnuna oturup bacaklarını araladı ve vücudunu geriye verdi. Gribble onun göğüslerini tuttu. Kız ona engel olmadı. O anda bir ihtar alarak durakladı Gribble. Ama yine de kızın üstüne gitti. Kız da bacaklarını Gribble'in kalçalarına doladı, kollarını da boynuna sardı. Öpüştüler.

Gribble ikinci ihtarı da aldı. Sonra üçüncüsünü. Ölümüne belki on beş saniye kala sendeleyerek kızdan ayrıldı ve deli gibi koşmaya başladı. Yere düşüp kalktı. Elleriyle kasıklarını tuttu. Sonra yine yürümeye devam etti.

Bir yandan da hıçkırarak ağlıyordu. «Yapamadım. Kız beni istiyordu ama yeterli zaman yoktu. Yapamadım.» Ellerini kasıklarına bastırmış, sendeleye sendeleye gidiyordu.

Barkovitch, «Onların biraz heyecanlanmasını sağladın,» dedi. «Yarın Göster ve Söyle programına çıkıp bu olayı anlatacaklardır.»

Gribble haykırdı. «Kes sesini!» Elini kasıklarına bastırdı. «Canım yanıyor. Kramp girdi...»

Pearson mırıldandı. «Aşırı arzu yüzünden oldu. Ani kan hücumu neden oldu.»

Gribble yüzüne düşen siyah saçlarının arasından ona baktı. O anda sıska bir gelinciğe benziyordu. Yine bağırdı. «Canım yanıyor.» Ellerini karnının alt kısmına bastırarak birden dizüstü çöktü. Hem titriyor, hem burnunu çekiyordu. Garraty onun boynundaki ter taneciklerini görebiliyordu.

Bir an sonra Gribble öldü.

Garraty başını çevirerek kızlara baktı. Ama arabaya girmişlerdi. Ortalıkta kimsecikler yoktu.

Kızları kafasından çıkarmak için kendini zorladı. Yine de bir türlü unutamıyordu. Onlardan biri Gribbe'e sarıldığında kalçaları hazla titremişti. Belki de doyuma erişmişti. O anda kızlardan birini bulup sevmek, okşamak, sıcaklığını hissetmek için inanılmaz bir arzu duyuyordu.

Sonra kendini toplamayı başarabildi. Belindeki ceketin uçlarını daha dikkatle bağladı. Eskisi gibi yürümeye devam etti. O kızların hayali de güneşte bırakılan bir Polaroid fotoğraf gibi soluklaştı, sonra tümüyle silindi.

Yürüyüşçüler hızlanmışlardı. Çünkü bayır aşağı gidiyorlardı, ağırlaşmaya pek imkân yoktu. Bacaklarındaki kaslar süratle çalışmaktaydı.

Garraty'nin yüzünden, vücudundan terler akıyordu. Birden gecenin gelmesini istediğini farketti. Sonra merakla Olson'a baktı. Ne durumdaydı acaba?

Olson'un gözleri yine ayaklarına dikilmişti. Boynundaki damarlar şişip kabarmıştı.

McVries, «Oraya erişmesine az kaldı,» diye açıkladı. «Bir an gelir, ayaklarını dinlendirebilmek için birinin onları vurmasını beklemeye başlarlar. Olson da o andan pek uzak sayılmaz.»

Garraty sinirlendi. «Nasıl oluyor da burada herkes bu konuda benden çok daha fazla bilgiye sahip bulunuyor?»

McVries tatlı bir sesle, «Çünkü sen çok canayakınsın,» diyip birden hızlandı ve bayır aşağı inerek Garraty'i gerilerde bıraktı.

Stebbins! Uzun süredir Stebbins aklına gelmemişti. Başını çevirip gözleriyle onu araştırdı. Stebbins her zamanki yerinde değildi. Tepeden inerlerken yürüyüşçüler birbirlerinden uzaklaşıp etrafa dağılmışlardı. Stebbins de dört yüz metre kadar gerideydi. Onu mor pantolonundan ve pamuklu gömleğinden tanımıştı. Stebbins bir akbaba gibi onların peşindeydi. Hepsinin teker teker yere devrilmesini bekliyordu.

Garraty büyük bir öfke duydu. Birden geriye koşarak Stebbins'in gırtlağını sıkmak istedi. Bunun hiç anlamı yoktu ama bu duygu çok güçlüydü. Bundan kurtulmak için bütün iradesini kullanması gerekti.

Tepenin dibine geldiklerinde Garraty'nin bacakları titriyor-

du. Yorgunluktan uyuşmuş vücudu tepeden hızla inmek yüzünden birden canlanmıştı. Şimdi ayaklarına, bacaklarına iğneler batıyordu. Bu durumda kaşları büzülüp krampa neden olabilirdi. Birden, Tanrım neden olmasın, diye düşündü. Yirmi iki saatten beri yoldaydı. Yirmi iki saattir durmadan yürümüştü. Bu da inanılacak gibi değildi.

Scramm'a sanki son kez on iki saat önce konuşmuşlar gibi. «Şimdi nasılsın?» diye sordu.

Scramm elinin tersiyle burnunu silip aksırdı ve yere tükürdü. «Tam formundayım. Bundan daha iyi olamam.»

«Ama soğuk almışa benziyorsun.»

«Hayır, aksırmanın nedeni çiçek tozları. Saman nezlem var. Arizona'da bile tutuyor. Ben hiç soğuk almam.»

Garraty ağzını açıp cevap vereceği sırada çok ileriden bir patlama sesi yankılandı. Tüfekle ateş edilmişti. Daha sonra haber geldi. Harkness ölmüştü.

Garraty bu haberi geridekilere verirken içi çekiliyordu. O sihirli halka parçalanmıştı. Harkness Uzun Yürüyüşle ilgili kitabını asla yazamayacaktı artık. Harkness'i ileride bir yerde bir çuval gibi sürükleyerek yoldan çıkarıyorlardı. Belki de onu bir kamyona atacaklardı. Harkness için Uzun Yürüyüş sona ermişti.

McVries, Garraty'nin yanına yaklaştı. «Harkness... İhtiyar Harkness çiftliğe girmek için bir bilet aldı.»

Barkovitch arkadan seslendi. «Neden onun için bir şiir yazmıyorsun?»

McVries dalgın dalgın söylendi. «Kes sesini katil.» Sonra başını salladı. «Bizim Harkness, vay namussuz...»

Barkovitch, «Ben katil değilim!» diye bağırdı. «Senin mezarının üstünde dans edeceğim, yaralı yüz. Senin...»

Birkaç delikanlı öfkeyle çıkışarak onu susturdular. Barkovitch kendi kendine söylenerek McVries'e kötü kötü baktı. Sonra adımlarını hızlandırıp gitti.

Baker birden, «Amcam ne yapardı biliyor musunuz?» diye sordu. Üstleri birleşen ağaçların oluşturduğu gölgeli bir tünelden geçiyorlardı. Garraty, Harkness ve Gribble'i unutarak sadece bu serinliği düşünmek istiyordu.

Abraham sordu. «Ne?»

Baker, «Cenaze levazımatçısıydı,» dedi.

Abraham pek ilgilenmedi. «İyi iş.»

«Çocukken hep düşünürdüm.» Baker, Garraty'e bakarak gülümsedi. Garip bir gülüştü. «Yani amcamı kimin tahnit ettiğini düşünürdüm. Tıpkı berberin saçını kimin kestiğini ya da doktorun safrakesesini kimin aldığını merak etmeye benziyor. Anlıyorsunuz değil mi?»

McVries oralı olmadı. «Doktor olabilmek için insanda yürek ister.»

«Ne demek istediğimi biliyorsun.»

Abraham, «Pekâlâ,» dedi. «Zamanı gelince onu kim gömdü?»

Scramın da, «Evet. Kim gömdü?» diye sordu.

Baker altından geçtikleri birbirine dolanmış dallara baktı. Garraty o anda Baker'in bitkin düşmüş olduğunu düşündü yine. **Hoş hepimiz de onun gibiyiz ya...**

McVries, «Haydi,» dedi. «Bizi bekletme. Amcanı kim gömdü?»

Abraham güldü. «Bu dünyanın en eski şakasıdır. Şimdi Baker onun öldüğünü nereden çıkardınız diyecek.»

«Yok, amcam altı yıl önce öldü. Akciğer kanserinden.»

«Sigara içer miydi?»

Baker, «Hayır,» dedi. «Pipo bile içmezdi. Kanser olmaktan korkardı.»

McVries, «Ah, Tanrı aşkına,» diye söylendi. «Onu kim gömdü? Bunu bize söyle de ondan sonra dünya sorunlarını, beyzbolu, doğum kontrolunu ya da öyle bir şeyi tartışalım.»

Garraty ciddi ciddi, «Bence doğum kontrolu dünya çapında bir sorun,» dedi. «Sevgilim Katolik ve...

McVries, «Haydi!» diye böğürdü. «Büyükbabanı kim gömdü, Baker?»

«Amcam. O benim amcamdı, büyükbabam Shreveport'lu bir avukattı...»

McVries, «Bu bana vız gelir,» dedi. «O ihtiyar beyin üç tane cinsel organı olsa bile. Ben sadece devam edebilmemiz için onu kimin gömdüğünü öğrenmek istiyorum.»

«Aslında onu kimse gömmedi. Ölüsünün yakılmasını istedi.»

«Şu işe bak!» Abraham hafifçe güldü.

«Halam onun küllerini seramik bir vazoya koydu. Baton

Rouge'daki evinde duruyor. Halam işi sürdürmeyi denedi. Yani cenazeevini çalıştırmayı. Ama insanlar kadın bir cenaze levazımatçısından pek hoşlanmadılar.»

McVries, «Ben sorunun bu olduğunu sanmıyorum,» dedi.

«Öyle mi?»

«Öyle.»

«Bence amcan ona uğursuzluk getirdi.»

Baker meraklandı. «Uğursuzluk mu? Nasıl yani?»

«Bu olayın iş için iyi bir reklam olmadığını sen de itiraf etmelisin.»

«Neyin? Ölmenin mi?»

McVries, «Hayır,» diye cevap verdi. «Ölünün yakılmasının.»

Scramm tıkalı burnundan güldü. «İşte seni mat etti, ahbap.»

Baker, «Galiba,» dedi. McVries'le birbirlerine gülümsediler.

Abraham ağır ağır, «Şu amcan...» dedi. «İçimi sıkıyor. Şunu da eklemeliyim...»

Aynı anda Olson askerlerden birine dinlenmesine izin vermesi için yalvarmaya başladı.

Durmamıştı. İhtar alacak kadar yavaşlamamıştı da. Ama yakarırken sesi yükselip alçalıyor, yalvarıyor yalvarıyordu. Bu korkak tekdüze ses Garraty'i onun adına utandırdı. Yürüyüşçüler dehşet ve ilgiyle Olson'a bakıyorlardı, Garraty, Olson hepimizi rezil etmeden sussa bari, diye düşündü. Ölmeyi ben de istemiyorum. Ama istediğim takdirde bu işi herkesin korkak olduğumu düşünmeyeceği bir biçimde başarırım. Askerler Olson'a baktılar. Onun yanlarına. Sanki Olson saydammış gibi daha öteye. İfadesiz yüzleri tahtadan oyulmuş gibiydi. Sanki sağır ve dilsizdiler. Arada sırada uyarıda bulunuyorlardı. Garraty, onun için dilsiz sayılmazlar, dedi kendi kendine.

Sekize çeyrek kala haber geldi. Yüz elli kilometreyi tamamlamalarına dokuz kilometre kalmıştı. Garraty bir yerde, Uzun Yürüyüş sırasında ilk yüz elli kilometreyi tamamlayan en kalabalık grubun altmış üç kişiden oluştuğunu okumuştu. Bu rekoru kıracakları anlaşılıyordu. Grupta hâlâ altmış dokuz kişi vardı. Tabii aslında bunun önemi yoktu ya.

Olson, Garraty'nin solunda bir yerde karmakarışık sözlerini tekrarlayarak yalvarıyordu. Nedense bu, günü olduğundan daha sıcak ve rahatsız bir hale sokuyordu. Çocuklardan bazıla-

rı Olson'a bağırdılar. Ama o ya onları duymadı ya da aldırmadı.

Üzeri örtülü tahta bir köprüden geçtiler. Tahtalar ayaklarının altında sarsılıp takırdadı. Garraty kirişlerin arasına yuva yapmış olan kırlangıçların hafif kanat seslerini duyabiliyordu. İçerinin serinliği insanı canlandırıyordu. Öbür tarafa eriştikleri zaman, güneş onlara daha da kavurucu geldi. Garraty kendi kendine, havayı şimdi sıcak buluyoruz, dedi. Ya daha sonra, kırlara çıktığımız zaman?

Seslenerek matara istedi. Bir asker koşup getirdi. Matarayı sessizce Garraty'e uzattıktan sonra yine koşa koşa geri döndü. Garraty'nin karnı açlıktan gurluyordu. Saat dokuzda, diye düşündü. O zamana kadar yürümek zorundayım. Aç aç ölürsem kahrolayım!

Baker birdenbire önüne geçti. Seyirci olup olmadığını anlamak için etrafına bakınıyordu. Ama kimse yoktu. Baker pantolonunu indirerek çömeldi. Bir asker onu uyardı. Garraty onun yanından geçti ve askerin Baker'i tekrar uyardığını duydu. Yirmi saniye kadar sonra Baker, Garraty'le McVries'a yetişti. Soluk soluğa kalmıştı. Pantolonunun belini kapatıyordu.

Kesik kesik soluyarak, «Hiç bu işi bu kadar çabuk yapmamıştım,» dedi. «Uzun süre dışarı çıkmadan yapamam. Bazıları ancak haftada bir çıkar. Bense günde bir defa. Eğer bir gün aksarsa hemen müshil alırım.»

Pearson, «O müshiller barsaklarını mahveder,» diye açıkladı.

Baker burun kıvırdı. «Haydi oradan.»

McVries başını arkaya atarak güldü.

Abraham konuşmaya katılmak için başını çevirdi. «Büyükbabam yaşamı boyunca bir defa bile müshil almadı. Ve o...»

Pearson, «Herhalde kayıt tuttun,» diye alay etti.

«Yoksa büyükbabamın sözünden şüphe mi ediyorsun?»

Pearson gözlerini devirdi. «Tanrı korusun.»

«Pekâlâ. Büyükbabam...»

Garraty usulca onun sözünü kesti. «Bakın...» Müshil tartışması onu hiç ilgilendirmediği için öylesine Percy bilmemneye bakıyordu. Ama şimdi dikkat kesilmişti, gözlerine inanamıyordu. Percy gitgide yolun kenarına yaklaşmaktaydı. İşte şimdi de yolun yanındaki kum şeritten gidiyordu. Zaman zaman korkuy-

la askerlere bir göz atıyor, sonra da sağa doğru bakıyordu. İki metre kadar ilerideki sık ağaçlı koruya.

Garraty, «Kaçmaya çalışacak sanırım,» dedi.

«Onu vuracaklar.» Baker'in sesi fısıltı halini almıştı.

Pearson, «Kimsenin onu izlediği yok,» diye cevap verdi.

McVries öfkeyle, «O halde Tanrı aşkına onlara durumu belli etme,» dedi. «Hepiniz budalasınız! Tanrım!»

Ondan sonraki on dakika hiçbiri doğru dürüst bir şey söyleyemedi. Konuşuyormuş gibi yapıyor, askerleri gözetleyen Percy'i seyrediyorlardı. Percy askerlere bakıyor, bir yandan da koruyla arasındaki uzaklığı hesaplıyordu.

Sonunda Pearson, «Percy'de o cesaret nerede?» diye söylendi. Diğerleri cevap veremeden, Percy hiç telaş etmeden, ağır ağır koruya doğru yürümeye başladı. Güneşten renkleri açılmış sarı saçları hafif rüzgârda uçuşuyordu.

Askerler ihtarda bulunmadılar. Percy yoldan uzaklaşır uzaklaşmaz bu hakkını kaybetmişti. Askerler tâ başından beri durumun farkındaydı. Percy Bilmemne kimseyi kandıramamıştı. Sert ve temiz bir silah sesi duyuldu. Garraty bakışlarını Percy'den balkonlu kamyondaki ayakta duran askere kaydırdı. Tüfeğini omzuna dayamış, başını yan eğmiş olan asker köşeli hatlı bir heykele benziyordu.

Garraty sonra tekrar Percy'e döndü. Asıl gösteri o sarışın gençti. Öyle değil mi? Percy şimdi çam korusunun sınırındaki otlu yerde duruyordu. Onu vuran asker gibi Percy de bir heykele benziyordu. Garraty, Mikelanj onların heykellerini yapabilirdi, diye düşündü. Percy bahara özgü masmavi gökyüzünün altında hiç kımıldamadan duruyordu. Bir elini konuşmaya hazırlanan bir şair gibi göğsüne dayamıştı. Gözleri irileşmişti. Sanki vecd içindeydi.

Sarışın gencin parmaklarının arasından sızan kanlar güneşte parlıyordu. Percy Bilmemne! Hey Percy, annen seni çağırıyor. Hey Percy, ne biçim ad bu? Tam bir mıymıntıya yakışacak bir şey. Percy, Percy, aman ne şirinsin! Percy şimdi boz renkli vahşi avcılarla taban tabana zıt olan güneşin aydınlattığı parlak bir Adonis'e dönüşmüştü. Madeni para biçimi birkaç damla kan toz içinde kalmış olan siyah ayakkabılarının üzerine düştü. Bütün bunlar sadece üç saniye içinde olup bitti. Garraty iki adım

bile atmamış ama ihtar da almamıştı. Ah, Percy, annen ne diyecek şimdi? Söyle, ölecek cesaretin var mı? Gerçekten var mı?

Percy'nin cesareti vardı. Öne doğru devrilirken küçük, çarpık bir fidana çarptı. Yarı döndü ve arkaüstü düştü. Suratı gökyüzüne doğruydu. O zarafet, o donmuş simetri kaybolmuştu. Percy yalnızca bir ölüydü şimdi.

McVries birdenbire, çabuk çabuk, «Bu topraklara tuz serpilsin,» dedi. «Bir tek mısır ya da buğday başağının bile yetişmemesi için. Bu topraklarda yaşayanların çocuklarına lanet olsun. Onların tohumlarına da. Popoları ve organlarına da. Bu lanet olasıca yerden gidelim.» Gülmeye başladı.

Abraham boğuk bir sesle, «Kes sesini,» dedi. «Öyle konuşma.»

McVries sinir krizi geçiriyormuş gibi kıkır kıkır gülüyordu. «Hayalarının ürünleri kutsansın, Percy. Amin! Yaşasın!»

Abraham onu uyardı. «Yumruğu yiyeceksin!» Rengi uçmuştu. «Seni pataklayacağım, Pete.»

McVries, «Dualara inanaaaaan biri!» diye alay ederek yine kıkır kıkır güldü. «Ah, kutsanmış şapkam!»

Abraham böğürdü. «Susmazsan döverim.»

Garraty korkmuştu. «Yapmayın... Lütfen kavga etmeyin... Birbirimize iyi davranalım.»

Baker kederle, «O bu yürüyüşe katılamayacak kadar gençti,» dedi. «On dördünde bile yoktu.»

Abraham titrek bir sesle, «Annesi onu fazla şımartmış,» diye fikrini açıkladı. «Öyle olduğu hemen anlaşılıyordu.» Pearson'la Garraty'e yalvarırcasına baktı. «Belli oluyordu. Öyle değil mi?»

McVries, «Annesi artık onu şımartmayacak,» dedi.

Olson yine askerlere saçmasapan bir şeyler söylemeye başladı. Percy'i vurmuş olan, şimdi oturmuş sandviç yiyordu. Yağlı bir tulum giymiş bir tamircinin hortumla asfaltı yıkadığı bir benzin istasyonunun önünden geçtiler.

Scramm, «Keşke bizim üzerimize de biraz su sıksa,» dedi. «Ateşe sokulmuş bir şiş kadar kızgınım.»

Garraty başını salladı. «Hepimiz öyle.»

Pearson mırıldandı. «Ben Maine'de havanın fazla sıcak olmadığını sanırdım.» Sesi her zamankinden daha da yorgundu.

«Maine'in serin bir yer olduğunu düşünürdüm.»

Garraty kısaca, «Eh, artık gerçeği öğrendin,» dedi.

Pearson, «Sen de çok neşeli bir çocuksun, Garraty,» diye söylendi. «Bunu biliyor muydun? İnsanı pek eğlendiriyorsun. Ah, seninle tanıştığım için çok seviniyorum.»

McVries bir kahkaha attı.

Garraty, «Senin derdin nedir biliyor musun?» diye karşılık verdi.

«Ne?»

«Çamaşırında kayma izlerinin olması.» Garraty o kadar kısacık zamanda bundan daha anlamsız söz bulamamıştı.

Bir kamyon durağının önünden geçtiler. İki, üç büyük TIR yana çekilmişti. Uzun Yürüyüşçülere yol açılması için herhalde. Şoförlerden biri endişeyle kamyonun yanında durmuş, aracın yanlarını yokluyordu. Dev bir frigorifik kamyondu. Sürücü sabah güneşinin etkisini göstermeye başladığının farkındaydı. Yürüyüşçüler geçerlerken birkaç kadın garson onları alkışladılar. Şoförse dönerek onlara müstehcen bir işaret yaptı. Kirli tişörtünden çıkan boynu kıpkırmızı, dev gibi bir adamdı.

Scramm, «A, adam neden böyle yaptı?» dedi. «Mızıkçı ne olacak!»

McVries güldü. «Yarış başladığından beri karşılaştığımız tek dürüst insan o, Scram. Doğrusu onu çok sevdim!»

Garraty de atıldı. «Herhalde Montreal'e çabuk bozulacak yiyecekler götürüyor. Tâ Boston'dan. İşini kaybetmekten korkuyor olmalı. Ya da kamyon kendisininse taşıtı kaybetmekten.»

Collie Parker anırır gibi bir ses çıkardı. «Ah, ne yazık! Pek pek pek yazık! İki aydan beri yürüyüşçülerin hangi yollardan geçeceklerini açıklıyorlar. Aşağılık bir taşralı, n'olacak!»

Abraham, Garraty'e baktı. «Senin bu konuda bir hayli bilgin var.»

Delikanlı, «Biraz,» dedi. Parker'e bakıyordu. «Babam kamyon şoförüydü... Gitmeden önce. Zor para kazanılan bir iş. Herhalde deminki adam da sonraki çıkışa erişecek kadar zamanı olduğunu sanmıştı. Kestirme bir yol olsaydı bu taraftan gelmezdi.»

Scramm, «Ama bize o işareti yapması gerekmezdi,» diye ısrar etti. «Buna hiç gerek yoktu. Tanrım! Onun çürük domatesleri bu iş gibi ölüm kalım meselesi değil.»

McVries, Garraty'e, «Baban anneni bırakıp kaçtı mı?» diye sordu.

Delikanlı kısaca, «Babamı alıp götürdüler,» dedi. Sessizce Parker'e ve diğerlerine bir şey söylemeleri için meydan okuyordu. Ama kimse ağzını açmadı.

Stebbins hâlâ en gerideydi. Kamyon durağını geçer geçmez iriyarı sürücü de taşıtına tırmandı. İleride tüfekler çatırdayarak o tek kelimeyi söylediler. Biri döndü, takla attı ve hareketsiz kaldı. İki asker cesedi yolun kenarına çektiler. Bir üçüncüsü ise balkonlu kamyondan onlara bir torba attı.

Wyman çekine çekine. «Benim amcamı da götürdüler,» dedi. Garraty çocuğun sol ayakkabısının dilinin bağlardan kurtulmuş olduğunu ve dalgalandığını farketti.

Collie Parker açık açık, «Budala birinden başka hiç kimse yakayı öyle ele vermez,» dedi.

Garraty ona baktı ve öfkelenmek istedi. Ama sonra başını eğerek gözlerini yola dikti. «Babam gerçekten lanet olasıca bir budalaydı, diye düşündü. Ne iş yaparsa yapsın iki senti bile biraraya getiremeyen geri zekâlı bir ayyaş. Siyasi fikirlerini kendine saklayamayacak kadar akılsız biri.»

«Kapa şu pis ağzını.» McVries'in sesi buz gibiydi.

«Ağzımı kapatmayı denemek ister mi...»

«Hayır; istemiyorum. Sadece sesini kes, köpoğlu köpek.»

Collie Parker yavaşlayarak Garraty'le McVries'in arasına girdi. Abraham biraz uzaklaştı. Askerler doğruldular. Hazırdılar. Parker, Garraty'i uzun bir an inceledi. Enli yüzü ter içindeydi. Bakışları hâlâ küstahtı. Ama sonra Garraty'nin koluna hafifçe vurdu.

«Bazen çenemi tutamıyorum. Kötü bir niyetim yoktu. Tamam mı?» Garraty yorgun yorgun, «Evet,» der gibi başını salladı. Parker, McVries'e baktı. «Canın cehenneme.» Yine öne doğru gitti.

«Bu piç insana gerçek değilmiş gibi geliyor.» McVries'in sesi sıkıntılıydı.

Abraham, «Barkovitch'den daha kötü değil,» dedi. Hatta belki de ondan biraz daha iyi.»

Pearson da ekledi. «Ayrıca askerler birini götürdükleri za-

man ne oluyor? Herhalde böylesi öldürülmekten daha iyi. Öyle değil mi?»

Garraty, «Nereden biliyorsun?» diye sordu. «Bunu hangimiz bilebiliriz?»

Garraty'nin babası kumral saçlı, sesi gök gürültüsüne, kahkahası da kükremeye benzeyen bir adamdı. Kendi kamyonunu kaybettikten sonra Brunsiwick'ten hükümet adına yük taşıyarak geçimini sağlamaya çalışmıştı. Jim Garraty siyasi fikirlerini kendine saklasaydı böylece geçinip gideçeklerdi. Ama hükümet emrinde çalışan biriyle daha fazla ilgilenir. Bir acayiplik olduğunu sezerse hemen askerleri çağırır. Ve Jim Garraty. Uzun Yürüyüşü hiçbir zaman desteklememişti. İşte bu nedenle bir gün ona bir telgraf gelmiş, ertesi gün de kapıda iki asker belirmişti. Jim Garraty tehditler savurarak onlarla birlikte gitmişti. Yüzü bembeyaz kesilmiş olan karısı kapıyı usulca arkasından kapatmıştı. Garraty, «Anne, babam asker adamlarla nereye gidiyor?» diye sorduğu zaman onu şiddetle tokatlamıştı. Garraty'nin dudağı kanamıştı. Kadın, «Kes sesini! Kes sesini!» diye avaz avaz bağırmıştı. Garraty o olaydan sonra babasını hiç görmemişti. On bir yıl geçmişti aradan. Babasını ustalıkla ortadan kaldırıvermişlerdi. Temizce, güzelce, deterjanla, dezenfektanla.

Baker, «Ağabeyimin başı kanunla dertteydi,» diye açıkladı. «Hükümetle değil. Sadece kanunla. Bir araba çalarak bizim kasabadan tâ Missisippi'deki Hattisburg kentine kadar gitti. İki yıl hapse mahkûm oldu ama cezasını tecil ettiler. Ağabeyim öldü!»

«Öldü mü?» Bu ses ancak bir hayalete yakışırdı. Olson onlara katılmıştı. Yorgun yüzü vücudundan bir kilometre kadar uzanıyormuş gibiydi.

Baker, «Kalp krizi geçirdi,» dedi. «Benden sadece üç yaş büyüktü. Annem onun başının belası olduğunu söylerdi. Ama aslında ağabeyim sadece o sefer yasalara karşı geldi. Ben daha da kötüsünü yaptım. Üç yıl 'Gece Sürücüleri'yle dolaştım.»

Garraty ona baktı. Baker'in yüzünde hem yorgunluk vardı, hem de gurur.

«Bu aslında büyük bir suç sayılıyor. Askerler insanı alıp götürüyorlar. Ama aldırdığım yoktu. Çeteye girdiğim zaman henüz on ikisindeydim. Zaten aslında Gece Sürücülerinin çoğu çocuk. Daha büyükler çok akıllılar. Bizim saçımızı okşar, 'Haydi,

gayret,' derlerdi. Ama bizimle gelmezlerdi. Cezalandırılacak' olanlar da onlar değillerdi. Sonunda bir zencinin bahçesinde bir haçı yaktığımız zaman çeteden ayrıldım. Neden bir zencinin bahçesinde bir haç yakılıyor? Tanrım! Böyle şeyler artık tarihe karışmadı mı? Tabii ya. Doğru bir şey değildi bu.»

Aynı anda yine silah sesleri etrafta yankılandı.

«Biri daha gitti.» Scramm tıkalı burnundan konuşuyordu. Sonra elinin tersiyle burnunu sildi.

Pearson, «Otuz dördüncü,» diye mırıldandı. Bir cebinden çıkardığı bir peniyi diğerine attı. «Doksan dokuz peni getirdim. Biri vurulduğu zaman bir peniyi öbür cebime geçiriyorum.»

«İğrenç bir şey bu!» Olson bulanık gözlerinde öfkeyle Pearson'a baktı. «Nerede ölüm saatin? Nerede büyülü bebeğin?»

Pearson sesini çıkarmadı. Endişeli bir utançla geçtikleri kırlara bakıyordu. Sonunda, «Bundan söz etmeyecektim,» dedi. «O paraları şans getirsinler diye topladım.»

Olson kısık bir sesle «Pis bir şey bu,» dedi. «İğrenç. Bu...

Abraham bağırdı. Ah, kes sesini. Sinirlerimi bozuyorsun.»

Garraty saatine baktı. Sekizi yirmi geçiyordu. Kırk dakika sonra bir şeyler yiyeceklerdi. Yolun kenarındaki o küçük lokantalardan birine girmek ne hoş olurdu, diye düşündü. «Tezgâhın önündeki yumuşak taburelerden birine oturarak ayaklarını barın aşağısındaki demir boruya dayamak. Ah, Tanrım! İnsan ne rahatlardı. Biftek, kızarmış soğan ve patates. Üzerine çilek sosu dökülmüş koskoca bir bardak vanilyalı dondurma. İşte bu harika olurdu.

Biraz ileride anne, baba, erkek ve kız çocuklar ve ak saçlı bir büyükanneden oluşan bir aile bir karaağacın altına oturmuş piknik yemeği yiyorlardı. Ellerinde sandviç ve fincanlarda kakaoya benzeyen bir şey vardı. Hepsi de yürüyüşçülere neşeyle el salladılar.

Garraty, «Sapıklar diye homurdandı.

McVries sordu. «Ne dedin?»

«Oturup bir şeyler yemek istediğimi söyledim. Şu insanlara bak! Bir grup domuz.»

«Onların yerinde olsaydın sen de aynı şeyi yapardın.» McVries dönerek aileye el salladı ve gülümsedi. En neşeli gülümsemesini büyükanneye saklamıştı.

«Hiç de yapmazdım! Açlıktan ölmek üzere olan yürüyüşçüler yoldan geçerlerken oturmuş yemek yiyorlar...»

«Açlıktan ölmek üzere değiliz, Ray. Sadece sana öyle geliyor.»

«O halde, 'Aç Yürüyüşçüler' diyelim...»

McVries şarkı söyler gibi, «Kafan vücuduna hakim olmalı,» dedi. «Kafan vücuduna hakim olmalı, genç dostum.»

«Canın cehenneme! Sen sadece bunu itiraf etmek istemiyorsun. Şu insanlar... birer hayvan onlar. Birilerinin beyinlerinin yola saçılmasını seyre gelmişler. Burada oturmalarının nedeni bu. Herhalde senin beyninin dağıldığını görmek hoşlarına giderdi.»

McVries şakin sakin, «Mesele bu değil ki,» diye cevap verdi. «Çocukken Uzun Yürüyüşü seyretmeye gittiğini söylemedin mi?»

«Ama o zaman neyin iyi, neyin de kötü olduğunu bilmiyordum!»

«Onun için de yaptığın kötü bir şey sayılmazdı. Öyle değil mi?» McVries pis pis güldü. «Tabii hayvan onlar. Yeni bir prensip keşfettiğini mi sanıyorsun? Bazen gerçekten bu kadar saf olduğuna inanamıyorum. Fransız soyluları birilerinin kafaları giyotinle kesildikten sonra gidip sevişirlermiş. Eski Romalılar gladyatör oyunları sırasında tıkanıp dururlarmış. Buna eğlence denir, Garraty. Yeni bir şey değil bu.» Yine güldü. Garraty ona büyülenmiş gibi bakıyordu.

Biri, «Devam et, McVries,» diye seslendi. «Harikasın.»

Garraty dönmek zahmetine girmedi. Konuşan Stebbins'ti tabii. O zayıf Buda.

McVries, «Ölüm insanın iştahını çok açar,» dedi. «O iki kızla Gribble'a ne edersin? Kızlar ölmek üzere olan biriyle yatmak istiyorlardı. Nasıl bir şey olduğunu anlamak için. 'Tümüyle Yeni ve Değişik Bir Şey!' Bilmiyorum, Gribble'a bir şey sağladı mı? Ama kızların kârlı çıktıkları kesin. İşte herkes de onlar gibi. Yiyorlarmış, içiyorlarmış ya da oturuyorlarmış, bu hiç önemli değil. Ölmek üzere olan bir adamı seyrederken her şey onlara daha hoş geliyor. Ama bu küçük seferin asıl amacı bu da değil, Garraty. Önemli olan şu: Zeki olanlar onlar. Onları aslanlara attıkları yok. Yoldan sendeleyerek giden ve ihtar almayacaklarını umanlar da onlar değiller. Sen aptalsın, Garraty.

Sen, ben, Pearson, Barkovitch ve Stebbins... hepimiz aptalız. Scramnı her şeyi anladığını sandığı için aptallık ediyor. Çünkü hiçbir şeyi anladığı yok. Olson da aptal. Çünkü pek çok şeyi geç anladı. O insanlar tabii birer hayvan. Ama bunun bizi birer insan haline soktuğundan neden bu kadar eminsin?» Soluk soluğa kaldığı için bir an sustu. «Gördün mü? Gevezeliğimin tutmasına neden oldun. İşte size küçük bir vaaz. Herhalde böyle konuşurken hayatım beş saat daha kısaldı.

Garraty, «O halde bunu neden yapıyorsun?» diye sordu. «Madem her şeyi biliyorsun ve çok eminsin, öyleyse neden buradasın?»

Stebbins, «Neden hepimizinkinin aynı.» Usulca, âdeta sevgiyle gülümsedi. Dudakları güneşten biraz çatlamıştı. Ama yüzü hâlâ kırışıksızdı ve yine hiçbir zaman yenilemezmiş gibi bir ifadesi vardı. «Ölmek istiyoruz. İşte o yüzden buradayız. Başka neden olabilir mi, Garraty? Başka bir neden olabilir mi?»

Ray Garraty belindeki besin ezmelerinin takılı olduğu kemeri iyice sıktı. En aşağı dokuz buçuğa kadar hiçbir şey yemeyeceğim, dedi kendi kendine. Ama bu sözünde durmak için çok zorluk çekeceğinin farkındaydı. Midesi kazınıyor ve guruldu-yordu. Etrafında yürüyüşçüler yolda geçen ilk yirmi dört saatlik sürenin sona ermesini kutluyorlardı.

Scramm krem peynir yiyerek Garraty'e gülümsedi ve dolu ağzıyla anlaşılmayan bir şeyler söyledi. Baker zeytin kavanozunu açmış, bir makineli tüfek hızıyla onları ağzına atıyordu. Gerçek zeytinlerdi bunlar. Pearson üzerine ton balığı salatası yığdığı bir krakeri ağzına tıkıyordu. McVries ise ağır ağır tavuk ezmesi yiyordu. Gözleri yarı kapalıydı. Ya büyük bir zevk duyuyordu ya da müthiş bir acı.

Sekiz buçukla dokuz arası içlerinden iki kişi daha öldürülmüştü. Onlardan biri daha gerilerde benzin istasyonundaki çocuğun alkışladığı Wayne'di. Ama otuz altı kayıpla iki yüz altmış kilometreyi aşmışlardı. Garraty, «Ne harika değil mi?» dedi. McVries tavuk ezmesinin son lokmasını da yiyerek tüpü atar-

ken Garraty'nin ağzı iyice sulandı. «Harika! Hepsinin de düşüp ölmesini dilerim!»

Paçaları bol bir blucin giymiş olan bir çocuk McVries'in attığı tüpü kapmak için orta yaşlı bir ev kadınıyla yarıştı. Tüpün artık işlevi sona ermiş ve bir hatıra eşya halini almıştı. Orta yaşlı kadın daha öndeydi ama yeniyetme olan çocuk ondan hızlıydı. Kadını geçti. Eğrilip çarpılmış tüpü kaparak havaya kaldırdı. McVries'e, «Teşekkürler!» diye bağırdı. Sonra arkadaşlarının yanına koştu. Ev kadını arkasından öfkeyle bakıyordu.

McVries, «Sen bir şey yemeyecek misin?» diye sordu.

«Bekleyeceğim.»

«Neyi?»

«Saatin dokuz buçuğa gelmesini.»

McVries onu düşünceli bir tavırla süzdü. «Şu irade gücü meselesi mi?»

Garraty omzunu silkerek McVries'in acı alaylarına karşı hazırlıklı olmaya çalıştı. Ama delikanlı hâlâ onu süzüyordu.

Sonra, «Sana bir şey söyleyeyim mi?» dedi.

«Evet.»

«Eğer bir dolarım olsaydı... ama sadece bir dolar... sana oynardım, Garraty. Bence bu yürüyüşü kazanma şansın var.»

Garraty mahçup mahçup güldü. «Beni ters bir biçimde etkilemeye mi çalışıyorsun?»

«Anlamadım?»

«Yani oyuncu topu atacağı zaman ona çok başarılı olacağını bağırırlar ya!»

«Belki ben de öyle yapıyorum.» McVries ellerini öne doğru uzattı. Parmakları hafifçe titriyordu. Kaşlarını çatarak ellerine baktı. «Barkovitch'in yakında zıbaracağını umarım.»

«Pete?»

«Efendim?»

«Her şeyi yeniden yapma fırsatını bulsaydın... buraya kadar gelmeyi başaracağını ve yine de yürüyüşü sürdüreceğini bilseydin... bu yürüyüşe katılır mıydın?»

McVries ellerini indirerek Garraty'e baktı. «Alay mı ediyorsun? Evet, öyle olmalı.»

«Hayır. Ciddiyim.»

«Ray, Binbaşı tabancasını şakağıma dayasaydı bu yürüyü-

şe yine de girmezdim. Bu hemen hemen intihar gibi bir şey. Ama intihar çabuk olup biter.»

Oison, «Doğru,» dedi. «Çok doğru.» Toplama kampındakilere yakışacak bir tavırla güldü. Garraty'nin mide kasları büzülüverdi.

On dakika sonra kırmızılı beyazlı dev bir dövizin altından geçtiler. 150 KİLOMETRE! yazıyordu. JEFFERSON PLANTATİON TİCARET ODASI SİZİ KUTLUYOR! YAŞASIN BU YILKİ UZUN YÜRÜYÜŞÇÜLER!

Collie Parker, «Bu dövizi kaldırabilecekleri yeri biliyorum,» diye homurdandı.

Yolun iki tarafı iyice kalabalıktı. Yürüyüşçüler ilk kez böyle gerçek bir kalabalıkla karşılaşıyordu. Seyirciler, «Yaşasın!» diye haykırıyorlardı. Çakan flaşların ışığı gözleri kamaştırıyordu. Eyalet polisi güruhun yola taşmaması için çabalıyordu. Bir polis avaz avaz bağıran bir çocukla boğuşuyordu. Kirli yüzlü küçüğün bir elinde oyuncak bir uçak, diğerinde de bir imza defteri vardı.

Baker, «Tanrım!» diye bağırdı. «Şunlara bakın! Şunlara bakın!»

Collie Parker elini sallayarak gülüyordu. Garraty ancak ona yaklaştığı zaman delikanlının ne dediğini duydu. «Sizi gördüğüme çok sevindim, kahrolasıca ahmaklar!»

Garraty eliyle ağzını kapatarak deli gibi gülmeye başladı. Ön sıradaki bir adam üzerine bozuk bir yazıyla Scramm'ın adı yazılmış olan bir levhayı sallıyordu. Pantolonunun önü açılmıştı. Bir sıra geride gülünç, sarı bir elbise giymiş olan şişman bir kadın bira içen üç kolejlinin arasında eziliyordu. Garraty gülmekten katılıyordu artık. Sinir krizi geçireceksin, oğlum... Tanrım... Kendini topla... Gribble'ı düşün... Sakın... Ama olan olmuştu. Gürültülü kahkahalar atıyordu artık. İkibüklüm olmuş, öyle yürüyordu. Biri kalabalığın gürültüsü arasında bağırıp duruyordu.

«Ray! Ray! Ne oldu? İyi misin?»

«Hepsi de çok gülünç.» Garraty gülmekten ağlıyordu artık. «Pete, Pete, öyle gülünçler ki!» Neredeyse yere yığılıyordu. Bu yüzden bir ihtar aldı. Bu gürültüye rağmen ihtarı yine de duyabilmesi garipti. Ölebilirim, diye düşünüyordu. Gülerek ölebilirim. Ne komik olur, öyle değil mi?

Collie Parker hâlâ neşeyle gülerek seyircilerle gazetecilere küfrediyordu. En komiği de oydu. Garraty dizüstü düştü ve yine ihtar aldı. Şimdi yorgun ciğerlerinin izin verdiği kadar, kısa kısa, havlar gibi gülüyordu.

Biri müthiş bir sevinçle, «Kusacak!» diye bağırdı. «Alice, şu gence dikkat et. Şimdi kusacak.»

McVries bağırıyordu. «Garraty! Garraty! Tanrı aşkına.» Kolunu onun beline dolayarak ayağa kaldırmayı başardı, Garraty sendeleyerek ilerledi.

«Ah, Tanrım...» diye inliyordu. «Ah, Tanrım, beni gülmekten öldürecekler...» Yine gülmeye başladı. Dizleri büküldü. McVries onu yine zorla ayağa kaldırdı. Garraty'nin yakası yırtıldı. İkisi de ihtar aldılar. Garraty, bu son ihtar, diye düşündü. O ünlü çiftliği görmeye gidiyorum. Çok üzgünüm, Jan. Ben...

McVries, «Haydi, budalalık etme,» diye fısıldadı. «Seni taşıyamayacağım.»

Garraty inledi. «Başaramayacağım. Nefesim kesildi. Ben...»

McVries onu çabucak iki kez tokatladı. Sonra arkasına bakmadan uzaklaştı.

Garraty artık gülmüyordu ama barsakları sanki pelteye dönüşmüştü. Akciğerleri boşalmış ve bir türlü dolmuyordu. Sarhoş gibi sendeleyerek, yalpalayarak yürüyor, soluk almaya çalışıyordu. Gözlerinin önünde siyah benekcikler uçuşmaktaydı. Beyninin bir yanı bayılmak üzere olduğunu biliyordu. Bir ayağı diğerine takıldı, sendeledi, az kalsın düşüyordu. Kendini zorlayarak dengesini buldu.

Düşersem ölürüm. Bir daha ayağa kalkamam.

Onu seyrediyorlardı. Kalabalık onu izliyordu. Alkışların ve «Yaşa»ların yerini âdeta seksi bir mırıltı almıştı. Hepsi de Garraty'nin düşmesini bekliyorlardı.

Ama o yürümesini sürdürdü. Dikkatini sadece bir ayağını diğerinin önüne koymaya vermişti. Seyircilere sessizce, biraz daha yaşayacağım, dedi. Yaşayacağım. Biraz daha yaşayacağım.

Ayaklarını tempoyla kaldırıp indiriyordu. Her şey silinmişti. Jan bile. Sıcağın da, Collie Parker'in de, hatta Şaşkaloz D'Alessio'nun bile farkında değildi. Ayaklarının zonkladığının ve dizlerinin arkasındaki kasların donmuş gibi olduklarının da. O düşünce kafasında davul sesi gibi yankılanıyordu. Biraz daha

yaşayacağım. Biraz daha yaşayacağım.

Silah sesleri onu kendine getirdi.

Kalabalık sessizleşti. Biri bir çığlık attı. Garraty, işte artık ölümün nasıl bir şey olduğunu biliyorsun, diye düşündü. İnsan silah sesini duyacak kadar yaşıyor. Çığlığını duyacak kadar da.

Ama sonra ayağı küçük bir taşa çarptı ve canı yandı. O zaman ölmemiş olduğunu anladı. Vurulan Frank Morgan adlı güleryüzlü, iyi bir çocuktu. 64 numara. Şimdi Frank Morgan'ın ölüsünü sürükleyerek yoldan çıkarıyorlardı. Saplarından biri kulağına takılıp kalmış olan gözlüğü yerde sürükleniyor, zıplıyordu. Sol cam kırılmıştı.

Garraty şaşkın şaşkın, «Ben ölmedim,» dedi. Şok, onu sıcak mavi bir dalga gibi sarstı. Neredeyse yine bacaklarının gücü kesiliverecekti.

McVries, «Evet, ölmedin,» diye homurdandı. «Ama ölmen gerekirdi.»

Olson, «Onu kurtardın,» dedi. Sözleri bir lanetlemeden farksızdı. «Bunu neden yaptın? Bunu neden yaptın?» Boş boş bakan gözleri kapı tokmakları kadar parlaktı. «Mümkün olsaydı seni öldürürdüm. Sen öleceksin, McVries! Bak görürsün. Tanrı, bu yaptığın yüzünden seni cezalandıracak!» Sesi hafif ve ifadesizdi. Garraty'nin burnuna Olson'un kefeninin kokusu gelir gibi oldu. Elleriyle ağzını kapatarak inledi. Aslında hepsi de kefen kokuyorlardı.

McVries, Olson'a sakin sakin baktı. «Canın cehenneme. Ben borçlarımı öderim.» Garraty'e döndü. «Artık ödeştik, ahbap. Bu son. Tamam mı?» Acele etmeden uzaklaştı. Çok geçmeden yirmi metre ötedeki renkli gömlekli yürüyüşçülerden biri halini aldı.

Garraty ağır ağır soluk almaya başlamıştı. McVries'in hayatını kurtardığını düşünüyordu.

Hank Olson garip, âdeta doğaüstü bir güvenle, «Tanrı onu cezalandıracak,» diye açıkladı. «Tanrı onu çarpacak.»

Hava gitgide daha sıcaklaştı. Yürüyüşçülerin arasında basit tartışmalar çıkmaya başladı. Yolun iki yanı hâlâ kalabalıktı.

Garraty, McVries'e teşekkür etmek istiyordu ama onun bundan hoşlanacağından pek de emin değildi. McVries ilerideydi. Barkovitch'in arkasında yürüyordu. Ve gözlerini onun ensesine dikmişti.

Saat dokuz buçuk oldu. Sonra dakikalar ilerledi. Sanki kalabalık sıcağı daha yoğunlaştırıyordu. Garraty gömleğinin kemer tokasının hemen yukarısındaki düğmesini açtı.

Bir yokuşu tırmandılar. Tahta köprüyü aşarlarken Garraty ileride yine bir koru olduğunu gördü. Serin bir rüzgâr terli cildini okşuyor ve ürpermesine neden oluyordu. Scramm üç defa şiddetle aksırdı.

Öfkeyle, «Üşümeye başladım,» diye açıkladı.

Pearson, «Bu rüzgâr seni bitkinleştirecek,» dedi. «Berbat bir şey bu.»

Scramm, «O halde ben de daha fazla çabalarım,» diye cevap verdi.

Pearson, «Sen çelikten yaratılmışsın,» diyerek başını salladı. «Nezlem olsaydı yatıp ölürdüm. Anlayacağın enerjim tükendi.»

Barkovitch önden seslendi. «Şimdiden yatıp zıbarsana! Böylece enerjini saklamış olursun.»

McVries hemen, «Sesini kes ve yürü, katil,» dedi.

Barkovitch dönerek ona baktı. «Neden ensemden inmiyorsun, McVries. Git başka tarafta yürü.»

«Bu yol kimsenin malı değil. Ben de istediğim yerden yürürüm.»

Barkovitch öksürerek yere tükürdü. Ve McVries konusunu da kafasından attı.

Garraty yiyecek kutulardan birini açtı. Krakerin üzerine krem peynir koyarak yemeye başladı. İlk lokmayı çiğnerken karnı bir kurt gibi gurluyordu. Her şeyi çabucak yutuvermemek için kendiyle savaşıyordu. Rozbif ezmesini ağzına sıkarak yuttu. Üzerine su içti. Ve kendini zorlayarak yemeği burada sona erdirdi.

Kalabalık kaybolmuştu artık. Garraty'e herkes onunla mahsus ilgilenmiyormuş gibi geliyordu. O yüzden yavaş yavaş geride kaldı. O üç ihtarı unutmamıştı. Sonunda Stebbins'in hizasına geldi. Delikanlının mor pantolonu toz içinde kalmış, gömleğinin koltukaltları terden kara kara lekelenmişti. Stebbins ne olursa olsun, bir Süpermen değildi. Bir an ince yüzünde soru sorarmış gibi bir ifadeyle Garraty'e baktı. Sonra da gözlerini tekrar yere dikti. Boynundaki omurlar çok çıkıktı.

Garry çekine çekine, «Neden başka kimse yok?» diye sordu. «Seyirci yani.» Bir an Stebbins'in cevap vermeyeceğini sandı.

Ama sonra başını kaldırarak alnına düşen saçları geriye itti. «Etraf yine kalabalıklaşacak. Biraz bekle. Sana bakmak için damlara doluşacaklar.»

«Ama biri bu yürüyüş yüzünden herkesin bahse girdiğini söyledi. Milyarlarca dolar dönüyormuş bu işte. O yüzden de bütün yol boyunca sürüyle insan olması gerekmez miydi? Sonra televizyonda gösterilmesi de...»

«Bu pek hoşlarına gitmiyor.»

«Neden?»

«Neden bana soruyorsun?»

Garraty öfkelendi. «Çünkü sen bunları biliyorsun.»

«Nereden biliyorsun?»

Garraty, «Bazen bana Alis Harikalar Diyarı'ndaki tırtılı hatırlatıyorsun.» dedi. «Hiç doğru dürüst konuşmaz mısın?»

«Kalabalık sana yolun iki yanından durmadan bağırsaydı ne kadar dayanabilirdin? Bir süre sonra onların vücut kokuları seni çıldırtmaya yeterdi. Bu yılbaşı gecesi Times Alanından geçmeye benzerdi. Ama dört yüz elli kilometrelik bir alandan.»

«Ama onların yürüyüşü seyretmelerine izin veriliyor değil mi? Biri bana Oldtown'dan itibaren kalabalıkların birbirine karışarak tek bir güruha dönüştüğünü söyledi.»

Stebbins sanki gizlediği bir şey varmış gibi hafifçe gülümsedi. «Zaten ben Alis Harikalar Diyarı'ndaki tırtıl değilim. Daha çok o romandaki beyaz tavşana benziyorum. Öyle değil mi? Ancak altın saatimi evde unuttum ve kimse beni çaya çağırmadı. Daha doğrusu ben öyle biliyorum. Yarışı kazandığım zaman belki ödül olarak bunu isterim. Bana ne istediğimi sorduklarında, 'Ah, derim.' Beni eve çaya çağırmalarını istiyorum.'»

«Kahretsin!»

Stebbins'in gülümsemesi biraz yayıldı ama yüzünde yine de neşeli bir ifade yoktu. «Evet. Oldtown'dan itibaren yasak kalkıyor. O sırada artık kimse vücut kokusunu düşünecek halde olmuyor. Augusta televizyonu da yarışı devamlı izliyor. Ne de olsa Uzun Yürüyüş milli bir eğlencemiz.»

«O halde neden burada kimse yok?»

Stebbins, «Erken,» dedi. «Daha erken.»

İlerideki dönemeçte yine silah sesleri etrafta yankılandı. Bir sülün ürkerek çalıların arasından havalandı, Garraty'le Stebbins virajı döndüler. Ceset torbaya konulup fermuar kapatılmıştı bile. Garraty öldürülenin kim olduğunu anlayamadı.

Stebbins, «İnsan bir noktaya geliyor,» diye açıkladı. «O zaman kalabalığın önemi kalmıyor. Bir kamçılayıcı ya da engel olarak. O güruhtan iyice uzaklaşıyorsun.»

«Anlıyorum,» Garraty'nin çekingenliği tutmuştu.

«Anlasaydın demin geride sinir krizi geçirmezdin. Arkadaşının hayatını kurtarmasına da gerek kalmazdı. Ama anlayacaksın.»

«İnsan kalabalıktan ne kadar uzaklaşıyor acaba?»

«Şimdi ne kadar uzaksın?»

«Bilmem.»

«Bunu da anlaman gerekiyor. Garraty'nin ruhunun el değmemiş derinliklerini araştır.»

Yürüyüş sürüyor, sıcak artıyordu. Ona doğru balkonlu kamyondaki askerlerden biri arka kapıdan içeri girdi. Tekrar ortaya çıktığı zaman elinde uzun bir sopa vardı. Balkondaki bir yuvaya yerleştirdi ve bir düğmeye bastı. Boz renkli iri bir şemsiye açılıverdi. Şimdi maden kaplı taşıtın hemen her tarafı bunun gölgesindeydi.

Biri, «Gidi aşağılık herifler!» diye haykırdı. «Ben ödül olarak sizin halkın önünde hadım edilmenizi isteyeceğim!»

Bu düşünce askerlerin ödünü pek patlatmadı. Boş gözlerle bilgisayara bakıyorlardı.

Garraty, «Herhalde böyle şeylerin acısını karılarından çıkarıyorlar,» dedi. «Yani yürüyüş sona erdiği zaman.»

«Ah, bundan eminim.» Stebbins güldü.

Garraty artık onun yanında yürümek istemiyordu. Stebbins onu endişelendiriyordu. Adımlarını sıklaştırarak onu yine yalnız bıraktı. Saat onu iki geçiyordu. Yirmi üç dakika sonra ihtarlarından biri silinebilirdi. Şimdiki halde üç ihtarla ilerliyordu. Ama bu onu önceden sandığı kadar korkutmuyordu. Hâlâ körcesine Ray Garraty adlı organizmanın ölmeyeceğine inanıyordu. Diğerleri ölebilirlerdi. Çünkü onlar yaşam filminde rol almış

figüranlardılar. Ama çok beğenilen «Ray Garraty Hikâyesi» adlı uzun filmin yıldızı ölemezdi.

Garraty farkına varmadan hızlanarak yine gruba girdi. Şimdi McVries'ın arkasındaydı. Esmer genç omzunun üzerinden ona bir göz attı. Sonra da dönerek yine Barkovitch'e baktı. Siyah gözlerinde anlaşılmayan bir ifade vardı.

Güneşten kavrulan kısa ama çok dik bir yokuşu çıktılar. Sonra küçük bir köprüyü aştılar. On beş dakika geçti. Sonra da yirmi. McVries hiçbir şey söylemiyordu. Garraty iki defa öksürdü ama sonra konuşamadı. Herhalde McVries beni kurtarmak zorunda kaldığı için öfkelendi, diye düşündü. Hatta belki de pişman oldu. Her şey o kadar boş, yersiz ve budalaca ki. İçe dokunacak kadar... Tam bunu McVries'a söyleyeceği sırada o döndü.

«Her şey yolunda mı?» McVries'ın sesini duyan Barkovitch irkildi. Esmer genç homurdandı. «Seninle konuşmuyorum, katil. Artık senin için hiçbir şey yolunda olamayacak.»

Barkovitch'in dudakları gerilerek dişleri ortaya çıktı. «Canın cehenneme!»

Garraty, «Galiba senin başına dert açtım,» dedi.

«Sana ödeştiğimizi söyledim.» McVries kelimelere basa basa konuşmuştu. «Bir daha böyle bir şey yapacak değilim. Bunu bilmeni istiyorum!»

Biri, «Canımı yakmayın!» diye bir çığlık attı. «Lütfen canımı yakmayın!»

Kareli ceketini beline bağlamış olan kızıl saçlı bir gençti bu Yolun ortasında durmuş ağlıyordu. Bu yüzden ilk ihtarı aldı. Delikanlı kamyona doğru koştu. Gözyaşları ter ve toza bulanmış yüzünde izler bırakıyordu. Kızıl saçları güneşte alev gibi ışıldıyordu. «Lütfen... Yapamayacağım... Annem... Yapamayacağım... Yapamam... İmkânsız... Ayaklarım...» Taşıtın yanına tırmanmaya çalışıyordu. Askerlerden biri tüfeğin dipçiğiyle ellerine vurdu. Çocuk haykırarak yere yığıldı.

Yine bir çığlık attı. Camları kıracak kadar tiz bir çığlıktı bu. Delikanlı, «Ayaklarımmm!» diye haykırıyordu.

Garraty, «Tanrım...» diye homurdandı. «Neden susmuyor?» Çığlıklar birbirini izliyordu.

McVries ciddi ciddi. «Susabileceğini sanmıyorum,» dedi.

«Kamyonun arka tekerlekleri ayaklarının üzerinden geçti.»

Garraty baktı midesi ağzına geldi. Kızıl saçlı çocuk boşuna, «Ayaklarım,» diye haykırmıyordu. Kopmuştu ayakları.

«Uyarı! İhtar 38!»

Garraty'nin arkasından biri usulca, «Eve gitmek istiyorum,» diye fısıldadı. «Ah, Tanrım, eve gitmeyi öyle istiyorum ki.»

Bir dakika sonra kızıl saçlı çocuğu vurdular.

Garraty hızlı hızlı konuşmaya başladı. «Freeport'taki sevgilimi göreceğim,» dedi. «Artık ihtar almayacağım. Sevgilimi öpeceğim. Tanrım, onu özledim. Ah, sevgili Tanrım, çocuğun bacaklarını gördün mü? Ona hâlâ ihtar veriyorlardı, Pete. Sanki çocuk kalkıp yürüyecekmiş gibi...

Barkovitch zenci taklidi yaptı. «Biri daha Gümüş kente gitti. Ulu Tanrım! Ulu Tanrım!»

McVries dalgın dalgın, «Kes sesini katil,» diye mırıldandı. «O kız güzel mi, Ray? Sevgilin yani?»

«Çok güzel. Ona aşığım.»

McVries gülümsedi. «Onunla evlenecek misin?»

«Evet, onunla Bay ve Bayan Normal olacağız.» Garraty çabuk çabuk, anlamsız konuşuyordu. «Dört çocuk, bir fino. Bacakları... Bacakları yoktu... Onu çiğnediler. Bir insanı çiğneyemezler. Kurallarda bu yok. Biri bunu haber vermeli. Biri...»

«İki kızınız, iki de oğlunuz mu olacak?»

«Evet, evet. Sevgilim çok güzel. Keşke ben...»

«İlk oğlunuzu 'Ray Junior 'diye çağıracaksınız tabii. Köpeğin de üzerinde adı yazılı bir kabı olacak. Öyle değil mi?»

Garraty yumruklardan sersemlemiş bir boksör gibi başını kaldırdı. «Benimle alay mı ediyorsun?»

Barkovitch bağırdı. «Hayır. Seni rezil ediyor, oğlum. Ve bunu sakın unutma. Ama merak etme, senin adına onun mezarının üzerinde dans edeceğim.» Gıdaklar gibi güldü.

McVries, «Kes sesini, katil,» dedi. «Seninle alay ettiğim yok, Ray. Haydi gel. Şu katilden uzaklaşalım.»

Barkovitch arkalarından, «Canınız cehenneme!» diye bağırdı.

«O kız da seni seviyor mu? Yani sevgilin Jan?»

Garraty, «Evet,» dedi. «Öyle sanıyorum.»

McVries başını ağır ağır salladı. «Bütün o romantik zırva-

lar... Biliyor musun, onlar doğru... Hiç olmazsa bazı kimseler için. Kısa sürelerle. Benim için de öyle oldu. Ben de senin gibi duygular hissettim.» Garraty'e baktı. «Hâlâ nasıl yaralandığımı öğrenmek istiyor musun?»

Garraty, «Evet,» dedi.

«Neden?» McVries, Garraty'e baktı ama sanki kendi kendini inceliyordu.

Garraty, «Sana yardım etmek istiyorum,» diye cevap verdi.

McVries başını eğerek sol ayağına baktı. «Acıyor. Artık başparmaklarımı fazla oynatamıyorum. Boynum kaskatı. Ve böbreklerim sancıyor. Sevgilim sonunda çok kötü çıktı. Eskiden insanlar Yabancılar Lejyonuna girerlermiş. Ben de bu Uzun Yürüyüş pisliğine o yüzden bulaştım. Ünlü rock and roll şarkıcısının dediği gibi, 'Ona kalbimi verdim. Kız da bu kalbi parça parça etti. Boşver, ahbap.'»

Garraty bir şey söylemedi. Saat on buçuktu. Ve Freeport hâlâ uzaklardaydı.

McVries ekledi. «Adı Priscilla'ydı. Aşk yüzünden kıvrandığını mı sanıyorsun? Ben senden daha berbat haldeydim. Çok romantiktim. Priscilla'nın parmak uçlarını bile öperdim. Evin arka tarafında rüzgâr uygunken ona Keats'in şiirlerini okurdum. Babasının inekleri vardı. Ve gübre kokusu Keats'ın şiirlerine pek uymazdı. Belki rüzgâr ters taraftan estiği zaman ona Swinburne'ün şiirlerini okumam gerekirdi.» Bir kahkaha attı.

Garraty, «Duyguların konusunda yalan söylüyorsun,» dedi. «Hile yapıyorsun.»

«Asıl hile yapan sensin, Ray. Ama bu önemli değil. Sen sadece o 'Büyük Aşk'ı hatırlıyorsun. Tatsız anları değil.»

«Sen kendince hile yap, ben de kendimce.» Garraty aşkından emindi. Bu bakımdan utanç da duymuyordu. Onu endişelendiren bu yürüyüştü. Aşkla ilgili bu acayip lafları değil.

McVries onun kafasından geçenleri anlamış gibi, «Ama bunun hikâyeyle ilgisi yok,» dedi. «Şu yara... Geçen yaz oldu bu. Priscilla da, ben de evden ayrılmak, babalarımızla annelerimizden uzaklaşmak istiyorduk. Gübre kokusundan uzaklaşmak da. Böylece o Büyük Aşk iyice gelişecekti. Ailelerimiz biraz kızdılar ama Pris'le ayrı ayrı yerlerde oturacaktık. Yazın çalışmak için güzel işler de bulmuştuk. New Jersey'de bir pijama atölyesinde ça-

lışacaktık. Newark güzel bir kentti. Günün her saatinde burnuna New Jersey'deki gübrenin kokusu gelirdi. Ben iki gençle birlikte oturuyordum. Pris de üç kızla. Pijama fabrikası hiç de filmlerdekiler gibi değildi, Ray. İçerisi kumaş kokuyordu ve ustabaşı köpeğin tekiydi. Öğle tatillerinde çengellerle kumaş çuvallarının altındaki fareleri yakalamaya çalışıyorduk. Ama ben bütün bunlara aldırmıyorum. Çünkü âşıktım. Aşktı bu. Anlıyor musun? Aşk.» Tozlara tükürdü. «Pris birinci kattaydı. Pijama yapılan bir atölyeyi dolaşmaktan başka yapacak işleri olmayan budala turistleri hayran etmek için hazırlanmış göstermelik bir kattı bu. Pris'in bulunduğu katta durum daha iyiydi. Pastel rengi duvarlar, güzel modern makineler, havalandırma sistemi vardı. Pris sabah yediden öğleden sonra üçe kadar düğme dikiyordu. Bir düşün! Ülkede bütün erkekler düğmelerini Pris'in diktiği pijamaları giyiyorlardı. Bu en soğuk kalbi bile ısıtacak bir düşünceydi... Ben beşinci kattaydım. İplikleri bodrumda boyuyor, sonra sıcak havalı borularla yukarıya yolluyorlardı. İplikler hazır olduğu zaman zil çalıyordu. Ben de kapağı açıp gökkuşağı rengindeki iplikleri yabayla büyük çuvallara dolduruyor, sonra onları ayırıcılara yolluyordum. Onlar iplikleri ayırıyorlardı. Sonra da kumaşlar dokunuyordu.»

Garraty hatırlattı. «O yara izi.»

«Konudan uzaklaşıyorum değil mi?» Tepeye tırmanırlarken McVries alnını silerek gömleğinin düğmelerini açtı. «Başlangıçta çok sevinçli ve mutluydum. Ama Priscilla gitgide benden uzaklaşıyordu. Bunu hissediyor ama ona olan sevgimi anlatamıyordum. Burnuma her zaman o gübre kokusu geliyordu. Fabrikadakiler de benden memnun değillerdi. Çünkü parça başına ücret alıyorduk. Ve ben usta bir çuvalcı değildim. Bu yüzden herkesin işini ağırlaştırıyordum. Boya bölümündeki Harlan sıcak havalı boruyu tıkadığım için iş yapamıyordu. Ayırıcı Ralph ise ona yeteri kadar iplik göndermediğimden şikâyetçiydi. Durumum hiç hoş değildi. Çocuklar da hoş olmaması için ellerinden geleni yapıyorlardı. Anlıyor musun?»

«Evet.» Garraty eliyle boynunu sildi. Sonra da avucunu pantolonuna kuruladı. Kara bir leke kaldı.

«O sırada Priscilla aşağıda, düğme bölümünde çalışıp duruyordu. Bazı geceler kız arkadaşlarından söz ediyordu. Konu hep

aynıydı. Onların kazandıkları paralar. Ve daha da önemlisi kendi kazancı. Pris gerçekten iyi para kazanıyordu. Ben de böylece evlenmek istediğin kızla rekabet etmenin ne hoş bir şey olduğunu öğrendim. Bir süre sonra Pris'le yatmaktan vazgeçtim. Motele verecek param yoktu. Bizim apartman her akşam bira içen çocuklarla doluyordu. Pris'in dairesinde de her zaman birileri oluyordu. Daha doğrusu o öyle söylüyordu. Bu yüzden arabanın arkasında sevişiyorduk. Pris'in buna giderek kızmaya başladığını anlıyordum. Bunu bildiğim için Pris'e evlenmemizi söyledim. Pris kem küm etti. Kaçamağa sapmaya çalıştı. Ama ben onu zorladım, 'Ya evet ya hayır.'»

«Ve, 'Hayır,' dedi öyle mi?»

«Tabii 'Hayır,' dedi. 'Pete evlenecek paramız yok. Annem ne der? Beklemek zorundayız. Pete.' Ama asıl neden paraydı. Onun düğme dikerek kazandığı para.»

«O zaman evlenme teklif ederek ona haksızlık etmişsin.»

McVries öfkeyle, «Tabii haksızlık ettim!» dedi. «Bunu biliyordum. Ama Pris'in kendini açgözlü ve bencil bir dişi köpek gibi hissetmesini istiyordum. Çünkü o kendimi başarısız bir insan gibi hissetmeme neden oluyordu.» McVries elini usulca yarasına götürdü. «Ama bunu yapmasına hiç gerek yoktu. Çünkü ben gerçekten başarısız bir gençtim.»

Geride tüfekler gümbürdedi.

McVries, «Olson mu?» diye sordu.

«Hayır. O hâlâ arkada.»

«Ya...»

Garraty yine hatırlattı. «Yara izi.»

«Neden bu konuyu kapatmıyorsun?»

«Çünkü hayatımı kurtardın.»

«Ahmak sen de!»

«Yara...»

McVries uzun bir sessizlikten sonra, «Bir gün kavga çıktı,» «Şu ayırıcı Ralph'la benim aramda. İki gözümü birden çürüttü. Ve, 'Defolup gitmezsen, kollarını da kırarım,' dedi. O gece Pris'e işi bırakacağımı söyledim. Zaten ne halde olduğumu görüyordu. Ne demek istediğimi anladı. 'Herhalde en iyisi bu,' diye mırıldandı. Ona eve döneceğimi açıklayarak benimle birlikte gelmesini istedim. 'Gelemem,' dedi. 'Sen o lanet olasıca düğmelerin esiri-

sin,' diye bağırdım. 'Keşke seninle hiç karşılaşmasaydım.' İçim zehir doluydu, Garraty. Pris'e banka cüzdanından daha ilerisini göremeyen duygusuz bir sersem olduğunu söyledim. Haksız davranıyordum ama... sözlerimde gerçek payı da vardı sanırım. Yeteri kadar. Pris'in dairesindeydik. Oraya ilk kez gidiyordum. Bütün arkadaşları sinemaya gitmişlerdi. Pris'le sevişmeye kalkıştım, o da bir mektup açacağıyla yüzümü kesti. Sanki onun ırzına geçmeye çalışıyormuşum gibi. Sanki ona mikroplu bir hastalık bulaştıracakmışım gibi. Anlıyorsun değil mi, Ray?»

Garraty başını salladı. «Evet, anlıyorum.»

İleride yolun kenarına üzerinde «WHGH Haber Arabası» yazılı bir kamyonet çekilmişti. Grup yaklaşırken parlak elbiseli, kabak kafalı bir adam büyük bir film kamerasıyla onları çekmeye başladı. Pearson, Abraham ve Jensen aynı anda sol ellerini kasıklarına götürdüler. Sağ elleriyle de nanik yaptılar. Bu meydan okuma hareketini aynı anda yapmışlardı. Sıraya dizilmiş dansözler gibi. Garraty şaşırdı.

McVries konuşmasını sürdürüyordu. «Ağladım. Bir bebek gibi ağladım. Dizüstü çökerek Pris'i eteğinden yakaladım. Ona beni affetmesi için yalvardım. O sırada kanlarım yere akıyordu. Aslında tiksinti verici bir sahneydi bu. Priscilla öğürerek banyoya koştu ve kustu. Kusma sesini duydum. Geri geldiği zaman yüzüme bastırmam için bir havlu getirmişti. Bana, 'Seni bir daha görmek istemiyorum,' dedi. Ağlıyordu. 'Bana bunu neden yaptın, Pete? Niçin beni böylesine yaraladın? Buna hiç hakkın yok.' Ben yere çökmüştüm, Ray. Yüzüm yarılmıştı. Ve kız bana onu neden yaraladığımı soruyordu.»

«Anlıyorum...»

«Havluyu yüzüme bastırarak oradan ayrıldım. On iki dikiş attılar suratıma. İşte bu şahane yara izinin hikâyesi. Memnun oldun mu?»

«Kızı ondan sonra bir daha gördün mü?»

McVries, «Hayır,» dedi. «Görmek de istemiyorum. Artık o bana çok uzaklardaymış ve küçücük bir şeymiş gibi geliyor. Pris yaşamımın şu süresinde ufuktaki bir nokta gibi bir şey. Aslında o geri zekâlının tekiydi, Ray. Bir garipliği vardı... Belki de annesinin yüzünden... Annesi ayyaştı. Priscilla'nın aklı fikri paradaydı. Pinti mi pintiydi. İnsan uzaktan baktığı zaman her ci-

sim gerçek boyutunu alır, derler. Dün sabah Pris benim için hâlâ önemliydi. Ama şimdiyse bir hiç. Sana anlattığım bu hikâye... bunun bana acı vereceğini sanıyordum. Ama hiç de öyle olmadı. Ayrıca o pis olayın şimdi burada bulunmamla bir ilgisi olduğunu da sanmıyorum. O sırada bu uygun bir mazeretti.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Sen neden buradasın, Garraty?»

«Bilmiyorum.» Delikanlı kurgulu bir bebek gibi konuşmuştu.

McVries, «Bilmiyor musun?» dedi. «Ölüyorsun ama bunun nedenini bilmiyorsun, öyle mi?»

«Öldükten sonra bunun önemi kalmaz ki.»

McVries, «Evet, belki,» diye mırıldandı. «Ama bilmen gereken bir tek şey var, Ray. Böylece olay tümüyle anlamsız olmaktan çıkar.»

«Neymiş o?»

«Sana kazık attılar. Bunu gerçekten bilmiyor muydun, Ray? Gerçekten bilmiyor muydun?»

Garraty saat birde yine durumu gözden geçirdi. Yüz yetmiş kilometre yürümüşlerdi. Yaklaşık doksan dakikadan beri kimse ihtar almamıştı. Yürüyor, kalabalığın alkışlarını dalgınlıkla dinliyor ve kilometrelerce uzanan çam korularına bakıyorlardı. Garraty'nin iki bacağı da zonkluyor, ayakları sızlıyordu. Şimdi buna sol baldırındaki sancı da katılmıştı.

Sonra öğleye doğru, sıcaklık en yüksek noktasına erişirken, silah sesleri yine etrafta yankılanmaya başladı, 92 numaralı Tressler adlı bir genç başına güneş geçtiği için yerde baygın yatarken vuruldu. Başka biri de kriz geçirdi. Dilini yutarak yolda sürünürken öldürüldü. 1 numaralı Aaronson'un iki ayağına kramp girdi ve beyaz çizginin üzerinde bir heykel gibi dururken kurşunu yedi. Bire beş kala Garraty'nin tanımadığı bir genç güneş çarpması yüzünden saçmalamaya başladı.

Garraty tüfeklerin çevrildiği titreyen, mırıldanan çocuğun yanından geçti. Biraz sonra ölecek olan bitkin delikanlının saçlarında ter damlalarının ışıldadığını gördü. Acaba artık çıkıp gidemez miyim? diye düşündü.

Tüfekler gümbürdedi. Bir çadırın yetersiz gölgesinde oturan liseli çocuklar kısaca alkışladılar.

Baker aksi aksi, «Şu Binbaşı da artık gelse,» diye söylendi. «Binbaşıyı görmek istiyorum.»

Abraham dalgın dalgın, «Ne?» dedi. Son birkaç saat içinde iyice zayıflamış, gözleri çukura bakmıştı. Uzayan sakalları yüzünden suratında mavimsi gölgeler varmış gibi duruyordu.

Baker, «Onun üzerine işeyeceğim,» diye açıkladı.

Garraty söze karıştı. «Gevşe biraz. Sadece gevşe.» Aldığı üç ihtar da silinmişti artık.

Baker homurdandı. «Sen gevşe. Bak bakalım eline bir şey geçecek mi?»

«Binbaşıdan nefret etmeye hiç hakkın yok. O seni zorlamadı ki.»

«Zorlamak mı? ZORLAMAK MI? Herif beni ÖLDÜRÜYOR! Hepsi bu!»

«Yine de...»

Baker sert sert, «Kes sesini,» dedi. Garraty de sustu. Ensesini ovuşturarak beyazımsı mavi gökyüzüne baktı. Sonra o gün aldığı üçüncü matarayı başına dikti.

«Affedersin. Bağırmak istemedim. Ayaklarım...»

Garraty, «Biliyorum,» dedi.

Baker ekledi. «Hepimiz bu hale girmeye başlıyoruz. Bazen en kötüsünün bu olduğunu düşünüyorum.»

Garraty gözlerini yumdu. Çok uykusu vardı.

Onunla Baker'in arasında yürüyen Pearson, «Ne yapmak istiyorum, biliyor musunuz?» diye sordu.

Garraty, «Binbaşının üzerine işemeyi,» dedi. «Herkes bunu istiyor. Adam tekrar geldiği zaman üzerine saldırıp onu yere deviririz. Sonra da fermuarları açarız...»

«Benim yapmak istediğim bu değil.» Pearson sızmak üzere olan bir sarhoş gibi yürüyordu. «Bunun Binbaşıyla bir ilgisi yok. Erişeceğimiz ilk tarlada yatıp gözlerimi yummak istiyorum. Buğdayların arasında...»

Garraty, «Maine'de buğday üretilmez,» diye açıkladı. «Hayvanlar için ot yetiştirirler.»

«Ben de otların arasında yatarım, o halde. Bir şiir yazarım. Uyurken.»

Garraty yeni yiyecek kemerinde bir şeyler aradı. Ama geride sadece tuzlu bisküviler kalmıştı. Onları yiyerek, üzerine su içti. «Kendimi kevgire benzetiyorum. Su içiyorum, bu iki dakika sonra gözeneklerimden fışkırıyor.»

Bir delikanlı biçimsizce yere yığılırken yine tüfekler patladı.

Scramm onlara katıldı. «Kırk beş. Bu gidişle Portland'a varamayacağız sanırım.»

«Sesin pek iyi çıkmıyor.» Pearson'un sesinde dikkatli bir iyimserlik olduğu söylenebilirdi.

Scramm neşeyle, «Neyseki bünyem sağlamdır,» dedi. «Şu ara ateşim var sanırım.»

Abraham, «Tanrım!» diye bağırdı. «Yürüyüşe nasıl devam edebiliyorsun?» Sesinde âdeta dinsel bir korku vardı.

Scramm, «Ben mi?» dedi. «Neden benden söz ediyorsun? Ona bak! Asıl o yürümeyi nasıl başarıyor? İşte ben bunu öğrenmek istiyorum.» Başparmağıyla Olson'u işaret ediyordu.

Olson iki saatten beri konuşmuyordu. Yeni matarasına da dokunmamıştı. Diğerleri hemen hemen hiç boşalmamış olan yiyecek kemerine aç aç bakıyorlardı zaman zaman. Cama benzeyen koyu renk gözlerini ileride bir noktaya dikmişti. Sakalı çıkmıştı, suratı şimdi hasta bir akbabanınkine benziyordu. Arkası kıvır kıvır olan, alnına da düşen saçları nedense ona bir hortlak havası veriyordu. Dudakları su toplamış ve kurumuştu. Dışarı sarkmış dili artık sağlıklı pembe değildi. Yolun tozları yapışmış, kirli gri renge dönüşmüştü.

Garraty, o noktaya vardı, diye düşündü. Bu kesin. Stebbins'in dayandığımız takdirde hepimizin ulaşacağını söylediği o derindeki yere. Olson şimdi, ruhunun derinliklerinde o karanlık yerde saklanıyor... Sonra yumuşak bir sesle, «Olson,» dedi.

Delikanlı cevap vermedi. Ayaklarından başka hiçbir yeri kımıldamıyordu.

Pearson sinirli sinirli, «Hiç olmazsa dilini içeri çekse,» diye fısıldadı.

Yürüyüş devam etti.

Korular sona erdi. Şimdi açıklık bir yerden geçiyorlardı. Yolun iki yanındaki halk onları alkışlıyordu. Üzerinde «Garraty» yazılı levha sayısı yine artmıştı.

Garraty artık, «Keşke burada olsaydım,» diyecek halde bile

değildi. Geriye bakıp düşünemeyecek kadar yorgun ve uyuşmuştu. Olan olmuştu artık. Ve yeryüzünde hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Sadece zaman zaman McVries'in sözlerini düşünüyordu. Hepsine de kazık atıldığını. Kandırıldıklarını. Sonra inatla, kendi kendine, bu doğru olamaz, diyordu. İçimizden biri dolandırılmadı. İçimizden biri diğerlerine kazık atacak... Öyle değil mi?

Garraty dudaklarını yalayarak biraz su içti.

Küçük yeşil bir levhanın önünden geçtiler. Maine kavşağına altmış altı kilometre kaldığı açıklanıyordu.

Garraty kendi kendine konuşur gibi, «Tanrım,» dedi. «Oldtown'a altmış altı kilometre ötede.»

Kimse cevap vermedi.

Birdenbire seyircilerin arasından bir kadın çığlıklar atmaya başladı. İri yarı, kırmızı yüzlü bir kadındı. Onu tutmaya çalışan polislerle boğuşuyordu.

Garraty, onu tanıyorum, diye düşündü. Tanımıyor muyum? Mavi eşarp. O zorbaca bakışlar... Hatta eteği sarkmış lacivert elbise. Hepsi tanıdıktı bunların. Kadın onu tutmaya çalışan polislerden birinin yüzünde kanlı tırnak izleri bırakmıştı.

Garraty onun üç metre kadar yakınından geçti. O zaman onu nerede gördüğünü de hatırladı, tabii ya! Percy'nin annesi. Koruya kaçmaya çalışan ve onun yerine kendini öbür dünyada bulan Percy'nin.

Kadın, «Oğlumu isterim!» diye bağırıyordu. «Oğlumu isterim!»

Kalabalık tarafsızca onu alkışlıyordu. Gerideki küçük bir çocuk kadının bacağına tükürerek kaçtı.

Garraty kendi kendine, Jan, dedi. Sana geliyorum. Diğer şeyi boşver. Sana doğru yürüyorum ben. Yemin ederim. Ama McVries haklıydı. Jan onun yürüyüşe katılmasını istememiş, ağlamıştı. Fikrini değiştirmesi için yalvarmıştı ona, «Bekleyebiliriz,» demişti. «Ray, lütfen. Seni kaybetmek istemiyorum. Lütfen aptallık etme. Uzun Yürüyüş bir katliamdan başka bir şey değil. Sen ne yaptığının farkında değilsin. Lütfen yapma, Ray. Seni seviyorum.»

Garraty şimdi yoldan inerken, eh, diye düşünüyordu. Jan haklıydı. Ben gerçekten ne yaptığımı bilmiyordum. Ama bunu

şimdi de anlamış değilim. İşin en kötü yanı da bu...

«Garraty?»

Delikanlı irkilerek başını kaldırdı. Yine yarı uykuya dalmıştı. McVries şimdi yanında yürüyordu.

«Kendini nasıl hissediyorsun?»

Garraty ihtiyatla, «Nasıl mı hissediyorum?» diye tekrarladı. «İyi sanırım.»

«Barkovitch sarsılmaya başladı.» McVries'in sesinde sakin bir sevinç vardı. «Bundan eminim. Kendi kendine konuşuyor. Ve topallıyor.»

Garraty, «Sen de öyle,» diye hatırlattı. «Pearson da. Ben de.»

«Benim sadece ayaklarım sızlıyor. Ama Barkovitch ayağını ovuşturup duruyor. Galiba bir lifi gerildi.»

«Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun? Niçin Collie Parker'e veya Olson'a böylesine kızmıyorsun? Ya da hepimize?»

«Çünkü Barkovitch ne yaptığını biliyor.»

«Yani kazanmak için oynuyor, öyle mi?»

«Sen benim ne demek istediğimi bilmiyorsun, Ray.»

Garraty, «Acaba sen biliyor musun?» dedi. «Evet, Barkovitch aşağılık köpeğin biri. Belki bu yarışı ancak öyle biri kazanabilir.»

«Yani iyi insanlar sonuncu mu gelirler?»

«Kahretsin! Ne bileyim ben?»

Tek sınıflı bir okulun önünden geçerlerken, bahçeye toplanmış olan çocuklardan biri, «Garraty!» diye bağırdı. Karışık saçlı küçük bir erkek çocuğuydu, zıp zıp zıplıyordu. Garraty ona isteksizce el salladı.

Pearson onların yanına geldi. «Düşündüm de...»

McVries, «Gücünü harcama,» dedi.

«Tatsız, oğlum. Tatsız bir espri bu.»

Garraty, «Ne düşündün?» diye sordu.

«Yarışta ikinci gelecek gencin durumunun ne kadar kötü olacağını.»

McVries meraklandı. «Neden kötü olsun?»

«Ah...» Pearson gözlerini ovuşturdu. «Herkesi geçecek, herkesi! Bir tek kişi dışında yani. Bence ikinciye de bir ödül verilmesi gerekir.»

McVries, «Nasıl bir ödül?» dedi.

«Bilmem...»

Garraty, «Canına ne dersiniz?» diye önerdi.

«Kim bu ödül için yarışa katılır?»

«Belki yürüyüş başlamadan önce kimse bunu önemsemez. Ama ben şu anda buna razıyım. Ödül bana vız gelir. Her istediğimi verecekleri vaadi de. Ya sen?»

Pearson uzun bir süre düşündü. «Buna bir anlam veremiyorum.» Özür dilermiş gibi konuşmuştu.

Garraty, «Sen ona anlat, Pete,» dedi.

«Neyi anlatayım? O haklı. Ya bütün muzu kaparsın ya da elin boş kalır.»

«Sen çıldırmışsın.» Garraty'nin sesi kesin değildi. Çok yorulmuş, sıcaktan kavrulmuştu. Gözlerinin gerisinde bir ağrı başlamıştı. Belki de güneş çarpması böyle başlıyor, diye düşündü. Belki en iyisi de bu olur. Bilincini yarı kaybedersin. Sonra uyanıp bakarsın ki ölmüşsün.

McVries dostça bir tavırla başını salladı. «Tabii. Hepimiz çılgınız. Yoksa burada olmazdık. Bu meseleyi daha önce çözdüğümüzü sanıyordum. Biz ölmek istiyoruz, Ray. Bunu o hastalıklı kalın kafan hâlâ almıyor mu? Olson'a bir bak. Bir sopaya takılmış bir kurukafaya benziyor. Bana onun ölmek istemediğini söyleyebilir misin? Söyleyemezsin. Yarışta ikinci olmak? İçimizden birinin bile istediğini elde edemeyip aldatılması yeterince kötü.»

Pearson sonunda, «Ben o kahrolasıca psiko-tarihten anlamıyorum,» dedi. «Ama bence yürüyüşçülerden biri oyun bozanlık ederek ikinci gelmemeli.»

Garraty gülmeye başladı. «Delisin sen!»

McVries de gülüyordu. «Artık olaya benim açımdan bakmaya başlıyorsun. Biraz daha güneşte kal, beynin biraz daha haşlansın, o zaman gerçek bir inanır olup çıkacaksın.»

Yürüyüş devam etti.

Güneş etrafı kavuruyordu.

Scramm tıkalı burnuyla, «Vücudum alev alev yanıyor,» dedi. «Şimdiye kadar hiç böylesine kavrulmamıştım.» Kızarmış olan enli yüzünden terler akıyordu.

Baker, «Gömleğini giysen iyi edersin,» diye salık verdi. «Güneş batarken soğuk alabilirsin. O zaman başın gerçekten derde girer.»

Scramm inledi. «Bu kahrolasıca nezle. Yanıyorum...»

«Yağmur yağacak.» Baker bakışlarıyla gökyüzünü araştırıyordu. «Yağması gerekir.»

Collie Parker, «Kahretsin,» dedi. «Yağması şart değil ki. Hiç bu kadar berbat bir eyalet görmedim.»

Garraty, «Madem beğenmiyorsun, o halde neden çıkıp gitmiyorsun,» dedi. Sonra da aptal aptal, kıkır kıkır gülmeye başladı.

«Keş sesini!»

Garraty kendini zorlayarak azıcık su içti. Fazlasının kramp yapacağını biliyordu. Kıvranırken onu vururlardı. Kötü bir ölüm olurdu bu. Bir keresinde midesine böyle sancı girmişti. Ve bir tek deneme de yeterliydi. Başı zonkluyordu. Olson'a baktı. Zavallının dili kararmaya başlıyordu. Yüzü kirliydi. Köre benziyordu. Garraty, ben onun gibi değilim, diye düşündü. Sevgili Tanrım, Olson gibi olmak istemiyorum...

Baker sıkıntılı sıkıntılı fikrini açıkladı. «Bu sıcak bizi mahvedecek. New Hampshire'a erişemeyeceğiz bile. Bahse girerim.»

Abraham, «İki yıl önce yarış sırasında dolu yağdı,» dedi. «Yürüyüşçüler eyalet sınırını aşmayı başardılar. Hiç olmazsa dördü.»

Jensen söze karıştı. «Öyle ama sıcak farklı. Hava soğukken hızlı yürür ve ısınırsın. Hava boğucuyken yavaş yürür ve öldürülürsün. Bu durumda ne yapabilirsin ki?»

Collie Parker öfkelendi. «Adaletsizlik bu. Neden lanet olasıca yarışı İllinois'de yapmadılar? Orada topraklar dümdüzdür.»

Scramm, «Ben Maine'den hoşlanıyorum,» dedi. «Neden bu kadar küfrediyorsun, Parker?»

Parker de, «Sen burnunu neden o kadar çok siliyorsun?» diye karşılık verdi. «Çünkü ben böyle bir insanım. Bir itirazın var mı?»

Garraty saatine baktı ama onu on altı geçe durmuştu. Saati kurmayı unutmuştu. «Saati bileniniz var mı?»

«Dur bakayım.» Pearson gözlerini kısarak saatine baktı. «Popoyu altı geçiyor, Garraty.»

Herkes güldü. Garraty, «Haydi, haydi,» dedi. «Saatim durmuş.»

Pearson tekrar saatine bir göz attı. «İkiyi iki geçiyor.» Gökyüzüne baktı. «Güneşin batmasına daha çok var.»

Güneş korunun yukarısında âdeta melunca ışıldıyordu. Ağaçların gölgelerinin yola düşmesi için daha birkaç saat geçmesi gerekiyordu.

Abraham'la Collie Pearson dört namlulu tüfeklerden söz ediyorlardı. Başka kimsenin canı konuşmak istemiyordu. Garraty yolun bir kenarına doğru gitmişti. Grup eskisi kadar dağınık değildi. Önde siyah deri ceketlerini bellerine bağlamış olan uzun boylu iki genç gidiyordu. Barkovitch onların gerisindeydi. McVries de onun arkasında. Gözlerini dikkatle Barkovitch'ın sırtına dikmişti. Garraty, Barkovitch hiç de kötü durumda gibi gözükmüyor, diye düşündü. Sonra da ani bir acıyla ekledi. Asıl McVries bitkin halde.

Tüfekler patladı. Garraty irkilmedi bile. Yeşil ipek yelekli bir çocuk yere devrilerek gözlerini güneşe dikti.

Birdenbire ileride, yolun kenarında bir kamyonetin durduğunu farkettiler. Yanında ufak tefek bir İtalyan duruyor, gülerek el sallıyordu. Kamyonetin arka kapısı açıktı. Buradaki buz yığınının arasından pembe karpuz dilimleri gözüküyordu. Aracın tepesine takılmış olan levhada «DOM L'ANTIO BÜTÜN UZUN YÜRÜYÜŞLERİ SEVİYOR» yazılıydı. «BEDAVA KARPUZ!!!»

Garraty midesinin oltaya gelmiş balık gibi iki defa çırpındığını hissetti.

Aralarında Abraham'la Collie Parker'in de bulunduğu küçük bir grup kamyonete doğru koşmaya başladılar. Hepsine ihtar verildi. Dom L'Antio onların geldiğini gördü ve neşeyle güldü. Ellerini çırparak döndü. Kamyonetten birkaç dilim karpuz aldı. Garraty ağzının istekle büzüldüğünü hissetti. Ama onun bize karpuz vermesine razı olmayacaklar, diye düşündü. Soda vermek isteyen dükkâncıya engel olmadılar mı?.. Ah, ama Tanrım, karpuzlar ne nefis kimbilir? Bu kez engel olmasınlar ne olur? Bu mevsimde o karpuzları nereden bulmuş?

Yürüyüşçüler çıldırmış gibiydiler. İkinci defa uyarıldılar. Sonra üç eyalet polisi Dom'a engel olmak için yaklaştılar.

«Ne demek istiyorsunuz? Ne demek, 'Karpuz veremezsin.'? Bunlar benim karpuzlarım, ahmak! Vermek istersem veririm. Buna kim karışır? Bırak beni, sersem!»

Polislerden biri Dom'un elindeki dilimleri kapmaya çalıştı. Bir diğeri çengeli uzatarak kamyonetin kapısını kapattı.

Garraty olanca sesiyle, «Aşağılık köpekler!» diye haykırdı. Polislerden biri şaşırarak döndü. Ve belki biraz da utandı. Delikanlı hâlâ haykırıyordu. «Aşağılık herifler! Analarınız sizi doğuracaklarına düşürselerdi keşke!»

«Yaşşa, Garraty! Onlara hadlerini bildir.» Seslenen Barkovitch'di. Gülerken çiviye benzeyen dizleri ortaya çıkmıştı. Eyalet polislerine doğru yumruklarını sallıyordu. «Onlara...»

Ama şimdi bütün yürüyüşçüler bağırıyorlardı. Polisler Milli Ekipten yeni seçilmiş askerler değillerdi. Hepsinin de yüzü utançtan kızarmıştı. Ama buna rağmen yine de Dom'u elinde o buz gibi karpuz dilimleriyle sürükleyerek götürüyorlardı. Adam da İtalyanca küfredip duruyor, kalabalık eyalet polislerini yuhalıyordu. Geniş kenarlı şapka giymiş olan bir kadın elindeki transistörlü radyoyu memurlardan birinin kafasına attı. Adamın şapkası düştü. Garraty ona acıdı ama hâlâ avaz avaz bağırarak küfrediyordu.

Dom L'Antio birdenbire polislerin elinden kurtuldu. Koşarak geri döndü. Ama polislerden biri atıldı ve ufak tefek İtalyanı bacaklarından yakalayarak yere devirdi. Dom'un elindeki karpuzlar fırladı.

İtalyan, «DOM L'ANIO HEPİNİZİ DE SEVİYOR!» diye bağırdı.

Kalabalık onu deli gibi alkışladı. Polis Dom'un ellerini çabucak kelepçeledi.

Garraty, Abraham'ın dilimlerden birini ustalıkla yakaladığını görerek güldü.

Diğerleri üçüncü kez ihtar aldılar ve karpuz dilimlerini toplamamaları için de uyarıldılar. Ama yine de beş... hayır altı çocuk karpuz kapmayı başardı. Ve işin şaşılacak yanı onları vuran olmadı. Geri kalanlar kâh karpuz kapmayı başarabilenleri alkışlıyor, kâh ifadesiz suratlı askerlere küfrediyorlardı.

Abraham, «Ben herkesi seviyorum!» diye böğürdü. Gülüyordu, yüzüne pembe karpuz suları bulaşmıştı. Kahverengi üç çekirdeği havaya doğru tükürdü.

Collie Parker mutlu mutlu, «Kahretsin!» dedi. «Kahretsin!» Başını dilime gömerek iştahla ısırdı. Sonra dilimi kırarak ikiye ayırdı. Yarım dilimlerden birini Garraty'e attı. Delikanlı hayretinden az kalsın karpuzu kapmayı başaramayacaktı. Parker

bağırdı. «Al bakalım, taşralı! Sana hiçbir şey vermediğimi söyleme, lanet olasıca kıro!»

Garraty homurdandı. «Canın cehenneme.» Karpuz buz gibiydi. Buz gibi. Karpuzun sularının bir kısmı genzine kaçtı, bir kısmı çenesinden aktı. Ah, Tanrım, bir kısmı da boğazından midesine kaydı. Ama ancak yarısını yedi. Sonra da geri kalanını, «Pete!» diye bağırarak McVries'e attı.

McVries üniversite takımlarında, hatta büyük liglerde oynayan futbolculara yakışacak bir ustalıkla karpuzu kaptı. Garraty'e gülümseyerek yedi.

Garraty etrafına bakındı ve kalbi delice bir sevinçle çarpmaya başladı. Hemen herkese biraz karpuz düşmüştü. Bir lokma olsa bile.

Tabii her zamanki gibi Stebbins dışında. O yola bakıyordu. Yüzü ifadesizdi, elleri de boş.

Garraty, canı cehenneme, diye düşünürken biraz keyfi kaçtı. Ayakları yine kurşun gibi ağırlaştı. Sorun Stebbins'e karpuz düşmemiş olması değil. Ya da karpuz istememesi. Önemli olan, Stebbins'in böyle şeylere ihtiyaç duymaması!

Saat iki buçuk olmuş ve yürüyüşçüler yüz seksen bir kilometreyi aşmışlardı. Yukarıda yağmur bulutları toplanıyordu. Garraty'nin sıcak cildine serin bir rüzgâr çarpıyordu şimdi. Yine yağmur yağacak. Çok iyi, diye geçirdi aklından.

Yolların kenarındaki insanlar yere serdikleri örtüleri topluyor, eşyalarını piknik sepetlerine yerleştiriyorlardı. Fırtına tembel tembel yaklaştı. Isı birdenbire düştü. Garraty çabucak gömleğini düğmeledi.

Scramm'a, «Yine başlıyor,» dedi. «Gömleğini giy.»

Scramm, «Alay mı ediyorsun?» dedi gülerek. «Bütün gün kendimi hiç bu kadar iyi hissetmedim.»

Parker neşeyle bağırdı. «Müthiş bir şey olacak bu!»

Hafif meyilli, yaylamsı bir düzlüğe çıkmışlardı. Gökyüzü sarıya dönüşmüştü. Garraty, bu kasırganın habercisi, diye düşünerek güldü. «McVries!»

Arkadaşı eğrilemesine yürüyerek ona yaklaştı. Rüzgâra doğru eğilmiş, giysileri vücuduna yapışmıştı. Siyah saçları, güneşten yanmış yüzündeki beyaz yara iziyle gemisinin köprüsünde duran biraz da deli bir kaptana benziyordu. «Ne dedin?»

«Kuralların arasında doğa afetleriyle ilgili olanı var mı?»

McVries düşündü. «Hayır, sanmıyorum.» Ceketinin düğmelerini iliklemeye başladı.

«Bize yıldırım çarparsa ne olur?»

McVries başını arkaya atarak gıdaklar gibi güldü. «Ölürüz.»

Garraty burnundan soluyarak uzaklaştı. Bazı yürüyüşçüler endişeyle gökyüzüne bakıyorlardı. Bu bir gün önceki boğucu sıcaktan sonra onları serinleten sağnağa benzemeyecekti.

Şimşek çaktı, ufukta beyazımsı mor bir çizgi ışıldadı. Tüfekler patladı. Garraty telaşla başını çevirdi. Olson'un sonunda öldüğünü sanmıştı. Ama hâlâ ayaktaydı. Uçuşan giysileri fazla kilolarının nasıl şaşılacak bir hızla eridiğini belli ediyordu. Ceketini bir yerde düşürmüştü. Gömleği kısa kolluydu. Kolları kemikli ve kurşun kalemler kadar da inceydi.

Askerler başka bir yürüyüşçünün cesedini sürükleyerek götürüyorlardı. Delikanlının saçları uçuşuyordu. Ufak yüzünde müthiş bir bitkinlik vardı. Ve tabii ölmüştü.

Barkovitch neşeyle, «Rüzgâr arkadan esseydi dört buçukta Oldtown'da olurduk,» diye açıkladı. Yağmur şapkasını kulaklarına kadar geçirmişti; ince suratında hem mutlu, hem de delice bir ifade vardı. Garraty birdenbire gerçeği anladı. Kendi kendine, bunu McVries'e açıklamalıyım,» dedi. Barkovitch deliydi.

Birkaç dakika sonra rüzgâr birdenbire kesildi. Gök gürültüsü boğuklaşarak hafifledi. Sıcak yürüyüşçüleri sinsice yeniden sardı. Hızlı rüzgârın o tatlı serinliğinden sonra dayanılacak gibi değildi.

Collie Parker, «Ne oldu rüzgâra?» diye sordu. «Garraty, bu lanet olasıca eyalette yağmurlar da doğru dürüst yağmaz mı?»

Garraty, «İstediğini elde edeceğini sanıyorum,» dedi. «Ama o zaman pişman olup olmayacağını da bilmiyorum.»

«Hey! Raymond! Raymond Garraty!»

Delikanlı çabucak başını kaldırdı. Korkunç bir an seslenenin annesi olduğunu sandı. Ama bağıran tatlı yüzlü, yaşlıca bir kadındı. Yağmurdan korunmak için başına tuttuğu derginin altından Garraty'e bakıyordu.

Art Baker homurdandı. «Kart karı.»

«Bana pek tatlı bir insanmış gibi gözüktü. Onu tanıyor musun?»

Baker öfkeyle, «Öylelerini bilirim,» dedi. «Tıpkı Hattie Teyzeme benziyor. Cenaze törenlerine gitmekten, ağlayıp inleyenleri dinlemekten hoşlanırdı. Öyle zamanlarda bu kadın gibi gürlerdi. Ciğeri kapmış bir kedi gibi.»

«Belki de Binbaşının annesidir.» Garraty şaka yapmaya çalışmıştı ama Baker bu sözlerine gülmedi. Yüz hatları gerilmişti, rengi uçuktu.

«Hattie Teyzemin dokuz çocuğu vardı. Dokuz, Garraty. Dördü gömülürken yüzünde yine aynı ifade vardı. Kendi çocuklarını gömerken. Bazı insanlar başkalarının ölümünü seyretmekten hoşlanırlar. İşte ben bunu anlayamıyorum. Ya sen?»

«Hayır.» Baker, Garraty'i endişelendirmeye başlıyordu. Gök yine gürlemeye başlamıştı. «Hattie Teyzen... öldü mü?»

«Hayır.» Baker gökyüzüne baktı. «Evde... herhalde şimdi verandada, salıncaklı sandalyesinde oturuyor. Artık fazla yürüyemiyor. İskemlede sallanıyor ve radyoda verilen haberleri dinliyor. Ölen yürüyüşçülerin sayılarının her açıklanışında gülüyor.» Baker, avuçlarıyla dirseklerini sildi. «Sen hiç yavrusunu yiyen bir kedi gördün mü?»

Garraty cevap vermedi. Havada şimdi elektrikli bir gerilim hissediliyordu. Bunun bir nedeni pusuda bekleyen fırtınaydı. Ama Garraty'nin anlayamadığı bir neden daha vardı.

Sonunda Baker'e, «Sizin ailede herkes ölümle mi ilgileniyor?» diye sordu.

Baker cansızca gülümsedi. «Şey... Ben de bir kaç yıl sonra cenaze uzmanları okuluna gitmeyi düşünüyordum. İyi bir iştir. Cenazeevi sahipleri mali kriz sırasında bile karınlarını doyururlar.»

Garraty, «Ben de her zaman pisuvar üretimi işine girmeyi düşündüm,» dedi. «Sinemalar, bovling salonları gibi yerlerle anlaşmalar yapacaktım. Bu işde zarar yok. Ülkede kaç pisuvar fabrikası var?»

Baker ekledi. «Hâlâ cenaze işinde çalışmak istediğimden emin değilim. Tabii artık bunun da önemi yok.»

Korkunç bir şimşek gökyüzünü yırttı. Bunu dev bir gök gürültüsü izledi. Rüzgâr şiddetlenmeye başladı.

Garraty, «Geliyor,» dedi. «Geliyor, Art.»

Baker birdenbire, «Bazıları bu konunun önemli olmadığını

söylüyorlar,» diye açıkladı. «'Sade bir tabut, Dan. Öldüğüm zaman bütün istediğim bu.' Ona böyle söylerlerdi. Amcama yani. Ama aslında çoğu bu konuya önem verirdi. Amcam her zaman bundan söz ederdi bana. 'Çam tahtasından bir tabut bana yeter,' derler sonra da koskocaman bir şey seçerler. Kurşun astarlı olanlardan. Hatta çoğu vasiyatnamelerine ne model tabut istediklerini de yazarlar.»

Garraty, «Neden?» diye sordu.

«Bizim kentte çoğu mozolede yatmak ister. Toprağın üstünde yani. Yere gömülmek istemezler. Çünkü bizim oralarda su düzeyi çok yüksektir. Tabii ıslak toprakta her şey çok çabuk çürür. Ama toprağın üzerine gömüldüğün zaman da ortaya fare sorunu çıkıyor. İri Louisiana bataklık fareleri, mezarlık fareleri. Çam tahtasından yapılmış bir tabutu pek çabuk kemirirler.»

Rüzgâr görünmeyen elleriyle onları çekiyordu.

Garraty, «Ben kesinlikle öyle bir şey yapmazdım,» dedi. «Öldükten sonra farelerden korunmak için bin beş yüz dolar vermezdim.»

«Bilmem ki...» Baker'in uykulu gözleri yarı kapalıydı. «Fareler ölünün yumuşak yerlerini yiyorlar. Beni endişelendiren de bu işte. Onların tabutumda bir delik açtıklarını görür gibi oluyorum. Deliği büyültüyor, sonra da kıvrıla büküle içeri giriyorlar. Ve hemen gözlerime saldırıyorlar. Gözlerimi yiyorlar ve ben de artık sıçanların bir parçası halini alıyorum. Öyle olmayacak mı?»

Garraty'nin midesi bulanıyordu. «Bilmem...»

«Hayır, teşekkür ederim! Ben kurşun kaplı bir tabut seçeceğim. Her seferinde de.»

Garraty dehşetle hafifçe güldü, «Ama tabuta bir defa ihtiyacın olacak.»

Baker ciddi ciddi başını salladı. «Doğru.»

Yine şimşek çaktı, pembemsi ışık geride ozon kokusu bıraktı. Sonra dolu başladı. Beş saniye sonra hepsi de küçük çakıl taşları büyüklüğündeki dolulardan korunmaya çalışıyorlardı. Birkaç çocuk bağırdı. Garraty eliyle gözlerini korumaya çabalıyordu. Şiddetli rüzgâr çığlığa benzer seslerle esiyor, dolular yola, suratlarına ve vücutlarına çarparak sekiyordu.

Jensen adlı genç paniğe kapılmış, koşarak daireler çiziyor-

du. Elleriyle gözlerini kapatmıştı. Sonunda yoldan çıktı. Askerler doluların oluşturduğu perdenin arkasından onu vurduklarından emin olabilmek için altı el ateş ettiler. Garraty içinden, güle güle, Jensen, dedi. Çok üzgünüm.

Sonra dolu arasında yağmur yağmaya, ayaklarının altındaki buz parçacıklarını eritmeye başladı. Zaman zaman gök gürlüyordu.

«Kahretsin!» Parker, Garraty'e yaklaştı. Yüzü kırmızı lekeler içindeydi. Boğulmuş bir su faresine benziyordu. «Garraty, hiç kuşkum yok. Bu...»

Garraty onun sözlerini tamamladı. «Elli bir eyaletten en berbatı. Boşversene.»

Parker başını kaldırarak ağzını açtı. Şimdi yağmur damlaları ağzına düşüyordu. «Ben de öyle yapıyorum. Lanet olsun!»

Garraty rüzgâra karşı eğilerek McVries'e yetişti. «E, ne diyorsun?»

McVries kollarını kavuşturarak titredi. «Ne yaparsan yap, kazanamazsın. Şimdi de, artık güneş çıksa, diyorum.»

Garraty, «Fazla sürmez,» dedi. Ama yanılıyordu. Saat dörtte hâlâ yağmur yağıyordu.

Yolda geçirecekleri ikinci gece başlarken güneşin battığını göremediler. Fırtınayla yağan yağmur buz gibi çiselemeye dönüştü. Dört buçuktan hemen hemen sekize kadar sürdü. Sonra bulutlar dağılmaya ve soğuk soğuk parlayan yıldızlar gözükmeye başladı.

Garraty ıslak elbisesinin içinde büzüldü. Rüzgârın ne yandan estiğini öğrenmek için bir meteoroloji uzmanına ihtiyacı yoktu.

Yolun iki yanında yine insanlar bekliyorlardı. Isınmak için birbirlerine sokulmuşlardı. Ama, «Yaşa,» diye bağırarak alkışladıkları yoktu. Aradıkları kandı onların. Ve o ana kadar fazla kan dökülmüş sayılmazdı.

Garraty yalnız başına yürüyordu. Üşüdüğü için uykusu açılmıştı. Dudaklarının titremelerine engel olmak için birbirine bastırmıştı. Olson hâlâ gruptaydı. Onun ellinci kurban olacağına is-

temeye istemeye bahse girmişlerdi. Ama Olson sağdı. Ellinci kurban olma şerefi 13 numaralı Roger Fenum'a düşmüştü. Garraty, Olson'un sonsuza kadar yürüyeceğine inanmaya başlıyordu. Belki de açlıktan ölünceye kadar yoluna devam edecekti. Acının ona erişemeyeceği bir yere sığınmıştı. Garraty, yarışı Olson'un kazanması adil olur, diye düşündü. Başlıkları görebiliyordu. «UZUN YÜRÜYÜŞÜ BİR ÖLÜ KAZANDI!»

Garraty'nin ayak parmakları uyuşmuştu. Şimdi en çok tabanları sancıyordu.

«İhtar! İhtar 47!»

Delikanlı öfkeyle, «Duydum, duydum,» diye homurdanarak adımlarını sıklaştırdı.

Ağaçlar seyrelmişti. Eyaletin gerçek kuzey bölgesini geride bırakmışlardı artık.

Garraty yine yavaşlamaya başlıyordu. Kendini toplayarak biraz hızlandı. Stebbins'e doğru gitti. Bu genç onun ilgisini çekiyordu. Ama bunun üzerinde durmaya karar vermişti.

Birdenbire bir bando marş çalmaya başladı. Çıkan sesten bir hayli büyük olduğu anlaşılıyordu. Halk, «Yaşa!» diye bağırıyor, havada bir şeyler uçuşuyordu. Garraty bir an kar yağdığını sandı. Sonra konfeti atıldığını anladı. Geldikleri yolu diklemesine kesen şoseye sapıyorlardı. Bir levha Oldtown'ın artık sadece yirmi dört kilometre ötede olduğunu açıklıyordu. Garraty hafif bir heyecan duydu. Hatta belki gurur da. Oldtown'dan sonra yolu biliyordu.

«Belki bu sana üstünlük sağlayacak. Sanmıyorum ama olabilir.»

Garraty irkildi. Sanki Stebbins kafatasını açmış ve içine bakmıştı. «Ne?»

«Sen buralısın değil mi?»

«Bu bölgeden değilim. Greenbush'un kuzeyine hiç çıkmadım.» Islak gecede boru ve klarnetleri parlayan bandoyu geride bırakmışlardı.

«Ama senin kentinden geçeceğiz, değil mi?»

«Hayır, yakınından.»

Stebbins bir şeyler mırıldandı. Garraty hayretle onun tenis ayakkabılarını çıkarıp yumuşak görünüşlü mokosenler giymiş olduğunu farketti. Tenis ayakkabılarını gömleğinin içine sokmuştu.

Stebbins, «Tenis ayakkabılarını saklıyorum,» diye açıkladı. «Ne olur ne olmaz diye. Ama yarışı bu mokoesenlerle bitireceğimi sanıyorum.»

«Sevdiklerine kavuşmak için sabırsızlanıyorsun, değil mi?»

Garraty, «Evet, öyle,» dedi.

«Ondan sonra ne olacak?»

«Ne mi olacak?» Garraty omzunu silkti. «Yürümeyi sürdüreceğim sanırım. Tabii o zamana kadar hepiniz incelik gösterip ölmezseniz.»

Stebbins soğuk bir tavırla gülümsedi. «Ah, böyle yapacağımı sanmıyorum. Seni geride bırakmayacağımızdan emin misin? Sevdiklerini gördükten sonra yani?»

Garraty, «Ben hiçbir şeyden emin değilim, ahbap,» dedi. «Yürüyüşe başladığım sırada fazla bir bilgim yoktu. Şimdiyse hiçbir şey bilmiyorum.»

«Kazanma şansın olduğunu mu düşünüyorsun?»

«Onu da bilmiyorum. Hatta seninle konuşmak zahmetine neden katlandığımı bile bilmiyorum. Dumanla konuşmaya benziyor.»

İlerilerde polis sirenleri uluyarak geceyi yutuyordu.

Stebbins, «Biri ileride polis kordonunu yardı,» diye açıkladı. «Orada daha az memur var. Yerliler huzursuzlaşmaya başlıyorlar, Garraty. İleride çalışıp çabalayarak sana yol açan o insanları düşün.»

«Onlar yolu senin için de açıyorlar.»

Stebbins başını salladı. «Evet, benim için de.» Uzun süre konuşmadılar. Sonra Stebbins, «Kafanın vücudu çalıştırması şaşılacak bir şey,» diye mırıldandı. «Yönetimi ele alarak vücuda emretmesi... Yorgun musun, Garraty?»

Delikanlı kısaca, «Evet,» dedi. «Yorgunum.»

«Ya bitkinlik?»

«Eh, o noktaya da yaklaşıyorum.»

«Hayır, henüz öyle bir şey yok, Garraty.» Stebbins başparmağıyla Olson'u işaret etti. «İşte o bitkin. Sonu geldi.»

Garraty büyülenmiş gibi Olson'a baktı. Onun hemen yere yığılmasını bekliyordu. «Ne demek istiyorsun?»

«Bunu o kaçık arkadaşın Art Baker'e sor. Bir katır saban sürmeyi hiç sevmez. Ama havuca bayılır. O yüzden hayvanın

gözlerinin önüne bir havucu asarsın. Havuç olmazsa katır bitkinleşir. Ama havuç asıldığı zaman uzun süre çalışır ve sadece yorulur. Anladın mı?»

«Hayır.»

Stebbins yine gülümsedi. «Anlayacaksın. Olson'a dikkat et. Onun havuca olan iştahı söndü. Henüz farkında değil ama durum böyle. Olson'u gözden kaçırma; Garraty. Ondan ders alabilirsin.»

Garraty, Stebbins'i dikkatle süzdü. Onu ne dereceye kadar ciddiye alması gerektiğini bilemiyordu. Stebbins bir kahkaha attı. Diğer yürüyüşçüler dönüp baktılar. «Haydi, Garraty, gidip onunla konuş. Seninle konuşmaya yanaşmazsa o zaman ona iyice sokulup yüzüne bir bak. İnsan bir şeyler öğrenmek için hiçbir zaman geç kalmış sayılmaz.»

Garraty yutkundu. «Bu sence önemli bir ders mi?»

Stebbins gülmeyi keserek Garraty'nin bileğini sıkıca tuttu. «Belki de öğrenebileceğin en önemli şey bu. Hayatın ölümü yenmesinin sırrı. Bu denklemi çözebildiğin an, ölmeyi de başarırsın, Garraty. Hayatını, hovardalığa çıkmış bir sarhoş gibi harcayabilirsin.» Stebbins elini çekti.

Garraty bileğini ağır ağır ovuşturarak endişeyle Olson'a doğru gitti. Onun yüzündeki gizemi çözmeye çalıştı. Vaktiyle seyrettiği bir film yüzünden korkmuş ve sabaha kadar uyuyamamıştı. Filmin yıldızı kimdi? Robert Mitchum değil mi? Kendine engel olamayarak sık sık cinayet işleyen Güneyli, acımasız bir rahip rolündeydi. Olson da profilden biraz ona benziyordu şimdi. Kiloları erirken sanki gövdesi uzamıştı. Su kaybı yüzünden derisi pul pul olmuş, gözleri iyice çukura batmıştı. Saçları mısır püskülleri gibi uçuşuyordu. Garraty, ah, ama o bir robottan başka bir şey değil ki, diye düşündü. Bir makine. İçeride hâlâ saklı olan bir Olson var mı? Hayır. O gitmiş artık. Otların üzerine oturarak şakalar yapan Olson'un ortadan kaybolduğundan eminim. Bu ölmüş bir şey... Sonra usulca fısıldadı. «Olson?»

Olson yürümesini sürdürdü. Ayaklanmış bir hayaletli eve benziyordu. Altına kaçırmıştı ve pis pis kokuyordu.

«Olson, konuşabiliyor musun?»

Olson yüzünü karanlıklara doğru çevirmişti. Evet, hareket ediyordu. İçinde bir şey hâlâ tıkırdayarak çalışıyordu. Ama ne?

İleride Oldtown'un ışıkları belirmişti. Garraty, «Olson,» dedi. «Şurası Oldtown. Şu ışıklar. Oraya erişmek üzereyiz.»

Olson cevap vermedi. Garraty birdenbire daha önce bulamadığı şeyin ne olduğunu anladı. Öyle önemli değildi. Sadece Olson'u Uçan Hollandalı'ya benzetmişti.

Dik bir yokuştan indiler. Sonra bir yamaca tırmanmaya başladılar. Garraty, tepeye vardığımda bir köpek gibi kesik kesik soluyacağım, diye geçirdi aklından. Tabii oraya varabilirsem... Bacakları sancıyordu, bu işi başaramayacaklarını haykırıyorlardı. Başaracaksınız. Başaracaksınız. Yoksa ölürsünüz.»

Bacakları, bize vız gelir, diye sızlandılar. Ölürsek ölürüz. Ölürsek ölürüz. Sanki kasları eriyor, pelteye dönüşüyordu. Sağa sola ihtarlar yağıyordu şimdi. Garraty kısa bir süre sonra aynı şeyin kendi başına da geleceğini düşündü. Gözlerini Olson'a dikmiş, adımlarını ona uydurmuştu. Birlikte bu katil tepenin doruğuna ulaşacaklardı. Sonra Garraty, Olson'a sırrını söyleyecekti. O zaman her şey yoluna girecek, Stebbins, McVries, Jan ya da babası için endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Hatta Şaşkaloz d'Allesio için bile.

Garraty kesik kesik soluyordu artık.

Silah sesleri yankılandı. Tiz bir çığlık duyuldu, sonra bunu yine patlamalar boğdu. Tepeye yaklaşırlarken yine ateş edildi. Garraty karanlıkta hiçbir şey göremiyor, ama artık kurşunu kimin yediğine de aldırmıyordu. Önemli değildi bu. Önemli olan bacakları ve ciğerlerindeki korkunç sancıydı.

Doruğa ulaştılar. Tepenin diğer yamacı hafifçe meyilliydi. Oradan inerlerken solukları düzelirdi. Ama Garraty'nin pelteye dönen kasları oradan ayrılmak istemiyordu. Sakin sakin, dizlerim bükülüverecek, dedi kendi kendine. Bu bacaklar beni Freeport'a kadar götüremeyecek. Oldtown'a bile erişebileceğimi sanmıyorum. Galiba ölüyorum.

Sonra karanlıkta vahşi bir ses yankılanmaya başladı. «Garraty! Garraty! GARRATY! GARRATY!»

Babasının sesi değildi. Tanrının sesi de! Oldtown Lisesinin bütün öğrencileri toplanmışlar, adını şarkı söyler gibi tekrarlıyorlardı. Garraty'nin hatları gerilmiş, yorgun ve soluk yüzünü gördükleri zaman çılgınca alkışlamaya başladılar. Garraty el sallayarak gülümsedi. Başıyla selam verdi. Sonra da kurnazca Olson'a sokuldu.

«Olson,» diye fısıldadı. «Olson...»

Belki Olson gözlerini hafifçe kırptı. Belki bir hayat kıvılcımıydı bu.

Garraty yine fısıltıyla, «Bana nasıl olduğunu açıkla, Olson,» dedi. «Ne yapmam gerektiğini söyle bana,»

Olson gözlerini zorlukla oynattı. Ağzı açıldı.

Garraty heyecanla, «Tamam,» diye ısrar etti. «Konuş. Benimle konuş, Olson. Söyle, söyle.»

Olson, «Ah,» dedi. «Ah. Ah.»

Garraty ona daha da sokuldu. Olson'un omzunu tutarak eğilirken burnuna ter ve idrar kokusu geldi. «Lütfen. Biraz gayret et.»

«Ta-Ta-Tanrının bahçesi...»

Garraty kararsızca, «Tanrının bahçesi,» diye tekrarladı, «Ne olmuş Tanrının bahçesine, Olson?»

Olson kederli bir tavırla mırıldandı. «Orayı... yaban otları... bürümüş.» Başı önüne düşerek zıpladı. «Ben...»

Garraty bir şey söylemedi. Söyleyecek halde değildi. Yine bir yokuşa tırmanmaya başlamışlardı.

Olson sözlerini tamamladı. «Ben... ölmek... istemiyorum...»

Garraty'nin gözleri Olson'un gölgeli, hortlak gibi yüzüne perçinlenmiş gibiydi.

Olson başını gıcırdaya gıcırdaya ona çevirdi. «Ga-Ga-Garraty?»

«Evet, benim.»

«Saat kaç?»

Garraty saatini daha önce ayar ederek kurmuştu. Neden böyle yaptığını da Tanrı bilirdi. «Dokuza çeyrek var.»

Olson'un yaşlı, mahvolmuş bir adamınkine benzeyen suratında şaşkınlığa benzer bir ifade belirdi. «Daha... daha... geç değil mi?»

«Olson.» Garraty onu omuzlarından yakalayarak hafifçe silkti. «Bütün bunların içyüzü nedir?» Birdenbire çıldırmış gibi güldü.«İşin içyüzü nedir, Olson?»

Olson ona kurnazca baktı. «Garraty?» Soluğu kanalizasyondan esen rüzgâra benziyordu.

«Ne var?»

«Saat kaç?»

Garraty bağırdı. «Kahretsin!» Çabucak dönüp baktı ama Stebbins gözlerini yolun aşağısına dikmişti. Belki Garraty'nin haline gülüyordu ama karanlıkta suratını görmek imkânsızdı.

«Garraty?»

Delikanlı daha sakin bir tavırla, «Ne var?» dedi.

«Ta-Tanrı seni koruyacak.» Olson başını kaldırmıştı. Yoldan çıkarak kamyona doğru gitmeye başladı.

«Uyarı! İhtar 70 numara.»

Olson yavaşlamadı. Tükenmişti ama yine de vakarlıydı. Seyirciler sessizleştiler. İrileşmiş gözlerle ona bakıyorlardı. Olson elini kamyonun yanına dayayarak zorlukla yukarı tırmanmaya başladı.

Abraham hayretle, «Olson!» diye bağırdı. «Hey, bu Hank Olson!»

Dört asker tüfeklerini aynı anda çevirdiler. Olson en yakındakini namlusundan yakalayarak çekti. Tüfek takırdayarak kalabalığın arasına düştü. Seyirciler silah zehirli bir yılanmış gibi bağırarak gerilediler. Sonra diğer üç tüfekten biri patladı. Garraty namlusundan fışkıran alevi rahatlıkla gördü. Kurşunun Olson'un karnından girerek sırtından çıktığını da. Olson duraklamadı. Kamyona tırmanarak onu vuran tüfeğin namlusunu yakaladı. Gökyüzüne doğru çevirirken silah tekrar patladı.

McVries önden vahşice, «Onları gebert!» diye haykırıyordu. «Onları öldür, Olson! Temizle! Temizle!»

Diğer iki tüfek aynı anda patladı ve Olson kurşunların etkisiyle kamyondan uçtu. Yere arkaüstü düştü. Çarmıha gerilmiş gibi kol ve bacakları açılmıştı. Karnının bir yanı paramparça ve kapkaraydı. Olson'un silahını elinden kaptığı asker hemen kamyonun içinden bir tüfek daha almıştı.

Olson doğrulup oturdu. Ellerini karnına dayayarak sakin sakin kamyondaki askerlere baktı. Askerler de ona.

McVries hıçkırıyordu. «Alçaklar. Aşağılık köpekler.»

Olson kalkmaya davrandı ama askerler onu yine taradılar. Bu kez de arkaüstü devrildi. Garraty arkadan gelen sesi duydu. Ne olduğunu anlamak için dönmesine gerek yoktu. Stebbins usulca gülüyordu.

Olson tekrar doğrulup oturdu. Tüfekler yine ona doğru döndürülmüştü ama askerler bu sefer ateş etmediler. Olson elleri

karnında, ağır ağır kalktı. Yön bulmak için sanki havayı kokladı. Sonra da uygun tarafa dönerek sendeleye sendeleye yürümeye başladı.

Şok geçiren biri, «Onu bu azaptan kurtarın!» diye bağırdı. «Istırabına son verin!»

Olson'un mavi yılanlara benzeyen barsakları parmaklarının arasından ağır ağır kaydılar. Birbirlerine bağlı sucuklar gibi sarkarak sallanmaya başladılar. Olson onları toplamak istiyormuş gibi eğildi ve kanla safra suyu kustu. İkibüklüm yürümeye devam etti.

«Ah, Tanrım!» Abraham elini ağzına kapatarak Garraty'e döndü. Yüzü beyaz peynire benziyordu, gözleri yuvalarından uğrayacakmış gibi açılmıştı. Bakışları dehşet doluydu. «Ah, Tanrım. Ray, ne korkunç ölüm bu! Ah, Tanrım.» Parmaklarının arasından kusmaya başladı.

Stebbins, Garraty'nin arkasından, «Onu karnından vurdular,» dedi. «Bunu mahsus yapıyorlar. Başkaları da kamyona saldırmaya kalkışmasın diye.»

Garraty ıslık çalar gibi, «Çekil git,» diye fısıldadı. «Yoksa kafanı kırarım.»

Stebbins hemen ağırlaşarak geride kaldı.

«Uyarı! İhtar 88 numara!»

Garraty, Stebbins'in kıs kıs güldüğünü işitti.

Olson dizüstü düştü. Ellerini yere dayamış, başı kollarının arasından sarkmıştı.

Tüfeklerden biri patladı ve kurşun Olson'un sol elinin yanına, asfalta çarparak sekti. Delikanlı ağır ağır tekrar ayağa kalkmaya çalıştı. Garraty, onunla oynuyorlar, diye düşündü. Bütün bu yarış onlara pek sıkıcı geliyor sanırım. Bu yüzden Olson'la oynuyorlar. E, Olson komik mi, çocuklar? Sizi iyi eğlendiriyor mu? Birden ağlamaya başladı. Olson'a doğru koşarak onun yanında diz çöktü. Alev alev yanan yorgun yüzünü göğsüne bastırdı.

«Uyarı! İhtar 47 numara!»

«Uyarı! İhtar 61 numara!»

McVries, Garraty'i çekiştirdi. «Kalk, Ray. Ayağa kalk. Ona yardım edemezsin. Tanrı aşkına, kalk artık.»

Garraty, «Bu haksızlık,» dedi ağlayarak. Olson'un yapışkan

kanı elmacık kemiğine bulaşmıştı. «Büyük bir haksızlık!»

«Biliyorum. Haydi haydi!»

Garraty ayağa kalktı. McVries'le hızla geri geri yürümeye başladılar. Hâlâ dizüstü duran Olson'a bakıyorlardı. Yaralı delikanlı ayağa kalktı. Ellerini göğe doğru kaldırdı. Seyirciler usulca içlerini çektiler.

Olson titreyerek, «BU İŞİ YANLIŞ YAPTIM!» diye bağırdı ve sonra yüzüstü düştü. Ölmüştü.

Kamyondaki askerler ona iki kurşun daha sıktılar. Sonra cesedi çabucak yolun kenarına sürüklediler.

«Evet. İşte bu kadar.»

İki arkadaş on dakika kadar hiç konuşmadan yürüdüler. McVries'in yanında olması Garraty'i biraz rahatlatıyordu. Sonra, «Bir şeyleri görmeye başlıyorum, Pete,» dedi. «Tümüyle anlamsızca bir şey değil. Kendince bir anlamı var.»

«Öyle mi? Buna pek inanma.»

«O benimle konuştu, Pete. Askerler onu vuruncaya kadar yaşadı. Henüz tam anlamıyla ölmemişti. Canlıydı.»

McVries yorgun yorgun içini çekti. «Bence bunun hiç önemi yok. O sadece bir numara. Grubun bir parçası. Elli üç numara. Bu olay sadece ölüme daha yaklaştığımızı gösteriyor.»

«Gerçekten böyle düşündüğünü sanmıyorum.»

McVries öfkelendi. «Bana ne düşündüğümü, ne düşünmediğimi söylemeye kalkma! Bu konuyu kapat artık.»

Garraty, «Ama o sayede Oldtown'ın yirmi kilometre yakınına kadar geldik,» dedi.

«Saçmalama!»

«Scramm nasıl? Biliyor musun?»

«Ben onun doktoru değilim. Neden basıp gitmiyorsun?»

«Ne derdin var senin?»

McVries çılgınca güldü. «Buradayız! Buradayız ve sen bana ne derdim olduğunu soruyorsun! Gelecek yılki gelir vergisini düşünüyorum. İşte derdim bu! Güney Dakota'daki buğday fiyatları beni endişelendiriyor. İşte derdim bu! Olson sonunda barsakları yerlerde sürünerek yürüyordu. Barsakları yerlere sürünüyordu. İşte derdim bu. Derdim bu.» Duraklayarak kusmamak için çabaladı. Sonra birdenbire, «Scramm'ın durumu kötü,» dedi.

«Sahi mi?»

«Collie Parker elini alnına koydu ve onun alev alev yandığını söyledi. Garip garip konuşuyor. Karısından, Phoenix'ten, Flagstaff'ten söz ediyor. Hopi ve Navajo kızılderilileri ve bebekler hakkında tuhaf şeyler söylüyor. Ne dediği anlaşılmıyor...»

«Daha ne kadar dayanabilir?»

«Kimbilir? Belki de en sona o kalır. Bir öküz kadar sağlam yapılı ve çok da çabalıyor. Tanrım, çok yorgunum.»

«Ya Barkovitch?»

«Durumu yavaş yavaş kavramaya başlıyor. Çoğumuzun onun çiftliğe gitmek için bilet almasına sevineceğimizi anlıyor. Benden önce ölmemeye kararlı, pis köpek. Peşinden gitmem hiç hoşuna gitmiyor. Evet, doğru bir şey değil. Bunu biliyorum.» McVries yine çılgınca güldü. Bu ses Garraty'nin hiç hoşuna gitmedi. Arkadaşı ekledi. «Ama Barkovitch korkuyor. Ciğerlerini yormamaya, gücünü bacaklarına vermeye çalışıyor.»

«Hepimiz de öyle.»

«Evet. Oldtown'a yaklaşıyoruz. Yirmi kilometre kaldı.»

«Evet, öyle.»

«Sana bir şey söyleyebilir miyim, Garraty?»

«Tabii. O sözleri mezarıma kadar götürürüm.»

«Herhalde doğruyu söylüyorsun.»

Önlerdeki bir seyirci bir kâğıt fişek patlattı. İki genç irkildiler. Yine ön sıradan iriyarı bir adam ağzına attığı patlamış mısırların arasından, «Kahretsin,» diye homurdandı.

McVries, «Bütün bunların çok korkunç olmasının nedenini biliyor musun?» dedi. «Nedeni aslında her şeyin çok önemsiz olması! Biz kendimizi sattık. Önemsiz şeyler için ruhlarımızı veriverdik. Olson... o da önemsizdi. Harikaydı aynı zamanda. Ama bu iki şey birbirini götürür. Olson hem harikaydı, hem de önemsiz. Ve mikroskopun altındaki bir böcek gibi öldü.»

Garraty kızdı. «Sen de Stebbins kadar kötüsün.»

McVries, «Keşke Priscilla beni öldürseydi,» dedi. «Hiç olmazsa...»

Garraty cümleyi tamamladı. «Önemsiz bir olay sayılmazdı.»

«Evet, bence...»

«Dinle. Ben biraz kestirmek istiyorum. Sence bir sakıncası var mı?»

«Hayır. Özür dilerim.» McVries'in sesinden alınmış olduğu anlaşılıyordu.

Garraty, «Affedersin,» dedi. «Hemen kırılma. Aslında bu...»

«Önemli değil.» McVries üçüncü kez çılgınca gülerek uzaklaştı. Garraty bilmem kaçıncı defa, keşke yürüyüş sırasında arkadaş edinmeseydim, diye düşündü. İşleri zorlaştıracak. Zorlaştırmaya başladı bile.

Olson'un karnından fırlayan barsakları... McVries'le Priscilla pijama fabrikasında. Ateşi çıkan Scramm... Abraham... Garraty'nin başı göğsüne düştü. Uyuklamaya başladı.

Bir hava fişeği atıldı. Bunu, «Yaşa,» sesleri ve bağırışmalar izledi. Kamyon homurdanarak zangırdıyordu. Garraty kendisine bir ihtar verilip verilmediğini anlamaya çalışırken uykusu daha derinleşti. Gittiğin için hiç sevinmedim, baba! Ama seni özledim de. Çok üzgünüm. Ama burada oluşumun nedeni bu değil. Bilinçaltım beni kendimi öldürmeye zorlamıyor. Üzgünüm, Stebbins. Çok üzgünüm ama...

Garraty tüfek sesleriyle irkilerek uyandı. Yere düşen çuvalın çıkardığına benzeyen o tanıdık ses duyuldu. Yine bir genç ölmüştü.

Bir kadın cırlak bir sesle, «Garraty!» diye bağırdı. «Ray Garraty!» Sesi kısık ve sertti. «Seni destekliyoruz, oğlum. Senden yanayız Ray!» Sesi kalabalığın gürültüsü arasında bile duyuluyordu. Herkes dönerek «Maine'li Genci» görmeye çalıştı. Bir iki «yuu» sesi alkışlar arasında kayboldu.

Garraty şöyle bir elini salladı. Sonra da yeniden kestirmeye başladı.

Gece yarısına doğru Oldtown'a girdiler. Kentten geçiş Garraty için uykunun bulanıklaştırdığı bir kâbustan farksız oldu. Alkışlar, haykırışlar etrafta yankılanıyordu. Turuncu, acayip bir ışık çıkararak yanan ark lambaları geceyi gündüze çevirmişti. Bu ışıkta en dost ifadeli bir yüz bile mezardan kaçmışa benziyordu. Konfeti, gazete, telefon rehberinden koparılmış parçalar ve tuvalet kâğıtları atılıyordu.

Oldtown'da kimse ölmedi. Sabah ayazında Stillwater nehrinin kıyısından ilerlerken turuncu ark lambaları gözden kayboldu ve kalabalık da biraz azaldı. Garraty uyukluyor, rahatlamak ve kurtuluşla ilgili rüyalar görüyordu. Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre sonra biri onu dürttü. McVries'di.

«Ne var?»

«Kavşağa yaklaşıyoruz.» McVries heyecanlanmıştı. «Giriş rampasında birlikler bekliyor. Bizi dört yüz el ateş ederek selamlayacaklar.»

Garraty gözlerini ovuşturarak, «Dört yüz atlı ölüm vadisine girdi,» diye mırıldandı. «Bu gece böyle atışları çok duydum. Artık beni ilgilendirmiyor. Bırak da uyuyayım.»

«Mesele bu değil. Onlardan sonra biz de hepsini selamlayacağız.»

«Öyle mi?»

«Evet. Kırk altı kişi bir ağızdan onları yuhalayacağız.»

Garraty hafifçe güldü. Katılaşmış dudakları gülmeyi unutmuş gibiydi. «Sahi mi?»

«Sahi ya. Yani kırk kişi yuha çekecek. Çünkü çocuklardan da bazıları artık çok kötü durumdalar.»

Garraty'nin gözlerinin önünde Uçan Hollandalı Olson'un hayali belirdi. «Ben bu işde varım.»

«O halde bize yaklaş.»

Garraty adımlarını sıklaştırdı. O ve McVries, Pearson, Abraham, Baker ve Scramm'den oluşan gruba katıldılar. Deri ceketli çocuklar biraz öndelerdi.

Garraty, «Barkovitch de bu selama katılacak mı?» diye sordu.

McVries burun kıvırdı. «Bunun paralı tuvaletlerden beri en harika fikir olduğuna inanıyor.»

Garraty soğuk vücuduna kollarını dolayarak neşesizce güldü. «Onun çok güzel uyku çektiğinden eminim.»

McVries, «Yaklaşıyoruz,» diye haber verdi.

Scramm birdenbire, «Cathy!» diye bağırınca Garraty sıçradı. «Daha vazgeçmiş değilim, Cathy!» Çakmak çakmak olmuş gözleriyle Garraty'e boş boş baktı. Onu tanımadığı belliydi. Yanakları kızarmış, dudakları ateş yüzünden su toplamıştı.

Baker bu duruma kendisi neden olmuş gibi özür dilerce-

sine, «Hali pek iyi değil,» dedi. «Ona arada sırada su veriyoruz. Bazen başından döküyoruz. Ama matarası hemen hemen boşaldı. Yenisini getirmeleri için onun istemesi gerekiyor. Kural böyle.»

Garraty, «Scramm,» dedi.

«Kim o?» Scramm gözlerini deli gibi sağa sola çevirdi.

«Benim ben. Garraty.»

«Ah. Cathy'i gördün mü?»

Garraty, «Hayır. Ben...» diye başladı.

McVries, «İşte geldik,» dedi. Alkış sesleri yeniden yükseldi. İleride bir yol işareti vardı.

Abraham, «Bu bizim yol,» diye fısıldadı. «Tanrı yardımcımız olsun.»

Ark lambalarının aydınlattığı rampadan çıkmaya başladılar. Yanda kırmızı tören üniformaları giymiş olan askerler ellerinde tüfeklerle bekliyorlardı.

Karanlıkların arasından Binbaşının elektronik sayesinde gürleşmiş olan sesi yükseldi. «Hazır ol!»

Tüfekler gökyüzüne doğru çevrildi.

«Ateş!»

Dört yüz tüfeğin sesi kulakları sağır edecek gibiydi. Garraty kulaklarını tıkamamak için kendini zor tuttu.

«Ateş!»

Yine etrafa keskin bir barut kokusu yayıldı.

Scramm, «Başım..» diye inledi. «Tanrım, kafam çatlıyor.»

«Ateş!»

Tüfekler üçüncü ve son defa patladı.

McVries hemen dönerek geriye doğru yürüdü. Bağırmak için kendini zorlarken yüzü yer yer kızardı. «Hazır ol!»

Garraty soluk alarak tutmaya çalıştı.

«Ateş!»

Aslında içe dokunacak bir şeydi. O koca karanlıkta zavallıca küçücük bir gürültü. Bu tekrarlanmadı. Kırmızı üniformalı askerlerin tahtadan oyulmuşa benzeyen yüzlerindeki ifade değişmedi. Ama yine de yüzlerinde gizli bir sitem belirmiş gibiydi.

McVries, «Kahretsin...» diyerek döndü ve öne doğru yürümeye başladı. Başını önüne eğmişti.

Artık kavşağa inmişlerdi. Binbaşının jipinin hızla güneye doğru uzaklaştığını gördüler. Önlerindeki karayolu beş şeritten

oluşuyordu. Ortada çimenli bir refüj vardı. Garraty çabucak o tarafa giderek otların arasından yürümeye başladı. Çiy damlalarının çatlamış ayakkabılarından içeri sızarak bileklerini sızlattığını hissediyordu. Biri ihtar aldı. Garraty matarasından su içti, sonra yine kestirmeye başladı. Augusta'ya yüz yirmi kilometre kadar vardı. Islak çimler insanı rahatlatıyordu... Bir ara ayağı takıldı, az kalsın düşüyordu. Birden uyandı. Budalanın biri refüje çam ağacı dikmişti. Bunun eyaletin simgesi olduğunu biliyorum ama bu kadarı da fazla değil mi? İnsan çimlerin üzerinden nasıl yürüyecek... Tabii kimse birilerinin refüjde yürümeye kalkışacağını düşünmemişti.

Garraty soldaki şeride doğru gitti. Yürüyüşçülerin çoğu oradaydı. Artık kırk altı kişi kalmışlardı.

Garraty, «Bu gece dökülecekler,» diye mırıldandı. «Duvara yapışmış böcekler gibi ölecekler.»

Collie Parker, «O kadar umutlanma.» dedi. Sesi yorgundu.

«Neden?»

«Bu bisküvileri eleğe atarak elemeye benziyor, Garraty. Toz gibi olanlar çabucak deliklerden geçiyor. Sonra küçük parçalar kırılıp gidiyor. Ama büyük bisküviler...» Parker karanlıkta güldü. «Onlardan sadece küçük küçük parçalar kopuyor.»

«Ama yol çok uzun...»

Parker sert bir sesle, «Ben yine de yaşamak istiyorum.» diye cevap verdi. «Sen de öyle, Garraty. Bana palavra atma. McVries'le sen birbirinizi evren konusunda traşa tutup duruyorsunuz. Palavra bunlar. Yine de zamanın geçmesine yardım ediyor. Ama bana yutturmaya kalkma. Sen hâlâ yaşamayı istiyorsun. Diğerlerinin çoğu da öyle. Onlar ağır ağır ölecekler. Her seferinde küçük bir parçaları ölüp gidecek. Ben ölebilirim. Ama şu anda dizlerimin üzerine düşünceye dek tâ New Orleans'a kadar yürüyebilirmişim gibi geliyor bana.»

«Sahi mi?» Garraty müthiş bir çaresizlik duydu. «Sahi mi?»

«Sahi ya! Onun için hiç heyecanlanma, Garraty. Daha yolumuz uzun.» Parker hızla uzaklaşarak en öndeki deri ceketli Mike'la Joe'nun yanına gitti. Garraty'nin başı önüne düştü. Ve yine daldı.

Etrafta bir ses yankılandı. Garraty sersem sersem başını kaldırdı. Gecenin soğuğuna rağmen biraz terlemişti. Biri bağırıyor-

du. Tüfekler ufak tefek, tombulca bir gence çevrilmişti. Barkovitch'e benziyordu. Askerler aynı anda ateş ettiler. Yürüyüşçü çamaşır dolu bir çuval gibi gerileyerek yola yığıldı. Bu sivilceli, aydede suratlı çocuk Barkovitch değildi. Garraty çocuğun yüzünde huzur dolu bir ifade olduğunu düşündü. Sonra kendi kendine, hepimiz ölseydik daha iyi olmaz mıydı, diye sordu. Ve bu düşünceyi kafasından kovarak yeniden uyuklamaya başladı. Bu sefer karşısında Jan'ın hayali belirdi...

«Uyarı! İhtar 47 numara!»

Garraty irkilerek uyandı ve McVries'in yanına gitti. Baker de bir süre sonra yaklaşarak onlara ayak uydurdu.

«Dinleyin, çocuklar. Biraz önce bir şey öğrendim. Buna inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Hatta inanmak isteyip istemediğimi de bilmiyorum.»

Garraty, «Ne oldu?» diye sordu.

«Joe'yla Mike var ya... Hani onların sapık olduklarını söylüyorlardı. Aslında Hopi kızılderililerindenmişler. Galiba daha önce Scramm bunu söylemeye çalışıyordu. Ama anlayacağınız, onların kardeş olduklarını duydum.»

Garraty'nin ağzı bir karış açık kaldı.

Baker konuşmasını sürdürüyordu. «Yanlarına giderek onlara dikkatle baktım. Kahretsin! Gerçekten birbirlerine benziyorlar.»

McVries öfkelendi. «İşte bu çirkin. Çok çirkin. Anne ve babalarını böyle bir şeye izin verdikleri için ortadan kaldırmalılar.»

Baker usulca, «Sen kızılderilileri tanıyor musun?» dedi.

«Sadece Passaic'tekileri.» McVries'in sesi hâlâ hiddetliydi.

Baker, «Bizim orada, tam eyalet sınırında Saminola kızılderilileri için ayrılmış bir bölge var,» diye açıkladı. «Garip insanlar onlar. 'Sorumluluk' gibi şeylere bizim açımızdan bakmıyorlar. Gururlular. Ve fakirler. Herhalde Hopilerin durumu da Saminolalarınkinden farklı değil. Ve onlar vakarla ölmesini de biliyorlar.»

McVries, «Ama bu durumu düzeltmez ki,» dedi.

Baker ekledi. «Onlar New Mexico'dan.»

McVries kesin bir tavırla, «Ama bu çirkin,» dedi. Garraty de ona hak verdi.

Artık Yürüyüşçüler fazla konuşmuyorlardı. Bunun bir nedeni kalabalığın gürültüsü, diğer bir nedeni de şoşenin tekdüzeliğiydi. Garraty yine kesik kesik uyuklamaya başladı. Kafasında dönüşümlü olan sevgi ve dehşetle ilgili hayaller beliriyordu.

Nasıl olduysa sabahın dokuzuna erişebildiler.

Ray Garraty matarasındaki suyu başından döktü. Hava biraz ısınmıştı. Buz gibi su insanın uykusunu açıyordu.

Garraty yol arkadaşlarına baktı. McVriès'in saçları kadar siyah olan sakalları iyice uzamıştı. Collie Parker'in yorgun gibi bir hali vardı ama yine de dayanıklıydı. Baker âdeta bir hayalete dönmüştü. Scramm'ın yüzü eskisi kadar kırmızı değildi ama sık sık öksürüyordu. Garraty'nin beş yaşındayken zatürreeye tutulduğu zaman yaptığı gibi.

Gece üzerlerinde acayip adlar yazılı levhalardan oluşan bir karabasan gibi geçmişti. Askerler iki yürüyüşçüyü öldürmüşlerdi. Garraty, Parker'in bisküvi benzetmesini kabul etmeye başlıyordu.

Ve şimdi parlak güneş yine doğmuştu. Küçük koruyucu gruplar oluşmuştu. Delikanlılar sakallarından söz ederek gülüyorlardı... Ama ayaklarına hiç değinmiyorlardı. Hiçbir zaman. Garraty'nin sağ topuğu gece birkaç yerinden su toplamıştı. Ama neyseki yumuşak çorap ortaya çıkan cılk etin üzerinde bir tampon görevi yapıyordu. Şimdi üzerinde «AUGUSTA 72, PORTLAND 175 km» yazılı bir levhanın önünden geçiyorlardı.

Pearson, Garraty'e sitemle, «Orası söylediğinden daha uzak,» dedi. Çok bitkindi. Saçları cansızca yanaklarına düşmüştü.

Garraty, «Ben ayaklı bir yol haritası değilim,» diye cevap verdi.

«Ama burası yine de senin eyaletin...» Pearson'un yorgun sesinde öfke yoktu. «Tanrım... Bin yıl da yaşasam bir daha böyle bir şeye kalkışmam.»

«O kadar yaşayacağını umarım.»

«Evet.» Pearson sesini alçalttı. «Ama kararımı verdim. Yürüyemeyecek kadar bitkin düştüğüm zaman kalabalığın arası-

na dalacağım. O zaman askerler ateş etmekten kaçınacaklar. Belki böylece yakayı kurtarırım..»

Garraty, «Bu tramplende sıçramaya benzer,» dedi. «Kalabalık seni tekrar yola atar. Kanlarının akışını seyretmek için Percy'i unuttun mu?»

«Percy'nin kafası çalışmıyordu. O sadece koruya gitmek niyetindeydi. Percy'nin canına okudular.» Parker merakla Garraty'e baktı. «Sen yorulmadın mı, Ray?»

«Ne münasebet!» Garraty yapmacık bir azametle sıska kollarını salladı. «Kayarcasına ilerlediğimin farkında değil misin?»

«Ben kötü durumdayım.» Pearson dudaklarını yaladı. «Doğru dürüst düşünmekte bile zorluk çekiyorum. Bacaklarıma tâ kasıklarıma kadar zıpkınlar saplanmış gibi geliyor...»

McVries arkadan onlara yaklaştı. «Scramm ölüyor.»

Garraty'le Pearson aynı anda, «Ha?» dediler.

McVries, «Zatürreeye yakalanmış,» diye açıkladı.

Garraty başını salladı. «Ben de bundan korkuyordum.»

«Akciğerlerinin hırıltısı beş adım öteden duyuluyor. Bugün hava yine fazla ısınırsa o da kavrulur.»

«Zavallı...» Pearson'un sesinde belirgin bir rahatlama vardı ama o bunun farkında değildi. «Aslında hepimizi yenebilirdi. Ve evli de. Şimdi karısı ne yapacak?»

Garraty, «Ne yapabilir ki?» diye sordu.

Kalabalığın yakınından geçiyorlardı ama artık onlara dokunmaya çalışanların ellerini bile farketmiyorlardı.

McVries, «Herkesle konuştum,» dedi. «Yani hemen hemen herkesle. Bence yarışı kazanan, kadın için bir şeyler yapmalı.»

Garraty öğrenmek istedi. «Ne gibi?»

«Artık buna kazananla Scramm'ın karısı karar verirler. O köpek caydığı takdirde hayaletlerimiz ona musallat olur.»

Pearson, «Pekâlâ,» dedi. «Kaybedecek nemiz var ki?»

«Ray?»

«Tamam. Tabii. Barkovitch'le de konuştun mu?»

«O mu? O hayvan boğulmak üzere olan annesine suni solunum bile yaptırmaz.»

Garraty, «Ben onunla konuşurum,» dedi.

«Bir işe yaramaz.»

«Olsun. Bu işi şimdi hallederim.»

«Ray, neden Stebbins'e de konuyu açmıyorsun. O yalnızca seninle konuşuyor.»

Garraty burun kıvırdı. «Onun cevabını şimdiden söyleyebilirim.»

«Hayır mı diyecek?»

«'Neden?' diye soracak. Ve sözü sona erdiği zaman da kafam durmuş olacak.»

«Öyleyse onu atla.»

«Atlayamam.» Garraty yanlamasına, omuzları düşmüş olan ufak tefek Barkovitch'e doğru gitti. «İçimizde sadece o hâlâ kazanacağına inanıyor.»

Barkovitch kestiriyordu. Esmer yanaklarını kaplayan tüyler yüzünden fazla hırpalanmış bir oyuncak ayıya benziyordu

«Barkovitch?»

Delikanlı hemen uyandı. «Ne var? Kim o? Garraty?»

«Evet. Dinle, Scramm ölüyor.»

«Kim? Ah, tamam. Şuradaki geri zekâlı. Aferin ona.»

«Zatürree olmuş. Öğleye çıkacağını sanmıyoruz.»

Barkovitch düğmeye benzeyen siyah küçük gözleriyle Garraty'e baktı. «O kocaman yüzünde pek içten bir ifade var, Garraty. Neyin peşindesin?»

«Şey... Belki bilmiyorsun ama Scramm evli...»

Barkovitch'in gözleri neredeyse yuvalarından uğruyordu «Evli mi? EVLİ Mİ? YANİ SEN BANA O ET KAFALININ...»

«Duyarsa duysun, vız gelir! Deli o!» Barkovitch öfkeyle Scramm'a doğru baktı. Sonra da olanca sesiyle bağırdı. «SEN NE YAPTIĞINI SANIYORDUN, APTAL? İSKAMBİL OYNADIĞINI MI?» Scramm ona bulanık gözlerle baktı, sonra da elini sallamaya çalıştı. Onu seyirci sandığı anlaşılıyordu. Scramm'ın yakınından yürüyen Abraham, Barkovitch'e ayıp bir işaret yaptı. O da Abraham'a karşılık verdi. Sonra Garraty'e dönerek güldü. «Tanrım... Sersem taşralı suratından durum anlaşılıyor. Ölecek gencin karısı için iane topluyorsun değil mi? Ah, ne şirin.»

Garraty soğuk bir tavırla, «Yani sen bu işde yoksun,» dedi. «Öyle mi? Pekâlâ.» Döndü.

Barkovitch'in gülümseyişi titreşti. Garraty'i kolundan yakaladı. «Bir dakika, bir dakika. Ben 'Hayır,' dedim mi? 'Hayır,' dediğimi duydun mu?»

«Hayır.»

«Tabii duymadın.» Barkovitch yine gülümsedi ama bu kez çaresizce. O küstah tavırları kaybolmuştu. «Dinle. Başlangıçta sizlerle anlaşamadım. Terslik oldu. Ama aslında öyle bir şey olmasını istemiyordum. Kahretsin! Aslında beni yakından tanırsanız, ne iyi bir insan olduğumu anlarsınız. Ama nedense her zaman bir terslik olur. Okulda da fazla arkadaşım yoktu. Tanrım, bunun nedenini bilmiyoruz. Herkes kadar iyiyim ben de. Ama nedense işe hep ters başlıyorum. İnsanın böyle bir yarışta bir, iki dostu olmalı. Öyle değil mi? Yalnız olmak hiç de iyi değil. Sen de öyle düşünmüyor musun? Tanrım, bunu sen de biliyorsun, Garraty. O Renk... Her şeyi o başlattı. Beni mahvetmek istedi. Herkes bana saldırmaya kalkışır zaten. Okuldayken öyleleri yüzünden yanımda sustalı taşırdım. Rank'ın ölmesini istemedim. Aklımdan öyle bir şey geçmiyordu bile. Yani... suç bende değildi. Siz, hepiniz de, sadece olayın sonunu gördünüz. Rank' ın yaptıklarını farketmediniz...» Barkovitch sustu.

«Evet, herhalde öyledir.» Garraty kendini iki yüzlü gibi hissediyordu. Belki Barkovitch tarihi kendince yazabilirdi ama o Rank olayını çok iyi hatırlıyordu. «E, kararın nedir? Bu işde var mısın?»

«Tabii, tabii.» Barkovitch, Garraty'nin kolunu daha da sıkıca kavradı. «Kadına ömrünün sonuna dek rahat etmesini sağlayacak kadar para göndereceğim. Ben sadece sana bir gencin dostları olması gerektiğini anlatmaya çalışıyordum. İnsan kendinden nefret ettiklerini bilerek ölmek istemez. Yani ölecekse. Ben... Ben...»

«Tabii, tabii...» Garraty yavaşlayarak geri kaldı. Kendini korkak gibi hissediyor ve Barkovitch'den hâlâ nefret ediyordu. Öte yandan ona acıyordu da. «Sağol.» Barkovitch'in insanca yanı onu korkutmuştu. Ama bunun nedenini de bilmiyordu.

Garraty fazla hızla gerilediği için ihtar aldı. Ondan sonraki on dakikayı ağır ağır Stebbins'in hizasına gelmeye çalışarak geçirdi.

Stebbins, «Ray Garraty,» dedi. «Üç mayısın kutlu olsun.»

Delikanlı ihtiyatla başını salladı. «Senin de.»

Stebbins dostça bir tavırla, «Ayak parmaklarımı sayıyor-

dum,» diye açıkladı. «Harika dostlar onlar. Çünkü sayıları her zaman aynı. E, ne var?»

Garraty ona da Scramm ve karısından söz ederken, bir genç daha öldürüldü.

Konuşması sona erdiği zaman, Stebbins nazik nazik, «Neden olmasın?» diyerek gülümsedi. Garraty onun bile yorulmaya başlamış olduğunu farketti.

«Kaybedecek hiçbir şeyin yokmuş gibi konuştun.»

Stebbins neşeyle, «Öyle ya,» dedi. «Aslında hiçbirimizin kaybedecek bir şeyi yok. O yüzden de cömert davranmak kolay oluyor.»

Garraty sıkıntıyla Stebbins'e baktı. Sözlerinde gerçek payı büyüktü. Ve bu, Scramm için yaptıkları jesti de küçültüyordu.

«Beni yanlış anlama, Garraty, eski dost. Ben biraz garibimdir ama zalim değilim. Söz verirsem bunu da yaparım. Emin değilim ama galiba her Uzun Yürüyüşte yarışmacılar Scramm gibi zavallı bir köpek bulup böyle bir jest yapıyorlar. Eski günlerde, Değişme ve Birliklerden önce milyonerler vardı. Onlar fonlar kurar, kütüphaneler açarlardı. İyilik ederlerdi. Herkes ölümlülüğe karşı bir siperi olmasını ister, Garraty. Bazıları kendilerini kandırarak, bütün bunları çocukları için istediklerini söylerler. Ama bu zavallı çocukların hiçbiri de...» Stebbins zayıf koluyla diğer yürüyüşçüleri işaret ederek güldü. Ama Garraty'e sesi kederliymiş gibi geldi. «... Birer piç bile bırakamayacaklar.» Garraty'e göz kırptı. «Seni şaşırttım mı?»

«Şey... Sanmıyorum...»

«Sen ve arkadaşın McVries bu karışık gruptakilerden çok farklısınız, Garraty. İkinizin de bu yarışa nasıl girdiğinizi anlayamıyorum. Ama nedenin sandığından çok daha derinlerde olduğundan eminim. Dün gece beni ciddiye aldın değil mi? Yani Olson konusunda.»

Garraty usulca, «Galiba...» dedi.

Stebbins keyifle güldü. «Harikasın, Ray! Olson'un hiçbir sırrı yoktu.»

«Dün geceki sözlerinin alay olduğunu sanmıyorum.»

«Ama öyleydi. Sana takılıyordum.»

Garraty sinirli sinirli gülümsedi. «Bence sezgilerin sana bazı şeyleri açıkladı. Ama şimdi bunu inkâr ediyorsun.»

Stebbins'in gözleri griye dönüştü. «Nasıl istersen öyle düşün, Garraty. Ölecek sensin. E, neden artık gitmiyorsun? Sana istediğin sözü verdim ya.»

«Hile yapmak istiyorsun. Belki senin derdin de bu. Yarışın hileli olduğunu düşünüyorsun. Ama belki de öyle değil. Bu seni korkutuyor mu, Stebbins?»

«Defol...»

«Haydi, itiraf et.»

«Ben, senin temelde budala olduğundan başka hiçbir şeyi itiraf edecek değilim. Sen yine kendi kendine yarışın hileli olmadığını tekrarlayıp dur.» Stebbins'in yanakları hafifçe kızarmıştı. «Yarışmacıların hepsi birden aldatıldığı zaman oyun dürüst oynanıyormuş gibi gelir.»

«Haydi oradan.» Ama şimdi Garraty'nin sesi eskisi kadar kesin değildi. Stebbins bir an güldü, sonra da başını eğerek ayaklarına baktı.

Uzun bir yokuşu çıkıyorlardı. Alnında ter tanelerinin belirdiğini farkeden Garraty hızla öne, McVries, Pearson, Abraham, Baker ve Scramm'ın yanına gitti. Daha doğrusu diğerleri Scramm'ın etrafını sarmışlardı.

Garraty, «Durumu nasıl?» diye sordu.

Scramm, «Neden onlara soruyorsun?» dedi. Boğuk sesi bir fısıltı halini almıştı artık. Ateşi düşmüştü. Yüzü balmumu gibiydi.

«Pekâlâ. Sana soracağım.»

«Ah, kötü sayılmam.» Scramm derinden öksürdü. «O kadar kötü sayılmam. Cathy için yapmayı düşündüğünüz güzel bir şey. İnsan yakınlarının geleceğini düşünmek ister. Ama galiba gururun yeri değil artık. Yani bu durumda...»

Pearson, «O kadar çok konuşma,» dedi. «Kendini yoracaksın.»

«Ne fark eder? Ha şimdi, ha sonra.» Scramm diğerlerine bakarak ağır ağır başını salladı. «Neden hastalandım bilmem ki? İyi durumdaydım. Gerçekten. Yarışın favorisi sayılıyordum. Ben yorgunken bile yürümekten hoşlanırım. İnsanlara bakar, havayı koklarım... Neden? Bunu Tanrı mı istedi? Bu hastalığı bana Tanrı mı verdi?»

Abraham, «Bilmiyorum...» diye mırıldandı.

Garraty yine ölümün onda uyandırdığı ilgiyi duydu ve tiksintiyle sarsıldı. Bu duyguyu baskı altında tutmaya çalıştı. Haksızlıktı bu. Ölecek olan arkadaşıydı.

Scramm birdenbire, «Saat kaç?» diye sordu. Garraty korkunç bir biçimde Olson'u hatırladı.

Baker, «Onu on geçiyor,» dedi.

McVries de ekledi. «Üç yüz kilometredeyiz...»

Scramm, «Ayaklarım yorulmadı. Bu da bir şeydir,» dedi.

Ön sırada bir genç avaz avaz bağırmaya başladı. «Anne, şu iriyarı adama bak! Şu deveye bak, anne! Anne, baksana!»

Scramm ona el salladı. «Çocukları severim. Cathy'nin oğlu olacağını umarım. İkimiz de oğlumuz olmasını istiyorduk... Erkek çocuk insanın adını devam ettirir. Tabii Scramm öyle ahım şahım bir ad değil.» Güldü.

Bol mavi kazak giymiş, elma yanaklı bir yürüyüşçü yavaşlayarak onlara yaklaştı. Deri ceketli Mike ve Joe'nun karınlarına kramp girdiğini haber verdi.

Scramm elini alnına sürdü. «O çocuklar bizim bölgeden. Bilseydim buraya onlarla birlikte gelirdim... Neyse... Artık bu yolculuğu yalnız başıma yapmayacağım. Acaba...» Yüzünde kararlı bir ifade belirerek adımlarını sıklaştırdı. Sonra bir an yeniden yavaşladı, diğerlerine doğru döndü. Sakinleşmişti. «Sizi bir daha göreceğimi sanmıyorum, çocuklar.» Sesi gururluydu. «Hoşçakalın.»

Ona ilk cevap veren McVries oldu. «Güle güle. İyi yolculuklar.»

Pearson, «Evet, şansın açık olsun,» dedi, sonra da bakışlarını Scramm'dan kaçırdı.

Abraham konuşmaya çalıştı ama başaramadı.

Garraty donmuş dudaklarının arasından, «Güle güle...» diye fısıldadı. «İyi yolculuklar. Güzelce dinlen.»

«Dinlenmek mi?» Scramm hafifçe güldü. «Belki de bu andan sonra asıl yürüyüş başlayacak.» Hızlanarak Mike'la Joe'ya yetişti. Mike krampın onu yenmesine izin vermemişti. Ellerini karnına bastırarak ikibüklüm olmuş, aynı tempoyla yürüyordu.

Scramm onlarla konuştu.

Diğerleri bu sahneyi seyrediyorlardı. Üçünün konuşmaları pek uzamış gibi geliyordu onlara.

Pearson korkuyla kendi kendine konuşuyormuş gibi fısıldadı. «Ne planlıyorlar bunlar?»

Konuşma sona erdi. Scramm, Mike'la Joe'dan biraz uzaklaştı. Yine öksürüyordu. Askerler üçünü de dikkatle izliyorlardı. Joe elini kardeşinin omzuna koyarak sıktı. İki kızılderili birbirlerine baktılar. Bronz suratları ifadesizdi. Sonra Mike biraz hızlanarak Scramm'a yetişti.

Bir dakika sonra ikisi birden döndüler ve kalabalığa doğru yürümeye başladılar. Güruh onların ölüme yakın olduklarını sezerek haykırdı. Sanki iki genç veba mikrobu taşıyormuş gibi gerilemeye çalıştılar. Scramm'la Mike yolun yanındaki parmaklığa eriştikleri sırada ihtar aldılar. Yaklaşan kamyona dönerek müstehcen bir işaret yaptılar. Sonra da bağırarak küfrettiler. Scramm İngilizce. Mike da kendi dilinde.

Yürüyüşçüler onları alkışlarken Garraty'nin gözleri dolar gibi oldu. Seyirciler sessizleşmişlerdi. Scramm'la Mike yere bağdaş kurdular ve sakin sakin birbirleriyle konuşmaya başladılar. Garraty onların önünden geçerken, çok garip, diye düşündü. Aynı dilden konuşmuyorlar.

Dönüp arkasına bakmadı. Hiçbiri de bakmadı. Her şey olup bittikten sonra bile.

McVries birdenbire, «Yarışı kazanan sözünü tutmalı,» dedi. Kimse sesini çıkarmadı.

Öğle geçmiş, saat iki olmuştu.

Abraham'la Baker yazı tura oynuyor ve tartışıp duruyorlardı. «Bana bir buçuk dolar borcun var!»

«Tanrım, sen benim aptal olduğumu sanıyorsun galiba, Baker!»

Garraty onları dinlerken sol bacağına müthiş bir sancı girdi. Dayanamayarak bir çığlık attı. «Bacağım, bacağım!»

Baker şaşkınlıkla, «Tanrım Garraty...» dedi. Sonra ondan uzaklaştı.

Diğerleri de Garraty'nin yanından geçtiler. Delikanlı orada duruyordu.

«Uyarı! İhtar 47 numara.»

Garraty kendi kendine, paniğe kapılma, dedi. Paniğe kapılırsan sonun gelir. Yere oturarak kaskatı kesilmiş olan sol bacağını öne doğru uzattı. İri kasları ovmaya başladı.

«Garraty?» McVries'di bu. Yüzünde korku vardı. «Lif mi koptu?»

«Öyle olmalı. Haydi sen yürümeye devam et. Ben kendimi toplarım.» McVries uzaklaştı.

«Uyarı! İkinci ihtar 47 numara.»

Öleceği düşüncesi Garraty'i neredeyse felce uğratacaktı. Donmuş kaslarını çekiştirmeye başladı. Artık iyice geride kalmıştı. Etrafında kimse yoktu. Sadece ileride genç ve yakışıklı bir asker bekliyordu. Bir elinde gümüş kronometresi, diğerinde de tüfeği vardı.

«Uyarı! İhtar 47 numara. Üçüncü ihtar 47 numara.»

Kasları yumuşamıyordu. Orada ölecekti. Oraya kadar canı çıkarcasına yürüyerek gelmişti. Ve şimdi ölüp gidecekti. Garraty bacağını bırakarak sakin sakin askere baktı. Acaba yürüyüşü kim kazanacak, diye düşündü. McVries. Barkovitch'den daha fazla yaşayabilecek mi? İnsan beynine kurşun girdiği zaman neler hissediyor?

Son saniyeler geçiyordu.

Kramp birdenbire geçti. Bacağa yayılan kan cildini ısıttı. Bacağı karıncalanıyordu. Ama yerimden kalkmam imkânsız, dedi kendi kendine. Sonum geldi. Ölüm bu işte... Askerin tetikteki parmağı gerilmeye başlarken o da ansızın ayağa fırladı. Asker parmağını gevşetti.

Ağzı kurumuş olan Garraty yürümeye başladı. Gözlerinin önünde beyaz şimşekler çakıyor, bayılmaktan korkuyordu. Neyse az sonra geçti. Saatine baktı. 2.17. Bundan sonra saat boyunca ölümle aramda iki saniyelik bir süre bile olmayacak.

Stebbins'in yanından geçerken, «Demek yaşayanların dünyasına döndün,» dediğini duydu.

«Evet...» Garraty birden öfkelendi. «Ve kazanacağımı da umuyorum.»

«Bundan emin misin?»

Garraty sarışın askerin suratını düşündü. «Hayır. Üç ihtar aldım zaten. Bu ölümün yaklaştı demek değil mi?»

«Bu bir faul sayılabilir.» Stebbins yine ayaklarına bakıyordu.

Garraty hızlanarak McVries'e yetişti. Arkadaşı, «Öleceğini sandım, oğlum,» dedi.

«Ben de öyle.»

«O kadar yaklaşmış mıydı?»

«İki saniye kalmıştı sanırım.»

McVries sessiz bir ıslık çaldı. «Şu anda senin yerinde olmak istemem. Bacağın nasıl?»

«Daha iyi. Dinle, konuşamayacağım. Biraz önde yürümek istiyorum.»

«Bunun Harkness'e hiçbir yararı olmadı.»

Garraty başını salladı. «Eski hızımı kazandığımdan emin olmalıyım.»

«Arkadaş ister misin?»

«Eğer gücün varsa.»

McVries güldü. «'Eğer paran varsa, benim de zamanım var, tatlım.'»

«Haydi öyleyse.»

İki arkadaş hızlanarak Joe'nun da önüne geçtiler. Garraty bir süre sonra, «Saat kaç?» diye sordu.

McVries saatine bir göz attı. «İkiyi yirmi geçiyor. Dinle Ray, eğer...»

«Ah, Tanrım, o kadar mı? Ben de...»

«Buraya bak! Durmadan zamanı düşünürsen, sonunda çıldırırsın. Kalabalığa karışmaya kalkarsan, seni kafandan vururlar. Dilin sarkar, salyaların çenenden akarken bir köpek gibi öldürürler. Zamanı unutmaya çalış.»

«Unutamıyorum.» Garraty'nin içinde her şey birbirine karışıyor ve midesi bulanıyordu. Olson... Scramm... Onlar öldüler... Davidson da. Ben de ölebilirim, Pete. Artık buna inanıyorum. Ölümün soluklarını ensemde hissediyorum.»

«Sevgilini düşünmeye çalış. Jan'ı.»

Ön sıradan bir kadın, «Bu Garraty fazla dayanamayacak,» diye fikrini açıkladı.

Garraty homurdandı. «Senin göğüsler de fazla dayanamayacak.» Kalabalık onu alkışladı.

McVries usulca, «Kuraya girebileceğini bildiren mektubu al-

dığın zaman ne yaptın?» diye sordu.

«Evde yalnızdım. Annem çalışıyordu. Gözlerime inanamadım ve mektubu iki defa okudum. Sevinçten çılgına dönmedim ama memnun oldum. Kendime güveniyordum. O sırada sırtım böyle ağrımıyordu. Kendimi eşsiz biri sanıyordum. Sirkteki Sakallı Kadının da eşsiz olduğunu düşünecek kadar zeki değildim. Sonra Belediye Sarayında benim onuruma bir ziyafet verdiler. Bir konuşma yapmamı istediler. Ben de ayağa kalkarak zor duyulacak bir sesle Uzun Yürüyüşe alınırsam elimden geleni yapacağıma dair bir şeyler mırıldandım. Beni çılgınca alkışladılar. Böyle şeyleri bilirsin...»

McVries, «Evet, bilirim,» dedi gülerek. Ama gözlerinin rengi koyulaşmıştı.

Birdenbire tüfekler gürüldedi. Garraty irkildi, sonra donmuş gibi kaldı. Ama kendini zorlayarak yürümeyi başardı.

McVries usulca küfretti. «Köpekler. Joe'yu da öldürdüler.»

Garraty parmaklarını saman rengi saçlarının arasına soktu. «Saat kaç?» Sonra kendi saati olduğunu hatırladı. İkiyi otuz sekiz geçiyordu. O iki saniyelik süre aklından çıkmıyordu.

McVries onu oyalamaya çalıştı yine. «Tabii Binbaşı kuraları çekerken televizyonda seyrettin.»

«Tabii seyrettim. Çekilen yetmiş üçüncü ad benimkiydi. İsmimi duyar duymaz iskemleden yuvarlandım. Kulaklarıma inanamadım. Ondan sonra herkes bana baskı yapmaya başladı. Jan. Annem. Dr. Patterson.»

«Biliyor musun, ben aslında yedeklerdendim. Yürüyüşçülerden on ikisi o tek haklarını kullanmış ve otuz nisana kadar yarışa katılmayacaklarını bildirmişlerdi. Beni dört gün önce gece on birde çağırdılar.»

«Tanrım! Sahi mi?»

«Evet. Yarışa son anda alındım.»

«Bu... seni kızdırmadı mı?»

McVries sadece omzunu silkti.

Garraty yine saatine baktı. Üçü iki geçiyordu. İşler yolunda, diye düşündü. Gölgesi sanki daha hızlı ilerliyordu. Serin, güzel bir bahar günüydü. Bacağı da sancımıyordu artık.

McVries, «Babam bir sinemaya ortaktı,» diye açıkladı. «Yürüyüşe katılacağımı duyduğu zaman çok öfkelendi. Bağırıp ça-

ğırdı. Ellerimi ağzımı bağlayıp beni bodruma hapsedeceğini söyledi.»

«Sen ne yaptın? Israr ede ede onu razı ettin mi?»

«Buna zaman kalmadı. Kapıya çok sert tavırlı, dev gibi iki asker geldi. Babamda itiraz edemedi o zaman. Ve daha ne olduğumuzu anlayamadan kendimizi bir uçakta bulduk. Kız kardeşim Katrina bile. O henüz dört yaşında.» McVries konuşmasını sürdürdü.

Garraty daha sonra tekrar saatine baktı. Üçü tam yirmi geçiyordu. «Teşekkür ederim.»

«Yine hayatını kurtardığım için mi?» McVries neşeli bir kahkaha attı.

«Evet, öyle.»

«Bunun iyilik olduğundan emin misin?»

«Bilmiyorum.» Garraty bir an durakladı. «Ama sana bir şey söyleyeceğim. Bundan sonra hiçbir şey benim için eskisi gibi olmayacak. Şu zaman süresi. Hiç ihtar almamış da olsan mezarla aranda sadece iki dakika var. Bu da uzun bir süre sayılmaz.»

«Doğru. Sayılmaz.»

Tüfekler sanki bu sözleri bekliyorlarmış gibi gürlediler. Vücudunda bir delik açılan yürüyüşçü hindininkini andıran bir ses çıkardı. Kalabalıktan hafif bir ses yükseldi. Bu bir iç çekiş, bir inilti ya da âdeta cinsel bir zevk mırıltısı olabilirdi.

Yürüyüş devam etti. Gölgeler uzadı, uzadı. Birinin köpeği kayışından kurtularak neşeyle yolun ortasina fırladı. Hayvan Pearson'a doğru sıçrarken askerler köpeği vurdular. Pearson acı acı küfretti.

Saat altı oldu. Garraty, dokuzda Augusta'ya erişeceğiz, diye düşündü. Jan'ı ancak bir iki dakika görebileceğim. Tabii kalabalığın arasında kaybolmazsa. Birden ani bir korkuyla sarsıldı. Jan beni görmeye gelmeyecek! Annem de.

McVries, «Yavaş yavaş geride kalalım,» dedi. «Ağır ağır yürüyelim artık. Baker'in yanına gidelim. Augusto'ya üçümüz birarada gireriz. Üç silahşörler. Ne dersin, Garraty?»

Delikanlı bu fikri beğendi. «Tamam.»

Çok ağır ağır geride kaldılar. Sonunda ön sırayı tehlikeli suratlı Harold Quince'e bıraktılar. Abraham karanlıkların arasından, «Sonunda biz fakirleri ziyarete mi geldiniz?» diye ses-

lendiği zaman arkadaşlarına yaklaşmış olduklarını anladılar.

McVries, Abraham'ın sakalları uzamış, yorgun suratına baktı. «Tanrım, Gerçekten ona benziyor! Özellikle bu ışıkta.»

Abraham yaşlı bir adam gibi, «Seksen yedi yıl önce,» diye başladı. «Atalarımız bu ülkede ilerlediler... Ah, kahretsin. Gerisini unuttum. Sekizinci sınıfta birinci olmak isteyen tarih konusunu seçmek zorundaydı.»

McVries kederle, «Suratı atalarımıza benziyor,» dedi. «Ama aklı frengili bir eşeğinki kadar... Abraham, bu yarışmaya nasıl katılabildin?»

Delikanlı hemen, «Kendimi överek,» diye cevap verdi. Sonra tüfek sesleri yüzünden sustu. Düşen bir çuvalınkini andıran o ses duyuldu.

Baker geriye baktı. Gallant'tı bu. Zaten bütün gün yürüyen bir ölüden farksızdı.

Öndekiler neşeyle hafifçe bağırdılar. Garraty başını kaldırdı. Yukarıdaki dev bir levhada «AUGUSTA 15 km.» yazılıydı.

Yürüyüşçüler Augusto'ya girerek ayak bileklerine kadar gelen konfeti yığınlarının arasından ilerlediler. Dergilerden kesilmiş uçuşan şeritlerin arasında birbirlerini kaybettiler, sonra tekrar buldular. Tam bir tepenin doruğuna vardıkları sırada morumsu beyaz iki dev projektör geceyi yararak aşağıdaki kavşağı aydınlattı. Binbaşı jipiyle uzaklaşıyordu. Yine dimdik duruyor ve selam veriyordu. Otuz yedi kişi kalmış olan yürüyüşçüler birdenbire, «Yaşa!» diye bağırmaya başladılar. Tabii kalabalığın gürültüsü arasında seslerini duyurmaları imkânsızdı. Garraty göğsünün sol yanına bir sancı girmesine rağmen yine de susamadı. Hem de felakete yaklaştığını bildiği halde. Milligan adındaki sinsi bakışlı yürüyüşçü hepsini kurtardı. Yere diz üstü çöktü. Gözlerini yummuş, sanki beyninin dışarı fırlamasını engellemek istiyormuş gibi ellerini şakaklarına bastırmıştı. Sonra öne doğru yığıldı ve burnu yere dayandı. Askerler onu taradılar. Yürüyüşçüler de sustular o zaman. Garraty'nin göğsündeki sancı biraz hafiflemişti.

Parker, «Sevgiline yaklaşıyor muyuz?» diye sordu.

Garraty artık ondan hoşlanıyordu. «Yetmiş beş kilometre var. Ya da doksan. Aşağı yukarı.»

Parker kederli bir sesle, «Sen şanslı bir köpeksin, Garraty,» dedi.

Delikanlı şaşırdı. «Sahi mi?»

«Sevgilini ve anneni göreceksin. Ya ben yarışın sonuna kadar hangi kahrolasıca insanı göreceğim? Şu domuzlardan başka kimi?» Kalabalığa doğru ayıp bir işaret yaptı. Seyirciler bunu bir selam sayarak onu deli gibi alkışladılar. «Evimi özledim. Ve korkuyorum.» Birdenbire kalabalığa bağırmaya başladı. «Domuzlar! Gidi domuzlar!» Alkışlar ve «Yaşa» sesleri daha da arttı.

«Ben de korkuyorum... ve evimi özlüyorum. Ben... yani biz...» Garraty uygun sözcükleri aradı. «Hepimiz de evimizden çok uzaklardayız. Bu yol bizi yakınlarımızdan uzaklaştırıyor. Ben annemle sevgilimi görebilirim. Ama onlara dokunamayacağım bile.»

«Kurallara göre...»

«Kuralları biliyorum. Yoldan ayrılmamam şartıyla istediğim her insana dokunabilirim. Ama bu aynı şey değil ki. Arada bir duvar var sanki.»

«Kahretsin! Senin için böyle konuşmak kolay. Hiç olmazsa onları görebileceksin.»

McVries, «Belki görmesi durumu daha da kötüleştirecek,» diye söze karıştı. Arkalarından yaklaşmıştı.

Parker dostça bir tavırla, «Hepiniz delisiniz,» dedi. «Ben buradan gidiyorum.» Biraz hızlandı ve çok geçmeden ışıkların göz. kırptığı karanlıkların arasında kayboldu.

McVries düşünceli düşünceli, «Fena bir genç değil,» diye mırıldandı. «Ve sözlerinde de haklı belki...» Garraty'nin omzuna vurarak biraz ağırlaştı.

Garraty'nin yakınında yürüyen Pearson, «Ona hâlâ yetmedi,» dedi.

«Ha?»

Pearson, «Hemen hemen üç yüz yetmiş beş kilometrelik bir yol aştık,» diye inledi. «Ayaklarım içi zehir dolu kurşun külçelerine benziyor. Sırtım alev alev yanıyor. Ve o kaçık McVries hâlâ bir şey olmamış gibi davranıyor. Müshil yutan aç birinden farkı yok.»

«Acı çekmek mi istiyor dersin?»

«Tanrım! Ne sanıyorsun. McVries boynunda, üzerinde, 'BENİ İYİCE DÖVÜN!' yazılı bir levha taşımalı. Acaba neyin kefaretini ödemeye çalışıyor?»

Garraty, «Bilmiyorum,» dedi. Bir şey daha söyleyecekti ama Pearson'un artık onu dinlemediğini farketti. Delikanlının yorgun yüz hatları dehşetle gerilmişti, ayaklarına bakıyordu. Ayakkabıları yoktu. Kirli beyaz atlet çoraplarıyla yürüyordu.

Üzerinde «LEWISTON 48 km.» yazılı bir levhanın önünden geçtiler. Bin beş yüz metre kadar sonra da, «GARRATY 70 km.» yazılı olanının.

Garraty kestirmek istiyor ama başaramıyordu. Pearson'un sırtından söz ederken ne demek istediğini biliyordu. Ona belkemiği alev almış gibi geliyordu. Bacaklarının arasındaki kaslar sanki açık birer yara halini almıştı. Ayaklarının uyuşukluğu yerini her zamankinden çok daha şiddetli bir acıya bırakıyordu. Hiç açlık duymuyordu ama yine de biraz ezme yedi. Birkaç yürüyüşçü deri kaplı birer iskelete dönüşmüşlerdi. Toplama kampından çıkmışa benziyorlardı. Garraty onlara benzemek istemiyordu... Ama tabii aslında onlardan farkı yoktu. Elini kaburgalarına sürerek sanki silofon çaldı.

Pearson'u ayaklarıyla ilgilenmekten vazgeçirmek istiyordu. Korkunç bir biçimde Olson'a benzemeye başlamıştı. Garraty, «Son zamanlarda Barkovitch'in sesi hiç çıkmıyor,» dedi.

«Öyle. Biri Augusta'dan geçerken bacaklarının kaskatı kesildiğini söyledi.»

«Sahi mi?»

«Öyle dediler.»

Garraty geride kalarak Barkovitch'i görmek istedi. Karanlıkta yürüyüşçülerin yüzlerini görmek zordu. Bir ihtar da aldı ama sonunda Barkovitch'i buldu. Yüz hatları gerilmiş olan delikanlı topallayarak yürüyordu. Gözleri iyice kısılmıştı. Ceketini atmıştı. Alçak ve gergin bir sesle kendi kendine konuşuyordu.

Garraty, «Merhaba, Barkovitch,» dedi.

Barkovitch irkildi, sendeledi ve bir ihtar aldı... Üçüncü ihtardı bu. Delikanlı şirretçe bağırdı. «İşte! İşte! Yaptığını gördün mü? Memnun oldun mu şimdi? Ya o iğrenç arkadaşın?»

Garraty, «İyi gözükmüyorsun,» dedi.

Barkovitch kurnazca gülümsedi. «Bu da planımın bir bölümü. Sana plandan söz ettim. Hatırlıyorsun değil mi? Ama o zaman bana inanmadın. Olson da öyle. Davidson da, Gribble da.» Barkovitch'in sesi alçalarak fısıltı halini aldı. Sanki ağzına fazla tükürük dolmuştu. «Garraty, ben onların mezarlarının üzerinde daaans ettim!»

Garraty usulca, «Bacağın sancıyor mu?» diye sordu. «İşte bu çok kötü.»

«Az kaldı. Bu gece hepsi de dökülecek. Bak göreceksin. Güneş doğduğu zaman geride on iki kişi bile kalmayacak. Göreceksin. Sen ve o ukala arkadaşların, Garraty. Sabaha çıkmayacaksınız. Gece yarısı zıbaracaksınız.»

Garraty birdenbire kendini çok güçlü hissetti. Barkovitch'in yakında bileti alacağını biliyordu. Böbreklerinin sızlamasına, belkemiğinin ağrımasına, ayaklarının sancımasına rağmen oradan koşarak uzaklaşmak istedi. Koşacak ve McVries'e verdiği sözü tutacağını söyleyecekti. Sonra Barkovitch'e, «Onlardan ne isteyeceksin?» diye sordu. «Yani yarışı kazandığın zaman.»

Barkovitch neşeyle güldü. Sanki bu soruyu bekliyordu. Sönük ışıkta yüzü dev eller tarafından yoğuruluyormuş gibi büzüldü. «Plastik ayak,» diye fısıldadı. «Plaaastik ayaklar, Garraty. Şu ayaklarımı kestireceğim. Madem şakadan anlamıyorlar o halde canları cehenneme. Yeni plastik ayaklar taktıracağım. Bunları otomatik çamaşır makinesine atarak durmadan dönmelerini seyredeceğim...»

Garraty kederle, «Ben de ödül olarak arkadaş isteyeceğini sanıyordum.» dedi. Boğucu, büyüleyici bir zafer duygusuyla sarsılıyordu.

«Arkadaş mı?»

Garraty ona acırcasına, «Çünkü hiç arkadaşın yok,» diye hatırlattı. «Sen öldüğün zaman hepimiz sevineceğiz. Kimse seni özlemeyecek. Belki de arkandan yürüyecek ve beynini yola saçtıkları zaman parçaların üzerine tüküreceğim. Belki yapacağım bunu. Belki hepimiz yapacağız.» Çıldırmış gibiydi.

Barkovitch, «Benden nefret etme,» diye sızlandı. «Neden benden nefret etmek istiyorsun? Ben de senin gibi ölmek istemi-

yorum. Ne istiyorsun? Pişman olmamı mı, üzülmemi mi? Pekâlâ, üzülürüm. Ben... Ben...»

Garraty deli gibi, «Parçalanmış beynine tüküreceğiz!» diye bağırdı.

Rengi uçmuş olan Barkovitch ona boş gözlerle baktı.

Garraty birden fısıldadı. «Affedersin...» Kendini aşağılanmış gibi hissediyordu. Hemen Barkovitch'den uzaklaştı.

Aynı anda ateş edildi. İki kişi birden yere devrildi. Onlardan biri Barkovitch olmalıydı. Garraty, bu kez suç bende, diye düşündü. Katil benim.

Sonra Barkovitch gülmeye başladı. Sesi çılgın kalabalığınkinden daha yüksek ve deliceydi. «Garraty! Gaaarraty! Mezarının üzerinde dans edeceğim. Daaans edeceğim...»

Abraham, «Kes sesini, küçük solucan!» diye haykırdı.

Barkovitch sustu, sonra da hıçkırmaya başladı.

Abraham homurdandı. «Canın cehenneme...»

Collie Parker ona sitem etti. «İşte yapacağını yaptın. Onu ağlattın, Abe. Seni yaramaz çocuk. Şimdi eve gidip seni annesine şikâyet edecek.»

Barkovitch hâlâ hıçkırıyordu. Bu anlamsız ses Garraty'nin tüylerini diken diken etti. Öyle umutsuzdu ki bu hıçkırıklar.

Quince geriye doğru seslendi. «Ah, küçücük bebecik annesine şikâyet mi edecek? Aaah, Barkovitch, çok üzüldüm.»

Garraty sessiz bir çığlık attı. Bırakın onun yakasını! Onun ne kadar acı çektiğini bilmiyorsunuz!.. Ama ne kadar da ikiyüzlü bir davranış bu. Ben Barkovitch'in ölmesini istiyorum. Artık bunu itiraf etmeliyim. Barkovitch'in çıldırıp zıbarmasını istiyorum!

Ve herhalde Stebbins geride, karanlıkların arasında onlarla alay ediyordu.

Garraty hızlanarak McVries'e yaklaştı. Delikanlı dalgın dalgın kalabalığa bakıyordu. Seyirciler de onu merakla inceliyorlardı. McVries, «Neden karar vermeme yardım etmiyorsun?» dedi.

«Yardım ederim. Konu nedir?»

«Hangimiz kafesteyiz? Onlar mı, biz mi?»

Garraty neşeyle güldü. «Hepimiz de. Ve kafes de Binbaşının hayvanat bahçesindeki maymunlar bölümünde.»

McVries arkadaşının gülüşüne katılmadı. «Barkovitch kaçırmak üzere değil mi?»

«Evet. Öyle sanırım.»

«Artık o sahneleri görmek istemiyorum. İğrenç bir şey bu. Bu oyun hileli. Yarışa bir amaçla giriyorsun... İstediğin bir şey var. Ama sonra onu istemekten vazgeçiyorsun. Büyük gerçeklerin birer yalan olması ne kötü değil mi?»

«Bunu pek düşünmedim. Saat neredeyse on olacak. Farkında mısın?»

«Bu bütün hayatın boyunca sırıkla atlamana benziyor. Sonra Olimpiyatlara katılıyor ve kendi kendine, bu ne budalaca iş, diyorsun. Neden o çıtanın üzerinden aşayım?»

«Evet.»

McVries sinirlendi. «Bu konuyla ilgilenebilirsin, değil mi?»

Garraty, «Artık kolay kolay heyecanlanamıyorum,» diye itiraf etti. Sonra da durakladı. Bir şey uzun bir süreden beri onu rahatsız ediyordu. Şimdi Baker de onlara katılmıştı. Garraty bir ona, bir McVries'e baktı. «Olson'un... onun saçını gördünüz mü? Yani hemen ölmeden önce?»

Baker, «Ne olmuş saçına?» diye sordu.

«Kırlaşıyordu.»

«Deli olma.» McVries'in sesinde korku vardı. «Herhalde saçlarına toz bulaşmıştı.»

Garraty, «Saçları kırlaşmıştı,» dedi. «Bana yüz yıllardan beri bu yolda yürüyormuşuz gibi geliyor. Olson'un saçının... saçının ağarması bunu ilk kez düşünmeme neden oldu. Ama belki de bu çılgınca bir ölümsüzlük.» Bu korkunç, sıkıcı bir düşünceydi. Gözlerini karanlıklara dikti. Rüzgârın hafifçe yüzüne vurduğunu hissediyordu.

McVries şarkı söyler gibi, «Yürüyorum, yürüyorum, yürüyeceğim,» diye mırıldandı. «Bunu Latinceye çevireyim mi?»

Garraty, zamanda asılı kalmışız, diye düşündü.

Ayakları hareket ediyordu, onlar değil. Kalabalığın sigaralarının ateşi varlıklarını kanıtlayan takım yıldızlar gibiydiler.

Garraty ürperdi. «Ah... İnsan çıldırabilir.»

«Doğru.» Pearson endişeyle güldü.

Kıvrıla büküle bir tepeye tırmanan yoldan çıkıyorlardı. Beton döşeliydi yol, ayaklarını sızlatıyordu.

McVries, Garraty'e, özür diler gibi, «İleride hangi kentler var?» diye sordu.

Garraty gözlerini yumarak kafasında bir harita çizmeye çalıştı. «Bütün küçük kentleri hatırlayamıyorum. Biraz sonra Lewiston'a geleceğiz. Eyaletin ikinci büyük kenti. Augusta'dan da büyük. Anayoldan geçeceğiz. Eskiden adı Lisbon Sokağıydı. Ama sonra Cotter Caddesi adını verdiler. Cotter Uzun Yürüyüşü kazanan tek Maine'liydi. Çok uzun yıllar önce oldu bu.»

Baker, «O ölmedi değil mi?» dedi.

«Sonunda öldü. Bir gözü kanadı ve yarışı yarı kör tamamladı. Yürüyüşten bir hafta kadar sonra öldü. Beyninde bir damar tıkanmış.» Garraty beceriksizce ekledi. «Tabii çok uzun yıllar önce oldu.»

Ondan sonra bir süre kimse konuşmadı. Garraty ufuktaki hafif aydınlığı görüyordu. Herhalde ikiz kentlerdi bunlar: Lewiston ve Augusta. Garraty'nin canı birden çiklet istedi.

«Lewiston'dan sonra neresi geliyor?»

«196 numaralı karayolundan inecek, 126'ya sapacağız. Böylece Freeport'a gireceğiz. Annemle sevgilimi göreceğim. Freeport'tan 1 numaralı eyaletler arası yola çıkacağız.»

McVries mırıldandı. «O büyük yola.»

«Evet.»

Ansızın ateş edildi. Hepsi irkildiler.

Pearson, «Ya Barkovitch ya da Quince,» dedi. «Bilemiyorum... Onlardan biri hâlâ yürüyor.»

Karanlıkların arasından Barkovitch'in kahkahası yükseldi. Tiz ve dehşet verici bir sesti. Hindi sesini andırıyordu. «Daha ölmedim, köpekler! Hemen ölecek değilim. Değiliiiim...» Sesi gitgide yükseliyordu. Çıldırmış bir yangın düdüğü gibi. Ve Barkovitch birdenbire ellerini kaldırarak gırtlağını parçaladı.

Pearson, «Tanrım,» diye inleyerek üstüne başına kustu.

Hepsi de Barkovitch'den kaçtılar, öne, arkaya dağıldılar. Barkovitch hâlâ çığlıklar atıyor, hindi sesleri çıkarıyordu. Hâlâ gırtlağını pençeliyor ve yürüyordu. Vahşi ifadeli suratını gökyüzüne doğru kaldırmıştı. Ağzı kara bir kavise benziyordu.

Sonra yangın düdüğüne benzeyen ses hafiflemeye başladı. Barkovitch yere yuvarlandı. Belki ölmüştü, belki de hâlâ yaşıyordu. Onu vurdular.

Garraty dönerek tekrar öne doğru gitti. Onu uyarmamış olduklan için belli belirsiz minnet duyuyordu. Yürüyüşçülerin yüzlerinde aynı dehşet ifadesi vardı. Barkovitch olayı sona ermişti. Garraty bunun yürüyüşçüler için hiç de iyiye işaret olmadığını düşünüyordu. Gelecekleri için. Bu karanlık ve kanlı yolda böyle düşünmekteydi.

Pearson, «Kendimi iyi hissetmiyorum,» diye mırıldandı. Sesi ifadesizdi. Kuru kuru öğürdü ve bir an ikibüklüm halde yürüdü .«Ah. Hiç de iyi değilim. Ah, Tanrım. Kendimi pek de iyi hissetmiyorum. Ah...»

McVries gözlerini ilerideki bir noktaya dikti. «Keşke deli olsaydım...»

Sadece Baker bir şey söylemedi. Bu da garipti. Çünkü Garraty'nin burnuna birdenbire Louisina hanımellerinin kokusu geldi. Bataklıklarda kurbağalar ötüyordu. Baker'in teyzesi verandadaki salıncaklı sandalyesinde sallanıyordu. Boş boş bakıyor ve gülümsüyordu. Eski bir radyodan parazitler ve uğultular arasında yükselen sesleri dinliyordu. Sallanıyor, sallanıyordu. Uykulu uykulu gülümsüyordu. Kuşu yiyen ve hayatından memnun olan bir kedi gibi.

Gündüz ışığı sesleri boğan bembeyaz sislerin arasından süzüldü. Garraty yine yalnız başına yürüyordu. Artık gece kaç kişinin öldüğünü bile bilmiyordu. Beş kişi vurulmuştu belki de. Ayaklarının parmak uçları ağrıyordu. Migrenleri tutmuştu. Ayaklarını yere her basışında şiştiklerini hissediyordu.

Ama yine de içinde pek hafif bir heyecan kıpırdanmaya başlamıştı. Artık Freeport'a yirmi kilometre kalmıştı. Şimdi Porterville'delerdi ve kalabalık yoğun sis yüzünden onları doğru dürüst göremiyordu. Ama seyirciler Lewiston'dan beri şarkı söyler gibi onun adını tekrarlıyorlardı. Garraty, Freeport ve Jan, diye düşünüyordu.

«Garraty?» Bu ses tanıdık ama bitkinceydi. McVries yanına gelmişti. Suratı kıllı bir kurukafaya benziyor, gözleri ateşi varmış gibi parlıyordu. «Günaydın. Başka bir günle savaşmak için yaşıyoruz.»

«Evet. Dün gece kaç kişi bilet aldı, McVries?»

«Altı.» McVries kemerinden bir kavanoz jambon ezmesi çıkardı, parmak parmak yemeye başladı. Elleri fena halde titriyordu. «Barkovitch'den beri altı kişi.» Kavanozu felçli bir ihtiyarın dikkatiyle kemere yerleştirdi. «Pearson da gitti.»

«Sahi mi?»

«Sayımız çok azaldı, Garraty. Sadece yirmi altı kişi kaldık.»

«Doğru. Fazla değil bu.»

«Biz de azaldık. Ünlü Silahşörler. Sen, ben, Baker ve Abraham. Collie Parker. Ve Stebbins. Tabii onu da bizim gruba katarsan. Ama neden katmayalım? Niçin olmasın. Stebbins'i de katalım, Garraty. Altı Silahşör ve yirmi mızraklı.»

«Hâlâ yarışı kazanacağıma inanıyor musun?»

«Baharda burası hep böyle sisli mi olur?»

«Ne demek bu?»

«Hayır, yarışı kazanacağını sanmıyorum. Bunun nedeni Stebbins, Ray. Onu hiçbir şey yıprandırmıyor. Pırlantalar gibi. Tanrım! Yürüyüş başlayalı beri hemen hiç değişmedi.»

Garraty bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı. Sığır ezmesi tüpünü bularak yemeye başladı.

McVries burnunu çekti. «Bu kadar dolaştıktan sonra tekrar bölgene gelmek tuhaf değil mi? Bu sana garip gelmiyor mu?»

Garraty yine o hafif heyecanı hissetti. «Hayır. Bana dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geliyor.»

Uzun bir yokuştan indiler. McVries başını kaldırarak baktı. «Sis daha da yoğunlaşıyor.»

Garraty, «Bu sis değil,» dedi. «Şimdi yağmur yağıyor.»

Yağmur sanki uzun süre durmak niyetinde değilmiş gibi, usul usul yağıyordu.

«Baker nerede?»

McVries, «Gerilerde bir yerde...» diye cevap verdi.

Garraty arkadaşına bir şey söylemeden yavaşlamaya başladı. Artık sözlere pek gerek yokmuş gibiydi. Sis yüzünden Baker'i farkedemedi ve kendini Stebbins'in yanında buldu. McVries onun pırlanta kadar sert olduğunu söyledi, diye düşündü. Ama bu pırlantanın bazı kusurları ortaya çıkmaya başladı... Stebbins başını kaldırıp ona bakmadı. Ama Garraty onun yanına geldiğini farkettiğini biliyordu.

Birdenbire seyirciler ortadan kayboldu. Çünkü bir köprüden geçiyorlardı.

Stebbins, «Evet?» dedi.

Garraty, «Bir dakika sabret,» diye cevap verdi. «Nefesini tüketme.»

Köprünün diğer tarafında seyirciler yine onları bekliyorlardı. Yürüyüşçüler bir yokuşu tırmanmaya başladılar. Parker ileriden soluk soluğa, «Kahretsin...» diye fısıldadı. Garraty'nin bacakları titriyordu. Ama bu Freeport'ta önceki son yüksek tepeydi. Doruğa erişti.

Tüfekler patladı. Bu kez Charlie Fields adlı bir genç yarıştan çekilmek zorunda kaldı.

Garraty, «Aslında Baker'i arıyordum,» diye açıkladı. «Onun yerine seni buldum. McVries yarışı senin kazanacağını söylüyor.»

Stebbins kayıtsızca, «McVries ahmağın teki,» dedi. «Sevgilini gerçekten görebileceğini sanıyor musun, Garraty? Bu kadar kişinin arasında?»

Garraty, «O ön sırada olacak,» dedi. «Elinde geçiş izni var.»

«Polisler kalabalığın yola taşmaması için çabalarken böyle şeylerle pek ilgilenemeyecekler.»

«Bu doğru değil.» Garraty'nin sesi sertti. Çünkü Stebbins onun gizli korkusunu dile getirmişti.

«Aslında görmek istediğin annen zaten.»

Garraty fena halde irkildi. «Ne?»

«Boşver... Kazanmayı hak ettiğini nereden çıkardın, Garraty? İkinci sınıf bir zekâ, ikinci sınıf bir beden ve herhalde ikinci sınıf bir libidosun sen. Ve o kızla bir defa olsun yatmadığına da iddiaya girerim.»

«Kes şu lanet olasıca sesini.»

«Şimdiye kadar hiçbir kadınla ilişkin olmadı, öyle değil mi? Belki biraz eşcinsellik de var sende. Korkma! Baba Stebbins'e her şeyi açıklayabilirsin.»

«Seni aşağılık sümüklüböcek! Virginia'ya kadar yürümem de gerekse seni yine de yeneceğim.» Garraty öfkeyle titriyordu. Yaşamı boyunca hiç bu kadar kızmamıştı.

Stebbins onu yatıştırmak ister gibi, «Tamam, tamam,» dedi. «Anlıyorum.»

«Seni hayvan!» Garraty bir an durdu, sonra da tekrarladı. «Virginia'ya kadar yürümem de gerekse yarışı yine de ben kazanacağım.»

Stebbins ayaklarının ucunda yükselerek uykulu uykulu gülümsedi. «Bana tâ Florida'ya kadar yürüyebilirmişim gibi geliyor, Garraty.»

Delikanlı öfkeyle ondan uzaklaşarak Baker'i aradı. Arkadaşı tanımadığı bir çocuğun yanında yürüyordu. Başını eğmiş, dudakları hafifçe kıpırdıyordu.

Garraty, «Hey, Baker,» dedi.

Genç irkilerek köpek gibi silkindi. «Garraty. Sen.»

«Evet. Ben.»

«Bir rüya görüyordum. Çok gerçek gibiydi. Saat kaç?»

Garraty saatine bir göz attı. «Yediye yirmi var hemen hemen.»

«Sence bütün gün yağacak mı bu yağmur?»

«Ben... ah!» Dengesini kaybeden Garraty ileriye doğru sendeledi. «Kahretsin! Ayakkabımın topuğu çıktı.»

Baker, «Ayakkabılarını çıkar,» diye önerdi. «Yoksa o çiviler ayağına batar. Tek topuk yüzünden dengeni de kaybedeceğin için daha fazla çaba harcamak zorunda kalırsın.»

Garraty ayağını sallayarak ayakkabıyı fırlattı. Seyircilerin yakınına düştü. Hevesli eller ayakkabıya doğru uzandılar. Biri kaptı. Diğerleri bu yüzden itişip kakışmaya başladılar. Garraty diğer teki çıkaramadı. Ayağı içinde şişmişti. Eğildi. İhtara aldırmayarak ayakkabının bağlarını çözüp çıkardı. Bir an bu teki de kalabalığa atmayı düşündü. Ama sonra yolun ortasında bıraktı. Taşlar buz gibiydi. Çok geçmeden çorapları ıslandı. Ayakları acayip, yumru yumru duruyordu. Çabucak Baker'e yetişti. O da ayakkabısızdı.

Baker kısaca, «Tükendim...» dedi.

«Hepimiz de öyle.»

«Yaşamım boyunca karşılaştığım güzel olayları hatırlıyorum. Dansa götürdüğüm ilk kız. İlk bisikletim. Wilkie Collins'in 'Beyazlı Kadın' romanını ilk kez okuyuşum... En sevdiğim kitap odur, Garraty... Kıyıdaki bir çukurda uykulu uykulu oturarak balık tutmak. Arka avluda uyumak... Bütün bunları düşünüyo-

rum, Garraty. Şu son saatlerde. Sanki yaşlanmış ve bunamaya başlamışım gibi.»

Sabah yağmuru gümüş gibi ışıldıyordu. Kalabalık bile daha sessizleşmiş gibiydi. Garraty'nin kalbi sızlıyordu. Bağırabilseydi rahatlayacaktı sanki. Ama bunu yapması imkânsızdı. Baker'i teselli etmesi, ona ölümün kötü bir şey olmadığını söyleyebilmesi de.

Baker ekledi. «Orasının karanlık olmadığını umarım. Tek umudum bu. Ölümden sonra gidilen bir yer varsa, orasının karanlık olmamasını dilerim. İnsanın her şeyi hatırlayacağını da. Kim olduğumu, orada ne yaptığımı bilmeden karanlıkların arasında sonsuza dek dolaşmayı istemem. Hatta daha önce başka şeylerim de olduğunu bilmeden.»

Garraty bir şey söyleyecekti ama tüfeklerin gürültüsü onu susturdu. İşler kızışmaya başlıyordu. Baker yüzünü buruştururken dudakları gerildi.

«En korktuğum da bu. Bu ses, Garraty. Bu işe neden razı olduk? Herhalde çıldırmıştık.»

«Önemli bir neden olduğunu sanmıyorum.»

«Kapana kısılmış farelerden farkımız yok.»

Yürüyüş devam etti. Yağmur hâlâ yağıyordu.

Bir süre sonra kulaktan kulağa bir haber dolaştı. En öndeki çocuklardan biri apandisit krizinin tuttuğunu sanıyordu. Daha önce olsaydı, bu durum Garraty'i çok sarsacaktı. Ama o şimdi Jan ve Freeport'tan başka bir şey düşünemiyordu. Artık kente yedi buçuk kilometre kalmıştı. Freeport sınırını aştılar.

Hava biraz aydınlanır gibi oldu ama hâlâ kapalıydı. Yağmur inatçı bir çiselemeye dönüştü. Yol şimdi kara bir aynaya benziyordu. Garraty'nin neredeyse çarpılmış aksini göreceği kara bir buza. Elini alnına götürdü. Ateşi varmış gibiydi. «Jan... Ah, Jan. Ben...»

Apandisit krizi tutan 59 numaralı Klingerman'dı. Delikanlı haykırmaya başladı. Çok geçmeden sesi tekdüze bir hal aldı. Elini karnına bastırmış yürüyor ve çığlıklar atıyordu.

Saat sekiz buçuk oldu.

Parker, «O lanet olasıca kente yaklaştık mı, Garraty?» diye seslendi.

McVries alay etti. «Bundan sana ne? Orada seni bekleyen bir kız yok ki.»

Parker, «Benim her yerde sevgilim var, ahmak,» dedi. «Beni görür görmez bayılıyorlar.» Yüzü artık yorgun ve sıskaydı.

Sekiz kırk beş.

Garraty ona yetişerek yanından geçerken McVries, «Biraz yavaşla, oğlum,» dedi elini uzatarak. «Gücünün birazını da bu gece için sakla.»

«Bu imkânsız. Stebbins, Jan'ın orada olmayacağını söyledi. Polislerin onunla ilgilenmeyeceklerini. Bunu öğrenmeliyim.»

«Ben sana sadece biraz gevşemeni söylüyorum. Stebbins işine yarayacağını bilseydi annesine arsenik kokteyli bile içirirdi. Onu dinleme, Ray. Jan orada olacak. Bir kere reklam bakımından önemli bu.»

«Ama...»

«Aması maması yok, Ray. Yavaşla ve yaşa.»

Garraty bağırdı. «Boşver bu lanet olasıca klişeleri!» Sonra dudaklarını yalayarak titreyen elini yüzüne götürdü. «Ben... Affedersin. Gereksiz bir sözdü. Stebbins ayrıca aslında sadece annemi görmek istediğimi söyledi.»

«Anneni görmek istemiyor musun?»

«Tabii istiyorum! Sen ne sanıyorsun? Ben... evet... hayır bilmiyorum...»

«Garraty!» McVries delikanlının omzuna dokundu. Klingerman'ın feryatları iyice tizleşmişti. «Devrilmek üzeresin, Garraty. Gevşe biraz. O kadar heyecanlanma.»

Garraty, «Beni zorlayıp durma! diye bağırdı. Sonra yumruğunu ağzına götürerek parmağını ısırdı. «Yakamı bırak...»

«Peki. Tamam.» McVries uzaklaştı. Garraty onun arkasından seslenmek istedi ama başaramadı.

Ve sonra dördüncü kez sabahın dokuzu oldu. Yirmi dört yürüyüşçü sola saparak Freeport kentine girdiler. Etraf çok kalabalıktı. Konfetiler, kâğıt şeritler atılıyor, herkes, «Yaşa Ray!» diye haykırıyordu. Ama delikanlı seyircilerin arasında henüz tanıdık bir yüz görmemişti. Yolun sonuna yüz metre vardı artık. Devam edemeyeceğim. Edemeyeceğim. Edemeyeceğim. Ama ayakları sendeleyerek ilerliyorlardı. Neredeyim ben? Jan?... JAN?

Sonra kızı gördü. Jan doğum gününde Garraty'nin hediye et-

tiği mavi ipek eşarbı sallıyordu. Yağmur damlaları saçlarının arasında mücevherler gibi ışıldıyordu. Garraty'nin annesi de yanındaydı. Arkasına o sade siyah mantosunu giymişti. Jan'ın omzunun üzerinden bir TV kamerasının burnu uzanmıştı. Garraty'nin içinde bir şey patladı sanki. Yalpalayarak koşmaya başladı. Yırtılmış çoraplarının parçaları şiş ayaklarına çarpıyordu.

«Jan! Jan!» Televizyon kamerası Garraty'i heyecanla izliyordu. Gürültü korkunçtu. Jan'a ulaşmalıyım, diye düşündü. Ona ulaşmalıyım!»

Biri onu yakalayarak durdurdu. McVries'ti bu. Bir asker megafonla ikisine de ihtar verdi. McVries dudaklarını Garraty'nin kulağına yaklaştırarak bağırdı. «Kalabalığın arasına girme!» Garraty'nin beynine bir sancı saplandı.

«Bırak beni!»

«Kendini öldürmene izin veremem!»

«Kahretsin! Bırak diyorum!»

«Kızın kollarında mı ölmek istiyorsun? Amacın bu mu?»

Zaman geçiyor, Jan ağlıyordu. Garraty kızın yanaklarındaki yaşları görebiliyordu. Silkinerek arkadaşının elinden kurtuldu. Yeniden Jan'a doğru yürüdü. Öfkeli hıçkırıklarla sarsılıyordu. Uyumak istiyorum. Aradığımı Jan'ın kollarında bulacağım. Onu seviyorum.

«Ray, seni seviyorum.» Garraty kızın dudaklarını oynatışından böyle söylediğini anladı.

McVries hâlâ yanındaydı. Kamera Garraty'e dikilmişti. Megafondan ikinci ihtar yükseldi.

Jan ellerini uzattı. Parınakları birbirine dokundu. Annesi de uzandı. Garraty ikisinin birden ellerini yakaladı. İstediği olmuştu. Ama sonra zalim McVries kolunu onun omzuna doladı.

«Bırak beni! bırak beni!»

McVries, Garraty'nin kulağına avaz avaz bağırdı. «Ondan çok nefret ettiğin belli. Ne istiyorsun? Burunlarına kanlarının kokusunun geldiğini bilerek ölmek mi? İstediğin bu mu? Tanrı aşkına, yürü.»

Garraty çırpındı ama McVries ondan güçlüydü. Hatta belki haklıydı da. Garraty, Jan'a baktı. Şimdi kızın gözleri endişeyle irileşmişti. Annesi de ona gitmesini işaret ediyordu. Jan da

dudaklarını, «Devam et, devam et,» der gibi oynatıyordu.

Garraty sersem sersem, tabii devam etmem gerekiyor, diye düşündü, Ben, Maine'in yıldızıyım. Bir an Jan'dan nefret etti.

Gök gürültüsünü andıran bir ses duyuldu. Onu ve McVries'i uyarıyorlardı yine. Kalabalık susarak heves ve heyecanla bekledi. Jan'ın ve annesinin yüzlerinde dehşet vardı şimdi. Annesi elleriyle suratını örttü.

McVries, «Ölmek istiyorsan bunu şu köşeyi dönünce yap, aşağılık herif!» diye bağırıyordu.

Garraty inlemeye başladı, McVries onu yine yenmişti. Çok güçlüydü. «Pekâlâ,» diyerek yürümeye başladı. «Köprücük kemiğimi kırmadan yakamı bırak.» Hıçkırdı, burnunu sildi.

McVries ihtiyatla ellerini çekti. Ama yeniden tutmaya hazırdı.

Garraty aklına yeni gelmiş gibi dönüp baktı ama artık Jan'la annesi kalabalığın arasında kaybolmuşlardı. Hain ve sarsak ayakları onu kentten çıkardılar.

Tubbins çıldırmıştı.

Tubbins gözlüklü, çilli, kısa boylu bir çocuktu. Yol boyunca pek konuşmamıştı ama iyi bir gençti. Şimdi yağmura, «Kahpe,» diye bağırıyordu. «BABİL FAHİŞESİ ARAMIZA KARIŞTI! SOKAKLARDA YATIYOR! PİS! PİS! BABİL FAHİŞESİNDEN SAKININ! DUDAKLARINDAN BAL AKIYOR AMA KALBİ ZEHİR DOLU!»

Collie Parker yorgun yorgun ekledi. «Onda belsoğukluğu da var. Tanrım! Durumu Klingerman'dan da kötü.» Sesini yükseltti. «Geber e mi, Tubby!»

Tubbins çığlık çığlığa, «MUHABBET TELLALI,» diye bağırdı. «KADIN SATICISI! PİSSİN SEN! KİRLİSİN!»

Parker söylendi, «Kahretsin! Susmazsa kendimi öldüreceğim!» Bir deri bir kemik kalmış eliyle belindeki matarayı zorlukla aldı. Elleri titriyordu.

Öğleden sonra saat üçtü, New Hampshire sınırına 66 kilometre kalmıştı.

Garraty, McVries'in yanından yürüyordu. Arkadaşı Freeport'

tan beri onunla pek konuşmuyordu. Garraty de zaten McVries'e bir şey söylemekten korkuyordu.

Tüfekler kükredi. Kalabalık alkışladı. «Sevgilin sana güzel gözüktü mü?» Bu soruyu soran Abraham'dı.

Garraty, «Evet,» dedi. «Ona döneceğimi umarım.»

Abraham gülümsedi. «Ummak mı? Ben de o sözcüğün nasıl yazıldığını hatırlamaya başlıyorum.» Bu sözleri tehdide benziyordu biraz. «Demin vurdukları Tubbins miydi?»

Garraty etrafı dinledi. «Evet! Tanrım, onu öldürdüler Parker ona büyü yaptı sanırım.»

Abraham, «Kendi kendime bütün gerekenin bir ayağımı diğerinin önüne getirmek olduğunu söylüyorum,» dedi.

«Evet.»

Abraham'ın yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. «Garraty. bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum...»

«Neyi?»

Abraham daha da sıkıldı. «Şey Biz geri kalanlar biraraya geldik ve birbirimize söz verdik.»

«Öyle mi?»

«Kimse kimseye yardım etmeyecek. İsteyen ölecek ya da yaşayacak.»

Garraty ayaklarına baktı. «Ama bu acımasız bir şey.»

«Durum da öyle.» Abraham ona bakamıyordu.

«Yürüyüşçülerin hepsiyle de konuştun mu?»

Hayır. Sadece on iki kadar kişiyle.»

«Onlar ne dediler?» Garraty cevabı biliyordu.

«Kabul ettiler.»

Garraty ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. İleride yürüyen Baker'e baktı. Delikanlının ceketi sırsıklam olmuştu. Bir kalçası acayip bir biçimde çıkmış, sol bacağı iyice sertleşmişti. Garraty birdenbire Abraham'a, «Gömleğini neden çıkardın?» diye sordu.

«Kaşındırıyordu... Evet, ne diyorsun.?»

«Belki McVries'e borcum var.» O hâlâ yakındaydı ama kalabalığın gürültüsü arasında bu konuşmayı duyup duymadığı belli değildi. «Pekâlâ. Ben de varım.»

«Yaşa... Şimdi... birine yardım etmeye kalkışırsan seni engelleyemeyiz. Bu kurallara aykırı. Ama yine de seni yanımızdan uzaklaştırırız. Sen de sözünde durmamış olursun.»

«Böyle bir şeye kalkışmayacağım.»

«Aynı şey sana yardım edecekler için de geçerli.»

«Tamam.»

«Bunun kişisel bir yanı yok, Ray. Bunu biliyorsun değil mi?»

«Evet. Kişisel bir yanı yok. Hepimiz de vahşi orman hayvanlarına döndük.»

Garraty bir an Abraham'ın kızacağını sandı. Ama artık kızacak gücü kalmamıştı. «Kabul ettin, Ray. Sözünde duracaksın.»

Garraty, «Belki ukalaca tavırlar takınarak, 'Erkek sözü,' demem gerekiyor,» diye homurdandı. «Ama ben dürüst davranacağım. Senin o bileti alışını görmek istiyorum, Abraham. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur.»

Abraham dudaklarını yaladı. «Ya...»

«Ayakkabıların pek güzel. Abe.»

«Evet. Ama lanet olasıcalar çok ağırlar. Ayakkabıların yola dayanmasını istiyorsun, o zaman da külçe gibi oluyorlar.» Abraham birdenbire ağlamaya başladı. «Böyle ölmek istemiyorum.» Herkesin içinde, ahali kalkıp yürümeni haykırırken. Çok aptalca bir şey bu. Aptalca. Bu, geri zekalı bir mongolizm kurbanının dilini yutarak boğulmasına benziyor...»

Saatler geçti. Akşam saat altıda sadece bir yürüyüşçüyü kaybettiler. Kimse konuşmuyordu. Hava soğumaya başlamıştı. Garraty, acaba gerçekten güneş diye bir şey var mı, dedi kendi kendine. Yoksa benim hayalim mi?..

Yürüyüş devam etti. Sıra sıra kentlerden geçtiler.

Garraty acı düşüncelere dalmıştı ama bu halinden de memnundu. Düzensiz silah sesleri ve kalabalığın boğuk haykırışları yüzünden birdenbire daldığı düşüncelerden uyandı. Dönüp baktığı zaman Collie Parker'in elinde tüfekle kamyonun üzerinde durduğunu görünce çok şaşırdı.

Askerlerden biri yolda yatıyor, camlaşmış gözlerle gökyüzüne boş boş bakıyordu. Alnının tam ortasında düzgün bir delik vardı.

Parker, «Lanet olasıca hayvanlar!» diye haykırıyordu. Diğer askerler kamyondan atlamışlardı. Parker sersemlemiş olan Yürüyüşçülere baktı. «Haydi, gelin çocuklar! Gelin! Biz...»

Garraty de dahil bütün yürüyüşçüler Parker'e sanki yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi baktılar. Sonra yere atlamış olan

askerlerden biri kamyonun öbür tarafına geçerek delikanlıyı dikkatle arkadan vurdu.

McVries bir çığlık attı. «Parker!» Sanki durumu ve nasıl bir fırsatı kaçırdıklarını sadece o anlamıştı. «Ah, olamaz! Parker!»

Parker biri başına sopayla vurmuş gibi bir şeyler homurdandı. Kurşun içinde patladı ve Parker'in barsakları yırtık haki gömleğiyle blucinin üzerine saçıldı.

«Tanrım!»

Parker, «Kahretsin,» dedi. Ölü askerin elinden kaptığı tüfekle yola iki defa ateş etti. Kalabalıktan biri can acısıyla bağırdı. Sonra silah elinden kaydı. Yarı döndü ve yola yanlamasına düştü. Geçen bir arabanın ölüm derecesinde yaraladığı bir köpek gibi kesik kesik soluyordu. Ağzını açarak, bir şeyler söylemeye çalışırken kanları fışkırdı. «Siz. KÖ. Kö. Kö.» Önünden geçen yürüyüşçülere kinle bakarak öldü.

Garraty ortadan, «Ne oldu?» diye bağırdı. «Parker'e ne oldu?»

McVries, «Parker usulca onlara sokuldu,» dedi. «Bu işi başarabileceğini biliyordu sanırım. Arkalarından usulca süzüldü.» Sesi iyice boğuklaşmıştı. «Onları bilgisayarın başında uyuklarken yakaladı. Bizim orada, yanında olmamızı istedi, Garraty. Ve bence bu işi başarabilirdik.»

Garraty birdenbire dehşete kapıldı. «Sen neden söz ediyorsun?»

McVries, «Bilmiyor musun?» diye sordu. «Bilmiyor musun?»

«Oraya, onun yanına mı çıkacaktık?»

«Boşver. Unut gitsin.» McVries uzaklaştı. Garraty titremeye başlamıştı.

Yürüyüş devam etti yine.

Saat dokuzda yağmur dindi ama hava hâlâ kapalıydı. Kimse öldürülmemişti. Yalnız Abraham inliyor, anlaşılmaz bir şeyler söylüyordu. Hava pek soğuktu ama kimse ona giyecek bir şey vermiyordu. Garraty'nin midesi bulanmaya başlamıştı.

Karanlıkta ilerlerken az kalsın Baker'e çarpıyordu. Delikanlı elindeki paraları şıkırdatıyordu. «Kendime büyük bir tabut alacağım. Kurşun astarlı. İçine pembe ipek astar geçirilmiş olacak.»

Garraty dehşetle irkildi. «Baker? Sen çıldırdın mı?»

«Bundan emin olabilirsin. Deli olmasaydık bu yarışa girer miydik?»

«Baker, kendini toparlamazsan sabaha kadar ölürsün.»

Delikanlı başını salladı. Yüzünün derisi kemiklerine yapışmıştı. «Önemli olan da bu. Ben ölmek istedim. Sen de öyle değil mi?»

Garraty haykırdı. «Kes sesini!» Yine titremeye başlamıştı. Tekrar bir yokuşa tırmanmaya başladıkları için konuşmaları burada kesildi.

Zaman zaman ihtarlar veriliyordu. Askerler yine kamyondalardı. Parker'in öldürdüğü adamın yerini bir başkası almıştı.

Marty Wyman'ı on biri kırk geçe öldürdüler.

Gece yarısı artık New Hampshire sınırına sadece on kilometre kalmıştı. Saat birde yağmur tekrar başladı. Şiddetle yağıyor, rüzgâr sırtlarını kamçılıyordu.

On ikiyi çeyrek geçe Bobby Sledge usulca halkın arasına karışmaya çalıştı. Yağmur ve karanlıkta bunu başarabileceğini sanıyordu. Onu çabucak, ustalıkla delik deşik ettiler.

Baker ikiye yirmi kala yere yuvarlanarak kafasını çarptı. Garraty hiç düşünmeden ona doğru gitti. Ama sonra hâlâ güçlü olan bir el onu durdurdu. McVries'in eli.

Delikanlı, «Hayır,» dedi. «Silahşörler yok artık. Şimdi her şey gerçek.»

Arkalarına bakmadan yürümelerini sürdürdüler.

Baker'e üç ihtarda bulunuldu. Sonra sessizlik uzadıkça uzadı. Garraty silah seslerini bekliyordu. Sonunda saatine baktı. Aradan dört dakikadan daha uzun bir süre geçmişti. Sonra Baker onunla McVries'in yanından geçti. Etrafına bakmıyordu hiç. Alnındaki yara kanıyordu ama gözlerindeki o çılgınca ifade kaybolmuş gibiydi.

İkiye birkaç dakika kala, gürültü kıyamet arasında New Hampshire'a girdiler. Toplar atıldı. Yağmurlu gökyüzünde fişekler ışıldadı. Rakip birkaç bando marşlar çaldı. Alkış ve «Yaşa» sesleri kulakları sağır edecek gibiydi. Yine fişekler havada Binbaşının alevden bir portresini çizdiler.

Garraty yeniden kestirmeye başladı. Kafası karmakarışıktı. Birden tüfek sesleriyle uyanarak koştu. Sonra askerlerin ona

değil, başka birine ateş ettiklerini anladı. Delikanlı yağmurda yolda yüzükoyun yatıyordu.

McVries, «Selam Meryem,» diye mırıldandı.

Stebbins arkadan ekledi. «Kalbi merhamet dolu, Meryem.»

«Amin...» McVries titreyen eliyle yüzünü sildi ve gözlerini karanlıklara dikerek yürümesini sürdürdü. Omuzları çökmüştü.

Üçe doğru bir yürüyüşçü daha can verdi. Portmouth yakınlarında bir yerde, yola diz çöktüğü zaman yağmur ve karanlıkta vuruldu. Durmadan öksüren Abraham ateşle yanarak ilerliyordu.

Baker ise öldürülmeden önce o ihtarların silinmesine kararlıydı. Garraty şiddetli yağmurda Baker'i hayal meyal görüyordu. Yumruklarını sıkmış, topallıyordu.

Ve McVries tükenmeye başlıyordu. Garraty bunun ne zaman başladığını kesinlikle bilmiyordu. Belki de arkadaşına bakmadığı bir sırada, bir iki saniye içinde olup bitmişti. McVries güçlü kuvvetli bir gençken birdenbire yaşlı bir adama dönüşüvermişti. Korkunç bir şeydi bu.

Stebbins, Stebbins'ti. Yürüyüp duruyordu. Galiba hafifçe aksıyordu ama Garraty'e öyle geliyor da olabilirdi.

Şafaktan hemen önce üç genç birden öldü. Delikanlılar dönüp yola devrilirlerken kalabalık heyecanla bağırdı. Garraty bunun korkunç bir zincirleme tepkinin başlangıcı olduğunu düşündü. Sonunda hepsi de öleceklerdi. Ama öyle olmadı. Abraham'ın ölümü zinciri kopardı. Abraham dizlerinin üzerinde sürünüyor, can acısı arasında boş gözlerle aptal aptal kamyona bakıyordu. Dikenli tele takılmış bir koyunun gözleriydi bunlar. Sonunda yüzükoyun düştü. Ayakları yola vurdu, vurdu. Sonra da hareketsiz kaldı.

Kısa bir süre sonra da şafak söktü. Yarışmanın son günü başlıyordu. Hava kapalıydı. Yağmur yağıyor, rüzgâr uluyordu...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tavşan

Besin ezmeleri beşinci ve son kez dağıtılıyordu. Artık bir tek asker bu işi başarabiliyordu. Çünkü geride sadece dokuz yürüyüşçü kalmıştı. Bazıları kemerlere sanki o ana kadar öyle bir şey görmemiş gibi bakıyorlar ve kayışların ellerinden yılanlar gibi kaymasına izin veriyorlardı. Garraty ona saatler kadar uzun gelen bir süre sonunda kemeri beline takmayı başardı. Ama yemek yeme fikri büzülüp sıkışmış olan midesinin bulanmasına neden oluyordu.

Stebbins şimdi onun yanında yürüyordu. Garraty alayla. benim koruyucu meleğim, diye düşündü. Stebbins ağzını yaya yaya güldü. Üzerine fıstık ezmesi sürülü iki bisküviyi ağzına tıkarak gürültülü gürültülü çiğnemeye başladı. Garraty'nin midesi ağzına geldi.

Stebbins bisküvileri çiğneyerek, «Ne var?» dedi. «Buna dayanamıyor musun?»

«Bu senin üzerine vazife mi?»

Stebbins bisküvileri yuttu ama Garraty'e kendisini zorlamış gibi geldi. Stebbins, «Değil,» dedi. «Açlıktan bayılırsan benim daha işime gelir.»

McVries hasta gibiydi. «Massachusettes'e erişebileceğimizi sanıyorum.»

Stebbins başını salladı. «On yedi yıldan beri ilk kez olacak. Çıldıracak herkes.»

Garraty birdenbire, «Yürüyüş konusunda çok bilgin var,» dedi. «Bütün bunları nereden öğrendin?»

Stebbins omzunu silkti. «Hepsi de yazılı. Onların utanacakları hiçbir şey yok. Öyle değil mi?»

McVries, «Kazanırsan ne yapacaksın, Stebbins?» diye sordu.

Delikanlı güldü. Yağmurda yorgunluktan kırışmış olan sakallı ince yüzü bir aslanınkini andırıyordu. «Ne yapacağım dersin? Tepesi mor, sarı büyük bir Cadillac araba alacağım ve evdeki odaların her birine renkli bir stereo televizyon koyacağımı mı?»

McVries, «Hayvanlara Daha Fazla Eziyet Edilmesini Sağlama Derneğine iki, üç yüz bin dolar bağışlarsın sanırım,» dedi.

Garraty birdenbire bağırdı. «Abraham bir koyuna benziyordu. Dikenli tele takılmış koyuna. Ben öyle düşündüm.»

Artık Massachusettes sınırına sadece yirmi iki kilometre kalmış olduğunu açıklayan dev bir dövizin altından geçtiler.

Stebbins nazik nazik, «Garraty,» dedi. «Neden defolup gitmiyorsun?»

Garraty, «Üzgünüm,» diye homurdandı. «Artık uygun düğmeye basamıyorsun.» Kemerindeki yiyeceklerin arasından mahsus bir çikolata seçti ve bütün bütün ağzına tıktı. Midesi büzüldü ama çikolatayı yutmayı başardı. Midesiyle yaptığı kısa ve şiddetli bir savaştan sonra kusmayacağını anladı. «Gerekiyorsa bir gün daha yürüyebilirim. Hatta tam iki gün. Kaderine boyun eğ, Stebbins. Şu psikolojik savaştan da vazgeç. Etkisi olmuyor. Haydi biraz daha fıstık ezmesiyle bisküvi ye.»

Stebbins'in dudakları büzüldü. Bir an için, ama Garraty bunu gördü. Stebbins'in damarına basmayı başarmıştı. İnanılmayacak bir sevinç duydu. Sonunda maden damarını bulmuştu. «Haydi, Stebbins. Bu yarışa neden girdiğini bize söyle! Ne de olsa birarada daha fazla kalamayacağız. Haydi, açıkla. Bu üçümüzün arasında kalacak. Artık bir Süpermen olmadığını biliyoruz.»

Stebbins ağzını açtı ve sarsıcı bir çabuklukla yediği fıstık ezmeli bisküvileri kustu. Sendeledi ve yürüyüş başlayalı beri ikinci kez ihtar aldı.

Garraty kanın başına hücum ettiğini sezdi. «Haydi Stebbins. Kustun işte. Açıkla artık. Bize her şeyi anlat.»

Stebbins'in suratı bembeyaz kesilmişti. Ama kendini toplamıştı yine. «Yarışa neden mi katıldım? Bunu mu öğrenmek istiyorsun?»

McVries ona merakla bakıyordu. Yakınlarında kimse yoktu. «Öğrenmek istediğin nedir? Neden burada olduğumu mu soruyorsun, yoksa neden yürüdüğümü mü?»

Garraty gerçeği açıkladı. «Ben her şeyi öğrenmeyi istiyorum.»

Stebbins, «Ben o tavşanlardanım,» dedi. Yağmur devamlı yağıyor, sular burunlarından, kulak memelerinden akıyordu Önlerinde bir çocuk sendeleyip düştü. Sonra kendini zorlayarak ayağa kalktı. Pastor'du bu. Garraty onun hâlâ aralarında olmasına şaştı.

Stebbins, «Ben o tavşanlardanım,» diye tekrarladı. «Onları görmüşsündür, Garraty. Köpek yarışlarında tazıların kovaladıkları o küçük kurşuni tavşan biçimi makineleri. Köpekler ne kadar hızlı koşarlarsa koşsunlar onu yakalayamazlar. Çünkü tavşan et ve kandan yapılmamıştır. Ama köpekler öyledir. Tavşan dişli çarklara bağlı bir sopaya tutturulmuş bir maden levhadır Eskiden İngiltere'de gerçek tavşanlar kullanırlarmış. Ama köpekler bazen onu yakalarlarmış. Bu yeni yöntem daha güvenli... O beni kandırdı!» Stebbins uçuk mavi gözleriyle yağmura bakıyordu. «Hatta onun beni şapkasının içinden çıkardığını bile söyleyebilirsin. O beni bir tavşan haline soktu. Alis Harikalar Diyarı'ndaki tavşanı hatırlıyor musun? Belki de sen haklısın, Garraty. Belki artık tavşan, homurdanan domuz ve koyun olmanın zamanı geçti. İnsan olmalıyız artık. Ancak 42'nci Sokaktaki sinemaların balkonlarına doluşan o sapıklar ve kadın satıcılarının düzeyine erişebilsek bile.» Stebbins'in gözlerinde delice, neşeli bir ifade belirdi. Garraty'le McVries'e baktığı zaman ikisi de gözlerindeki bu ifade yüzünden irkildiler Stebbins deliydi. Bunun kuşku götürecek yanı yoktu. Deliydi o.

Delikanlının sesi kürsüdeki bir papazınki gibi yükseldi. «Nasıl oluyor da Uzun Yürüyüş konusunda bu kadar bilgim var? Ben Uzun Yürüyüşle ilgili her şeyi biliyorum! Bilmem gerekir! **Çünkü Binbaşı benim babam, Garraty! O benim babam!»**

Kalabalık bilinçsizce haykırıp duruyordu. Sanki Stebbins' in sözlerini duymuşlar ve onu takdir ediyorlarmış gibi. Tüfekler patlamıştı. Seyircilerin alkışladığı buydu. Tüfekler patlamış ve Pastor yere yığılmıştı.

Garraty'nin karnı ve kasıkları büzüldü.

McVries, «Ah, Tanrım...» diye fısıldadı. «Doğru mu bu?» Çatlak dudaklarını yaladı.

Stebbins âdeta dostça bir tavırla, «Doğru,» dedi. «Ben onun piçiyim. Anlayacağınız... onun bildiğini sanmıyordum. Yani oğlu olduğumu bildiğini. İşte hatam da bu oldu. O kadın düşkünü bir alçak! Sürüyle piçi olduğunu biliyorum. Ben ona oğlu olduğumu açıklamak istedim. Bütün dünyaya açıklamak. 'Sürpriz, sürpriz!' diye bağıracaktım. Yarışı kazandığım zaman da ödül olarak babamın evine götürülmemi isteyecektim.»

McVries yine fısıltıyla konuştu. «Ama o her şeyi biliyordu...»

«O beni tavşanı haline soktu. Köpeklerin daha hızlı koşmalarını sağlayacak küçük bir gri tavşan haline... Ve galiba bu planı da başarılı oldu. Massachusettes'e erişeceğiz.»

Garraty, «Ve şimdi...» dedi.

Stebbins omzunu silkti. «Sonunda tavşanın da et ve kandan yapılmış olduğu anlaşıldı. Yürüyorum. Konuşuyorum. Ve her şey yakında sona ermezse karnımın üzerinde sürüneceğim. Tıpkı bir sürüngen gibi.» Bir an durdu, sonra, «Saat kaç?» diye sordu. Yüzü sanki yağmurda erimiş, Olson'un yüzüne dönüşmüştü. Abraham'ın, Barkovitch'in yüzlerine... Sonra daha korkunç bir şey oldu. Stebbins'in suratı Garraty'ninkine benzedi. Umutsuz ve bitkin bir yüzdü bu. Çoktan hasat yapılmış bir tarlada bekleyen çürümüş bir korkuluğun suratı.

«Ona yirmi var.» McVries güldü. Eski alaylı gülüşünün silik bir kopyasıydı bu. «Beşinci gününüz kutlu olsun, ahmaklar.»

Stebbins başını salladı. «Yağmur bütün gün yağacak mı, Garraty?»

«Evet, sanırım. Öyleye benziyor.»

Stebbins yine ağır ağır başını salladı. «Ben de öyle düşünüyorum.»

McVries birdenbire, «Yağmurdan kaç öyleyse,» dedi.

«Pekâlâ. Teşekkürler.»

Üçü uygun adımla ilerlemeye başlamışlardı. Oysa hepsi de

çektikleri acı yüzünden değişik biçimler almışlardı ve bir daha da düzelmeyeceklerdi.

Massachusettes eyaletine girdikleri sırada yedi kişiydiler: Garraty, Baker, McVries, George Fielder adında gözleri çukura kaçmış bir iskelet, Bill Hough, henüz sarsılmışa pek benzemeyen Milligan isminde uzunca boylu, kaslı bir genç ve Stebbins.

Kısa bir süre önce, yani Stebbins'in itirafından biraz sonra Garraty birdenbire sanki hafiflemiş ve neşelenmişti. Ayakları eski hallerini hatırlıyormuş gibiydiler.

Kamyon biraz ilerideydi. Garraty balkondaki şemsiyenin altına çökmüş olan sarışın askere baktı. Bütün ıstırabı ve mutsuzluğunu ona göndermeye çalıştı. Ama sarışın adam kayıtsızca oturuyordu.

Garraty, Baker'e bir göz attı ve burnunun kanadığını gördü. Kan yanaklarını boyuyor, çenesinden akıyordu.

Stebbins, «Ölecek değil mi?» dedi.

McVries, «Tabii ölecek,» diye cevap verdi. «Hepsi ayakta ölüyor. Bunun farkında değil miydin?» Sert bir rüzgâr yağmur damlalarını yüzlerine vuruyordu. McVries sendeledi ve ihtar aldı. Seyirciler haykırıp bağırıyorlardı. Neyseki bugün fazla hava fişeği atılmamıştı. Yağmur o mutlu saçmalığı engellemişti.

Yol bir dönemeç yapıyordu. Garraty hayal meyal Milligan'ın, «Tanrım!» dediğini duydu.

Yol iki tepenin arasından geçiyordu. Yamaçlar çok kalabalıktı. Tepeler kapkara duruyordu bu yüzden.

George Fielder birdenbire canlandı. Kurukafaya benzeyen başını çöp gibi boynunun üzerinde sağa sola döndürdü. «Onlar bizi yiyecekler. Üzerinize devrilecek ve bizi yiyecekler.»

Stebbins kısaca, «Sanmıyorum,» dedi. «Şimdiye kadar...»

«Onlar bizi yiyecekler! Bizi yiyecekler! **Biziyiyecekler! Biziyiyeceklerbiziyiyeceklerbiziyiyecekler...»** George Fielder kollarını sallayarak daireler çiziyordu. Gözlerinde kapana kısılmış bir farenin dehşeti vardı.

«**Biziyiyeceklerbiziyiyecekler**...» Avaz avaz haykırıyordu.

Ama Garraty onu zorlukla duyabiliyordu. Yamaçlardaki ka-

labalığın gürültüsü bir balyoz gibi kafalarına iniyordu. Fielder vurulduğu zaman Garraty silah sesini duymadı bile. Sadece güruhun o vahşice çığlığını işitti. Fielder yolun ortasında şaşılacak kadar zarif bir tavırla sanki rumba oynadı. Omuzları kalkıp iniyor, vücudu sarsılıyordu. Sonra dans etmekten yorulmuş gibi yola oturarak ayaklarını açtı. Ve o durumda öldü.

Baker, «Garraty,» dedi. «Garraty, bende kanama başladı.» Tepeler geride kalmıştı ve Garraty onu duyabiliyordu ama zorlukla.

«Evet.» Garraty zorlukla sakin sakin konuşabilmişti. Art Baker'in içinde bir şey kanamaya başlamıştı. Burnundan kanlar fışkırıyordu. Yanakları ve boynu kıpkırmızı köpükler içindeydi. Gömleğinin yakası da öyle.

«Bu kötü bir şey sayılmaz değil mi?» Baker korkusundan ağlıyordu. Durumun kötü olduğunun farkındaydı.

Garraty, «Öyle,» dedi. «Pek kötü sayılmaz.»

Baker mırıldandı. «Yağmur insana ne sıcak geliyor. Ama beni ıslatanın yağmur olduğunu biliyorum. Sadece yağmur Öyle değil mi, Garraty?»

Delikanlının midesi bulanıyordu. «Öyle...»

Baker, «Keşke başıma koymak için buz olsaydı,» diyerek uzaklaştı. Garraty onun arkasından baktı.

Bill Hough on bire çeyrek kala öldürüldü. Milligan da on bir buçukta. Garraty, Baker'in onlardan önce can vereceğini sanmıştı. Ama yürüyüşü sürdürüyordu. Tabii artık gömleğinin yarısı kan içindeydi.

Garraty'nin kafasının içinde caz çalıyordu sanki. Bir keresinde beni sevdiler. Ben de bir kere sevdim. Ama kafamın içindeki bu caz yüzünden annem bir kürk mantoya tıkılmış saman yığını halini alıyor. Jan ise bir vitrin mankeni halini. Her şey sona erdi. Kazansam, McVries, Stebbins ve Baker'den daha fazla yaşamayı başarsam bile, her şey sona erdi. Bir daha evime gidemeyeceğim... Ağlamaya başladı. Gözleri bulanıklaştı. Ayağı takılarak düştü. Yere döşenmiş olan parke taşları sert, şaşılacak kadar soğuk ve pek de rahattı. Garraty ancak iki ihtar aldıktan sonra ayağa kalkmayı başarabildi.

Baker bir sarhoş gibi yolun bir yanından diğerine gidip geliyordu. McVries'le Stebbins kafa kafaya vermişlerdi. Garraty

birdenbire onların kendisini öldürmeyi planladıklarına inandı. Barkovitch adında biri de vaktiyle Rank denilen ve suratı olmayan bir delikanlıyı öldürmemiş miydi? Garraty kendini zorlayarak hızlandı ve McVries'le Stebbins'e yetişti. İki genç sessizce ona yer açtılar. Garraty kendi kendine, benim hakkımda konuşuyordunuz değil mi, dedi. Ben gelir gelmez de sustunuz. Durumun farkında olmadığımı mı sanıyorsunuz? Çıldırdığımı mı düşünüyorsunuz? Ama onlarla olmak yine de onu rahatlatıyordu. Ölünceye kadar bu ikisinin yanından ayrılmayacaktı.

Bir tabelanın önünden geçtiler. Üzerindeki yazı sanki Garraty'e bütün dünyanın o çılgınlığını özetliyordu. «BOSTON'A 77 KİLOMETRE. ORAYA ERİŞMEYİ BAŞARABİLİRSİNİZ!» Gücü olsaydı sarsıla sarsıla gülecekti. Boston! Bu âdeta inanılmayacak, mistik bir addı.

Baker yine ona yaklaşmıştı. «Garraty?»

«Efendim?»

«Tamam mı?»

«Ha?»

«Tamam mı? Garraty, lütfen.» Kan içinde kalmış olan Baker bakışlarıyla yalvarıyordu.

«Evet. Tamam. Tamam, Art.» Garraty delikanlının neden söz ettiğini bilmiyordu.

«Ben artık öleceğim, Garraty.»

«İyi ya.»

«Yarışı kazanırsan benim için bir şey yapar mısın? Bunu bir başkasından istemekten çekiniyorum.» Baker sanki Yürüyüşçülerin çoğu hâlâ sağmış gibi yolu işaret etti. Garraty bir an onun ölenlerin hâlâ yolda yürüyen hayaletlerini görüp görmediğini düşündü ve buz gibi oldu.

«Ne istersen yaparım.»

Baker elini onun omzuna koydu. Garraty deli gibi ağlamaya başladı. Sanki kalbi göğsünden fırlayacak ve o da kendince gözyaşı dökecekti.

Baker, «Kurşun astarlı...» diye mırıldandı.

Garraty gözyaşları arasında, «Biraz daha yürü,» dedi. «Biraz daha yürü, Art.»

«Hayır... Yürüyemeyeyeceğim...»

«Pekâlâ.»

«Belki seni görürüm, ahbap.» Baker dalgın dalgın yüzündeki kanları sildi.

Garraty başını eğerek hıçkırdı.

Baker ekledi. «Onların beni öldürmelerini seyretme. Bana bunun için de söz ver.»

Garraty konuşacak halde değildi, sadece başını «Evet,» der gibi sallayabildi.

«Sağol. Sen benim arkadaşımdın, Garraty.» Baker gülümsemeye çalışarak elini körcesine uzattı. Garraty bu eli avuçlarının arasına aldı. Baker ekledi. «Bir başka zaman, başka bir yerde...»

Garraty elleriyle yüzünü örttü ve yürümeyi sürdürmek için ikibüklüm olmak zorunda kaldı. Hıçkırıklar sanki vücudunu parçalıyor, yürüyüşün neden olabildiği her türlü acıdan daha derin bir ıstırap onu sarsıyordu. Tüfek seslerini duymayacağını ummaktaydı.

Ama duydu...

Boston'a altmış kilometre kalmıştı.

Stebbins birdenbire, «Bize bir hikâye anlat, Garraty,» dedi. «Dertlerimizi unutturacak bir hikâye.» İnanılmayacak kadar yaşlanmıştı. Artık ihtiyar bir adamdı Stebbins.

«Evet.» McVries de yaşlanıp kurumuş gibi gözüküyordu. «Bir hikâye, Garraty.»

Garraty sersem sersem bir ona baktı, bir Stebbins'e. Ama yüzlerinde öyle kalleşçe bir ifade yoktu. Sadece müthiş bir yorgunluk vardı. İkisi de iliklerine kadar yorulmuşlardı. Garraty de bitkinleşmeye başlıyor, onu ağırlaştıran bütün o acılar yeniden canlanıyorlardı.

Uzun bir an gözlerini yumdu. Tekrar açtığı zaman her şeyi çift gördü. Bu durum ancak ağır ağır düzelebildi. «Pekâlâ.»

McVries ellerini ciddi ciddi üç defa çırptı. Artık üç ihtar almıştı. Garraty de bir. Stebbins'in aldığı ihtar silinmişti.

«Vaktiyle...»

Stebbins itiraz etti. «Lanet olasıca bir peri masalını kim dinler?»

McVries kıkır kıkır güldü.

Garraty şirretçe, «Benim anlatacaklarımı dinlersin!» dedi. «Masalı dinlemek istiyor musun, yoksa istemiyor musun?»

Stebbins sendeleyerek Garraty'e yaslandı. Ikisine birden ihtar verdiler. «Herhalde peri masalı hiç yoktan iyidir.»

«Zaten peri masalı da değildi. Varolmayan bir dünyada geçmesi peri masalı olduğunu göstermez ki. Yani...»

McVries aksi aksi, «Şunu anlatacak mısın, anlatmayacak mısın?» diye sordu.

Garraty, «Vaktiyle bir Beyaz Şövalye varmış,» diye başladı. «Ona kutsal bir görev verilmiş. Şövalye de evinden çıkarak yürüye yürüye Büyülü Ormandan geçmiş...»

Stebbins yine itiraz etti. «Şövalyeler ata binerlermiş.»

«Pekâlâ! Şövalye atıyla Büyülü Ormandan geçmiş. Atıyla. Türlü acayip olaya karışmış. Binlerce gulyabani, dev ve sürüyle kurtla savaşmış. Tamam mı? Ve sonunda kralın sarayına erişerek ünlü Güzel Gwendolyn'le dolaşmaya çıkmak için izin istemiş.»

McVries gıdaklar gibi güldü.

«Bu durum kralın hoşuna gitmemiş. Çünkü Gwendolyn'i kimselere lâyık görmüyormuş. O dünyaca ünlü Güzel Lady'i. Ama Gwen, Beyaz Şövalyeyi öylesine seviyormuş ki onunla Vahşi Ormana kaçacağını söyleyerek tehditler... tehditler savurmuş...» Garraty'nin başı dönüyordu. Kalabalığın gürültüsü ona uzaklarda kıyıya çarpan denizin uğultusu gibi geliyordu. Sonra kendini yavaş yavaş topladı. Etrafına bakındı. McVries'in başı göğsüne düşmüştü. Uykuya dalmış, seyircilere doğru gidiyordu.

Garraty, «Hey!» diye haykırdı. «Hey, Pete! Pete!»

Stebbins, «Bırak onun yakasını,» dedi. «Sen de hepimiz gibi söz verdin.»

Garraty açık açık, «Canın cehenneme,» diye cevap verdi. Ve McVries'in yanına koştu. Delikanlıyı omuzlarından tutarak doğ-

rulmasını sağladı. Arkadaşı ona uykulu uykulu bakarak gülümsedi. «Hayır, Ray. Artık oturma zamanı geldi.»

Dehşet Garraty'nin göğsünü yardı sanki. «Hayır! Olmaz!»

McVries bir an ona baktı. Sonra da yine gülümsedi. Ve ağır ağır «Hayır,» der gibi başını salladı. Kaldırıma çökerek bağdaş kurdu. Dünyanın, ezip yenilgiye uğrattığı bir keşişe benziyordu. Karanlık, yağmurlu havada yüzündeki yara izi beyaz bir yarık gibiydi.

Garraty bir çığlık attı. «Olmaz!» McVries'i kaldırmaya çalıştı. Arkadaşı zayıftı ama yine de çok ağırdı. McVries ona bakmıyordu bile. Gözleri kapanmıştı. Birdenbire iki asker Garraty'i McVries'ten uzaklaştırdılar. Tüfeklerinin namlularını McVries'in kafasına dayadılar.

Garraty yine bir çığlık attı. «Hayır! Ben! Ben! Beni vurun!»

Ama onun yerine üçüncü kez uyardılar.

McVries gözlerini açarak tekrar gülümsedi. Ve hemen sonra da öldü.

Garraty artık her şeyle ilgisi kesilmiş gibi yürüyordu. Boş gözlerle Stebbins'e baktı. O da kendisini merakla süzüyordu. Şimdi Garraty'nin içinde garip, uğultulu bir boşluk vardı sanki.

Stebbins, «Masalı bitir,» dedi. «Masalı bitir, Garraty.»

Delikanlı, «Hayır,» diye mırıldandı. «Bitirebileceğimi sanmıyorum.»

Stebbins sevimli bir tavırla gülümsedi. «Boşver öyleyse. Eğer ruh diye bir şey varsa McVries'inki hâlâ yakınımızda olmalı. Onu yakalayabilirsin.»

Garraty, Stebbins'e baktı. «Seni öldürünceye kadar yürüyeceğim.» Bir yandan da, ah, Pete, diye düşünüyordu. Artık dökecek gözyaşı kalmamıştı.

Stebbins, «Öyle mi?» dedi. «Görürüz...»

O gece sekizde Danvers'den geçiyorlardı. Garraty sonunda gerçeği anlamıştı. Son yaklaşmıştı. Çünkü Stebbins yenilemeyecek bir insandı.

Garraty, ben bu konuyu fazla düşündüm, dedi kendi kendi-

ne. McVries, Baker, Abraham... Onlar düşünmediler. Bu işi yapıverdiler. Sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi. Tabii gerçekten doğal bir şey. Dünyanın en normal şeyi... Ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Gözleri iyice irileşmişti. Açık ağzından içeri yağmur damlaları giriyordu. Bir an tanıdık birini gördüğünü sandı. Kendisi kadar iyi tanıdığı birini. O ağlıyor ve ilerideki karanlıkların içinden gelmesini işaret ediyordu. Ama bunun hiç yararı yoktu. Garraty devam edemeyecekti.

Bunu sadece Stebbins'e söyleyeceğim diye düşündü. Stebbins biraz ilerideydi. Artık iyice topallıyordu. Sıskalaşmıştı. Garraty çok çok yorgundu ama artık korkmuyordu. Sakinleşmişti. Kendini iyi hissediyordu. Bütün gücünü toplayarak hızlandı. Stebbins'e yetişerek elini onun omzuna koydu. «Stebbins.»

Stebbins döndü. Bir an hiçbir şeyi görmeyen gözleriyle Garraty'e baktı. Sonra onu tanıdı. Uzanarak pençe gibi eliyle Garraty'nin gömleğini yırttı. Bu hareketine kızan seyirciler haykırdılar. Ancak Garraty, Stebbins'in gözlerindeki dehşeti görecek kadar ona yakındı. Sadece o Stebbins'in kendini kurtarması için ona son kez çaresizce sarıldığının farkındaydı.

Stebbins, «Ah, Garraty!» diye bağırdı ve yere yığıldı.

Şimdi kalabalık sanki kıyamet günü gelmiş gibi bağırıyordu. Ancak dağlar devrilir ve toprak çatlarken böyle bir gürültü çıkabilirdi. Ses Garraty'i eziyordu. Bu gürültüyü gerçekten duyabilseydi hemen ölürdü. Ama kendi sesinden başka bir şeyi duymuyordu.

Garraty merakla, «Stebbins,» dedi. Eğilerek onu çevirmeyi başardı. Stebbins hâlâ ona bakıyordu ama yüzündeki o çaresiz ifade kaybolmuştu. Kafası boynundan gevşekçe sarkmıştı. Garraty avucunu onun ağzına tuttu. «Stebbins?»

Ama Stebbins ölmüştü.

Garraty'nin ilgisi söndü. Ayağa kalkarak yürümeye başladı. Şimdi alkışlar etrafta yankılanıyor, hava fişekleri gökyüzünü dolduruyordu. İleriden bir jip gürültüyle ona doğru geliyordu.

Garraty dalgın dalgın, bu yola taşıt girmesi yasak, kahrolasıca budala, diye düşündü. Ciddi bir suç sayılıyor. Seni bu yüzden vurabilirler.

Binbaşı jipin içinde ayakta duruyor, selam veriyordu. İlk

isteği, her isteği, herhangi bir isteği, ölüm isteğini yerine getirmeye hazırdı. Ödülü vermeye.

Geride zaten ölmüş olan Stebbins'e ateş ediyorlardı. Şimdi yolda Garraty'den başka kimse yoktu. Yapayalnızdı. Binbaşının yolda yanlamasına duran jipine doğru gidiyordu. Adam şimdi taşıttan iniyor ve Garraty'e doğru yürüyordu. Aynalı gözlüklerin gizlediği yüzü şefkatliydi. Ama düşünceleri anlaşılmıyordu.

Garraty yana çekildi. Yalnız değildi. O gölge biraz ilerideydi ve ona işaret ediyordu. Garraty bu gölgeyi tanıyordu. Biraz daha yaklaşırsa yüzünü seçebilecekti. Yenemediğim kim? Barkovitch mi, Collie Parker mi? Percy Bilmemne mi? Kim bu?

Kalabalık çıldırmış gibi, «GARRATY!» diye haykırıyordu. «GARRATY! GARRATY!»

«Scramm mı bu? Gribble mı? Davidson mu?»

Biri omzunu tuttu. Garraty sabırsızca omzunu silkerek bu elden kurtuldu. O kara gölge onu çağırıyordu. Yağmurda, gelmesi için işaret ediyordu. Yürümesi, kurallara uyması için. Başlamanın zamanıydı. Daha aşılması gereken öyle uzun bir mesafe vardı ki...

Garraty o kara siluete doğru yürüdü. Gözleri körleşmiş gibiydi. Sadaka dileniyormuşçasına ellerini ileriye doğru uzatmıştı.

O el omzuna tekrar dokunduğu zaman Garraty nasıl olduysa koşaçak gücü de bulabildi.

SON